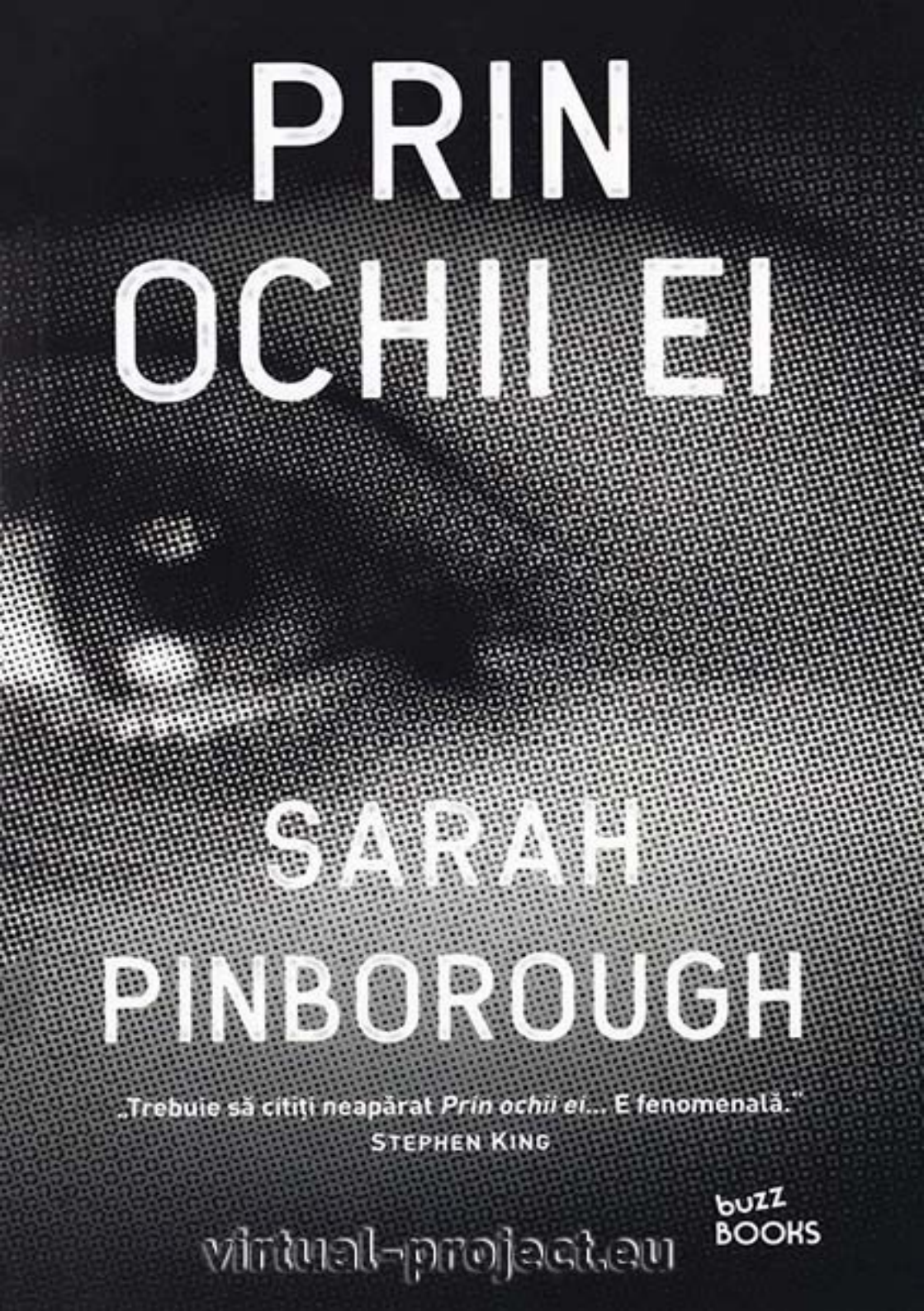
PRIN
OCHII EI
SARAH
PINBOROUGH
„Trebuie să citiți neapărat *Prin ochii ei*... E fenomenală."
STEPHEN KING
buzz
BOOKS
virtual-project.eu

SARAH PINBOROUGH

PRIN OCHII EI

Original: *Behind Her Eyes* (2017)

Traducere din limba engleză şi note:
ADRIANA BĂDESCU

virtual-project.eu

LITERA®

— 2019 —

Trei persoane pot păstra un secret, dacă două dintre ele sunt moarte.

Benjamin Franklin

Pentru Taska,

Cuvintele nu sunt suficiente. Tot ce pot să spun este că îţi mulţumesc pentru tot şi că fac eu cinste cu băuturile.

PARTEA ÎNTÂI

1

ATUNCI

Mă ciupesc şi spun SUNT TREAZĂ o dată pe oră. Mă uit la mâinile mele. Îmi număr degetele.

Mă uit la ceas (la cel de perete sau la cel de mână), întorc capul, mă uit înapoi.

Sunt calmă şi concentrată.

Mă gândesc la o uşă.

2

MAI TÂRZIU

Era aproape lumină când în sfârşit se terminase. O tuşă cenuşie pe fundalul cerului. Frunze uscate şi noroi i se lipiseră de blugi, iar trupul slăbit îl durea în vreme ce transpiraţia îi îngheţa în aerul rece şi umed. Ceea ce fusese făcut nu mai putea fi desfăcut. Un act cumplit de necesar. Un sfârşit şi un început contopite acum pentru totdeauna. Se aşteptase ca tonurile lumii din jur să reflecte acest lucru, dar cerurile şi pământul îşi păstraseră nuanţele terne, iar dinspre copaci nu se simţea niciun tremur de mânie. Nu se auzea vreun şuier tânguitor al vântului. Nicio sirenă nu urla în depărtare. Pădurea era doar pădure, iar ţărâna era doar ţărână. Expiră adânc, lung, şi constată că era o senzaţie surprinzător de plăcută. De curată. Zori noi. O nouă zi.

Porni în tăcere spre resturile casei. Fără să se uite în urmă.

3

ACUM

— ADELE —

Încă mai am pământ sub unghii când David ajunge în sfârşit acasă. Îl simt înţepându-mi pielea iritată, adânc în carne. Mi se întoarce stomacul, storcându-mă de alţi nervi, când uşa de la intrare se închide, şi pentru o clipă stăm doar şi ne uităm unul la altul din capetele opuse ale coridorului lung al noii noastre case victoriene, cu o fâşie de parchet perfect lustruit între noi, înainte ca el să se întoarcă şi să pornească, legănându-se uşor, spre camera de zi. Trag adânc aer în piept şi-l urmez, tresărind de fiecare dată când tocurile mele lovesc sonor podeaua. Nu trebuie să mă tem. Trebuie să repar totul. Trebuie să *reparăm* totul.

— Am pregătit cina, spun şi încerc să nu par prea stăruitoare. Doar un Stroganoff. Pot să-l păstrez pentru mâine, dacă ai mâncat deja.

El stă cu spatele la mine şi se uită la rafturile pe care cei de la firma de mutări le-au umplut deja cu cărţile din cutii. Încerc să nu mă gândesc că a lipsit prea mult. Am strâns resturile de sticlă spartă, am frecat podeaua şi m-am ocupat de grădină. Toate dovezile furiei trecute au fost îndepărtate. Mi-am clătit gura după fiecare pahar de vin pe care l-am băut în lipsa lui, ca să nu-i simtă mirosul. Nu-i place să beau. Doar un pahar sau două, când avem lume în jur. Niciodată singură. Dar în seara asta nu m-am putut abţine.

Chiar dacă nu mi-am scos încă tot pământul de sub unghii, am făcut duş, m-am schimbat într-o rochie albastră-cenuşie, cu pantofi asortaţi, şi m-am fardat. S-au dus urmele lacrimilor şi ale certurilor. Vreau să ştergem totul. Ăsta e noul nostru început. Trebuie să fie.

— Nu mi-e foame.

Se întoarce cu faţa la mine şi văd în ochii lui un dispreţ

tăcut; îmi reprim nevoia subită de a plânge. Cred că goliciunea asta din privirea lui e mai rea decât furia. Totul, toate lucrurile pe care m-am străduit atât de tare să le construiesc se năruiesc acum. Nu-mi pasă că e beat din nou. Vreau doar să mă iubească aşa cum mă iubea înainte. Nici măcar nu observă eforturile pe care le-am făcut după ce a plecat. Cât de ocupată am fost. Cum arăt. Cât am *încercat.*

— Mă duc să mă culc, îmi spune.

Nu mă priveşte în ochi şi ştiu că se referă la camera de oaspeţi. Au trecut două zile de la noul nostru început, iar el nu vrea să doarmă cu mine. Simt cum fisurile dintre noi se lărgesc iar. În curând nu vom mai putea ajunge unul la celălalt peste ele. Mă ocoleşte cu grijă şi vreau să-i ating braţul, dar mi-e prea teamă de reacţia lui. Pare dezgustat de mine. Sau poate că dezgustul lui faţă de sine însuşi radiază spre mine.

— Te iubesc, îi spun încet.

Mă detest pentru asta, iar el nu răspunde; urcă scara nesigur, ca şi când eu nici n-aş fi acolo. Îi aud paşii îndepărtându-se şi apoi o uşă care se închide.

După o clipă în care mă holbez în gol, la locul în care el nu mai e, şi-mi aud inima peticită frângându-se, mă întorc în bucătărie şi închid cuptorul. N-o să păstrez mâncarea pentru mâine. Va avea un gust rău, cu amintirea zilei de azi. Cina e distrusă. Noi doi suntem distruşi. Uneori mă întreb dacă nu cumva vrea să mă omoare şi să termine cu totul. Să scape de pietroiul care-i atârnă de gât. Poate că şi o parte din mine vrea să-l omoare.

Sunt tentată să beau încă un pahar din vinul interzis, dar rezist. Sunt oricum în pragul lacrimilor şi n-aş putea să fac faţă unei alte confruntări. Poate că mâine-dimineaţă o să fiu iarăşi bine. O să înlocuiesc sticla, iar el n-o să-şi dea seama că am băut.

Privesc o clipă în grădină, după care sting luminile de afară şi mă uit la reflexia mea în fereastră. Sunt o femeie frumoasă. Am grijă de mine. El de ce nu poate să mă mai iubească? De ce viaţa noastră nu poate să fie aşa cum am

sperat, aşa cum am vrut, după tot ce am făcut pentru el? Bani avem o sumedenie. El are cariera la care a visat. Eu n-am făcut decât să încerc să fiu soţia perfectă şi să-i ofer o viaţă perfectă. El de ce nu poate lăsa trecutul să dispară?

Îmi permit alte câteva minute de autocompătimire în timp ce şterg şi lustruiesc blaturile din granit, iar pe urmă inspir adânc şi mă adun. Trebuie să dorm. Să dorm bine. O să iau o pastilă şi o să uit de mine. Mâine va fi altceva. Trebuie să fie altceva. O să-l iert. Întotdeauna o fac.

Îmi iubesc soţul. L-am iubit din clipa în care l-am văzut şi niciodată n-o să mi se stingă dragostea pentru el. La asta n-o să renunţ. Nu pot.

4

— LOUISE —

— „Fără nume, bine? Fără slujbe. Fără discuţii anoste despre viaţă. Hai să vorbim despre lucruri reale.”

— Chiar asta ai zis?

— Da. Mă rog, nu chiar, răspund eu. El a zis-o.

Simt cum îmi ard obrajii. Chestia asta sunase romantic la ora patru şi jumătate după-amiaza cu două zile în urmă, cu primul cocktail Negroni ilicit al zilei, însă acum pare ceva extras dintr-o tragicomedie romantică de duzină. Femeie de treizeci şi patru de ani intră într-un bar şi e vrăjită de bărbatul visurilor ei, care se dovedeşte a fi noul ei şef. Oh, Doamne, îmi vine să mor de cât de jalnic sună. Ce aiureală!

— Sigur că *el* a zis-o! exclamă Sophie râzând, după care încearcă imediat să se stăpânească. „Fără discuţii anoste despre viaţă.” Cum ar fi, de pildă, micul detaliu că sunt însurat. Scuze, adaugă ea, văzându-mi expresia. Ştiu că nu e tocmai amuzant, dar într-un fel e. Şi ştiu că ţi-ai ieşit din mână când vine vorba despre bărbaţi, dar cum a fost posibil să nu-ţi dai seama *din replica asta* că e însurat?! De chestia cu şeful cel nou, hai, te iert. Ăsta a fost, pur şi simplu, ghinion.

— Chiar nu e amuzant, ripostez eu, zâmbind totuşi. Oricum, bărbaţii însuraţi sunt specialitatea ta, nu a mea.

— Adevărat.

Ştiam că Sophie avea să mă ajute să mă simt mai bine. Ne distrăm când suntem împreună. Râdem. E actriţă de meserie – deşi niciodată nu discutăm despre faptul că de ani buni n-a jucat decât în două producţii TV defuncte – şi, în ciuda aventurilor ei amoroase, e măritată parcă dintotdeauna cu un producător muzical. Ne-am cunoscut la cursurile prenatale şi, cu toate că vieţile noastre sunt cum nu se poate mai diferite, ne-am înţeles bine. Iar acum, şapte ani mai târziu, încă mai bem vin împreună.

— Dar acum ai ajuns şi tu ca mine, adaugă ea, făcându-

mi cu ochiul. Te culci cu un bărbat însurat. Deja nu mai am o părere chiar atât de proastă despre propria-mi persoană.

— *Nu* m-am culcat cu el. Şi nu ştiam că e însurat.

Ultima parte nu e tocmai adevărată. La sfârşitul serii începusem deja să bănuiesc. Apăsarea insistentă a trupului lui pe al meu când ne-am sărutat, ameţiţi de gin. Apoi retragerea bruscă. Privirea vinovată din ochii lui. Scuzele. „Nu pot să fac asta.” Toate indiciile erau acolo.

— În regulă, Albă-ca-Zăpada. Mă bucur şi eu că a fost cât pe-aci să ai parte de acţiune. Cât a trecut deja?

— Chiar nu vreau să mă gândesc la asta. Să fiu şi mai deprimată n-o să-mi fie de ajutor în situaţia de acum, replic eu şi mai iau o înghiţitură de vin.

Am nevoie de o ţigară. Adam e în pat deja, dormind dus, şi n-o să facă ochi înainte de micul dejun şi de şcoală. Pot să mă relaxez, deci. Nu are coşmaruri, nu e somnambul. Slavă Domnului că mai există şi mici fericiri!

— Şi, oricum, vina e numai a Michaelei, reiau eu. Dacă ar fi anulat *înainte* să ajung acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Dar pe undeva Sophie are dreptate. A trecut mult timp de când nici măcar n-am mai flirtat, nicidecum să mă cherchelesc şi să sărut un bărbat. Viaţa ei e cu totul altfel. E înconjurată mereu de oameni noi şi interesanţi – genul creativ, indivizi care se simt mai liberi, beau până la ore târzii şi trăiesc ca nişte adolescenţi. Faptul că sunt o mamă singură care abia-şi câştigă pâinea în Londra ca secretară a unui psihiatru nu-mi oferă cine ştie câte ocazii să uit de precauţie şi să ies în oraş în fiecare seară cu speranţa că voi întâlni pe cineva – pe oricine, nu neapărat pe „El”; iar de Tinder sau Match, ori de alte site-uri de matrimoniale n-aş putea să mă apropii. M-am cam obişnuit să trăiesc pe cont propriu. Şi să las partea cealaltă în aşteptare deocamdată. Un deocamdată care se transformă treptat într-un mod de viaţă ales nu tocmai chibzuit.

Sophie scoate un joint din buzunarul de sus al jachetei de velur roşu.

— Asta o să te înveselească. Ascultă-mă pe mine, totul o

să ţi se pară mult mai amuzant după ce o să ne afumăm. Şi apoi, văzându-mi expresia ezitantă, zâmbeşte larg şi adaugă: Haide, Lou! E o ocazie specială. Te-ai descurcat excelent. Te-ai mozolit cu noul tău şef însurat. Chestia asta e genială! Ar trebui să găsesc pe cineva care să facă un film după ea. Pot să joc eu rolul tău.

— Bine. Tot o să am nevoie de bani când o să fiu concediată.

Nu pot să-i rezist lui Sophie şi nici nu vreau, aşa că în scurt timp stăm amândouă pe balconul mic al apartamentului meu şi mai mic, cu vin, chipsuri şi ţigări la picioare, trecându-ne iarba de la una la alta şi chicotind.

Spre deosebire de Sophie, care nu ştiu cum, dar izbuteşte să rămână pe jumătate adolescentă, să fumez marijuana nu face parte din programul meu obişnuit de viaţă – n-ai nici timp, nici bani pentru asta când trebuie să te descurci de una singură –, dar râsul e mai bun decât plânsul, aşa că trag cu sete în piept fumul dulce şi interzis.

— Numai ţie putea să ţi se întâmple una ca asta, zice ea. Te-ai ascuns?

Încuviinţez din cap şi zâmbesc la umorul amintirii văzute prin ochii altcuiva.

— Nu mi-a venit în minte nimic altceva. Am fugit în toaletă şi m-am închis acolo. Când am ieşit, el plecase deja. Abia de mâine începe. Venise doar pentru ca doctorul Sykes să-i prezinte clinica.

— Împreună cu soţia.

— Mda, împreună cu soţia.

Îmi amintesc cât de bine arătau împreună în momentul acela oribil în care mi-am dat seama. Un cuplu splendid.

— Şi cât ai stat acolo, în toaletă?

— Douăzeci de minute.

— Oh, Lou!

Urmează o pauză, după care ne hlizim amândouă, ameţite de vin şi de iarbă, iar o vreme nu mai pot să mă opresc.

— Aş vrea să-ţi fi văzut mutra atunci! exclamă ea în cele din urmă.

— Mda, ei bine, eu nu-mi doresc să văd ce mutră o să facă *el* când o s-o vadă pe a mea.

Sophie ridică din umeri.

— Dar el e cel căsătorit! Lui trebuie să-i fie ruşine. Ţie nu-ţi poate reproşa nimic.

Mă absolvă ea de vină, dar eu tot o simt agăţată de mine, împreună cu stupefacţia. Lovitura în plex pe care am simţit-o când am zărit-o pe femeia de lângă el înainte s-o zbughesc să mă ascund. Superba lui soţie. Elegantă. Brunetă, cu tenul măsliniu à la Angelina Jolie. Cu un aer de mister. Extraordinar de zveltă. La polul opus faţă de mine. Imaginea ei mi s-a întipărit în minte. Pe ea nu mi-o pot închipui panicându-se şi ascunzându-se de *cineva* într-o toaletă. Chestia asta m-a usturat aşa cum n-ar fi trebuit să mă usture – nu după o după-amiază de beţie, şi nu doar fiindcă încrederea în mine îmi atinsese cele mai joase cote.

Chestia e că tipul mi-a plăcut – chiar mi-a plăcut. Şi nu pot să-i povestesc lui Sophie despre asta. Că n-am mai vorbit de multă vreme cu cineva aşa cum am vorbit cu el. Ce bine m-am simţit flirtând cu cineva care flirta cu mine şi cum uitasem ce incitantă e emoţia aceea a ceva potenţial nou. Viaţa mea e, ca regulă generală, o abureală de rutină nesfârşită. Îl trezesc pe Adam şi-l duc la şcoală. Dacă e zi de lucru şi vreau să încep devreme, îl duc să ia micul dejun în clasă. Dacă nu lucrez, îmi petrec o oră sau două colindând magazinele cu preţ redus după haine de designer la mâna a doua care să facă faţă cerinţelor de şic subtil costisitor ale clinicii. Pe urmă gătesc, fac curat şi ceva cumpărături până când vine Adam acasă, după care urmează teme, ceai, baie, poveste de seară, culcat pentru el, vin şi un somn neodihnitor pentru mine. Iar când el merge la tatăl lui în weekend, sunt prea obosită ca să fac altceva decât să zac în pat şi să mă uit la tâmpenii la televizor. Ideea că asta ar putea fi viaţa mea până când va împlini Adam cincisprezece ani sau ceva pe acolo mă îngrozeşte atât de tare, încât nu mă gândesc la ea. Dar întâlnirea cu *tipul de la bar* mi-a reamintit ce grozav e să *simţi* ceva. Ca femeie. M-a făcut să mă simt vie. Mi-a trecut

chiar prin minte să mă întorc la barul ăla ca să văd dacă el a venit să mă caute. Dar sigur că viaţa nu-i o comedie romantică. Iar el e însurat. Şi eu am fost o proastă. Nu sunt sarcastică, sunt doar tristă. Şi nu pot să-i spun lui Sophie nimic din toate astea, fiindcă pe urmă m-ar compătimi şi nu vreau aşa ceva; în plus, e mai uşor dacă iau totul în râs. Fiindcă *e* de râs. Doar nu stau acasă şi-mi plâng singurătatea în fiecare seară, de parcă nicio femeie n-ar putea fi întreagă fără un bărbat. În general, sunt destul de mulţumită. Sunt matură. Aş fi putut nimeri mult mai rău. A fost o greşeală şi trebuie să mi-o asum.

Iau o mână de Doritos, iar Sophie face la fel.

— Rotunjimile sunt noua supleţe, decretăm la unison înainte de a ne îndesa chipsurile în gură, cât pe ce să ne înecăm de râs.

Mă gândesc la mine ascunzându-mă de el în toaletă, panicată şi nevenindu-mi să cred. Chiar e amuzant. Totul e amuzant. Poate că nu va mai fi la fel de amuzant mâine-dimineaţă, când va trebui să dau ochii cu realitatea, dar deocamdată pot să fac haz. Dacă nu de propriile gafe, atunci de ce mai poţi să râzi?

— De ce-o faci? o întreb mai târziu, când sticla de vin zace goală între noi şi seara se apropie de sfârşit. De ce ieşi cu alţii? Nu eşti fericită cu Jay?

— Ba sigur că sunt. Îl iubesc. Şi doar n-o fac *tot timpul*!

Chestia asta e probabil adevărată. La urma urmei, e actriţă; uneori exagerează doar aşa, pentru efectul dramatic.

— Dar de ce-o faci totuşi?

În mod ciudat, ăsta nu e un subiect despre care să fi vorbit prea mult. Ea ştie că mă simt stânjenită, nu fiindcă o face – asta-i treaba ei –, ci fiindcă îl cunosc pe Jay şi-l plac. E potrivit pentru ea. Fără el, Sophie ar încurca-o. Ca să zic aşa.

— Eu am un libido mai mare decât al lui, spune ea într-un târziu. Şi, oricum, căsătoria nu înseamnă sex. Înseamnă să fii alături de cel mai bun prieten al tău. Jay e cel mai bun prieten al meu. Dar suntem împreună de cincisprezece ani.

Dorinţa nu rezistă de la sine. Adică, încă o facem, din când în când, dar nu mai e ca înainte. Iar un copil schimbă lucrurile. După atâţia ani în care te străduieşti să-l priveşti pe celălalt ca pe un părinte, nu ca pe un iubit, ajunge să fie greu să mai reaprinzi pasiunea.

Mă gândesc la scurta mea căsnicie. La noi dorinţa n-a pierit, dar asta nu-l împiedicase pe el să-şi ia tălpăşiţa după patru ani ca să fie cu alta, când fiul nostru abia împlinise doi ani. Poate că Sophie are dreptate într-un fel. Nu cred că eu l-am privit vreodată pe fostul meu soţ, Ian, ca pe cel mai bun prieten.

— Mi se pare puţin cam trist, totuşi.

Chiar mi se pare.

— Fiindcă tu crezi în dragoste adevărată şi în fericiţi până la adânci bătrâneţi, ca în basme. Dar viaţa nu-i aşa.

— Crezi că el te-a înşelat vreodată? o întreb.

— Flirturi a avut, categoric. A fost o cântăreaţă cu care a lucrat, cu mult timp în urmă. Cred că o vreme au avut o aventură, ceva. Dar orice ar fi fost nu ne-a afectat pe noi. Nu serios.

Spune lucrurile în aşa fel, încât par cât se poate de rezonabile. Eu însă nu mă pot gândi decât la durerea pe care am simţit-o când a plecat Ian. Şi la felul în care ceea ce a făcut el a schimbat modul în care mă percep eu. Cât de inutilă şi de fără valoare m-am simţit atunci, în primele zile. Cât de urâtă. Nici aventura măruntă pentru care m-a părăsit n-a durat, dar asta nu m-a făcut să mă simt deloc mai bine.

— Nu cred c-o să pot să înţeleg vreodată.

— Toată lumea are secrete, Lou. Fiecare ar trebui să aibă dreptul la propriile secrete. Niciodată nu poţi să ştii totul despre o persoană. Rişti să-nnebuneşti dacă încerci.

●

După plecarea ei, în vreme ce strâng resturile serii noastre împreună, mă întreb dacă Jay o fi fost cel care călcase primul pe-alături. Poate că ăsta e motivul secret al randevuurilor ei hoteliere. Poate că totul are rolul de a o ajuta să se simtă mai bine sau să-şi ia o revanşă tăcută.

Cine ştie? Poate că despic eu firul în patru. Despicatul firului în patru e specialitatea mea. Fiecare cu ale lui, îmi repet. Sophie pare fericită, iar asta e suficient pentru mine.

Abia a trecut de zece şi jumătate, dar sunt frântă. Mă duc şi mă uit o clipă la Adam, bucuroasă să-l văd dormind liniştit, făcut ghem pe o parte sub pledul *Star Wars,* cu ursuleţul Paddington sub un braţ, după care închid uşa şi-l las.

●

E întuneric când mă trezesc în baie, stând în faţa oglinzii, şi înainte să-mi dau seama unde sunt, simt durerea ascuţită din gambă, unde m-am lovit de coşul cu rufe din colţ. Inima îmi bubuie şi broboane de transpiraţie mi se adună pe frunte. În timp ce realitatea prinde contur în jurul meu, spaimele nocturne se spulberă, lăsându-mi în minte doar fragmente. Dar ştiu care e pricina. De fiecare dată, acelaşi vis.

O clădire masivă, ca un orfelinat sau ca un spital vechi. Părăsită. Adam e prins undeva înăuntru, iar eu ştiu, pur şi simplu *ştiu* că, dacă nu voi putea să ajung la el, o să moară. Mă strigă speriat. Ceva rău vine după el. Alerg pe coridoare încercând să dau de el, iar pe pereţi şi pe tavan umbrele se întind, de parcă ar fi parte dintr-o teribilă creatură malefică, şi se înfăşoară în jurul meu, mă prind în capcană. Nu aud decât strigătele lui Adam în timp ce mă chinuiesc să mă eliberez de firele lipicioase hotărâte să mă ţină departe de el, să mă sugrume şi să mă tragă în întunericul fără sfârşit. E un vis oribil. Se agaţă de mine la fel ca umbrele care îl populează. Detaliile se mai schimbă de la o noapte la alta, dar tema e aceeaşi. Indiferent de câte ori îl visez, tot nu mă pot obişnui cu el.

Spaimele nocturne n-au început când s-a născut Adam – le-am avut dintotdeauna, dar înainte să apară el, mă luptam pentru propria supravieţuire. Privind înapoi, îmi dau seama că era mai bine, chiar dacă pe atunci nu ştiam. Ele sunt blestemul vieţii mele. Îmi distrug şansele de a avea un somn normal noaptea, când şi aşa faptul că sunt o mamă singură e destul de obositor.

De data asta am mers mai mult decât în coşmarurile din ultima vreme. De obicei mă trezesc derutată, stând ori în patul meu, ori în al lui Adam, deseori în mijlocul unei fraze îngrozite, fără noimă. Mi se întâmplă atât de des, încât pe el nici nu-l mai deranjează dacă se trezeşte. Dar, la urma urmei, a moştenit simţul practic al tatălui său. Slavă Domnului, simţul umorului îl are de la mine.

Aprind lumina, mă uit în oglindă şi-mi scapă un geamăt. Cearcăne negre îmi atârnă sub ochi şi ştiu că fondul de ten n-o să le poată ascunde. În niciun caz la lumina zilei. Ei, mă rog! Îmi repet că nu contează ce părere are despre mine *tipul de la bar,* sau altfel spus *ah, fir-ar, e noul meu şef însurat.* Sper că se va simţi suficient de stânjenit ca să mă ignore toată ziua. Încă am un ghem în stomac, iar capul îmi vuieşte de la prea mult vin şi prea multe ţigări. „Sus fruntea, femeie!” îmi spun. „Totul va fi uitat într-o zi sau două. Du-te acolo şi fă-ţi treaba!”

E abia patru dimineaţa, aşa că beau puţină apă, sting lumina şi mă întorc în pat, sperând să aţipesc până când sună ceasul, la ora şase. Refuz să mă gândesc la senzaţia gurii lui pe a mea şi la ce bine a fost să simt, fie şi pentru o clipă, zvâcnirea aceea de dorinţă. Să simt conexiunea aceea cu cineva. Mă uit în gol la perete şi iau în calcul ideea de a număra oi, apoi îmi dau seama că, pe undeva, mă incită gândul că-l voi vedea din nou. Strâng din dinţi şi-mi spun că sunt o idioată. *Nu* sunt genul ăla de femeie.

5

— ADELE —

Zâmbind, flutur mâna în semn de rămas-bun când pleacă să-şi înceapă prima zi de lucru la clinică, iar bătrânica de alături ne priveşte aprobator în timp ce-şi plimbă căţelul mic şi la fel de fragil ca ea. Întotdeauna lăsăm impresia unui cuplu perfect – eu şi David. Îmi place asta.

Totuşi, scot un suspin de uşurare când închid uşa şi am casa întreagă doar pentru mine, chiar dacă răsuflarea asta pare o mică trădare. Îmi place să-l am pe David aici, cu mine, dar deocamdată n-am revenit la normalul pe care ni l-am creat, iar atmosfera e încă plină de tot ce a rămas nespus. Din fericire, casa cea nouă e suficient de mare pentru ca el să se ascundă în birou şi amândoi să ne prefacem că totul e în regulă, în vreme ce ne ocolim unul pe altul cu precauţie.

Dar, oricum, mă simt puţin mai bine decât atunci când a venit acasă băut. Fireşte, n-am discutat despre asta a doua zi dimineaţă; zilele astea nu mai discutăm. L-am lăsat cu hârtiile lui şi m-am dus să fac abonamente pentru amândoi la clubul de sănătate local, unul adecvat de scump, iar pe urmă m-am plimbat prin noul nostru cartier şic, familiarizându-mă cu el. Îmi place să cunosc locurile concret. Să pot să le *văd* cu adevărat. Mă ajută să mă simt mai bine. Şi să mă relaxez.

M-am plimbat timp de aproape două ore, înregistrând mental baruri, magazine şi restaurante până când mi le-am întipărit bine în minte, ca să le evoc imaginea ori de câte ori voi vrea, iar pe urmă am cumpărat nişte pâine de la brutăria artizanală din apropiere, câteva măsline, şuncă feliată, humus şi roşii uscate de la magazinul de delicatese – toate decadent de scumpe, epuizându-mi mărunţişul pentru gospodărie – şi am pregătit pentru prânz un picnic de interior, deşi era destul de cald pentru a sta afară. Nu cred că el vrea încă să meargă în grădină.

Ieri ne-am dus la clinică, iar eu l-am fermecat pe colegul lui, doctorul Sykes, pe ceilalţi medici şi pe asistentele cu care ne-am întâlnit. Lumea răspunde bine la frumuseţe. Pare ceva frivol, dar este adevărat. David mi-a spus odată că juraţii sunt mult mai predispuşi să-i creadă pe acuzaţii care arată bine, în comparaţie cu cei banali sau urâţi. E doar un noroc care ţine de oase şi de piele, dar am constatat că face cu adevărat minuni. Nu trebuie să spui prea multe, ci doar să asculţi şi să zâmbeşti, iar oamenii sunt gata să se dea peste cap pentru tine. Mi-a plăcut să fiu frumoasă. Ar fi o minciună să susţin altceva. Şi muncesc din greu ca să mă menţin splendidă pentru David. Tot ce fac, pentru el e.

Noul cabinet al lui David este al doilea ca mărime din clădire, după câte am văzut – de genul celui pe care l-ar avea dacă ar obţine un post în Harley Street. Covorul e gros, de culoarea untului, biroul mare este ostentativ, aşa cum se cuvine, iar dincolo de uşă se întinde o foarte luxoasă zonă de recepţie. Femeia blondă şi atrăgătoare – dacă îţi place genul – care se afla la biroul de acolo a şters-o înainte să-i putem fi prezentaţi, ceea ce m-a enervat, dar doctorul Sykes abia dacă a observat în timp ce continua să-mi vorbească, roşind când eu râdeam la glumele lui răsuflate. Cred că m-am descurcat foarte bine, ţinând cont de durerea pe care o aveam în suflet. Probabil că şi David a fost mulţumit, fiindcă pe urmă s-a mai îmblânzit puţin.

Diseară suntem invitaţi la o cină informală la doctorul Sykes acasă, în semn de bun venit. Deja mi-am ales rochia şi ştiu cum îmi voi aranja părul. Sunt hotărâtă să-l fac pe David să fie mândru de mine. Pot să fiu soţia cea bună. În ciuda îngrijorărilor mele de acum. Mă simt mai calmă decât oricând după ce ne-am mutat.

Mă uit la ceasul al cărui ticăit răsună în liniştea adâncă din casă. E doar opt dimineaţa. Probabil că el tocmai ajunge la cabinet. Primul telefon acasă o să-l dea abia la unsprezece şi jumătate. Am timp. Urc în dormitorul nostru şi mă întind pe cuvertură. N-am de gând să dorm. Dar închid ochii. Mă gândesc la clinică. La biroul lui David.

Covorul acela gros, de culoarea untului. Mahonul lustruit al biroului. Zgârietura mică din colţ. Cele două canapele înguste. Cu şezuturile tari. La detalii. Trag adânc aer în piept.

6

— LOUISE —

— Arăţi splendid azi, îmi spune Sue aproape surprinsă când îmi scot jacheta şi o pun în cuier, în sala comună.

Adam a zis acelaşi lucru azi-dimineaţă, pe acelaşi ton, cu feţişoara lui mică derutată de bluza din mătase cumpărată recent de la magazinul second-hand şi de părul meu îndreptat, în timp ce eu îi îndesam în mână felia de pâine prăjită înainte de a pleca spre şcoală. Of, Doamne, am făcut un efort evident, şi ştiu asta. Dar nu l-am făcut *pentru* el. L-am făcut *împotriva* lui. Ca o mască. Ceva după care să mă ascund. Şi-n plus, n-am mai putut să adorm, aşa că trebuia să fac ceva.

În mod normal, în dimineţi ca aceasta, îl duc pe Adam să ia micul dejun la un local, ajung prima la clinică şi pregătesc cafeaua pentru toată lumea înainte să vină şi ceilalţi. Dar sigur că azi a fost una dintre zilele acelea în care Adam se trezeşte cu faţa la cearşaf şi se plânge de orice, iar pe urmă nu şi-a găsit pantoful stâng, iar pe urmă, deşi eu eram gata de-o veşnicie, tot a trebuit să tragem o alergătură agitată ca să intrăm pe poarta şcolii la timp.

Palmele îmi transpiră şi simt o uşoară greaţă când zâmbesc. În plus, am fumat trei ţigări cât am mers pe jos de la şcoală până la clinică. În mod normal, încerc să nu fumez niciuna înainte de pauza de cafea. Mă rog, să zicem că în mod normal. În mintea mea nu fumez niciuna înainte de cafea, dar în realitate am pipat deja una în drum spre clinică.

— Mulţumesc. Adam e la tatăl lui în weekendul ăsta, aşa că s-ar putea să merg la un pahar după ce termin lucrul.

S-ar putea să *am nevoie* de un pahar după ce termin lucrul. Îmi propun să-i trimit un mesaj lui Sophie şi s-o întreb dacă vrea să ne întâlnim. Sigur că o să vrea. Arde de nerăbdare să afle cum se va încheia comedia asta a erorilor. Încerc să vorbesc pe un ton firesc, însă până şi mie

glasul meu îmi sună ciudat. Trebuie să mă adun. Sunt ridicolă. Va fi mult mai neplăcut pentru el decât e pentru mine. Nu eu sunt cea căsătorită, îmbărbătările astea poate că sunt adevărate, dar nu schimbă cu nimic faptul că eu *nu* fac asemenea chestii. Pentru mine nu e ceva normal, aşa cum e, poate, pentru Sophie, şi mă simt ca naiba. Sunt o harababură de emoţii conflictuale care nu se pot hotărî la una dintre ele. Situaţia asta poate că nu e din vina mea, dar tot mă simt ieftină şi proastă, şi vinovată, şi furioasă. Primul moment potenţial romantic pe care l-am avut de-o veşnicie încoace, şi s-a dovedit a fi o aguridă. Şi totuşi, în ciuda amintirii superbei lui soţii, simt şi o doză de entuziasm la ideea că-l voi revedea. Parc-aş fi o adolescentă fără minte şi emoţionată.

— Sunt toţi în şedinţă până la 10.30 – sau aşa zice Elaine, care lucrează la etaj. Putem sta liniştite, îmi explică Sue în timp ce-şi deschide geanta. Şi n-am uitat că era rândul meu. Sendvişurile cu şuncă de vinerea, adaugă ea, scoţând două pungi de hârtie unsuroase.

Mă simt atât de uşurată la gândul celor două ore de respiro, încât îl iau pe al meu bucuroasă, deşi faptul că acest mic dejun de vineri a devenit evenimentul săptămânii arată cât de anostă e rutina mea de zi cu zi. Totuşi, e şuncă! Unele părţi ale rutinei sunt mai puţin demoralizante decât altele. Iau o muşcătură zdravănă, savurând pâinea caldă unsă cu unt şi carnea sărată. Sunt genul care mănâncă de nervi. De fapt, sunt genul care mănâncă indiferent de starea de spirit. Mănânc de nervi, de alinare, de bucurie. Pentru mine e totuna. Alţii divorţează şi slăbesc zece kilograme. În cazul meu a funcţionat invers.

Oficial, mai avem douăzeci de minute până să începem programul de lucru, aşa că stăm la masa mică având în faţă ceşti cu ceai, iar Sue îmi povesteşte despre artrita soţului ei şi despre vecinii homo care par să facă sex tot timpul, iar eu zâmbesc şi las totul să treacă pe lângă mine, încercând să nu sar de pe scaun de fiecare dată când văd umbra cuiva trecând pe coridor, prin dreptul uşii.

Nu văd stropul de ketchup decât când e deja prea târziu,

aşa că bluza mea de culoarea untului are o pată mare, de un roşu-aprins, drept pe piept. Sue ia măsuri imediat, agitându-se şi tamponând-o cu şerveţele şi apoi cu o cârpă umedă, însă rezultatul e că o bucată mare de ţesătură a devenit aproape transparentă, în jurul ei întinzându-se un contur de un roşcat palid. Obrajii îmi ard, iar mătasea mi se lipeşte de spate. Asta-i o prevestire pentru restul zilei. Simt asta.

Mă amuz de tentativa ei bine intenţionată de a curăţa pata şi mă duc la toaletă, unde încerc să poziţionez cât mai mult din bluză sub uscătorul de mâini. Nu reuşesc s-o zvânt complet, dar cel puţin marginea din dantelă a sutienului – uşor cenuşie din cauza apei – nu se mai vede. Mai sunt şi mici bucurii pe lume.

Nu pot să nu râd de mine. Pe cine încerc oare să păcălesc? Nu pot să fac chestia asta. Mă simt mai confortabil vorbind cu Adam despre ultimul episod din *Transformers* sau *Horrid Henry*[1] decât încercând să arăt ca o femeie modernă şi sofisticată. Picioarele mă dor deja în pantofii cu tocuri de cinci centimetri. Întotdeauna mi-am zis că abilitatea asta de a merge perfect pe tocuri înalte şi de a te îmbrăca întotdeauna bine e una pe care o capeţi treptat. După cum s-a dovedit însă – pentru mine, cel puţin –, a existat la un moment dat o fază scurtă de tipul ăsta, în perioada în care ieşeam în cluburi de noapte, când aveam douăzeci şi ceva de ani, iar acum totul s-a redus la blugi, tricouri şi tenişi, cu părul strâns în coadă la spate, accesorizate cu o invidie cruntă pe cele care încă se mai sinchisesc să facă eforturi în sensul ăsta. O invidie cruntă pe cele care mai au un *motiv* să facă eforturi.

„Pun pariu că ea poartă tocuri înalte”, îmi spun în timp ce-mi aranjez ţinuta. Cu atât sunt eu mai fraieră fiindcă n-am rămas la pantaloni şi pantofi fără toc.

Telefoanele sunt tăcute în dimineaţa asta, aşa că-mi distrag atenţia de la ceasul care ticăie şi se apropie de ora zece şi jumătate, marcând dosarele cazurilor programate pentru luni şi făcând o listă cu pacienţii care urmează să

[1] Seriale de desene animate pentru copii

vină în celelalte zile ale săptămânii. La unii – cazurile mai complexe – el are deja copii ale fişei lor, dar vreau să par o angajată eficientă, aşa că am grijă să existe lista completă. Pe urmă printez diversele e-mailuri despre care cred că sunt utile sau importante, sau omise de cei din management, după care printez şi laminez o listă cu numerele de contact ale spitalului, ale secţiei de poliţie şi ale altor instituţii de care ar putea avea nevoie. E o activitate care mă linişteşte. *Tipul de la bar* îmi iese treptat din minte, iar locul lui e luat de *şeful meu,* chiar dacă figura lui se confundă alarmant cu cea a bătrânului doctor Cadigan, pe care l-a înlocuit.

La ora zece mă duc şi aşez printurile pe biroul lui, apoi dau drumul cafetierei din colţ, ca să aibă cafea proaspătă. Verific ca oamenii de serviciu să fi pus lapte în micul frigider disimulat într-un dulap aidoma minibarului dintr-un hotel, şi să fie zahăr suficient în bol. Pe urmă nu pot să nu mă uit la fotografiile cu rame argintii de pe birou. Trei la număr. Două ale soţiei lui, singură, şi una mai veche, cu ei amândoi împreună. Privirea mi-e atrasă de ea şi o ridic de pe birou. El pare cu totul altfel. Foarte tânăr. Nu poate să aibă decât puţin peste douăzeci de ani, cel mult. Stau în faţa unei mese mari de bucătărie, cu braţele petrecute unul în jurul celuilalt, şi râd. Par atât de fericiţi, atât de tineri şi de lipsiţi de griji! Ochii lui o privesc de parcă ar fi cel mai important lucru din lume. Ea are părul lung, dar nu strâns la spate în coc, cum e în celelalte fotografii, şi chiar aşa, în blugi şi tricou, are o frumuseţe naturală, necăutată. Mi se strânge stomacul. Pun pariu că ea nu-şi pătează niciodată bluza cu ketchup.

— Bună!

Tresar atât de tare când aud accentul scoţian, încât fotografia aproape că îmi scapă din mână şi mă grăbesc s-o pun la loc pe birou, cât pe ce să dărâm teancul ordonat de hârtii şi să-l împrăştii pe podea. S-a oprit în pragul uşii, iar eu simt că-mi vine să dau afară sendvişul cu şuncă. Oh, Doamne, uitasem cât de bine arată! Păr aproape blond, cu o nuanţă pentru care eu aş fi în stare să fac moarte de om.

Suficient de lung în faţă ca să-ţi poţi trece degetele prin el, dar tot elegant. Ochi albaştri care te sfredelesc. Piele pe care jinduieşti s-o atingi. E unul dintre tipii aceia... Un bărbat superb. Obrajii îmi ard.

— Şedinţa trebuia să dureze până la zece şi jumătate, spun dorindu-mi ca un hău să se caşte în podea şi să mă-nghită iadul ruşinii.

Stau în biroul lui şi mă uit la pozele cu el şi soţia ca o hărţuitoare. Oh, Doamne!

— Oh, Doamne! exclamă el, furându-mi vorbele de pe buze. Se albeşte la faţă şi face ochii mari. Are un aer şocat, siderat şi îngrozit, toate la un loc. Tu eşti!

— Uite ce e, îi spun, a fost o nimica toată, băuserăm amândoi şi ne-am lăsat duşi de val, n-a fost decât un sărut şi, crede-mă, n-am de gând să vorbesc cu nimeni despre asta şi cred că, dacă ne străduim amândoi să uităm că s-a întâmplat, n-avem niciun motiv să nu ne înţelegem, şi nimeni n-o să ştie...

Cuvintele mi se revarsă într-un şuvoi bâlbâit şi nu le pot opri. Simt transpiraţia acumulându-mi-se sub fondul de ten, atât de agitată şi de aprinsă sunt.

— Dar... bâiguie el cu o expresie pe jumătate derutată, pe jumătate alarmată, şi închide repede uşa în urma lui, iar eu nu pot să-l condamn pentru asta. Dar... ce faci aici?

— Oh! Cu toată peroraţia mea, am uitat să spun ceea ce este evident. Sunt secretara şi recepţionera ta. Mă rog, trei zile pe săptămână. Marţea, joia şi vinerea. Am intrat să-ţi las câteva lucruri pe birou şi am văzut... Schiţez un semn din cap spre fotografii: Păi, ei bine... Dar nu mai închei fraza. Nu puteam să-i spun „Păi, mă uitam la tine şi la superba ta soţie, ca o nebună”.

Arată de parcă ar fi încasat un pumn în burtă.

— Tu eşti secretara mea? *Tu?*

Mă rog, poate că nu în burtă. Poate undeva mai jos. Chiar îmi pare puţin rău pentru el.

— Da, ştiu, răspund ridicând din umeri cu o strâmbătură de un comic grotesc, sunt sigură. Care erau şansele?

— Luna trecută, când am venit să discut cu doctorul

Cadigan, era o altă femeie aici. Nu tu.

— Mai în vârstă şi uşor scorţoasă? Maria trebuie să fi fost. Ea e de serviciu în celelalte două zile. E aproape pensionată, dar lucrează aici de o veşnicie şi doctorul Sykes ţine la ea.

Nu s-a clintit din prag. Evident, îi e greu să proceseze informaţia.

— Chiar sunt secretara ta, repet eu, vorbind mai lent; mai calm. Nu sunt o hărţuitoare. Crede-mă, nici pentru mine nu e uşor. Te-am văzut ieri, când ai trecut pe aici. Puţin. Pe urmă, m-am cam ascuns.

— Te-ai ascuns.

Momentul de tăcere care se lasă în vreme ce încearcă să asimileze informaţia pare nesfârşit.

— Da, confirm şi apoi, ca ruşinea să-mi fie şi mai mare, adaug: în toaletă.

— Sincer să fiu, probabil că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

— Mă îndoiesc că ar fi fost o idee utilă să ne ascundem amândoi în closet.

Râde – un sunet scurt, neaşteptat.

— Da, mă îndoiesc şi eu. Erai tare simpatică, îmi amintesc bine.

Vine lângă birou, uitându-se la ce i-am lăsat acolo, iar eu mă dau automat la o parte din calea lui.

— Ei, printul acela de sus e o listă cu fişele peste care trebuie să te uiţi pentru ziua de luni. Cafeaua e în...

— Îmi pare foarte rău, mă întrerupe ridicând spre mine ochii aceia albaştri superbi. Îţi închipui, probabil, că sunt o javră. Eu mă consider o javră. În mod normal nu... Mă rog, nu eram acolo căutând ceva anume şi n-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. Mă simt oribil. Nu pot să-ţi explic. Chiar nu fac asemenea lucruri şi nu există nicio scuză pentru purtarea mea.

— Eram chercheliţi, asta-i tot. Şi n-ai făcut nimic, de fapt, nimic.

„Nu pot să fac asta.” Îmi amintesc ruşinea din glasul lui când s-a depărtat de mine şi a ieşit în stradă, bâiguind nişte scuze. Poate că de asta n-am o părere chiar atât de rea

despre el. La urma urmei, a fost doar un sărut. Ceva mai mult de atât a fost doar în imaginaţia mea prostească.

— Te-ai oprit, şi asta contează. N-a fost nimic. Sincer. Hai să dăm uitării momentul. Să începem din nou, de azi. Chiar nu vreau să mă simt stânjenită, aşa cum nu vrei nici tu.

— Te-ai ascuns în toaletă.

Ochii lui albaştri sunt calzi şi pătrunzători.

— Da, şi unul dintre felurile în care poţi să mă ajuţi să nu mă simt stânjenită e să nu mai pomeneşti niciodată despre asta.

Şi zâmbesc larg. Încă îl plac. A făcut o greşeală stupidă, de moment. Ar fi putut fi mai rău decât atât. Ar fi putut veni acasă cu mine. Mă gândesc o clipă la asta. Bun, pe termen scurt ar fi fost ceva grozav, dar pe termen lung ar fi fost, cu siguranţă, mult mai rău.

— Bun, deci suntem prieteni, replică el.

— Prieteni.

Nu ne strângem mâinile. E mult prea devreme pentru un contact fizic.

— Eu sunt Louise.

— David. Îmi pare bine să te cunosc. Aşa cum se cuvine.

Trecem printr-un alt moment de stinghereală, apoi el îşi freacă palmele una de alta şi se uită la lucrurile de pe birou.

— Se pare că ai de gând să nu-mi laşi timpi morţi. Apropo, eşti localnică?

— Da. Mă rog, locuiesc aici de peste zece ani, dacă asta înseamnă că-s localnică.

— Crezi că ai putea să mă familiarizezi şi pe mine cu zona? Să-mi spui unde sunt probleme, puncte nevralgice? Discrepanţe sociale, chestiuni de genul acesta? Voiam să fac un tur cu maşina, dar pentru asta va trebui să mai aştept. Am în după-amiaza asta o altă întâlnire cu cineva de la spital, apoi o cină devreme cu ceilalţi parteneri.

— Sigur că pot să-ţi dau câteva detalii generale. O opinie de profan, să zicem.

— Bun. Asta şi vreau. Mă gândesc să fac voluntariat în unele weekenduri, aşa că mi-ar prinde bine părerea unui localnic cu privire la posibilele cauze ale dependenţelor

specifice zonei. Asta e specializarea mea.

M-a luat puţin prin surprindere. Nu ştiu niciun alt medic care să se ocupe de informarea şi sprijinirea celor cu adicţii. Aceasta e o clinică privată, scumpă. Indiferent ce probleme au clienţii noştri, ei nu suferă şi din cauză că sunt defavorizaţi, iar toţi partenerii sunt experţi în domeniile lor. Primesc şi pacienţi cu recomandare, desigur, dar nu se duc pe teren ca să lucreze pe gratis.

— Păi, suntem în nordul Londrei, o zonă în cea mai mare parte locuită de clasa de mijloc, îi explic eu. Dar la sud de locul unde stau eu, există un cartier mare de locuinţe. Acolo sunt probleme serioase. Şomaj ridicat în rândul tinerilor. Droguri. Chestii de genul ăsta.

Se apleacă sub birou de unde îşi ia servieta, o deschide şi scoate din ea o hartă a zonei.

— Pune-mi o cafea în timp ce eu fac loc pentru asta. Putem marca apoi locurile în care trebuie să merg.

Vorbim aproape o oră, iar eu îi arăt şcoli şi cabinete medicale, cele mai rău famate baruri şi pasajul subteran în care au fost trei atacuri cu cuţitul într-un an şi prin care ştie toată lumea că nu trebuie să-şi lase copiii să treacă fiindcă acolo se cumpără şi se consumă droguri. Mă mir şi eu de câte ştiu despre locul în care trăiesc şi mă mir văzând cât de bine se conturează viaţa mea în vreme ce-i explic lui. Când ridică ochii spre ceas şi mă opreşte, a aflat deja nu numai că sunt divorţată, ci şi despre Adam, unde merge el la şcoală, că prietena mea Sophie locuieşte într-unul dintre ansamblurile rezidenţiale de lângă cea mai bună şcoală gimnazială. Încă mai vorbesc când se uită iar la ceas şi-l văd încordându-se uşor.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ne oprim aici, mă anunţă. A fost fascinant.

Harta e plină de însemnări cu pixul şi, în plus, şi-a făcut diverse notiţe pe o foaie de hârtie. Are un scris oribil. O adevărată mâzgăleală de doctor.

— Păi, sper că-ţi va fi de folos.

Îmi iau cana şi mă îndepărtez de el. Nu-mi dădusem seama cât de aproape stăteam unul de altul. Stânjeneala

coboară iar între noi.

— E excelent. Îţi mulţumesc, spune el şi se uită din nou la ceas. Trebuie să-mi sun... Trebuie să sun acasă, încheie după o ezitare.

— Poţi să rosteşti cuvântul *soţie,* să ştii, replic eu şi zâmbesc. N-o să dispar într-un nor de fum!

— Scuze.

Se simte chiar mai stingherit decât mine. Aşa şi trebuie.

— Şi îţi mulţumesc, adaugă apoi. Pentru că nu mă crezi o javră. Sau cel puţin pentru că nu arăţi că mă crezi o javră.

— Pentru puţin.

— Chiar crezi că sunt o javră?

Zâmbesc larg.

— Sunt la biroul meu, dacă ai nevoie de mine.

— Am meritat-o!

„La urma urmei”, îmi spun în timp ce mă întorc la biroul meu şi aştept să îmi dispară roşeaţa din obraji, „ar fi putut să fie mult mai rău de atât”. În plus, abia marţea viitoare o să fiu din nou de serviciu. Până atunci, totul va reintra în normal, iar micul nostru moment împreună vârât sub preşul vieţii. Închei un pact cu creierul meu, să nu mă mai gândesc deloc la asta. O să am un weekend decadent, dedicat *mie.* O să stau până târziu în pat. O să mănânc pizza ieftină şi îngheţată şi poate că o să mă uit la un serial întreg pe Netflix.

Săptămâna viitoare e ultima de şcoală, iar după ea vine lunga vacanţă de vară, în care zilele mele se vor rezuma la întâlniri cu mămici în parc, la cheltuirea salariului pe partea mea din plata bonei şi la încercările de a găsi noi moduri de a-i ocupa timpul lui Adam, altele decât să-i dau un iPad sau un telefon pe care să se joace la nesfârşit, simţind că sunt un părinte rău în timp ce mă ocup de toate celelalte. Dar cel puţin Adam e un copil bun. În fiecare zi mă face să râd, şi îl iubesc atât de mult, chiar şi când îl apucă pandaliile, încât mă doare inima.

„Adam e bărbatul din viaţa mea”, îmi spun aruncând o privire spre uşa de la biroul lui David şi întrebându-mă într-o doară ce nimicuri dulci îi şopteşte soţiei lui. „Nu am

nevoie de altul.”

7

ATUNCI

Din multe puncte de vedere, clădirea îi aminteşte lui Adele de casă. De casa ei aşa cum fusese *înainte,* în orice caz. Felul în care se înalţă ca o insulă pe oceanul de teren din jur. Se întreabă dacă vreunul dintre ei s-a gândit la asta – medicii, avocaţii părinţilor ei morţi, chiar şi David – înainte s-o expedieze aici pentru o lună, în casa asta izolată din Highlands. S-a gândit oare măcar unul dintre ei ce mult îi va aminti de casa ei pierdută?

E veche clădirea de aici, nu ştie bine cât de veche, dar e construită din cărămizi scoţiene solide, care sfidează încercările timpului de a le eroda. Cineva a donat-o probabil trustului Westlands, sau poate că aparţine cuiva din consiliul de administraţie, sau ceva de genul ăsta. Adele n-a întrebat şi nici nu-i pasă. Probabil că ajunseseră să folosească doar câteva încăperi, la fel cum făcuse şi familia ei în casa lor. Visuri mari, vieţi mărunte. Nimeni n-are nevoie de o casă uriaşă. Cu ce s-o umpli? O casă trebuie să fie plină de iubire, iar în unele – inclusiv în a ei – iubirea nu are suficientă forţă ca să le încălzească. Un centru medical măcar conferă acestor încăperi un rost.

Îşi alungă amintirile din copilărie, cele în care alerga liberă pe coridoare şi pe scări, jucându-se de-a v-aţi ascunselea şi râzând dezlănţuit – un copil pe jumătate uitat. Mai bine să se gândească la casa ei ca fiind pur şi simplu prea mare. Mai bine să se gândească la adevăruri imaginare, decât la amintiri reale.

Au trecut trei săptămâni şi ea tot năucă e. Toţi îi spun că are nevoie să jelească. Dar nu de asta se află aici. Are nevoie să doarmă. Dar *refuză* s-o facă. Înainte s-o trimită ei aici, s-a târât de-a lungul zilelor şi nopţilor burduşită cu cafea, Red Bull şi orice alte stimulente a mai putut găsi, pentru a evita să doarmă. I-au zis că nu se „poartă normal” pentru cineva care şi-a pierdut recent părinţii. Faptul că nu

doarme era cel mai mic rău. Ea încă se întreabă cum de sunt ei atât de siguri ce înseamnă „purtare normală” în astfel de situaţii. Ce anume îi face pe ei experţi? Şi totuşi, da, vor ca ea să doarmă. Dar cum le-ar putea explica?

Somnul e o eliberare care s-a întors împotriva ei, un şarpe veninos pe timp de noapte.

Aparent, se află aici pentru binele ei, dar tot i se pare o trădare. A venit doar fiindcă aşa a vrut David. Nu-i place deloc să-l vadă îngrijorat şi îi e datoare cel puţin cu luna asta, după tot ce a făcut. Eroul ei!

Nu s-a străduit deloc să se adapteze, deşi le spune lui David şi avocaţilor că încearcă. Se duce în sălile de activităţi şi vorbeşte cu consilierii – sau mai mult ascultă ce zic ei –, deşi nu e sigură că sunt cu adevărat profesionişti. Totul i se pare cam hippy. *Sensibilicos,* cum ar zice tatăl ei. Lui nu-i plăcuse chestia asta din prima tură de terapie de atunci, cu mulţi ani în urmă, iar acum, dacă ea ar accepta aşa ceva, i s-ar părea că-l dezamăgeşte. Mai degrabă s-ar fi dus la un spital propriu-zis, dar avocaţilor ei li s-a părut o idee proastă – ca şi lui David, de altfel. Westlands poate fi considerat un „centru de recreere”, dar faptul că ea e trimisă într-un fel de azil ar putea fi dăunător pentru afacerile tatălui ei. Aşa că aici a ajuns, indiferent dacă tatăl ei ar fi fost de acord sau nu.

După micul dejun, majoritatea clienţilor – pacienţilor sau cum li se spune – pleacă într-o drumeţie. E o zi minunată pentru asta, nici prea rece, nici prea caldă, cerul e senin, aerul, proaspăt, şi pentru o clipă e tentată să meargă şi ea şi să rămână singură, în urma grupului, dar vede chipurile entuziasmate ale celorlalţi, strânşi pe treptele de la intrare, şi se răzgândeşte. Ea nu merită să fie fericită. Unde a dus toată fericirea ei de până acum? În plus, mişcarea ar obosi-o, şi nu vrea să doarmă mai mult decât trebuie. Oricum, somnul îi vine prea uşor.

Aşteaptă să vadă expresia dezamăgită de pe chipul lui Mark, liderul de grup cu părul strâns în coadă – „Aici ne spunem pe numele mic, Adele” – când ea refuză clătinând din cap, şi apoi îi lasă în plata lor, se întoarce şi pleacă spre

partea din spate a clădirii, unde e lacul.

A făcut jumătate de tur cu un pas lent, când îl zăreşte, la vreo şapte metri distanţă. Stă sub un copac şi împleteşte un lănţişor din margarete. Ea zâmbeşte instinctiv la vederea acestei imagini neobişnuite – un adolescent deşirat, în blugi şi tricou de tocilar, cu părul negru căzându-i pe faţă, atât de concentrat pe ceea ce face cum numai pe unele fetiţe le poţi vedea; apoi însă, îi pare rău că a zâmbit. Ea n-ar trebui să zâmbească niciodată. Pentru un moment ezită şi se gândeşte să se întoarcă şi s-o apuce în partea cealaltă, dar el ridică privirea şi o vede. O clipă mai târziu, îi face semn cu mâna. Nu mai are de ales decât să se apropie de el, iar asta n-o deranjează. Dintre cei de aici, doar el o interesează. L-a auzit noaptea. Urlând şi bolborosind cuvinte, majoritatea fără noimă. Lovindu-se cu zgomot de lucruri. Apoi, asistentele care dau fuga să-l ducă înapoi, în pat. Toate astea îi sunt familiare. Îşi aminteşte şi ea totul. Spaimele nocturne.

— Deci, n-ai avut chef de îmbrăţişări în grup la iarbă verde, aşa-i? îl interpelează ea.

Chipul lui e doar colţuri şi unghiuri, de parcă nu s-ar fi maturizat de tot, dar băiatul e cam de vârsta ei, poate cu un an mai mare, în jur de optsprezece ani, deşi încă mai poartă aparatul dentar ca două şine de tren.

— Nu. Să-nţeleg că nu e nici pasiunea ta.

Rosteşte cuvintele cu un sâsâit abia sesizabil.

Ea clatină din cap, jenată. De când e aici, n-a început niciodată o conversaţie doar de dragul de a vorbi.

— Nici nu te învinovăţesc. Eu nu m-aş apropia prea mult de Mark. Cred că are păduchi în părul ăla strâns în coadă. Săptămâna trecută a purtat trei zile aceeaşi cămaşă. Nu e deloc un tip curat.

La asta, ea zâmbeşte şi lasă zâmbetul să-i zăbovească pe faţă. N-a avut de gând să stea prea mult aici, dar se pomeneşte aşezându-se lângă el.

— Tu eşti fata care pictează focuri, continuă el. Te-am văzut în sala de artă.

O priveşte, iar ea îşi spune că ochii lui sunt mai albaştri

decât ai lui David, dar poate că par aşa numai fiindcă are tenul foarte palid şi părul aproape negru. Prinde încă o margaretă în lănţişor.

— M-am gândit la asta. Poate că în loc de foc ar trebui să pictezi apă. Ar putea fi mai terapeutic. Poţi să le spui că desenele cu focul simbolizează durerea ta şi ceea ce s-a întâmplat, iar cele cu apa te reprezintă pe tine exprimând totul. Debarasându-te de tot.

Băiatul vorbeşte repede. Creierul lui gândeşte probabil în viteză. Ea şi-l simte pe al ei ca pe o melasă vâscoasă.

— De ce aş vrea să fac asta? întreabă ea.

Nu se poate imagina debarasându-se de tot.

— Ca să nu te mai bată la cap să te „deschizi”, replică el zâmbind şi făcându-i cu ochiul. Dă-le ceva şi te vor lăsa în pace.

— Vorbeşti ca un expert.

— Am mai fost în locuri ca ăsta. Uite, întinde braţul.

Ea se conformează, iar el îi strecoară pe mână brăţara din margarete. Nu cântăreşte mai nimic, spre deosebire de ceasul lui David, care îi atârnă greu la cealaltă încheietură. E un gest drăguţ şi, pentru o secundă, uită de vinovăţia şi de frica ei.

— Mulţumesc.

O vreme, tac amândoi.

— Am citit despre tine în ziar, spune el. Îmi pare rău pentru părinţii tăi.

— Şi mie, răspunde ea, după care schimbă subiectul: Tu eşti băiatul somnambul, cu spaimele nocturne.

El râde încet.

— Mda, scuze. Ştiu că îi trezesc pe ceilalţi.

— E ceva nou?

Se întreabă dacă o fi şi el ca ea. I-ar plăcea să cunoască pe cineva ca ea. Cineva care ar înţelege.

— Nu, aşa am fost întotdeauna. De când mă ştiu. Dar nu de asta sunt aici, precizează el şi îşi ridică mâneca, lăsând să se vadă urme aproape şterse. Obiceiuri rele.

Se lasă pe spate în iarbă, rezemându-se în coate, cu picioarele întinse în faţă, iar ea face la fel. Soarele se simte

cald pe pielea ei şi, pentru prima dată, nu o duce cu gândul la flăcări.

— Ei cred că drogurile şi somnul meu ciudat au legătură între ele, continuă băiatul. Mă tot întreabă despre ce visez. E teribil de plictisitor. O să-ncep să inventez chestii.

— Un vis erotic murdar despre Mark, replică ea. Poate cu femeia aia grasă de la cantină care nu zâmbeşte niciodată.

El râde, iar ea îi ţine isonul. Ce plăcut e să vorbească *normal* cu cineva! Cu cineva care nu-şi face *griji* pentru ea. Cu cineva care nu încearcă s-o descoasă.

— I-am auzit zicând că nu vrei să dormi, spune el, privind-o printre pleoapele mijite. Fiindcă dormeai atunci când s-a întâmplat şi nu te-ai trezit.

Rosteşte cuvintele pe un ton lejer – de parcă ar vorbi despre orice nimicuri. Despre emisiunile de la televizor. Despre muzică. Nu despre focul care i-a ucis părinţii. Focul care în sfârşit a adus puţină căldură în casa lor.

— Credeam că nu au voie să discute despre noi. Priveşte în zare, la apa care scânteiază. E frumos. Hipnotic. Îi provoacă somnolenţă. Ei nu înţeleg, spune ea apoi.

El chicoteşte din nou – mai mult un pufnet scurt.

— Nici nu e de mirare. Mie îmi par proşti ca noaptea; au aceeaşi poveste pentru toţi. Dar ce anume nu înţeleg în cazul ăsta?

O pasăre ţâşneşte pe deasupra apei şi ciocul ei subţire îi despică oglinda. Ea se întreabă ce vrea să prindă oare.

— Somnul e diferit pentru mine, răspunde într-un târziu.

— Cum adică?

Se ridică în capul oaselor şi îl priveşte. Îşi spune că-i place de el. Poate că există şi un alt fel de a aborda toată mizeria asta. Unul care să-l ajute şi pe el. Nu-i mărturiseşte, dar nici ea nu e pentru prima dată într-un loc ca ăsta. Somnul o tot readuce la terapie. Mai întâi au fost somnambulismul şi spaimele nocturne când avea opt ani, iar acum, faptul că nu vrea să doarmă deloc.

Somn, mereu somn. Somn fals, somn real. Aparenţa somnului.

Şi cel mai important este lucrul despre care nu le va

putea vorbi niciodată. Fiindcă, dacă ar face-o, ar închide-o pentru totdeauna. E sigură de asta.

— Tu inventezi chestii pentru ei, ca să-i linişteşti. Iar eu te ajut cu spaimele nocturne. Pot să te ajut mult mai mult decât pot ei.

— În regulă, răspunde el. E intrigat. În schimb, tu trebuie să pictezi câteva imagini cu apă, chiar dacă nu simţi. O să fie distractiv să-i vedem umflându-se în pene fiindcă te-au *salvat!*

— S-a făcut! exclamă ea.

— S-a făcut!

Îşi dau mâna şi, în lumina soarelui, bănuţii galbeni din mijlocul margaretelor lucesc aurii. Ea se întinde la loc pe iarbă, încântată de mângâierea brăţării pe încheietură, şi o vreme stau în tăcere unul lângă altul, bucurându-se de o zi în care nimeni nu-i judecă.

Şi-a făcut un prieten. Abia aşteaptă să-i povestească lui David.

8

— ADELE —

M-am trezit în zori, dar nu m-am mişcat. Stăm întinşi pe o parte, el şi-a pus braţul peste mine şi, în ciuda durerii din suflet, îmi place să-l simt. Greutatea lui e protectoare. Îmi aminteşte de zilele de la început. Pielea îi e lucioasă şi lipsită de păr acolo unde cicatricele îi brăzdează antebraţul. Le ascunde mereu, dar mie îmi place să le văd. Îmi reamintesc cine e el cu adevărat, dincolo de suprafaţă. Omul care a înfruntat focul ca s-o salveze pe fata pe care o iubea.

Prin spaţiile dintre lamelele jaluzelelor, soarele aruncă dâre pe podeaua din lemn încă dinainte de ora şase şi ştiu deja că va fi o altă zi frumoasă. Cel puţin afară. Sub greutatea braţului lui David, mă gândesc la ziua de ieri. Cina de seara trecută, acasă la doctorul Sykes, a fost un succes. În general, psihiatrii mi se par anoşti şi previzibili, dar am fost fermecătoare şi spirituală şi ştiu că le-am plăcut tuturor. Chiar şi soţiile i-au spus lui David că e norocos să mă aibă.

Sunt mândră de mine. Deşi mi-a fost greu să mă adun – a trebuit să alerg opt kilometri pe banda de la sală şi apoi să ridic greutăţi ca să mă liniştesc –, eram într-o dispoziţie vizibil bună când a ajuns David acasă de la serviciu, iar mişcarea îmi sporise strălucirea tenului. Vizita a decurs excelent, fără nicio sincopă, iar simulacrul nostru de fericire deplină ne-a determinat şi pe noi să credem o vreme că aşa stau lucrurile. Noaptea trecută am făcut sex pentru prima dată după luni bune şi, chiar dacă n-a fost exact aşa cum îmi place mie, am scos toate sunetele potrivite şi mi-am dat toată silinţa să fiu afectuoasă şi maleabilă. A fost grozav să-l am atât de aproape, să-l simt în mine, chiar dacă era beat criţă şi nu m-a privit în ochi nici măcar o dată.

Eu mi-am respectat regula de un pahar sau două, dar David nu, deşi a rămas în limita jovialităţii acceptabile până

când am ajuns acasă, unde şi-a turnat un pahar mare de coniac şi l-a băut pe nerăsuflate, sperând probabil ca eu să nu observ. Am observat, dar sigur că nu am spus nimic, deşi aş fi avut tot dreptul s-o fac.

Ar fi trebuit s-o lase mai uşor cu băutura, ca parte a „noului nostru început". Până şi el ştie că nu poţi fi un psihiatru specializat în dependenţe şi obsesii dacă ai tu însuţi o problemă cu alcoolul. Dar am impresia că numai unul dintre noi se străduieşte cu adevărat să avem un nou început.

David e cel care deţine întotdeauna controlul în căsnicia noastră. El are grijă de mine. Unii ar spune, dacă ne privesc suficient de îndeaproape, că mă sufocă, şi n-ar greşi, dar există momente când cred că sunt mai isteaţă decât el. Îl simt în erecţie, în spatele meu, şi mă mişc cu grijă, împingându-mă spre el, aţâţându-mă singură, aproape strecurându-l între fesele mele, presându-l acolo şi ghidându-l uşor spre locul acela interzis în care-mi place mie cel mai mult să-l simt. Poate că, adormit fiind, va fi mai flexibil. Dar nu e să fie, şi se desprinde, răsucindu-se cu faţa în sus şi trăgând după el jumătate de pătură. Murmură ceva încet şi dulce, ultimele ecouri ale unui vis înainte să revină în lumea reală, şi îmi înăbuş dorinţa de a-l încăleca şi a-l săruta, de a-mi dezlănţui întreaga pasiune şi de a-i cere să mă iubească din nou.

În loc de asta, închid ochii şi mă prefac că dorm până când se ridică din pat, traversează holul şi se duce la baie. O clipă mai târziu, boilerul porneşte şi se aude curgând apa la duş. Asta mă doare. Nu poate să nu-mi pese, oricât de hotărâtă aş fi să fiu puternică. Avem o baie lipită de dormitor, cu o cabină de duş, dar el a ales-o pe cea aflată departe de mine, şi cam am idee de ce. Despre ce face el acolo. L-am excitat înainte de a se trezi, iar acum, decât să facă sex cu mine, se „descurcă singur". E o expresie idioată, dar nu mi-a plăcut niciodată cuvântul masturbare. E prea clinic. Frecangeală e mai bine, dar genul ăsta de limbaj se pare că nu mi se potriveşte, aşa că m-am obişnuit de mult să evit grosolănia, iar acum pur şi simplu îmi sună

ciudat.

●

Când coboară la parter, eu am făcut deja cafeaua, iar croasanţii se încălzesc. Ne suflăm în ceafă unul altuia fiecare în felul său, şi ştiu că va avea nevoie de ceva care să-i alunge urmele mahmurelii. Mă întorc cu spatele şi-mi fac de lucru la chiuvetă pentru ca el să poată lua din dulap un ibuprofen fără povara unei critici tăcute.

— Am pregătit masa afară, îi spun pe un ton vesel şi relaxat, transferând croasanţii pe un platou. E păcat să irosim o dimineaţă atât de frumoasă.

Uşa care dă în spatele casei e deschisă, iar aerul e suficient de cald, cu toate că abia a trecut de nouă şi jumătate.

Se uită pe fereastră cu o privire precaută şi îmi dau seama că încearcă să identifice locul din parcela cu flori în care am îngropat pisica după ce m-a lăsat să mă ocup eu de ea şi s-a dus să se îmbete şi mai ştiu eu ce altceva. Încă se gândeşte la asta. Eu încerc s-o las în urmă. El se agaţă de lucrurile pe care nu le poate schimba, dar ce-i făcut e bun făcut, indiferent că ne place sau nu.

— Bine, răspunde şi-mi oferă o jumătate de zâmbet. Aerul curat o să mă trezească.

Îmi face şi el o concesie, poate ca o răsplată pentru cât de bine m-am descurcat aseară.

Nu ne spunem prea multe, dar mă bucură această tăcere, în sfârşit amiabilă. Îmi las poalele neglijeului din mătase să alunece într-o parte, pentru ca soarele să-mi atingă piciorul gol în timp ce-mi beau cafeaua şi-mi mănânc croasanţii. Pe urmă îmi dau capul pe spate. Din când în când îl simt uitându-se la mine şi ştiu că frumuseţea mea încă îl atrage. În clipa asta aproape că suntem mulţumiţi. Nu va dura – nu *poate* să dureze –, dar deocamdată savurez senzaţia. Poate cu atât mai mult, ţinând cont de ceea ce e posibil să urmeze.

Când terminăm, mă duc să-mi fac un duş, şi zăbovesc după pofta inimii sub apa fierbinte. Ziua e o pânză goală, dar are propria rutină nerostită. David va lucra câteva ore,

după care poate o să mergem amândoi la sală – o activitate despre care putem pretinde că e ceva ce facem împreună, dar bineînţeles că o facem separat; pe urmă acasă, cină, televizor şi probabil o să mergem devreme la culcare.

Când cobor, el e deja în biroul lui şi mă strigă. E o surpriză. În mod normal, vrea să fie lăsat singur cât lucrează, iar pe mine asta nu mă deranjează. Are dosarele pacienţilor acolo şi cu toate că bea poate prea mult, din toate celelalte puncte de vedere e un profesionist desăvârşit.

— Am ceva pentru tine, îmi spune.

— Ah!

Asta e o abatere de la rutina aşteptată, aşa că mă ia prin surprindere. Inima mi se strânge când văd că primul lucru pe care mi-l întinde e un pacheţel cu pastile.

— Pentru anxietate, îmi zice. Cred că astea sunt mai bune decât celelalte. Câte una de trei ori pe zi. N-au efecte secundare pentru care să-ţi faci griji.

Le iau. Numele scris în partea din faţă nu-mi spune nimic, e doar un alt cuvânt pe care nu pot să-l pronunţ.

— Sigur, răspund dezamăgită.

Alte pastile. Mereu pastile!

— Dar ţi-am luat şi astea.

Tonul îi e optimist, aşa că ridic privirea. Un card de credit şi un telefon mobil.

— Cardul e ataşat la contul meu, dar mi-am zis că e vremea să ai din nou unul. La fel şi pentru telefon.

E un aparat vechi, fără conexiune la internet bănuiesc, doar cu funcţiile de bază, dar îmi creşte inima. Gata cu dependenţa de David pentru banii de gospodărie. Gata cu statul în casă ca să aştept fiecare apel pe care ştiu că trebuie să-l primesc. Zâmbetul meu e sută la sută sincer.

— Eşti sigur? îl întreb, fiindcă nu-mi vine încă să cred.

Aproape că pot să uit de primul şoc, al pastilelor.

— Sunt sigur, surâde el, încântat pe moment că mi-a făcut o bucurie. Un început nou, îţi aminteşti?

— Un început nou, repet eu şi, înainte să-mi dau seama ce fac, mă reped pe cealaltă parte a biroului şi-mi înfăşor

braţele în jurul gâtului lui, cu mâinile încă pline.

Poate chiar vorbeşte serios. Poate că-şi va da mai multă silinţă de acum înainte.

— Îţi mulţumesc, David, îi şoptesc.

Îi savurez mirosul când mă îmbrăţişează la rândul lui. Căldura... senzaţia braţelor lui... lărgimea pieptului său zvelt pe sub materialul fin al puloverului. Simt că-mi explodează inima la apropierea de el.

Când ne desprindem, văd harta plină de însemnări la care se uita şi hârtia cu notiţe de alături.

— Ce-i asta? întreb, prefăcându-mă interesată; continuând să fiu o soţie bună în acest moment fermecător.

— Oh, mă gândesc să fac ceva muncă de teren. Voluntariat. Cu o organizaţie caritabilă sau aşa ceva. Încă nu sunt sigur. În parte şi de asta m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de telefon.

Ochii lui privesc pe lângă mine, dar zâmbesc.

— O idee minunată! Chiar minunată.

— Asta înseamnă că s-ar putea să lipsesc mai mult de acasă. Seara şi în weekend. O să încerc să reduc absenţele la minimum.

— Vorbeşti serios?

Acum e rândul lui să fie surprins. Întotdeauna mi-a plăcut să lucreze cât mai mult în sectorul privat. Are chestia asta o anume sofisticare liniştitoare, departe de cenuşiul şi de duritatea vieţii grele. Eu am insistat pentru un cabinet în Harley Street, acolo unde-i e locul. Şi unde va avea mai mult timp pentru noi doi. E un medic strălucit. Toată lumea spune asta. A fost întotdeauna şi trebuie să fie mereu în vârf. Dar ideea asta nouă îmi convine. Va fi bună pentru amândoi.

— Oricum, mă gândeam să redecorez puţin. Şi va fi mai uşor fără să-mi stai în cale.

Zâmbesc, asigurându-mă că-şi dă seama că-l tachinez doar. Nu sugerez să-mi iau o slujbă. De unde aş începe, la urma urmei? N-am mai lucrat de mulţi ani şi în niciun caz n-aş primi recomandări de la ultimul loc de muncă.

— Eşti un om bun, David, adaug apoi, chiar dacă mi-e

greu să rostesc cuvintele şi până şi mie mi se par o minciună. Chiar eşti!

Apoi aerul încremeneşte, o greutate trecătoare în încăpere, şi simţim amândoi încă o dată trecutul materializându-se între noi.

— Atunci, mă duc şi iau o pastilă, reiau eu. Te las să lucrezi.

Continui să zâmbesc în timp ce ies, prefăcându-mă că nu remarc brusca stinghereală. În ciuda pastilelor din mână, pe care n-am de gând să le iau, pasul meu are o sprinteneală renăscută. Un card de credit şi un telefon. Parcă a venit Crăciunul!

9

— LOUISE —

E duminică după-amiază şi am renunţat la orice speranţă cu privire la „weekendul eliberator numai şi numai pentru mine”, stând cu ochii pe ceas până vine Adam acasă. Vineri, după lucru, am fost la un pahar cu Sophie şi am mai amuzat-o puţin cu „afacerea şeful”, aşa cum îi zice ea, deşi era evident că răsufla uşurată că nu se mai întâmplaseră şi altele. „Nu te culci cu cei cu care lucrezi”, asta mi-a spus. A fost cât pe ce să-i atrag atenţia că ea se culca *mereu* cu prietenii sau clienţii lui Jay, dar m-am gândit mai bine şi am renunţat. Oricum, se grăbea şi, după două pahare de vin, m-am bucurat să ne luăm rămas-bun. Felul în care o amuza situaţia mea începuse să mă enerveze.

Chestia în ceea ce priveşte cuplurile e că, chiar dacă nu-s atât de îngâmfate cum le cred cei singuri, tot se cantonează în nişa aceea a vieţii în care îşi petrec de fapt timpul numai cu alte cupluri. Nimeni nu vrea o a cincea roată la căruţă care să dea peste cap numerele pare. Îmi amintesc de chestia asta. Aşa eram şi noi, eu cu Ian. Şi pe măsură ce îmbătrâneşti, tot mai mulţi sunt cei deja căsătoriţi, iar cei care încă nu sunt îşi caută frenetic perechea pentru a reveni la loc în tipar. Uneori mi se pare că toată lumea are pe cineva, numai eu nu.

Sâmbătă am făcut treabă prin casă, lăsând radioul să meargă tare şi încercând să mă conving că e ceva amuzant, nu o corvoadă, apoi m-am uitat la televizor, am comandat o pizza, am băut vin şi am fumat prea mult, după care m-am detestat pentru excesele mele. Ceea ce păruse teribil de decadent în teorie se dovedea deplorabil în practică.

Nici decizia de a nu mă mai gândi la David nu avusese sorţi de izbândă. Oare ei ce făcuseră în weekendul ăsta? Jucaseră tenis? Lânceziseră în grădina lor, fără îndoială, perfectă, bând cocktailuri şi râzând împreună? Oare el se

gândise la mine măcar un moment? Existau motive să se gândească? Poate că avea probleme în căsnicie. Gândurile îmi roiau în minte în timp ce mă uitam cu o jumătate de ochi la televizor şi beam prea mult vin. Trebuia să uit de el, dar era mai simplu de zis, decât de făcut. Avusesem accese de somnambulism în ambele nopţi, şi la ora patru a dimineţii de duminică mă trezisem stând în picioare în bucătărie, periculos de aproape de uşa de la balcon, cu apa rece curgând în chiuvetă. M-am dus în pat unde am stat până la zece şi am mâncat resturile de pizza la micul dejun, apoi m-am forţat să mă duc la Morrison pentru cumpărăturile săptămânale, înainte să mă aşez şi să-l aştept pe Adam să vină şi să umple casa de viaţă.

Se întoarce la şapte şi câteva minute. Trebuie să mă stăpânesc, să nu dau fuga la uşă, iar când el trece în goană pe lângă mine, ca un vârtej, inima îmi tresaltă la atâta zgomot şi energie. Uneori mă istoveşte, dar e băieţelul meu perfect.

— Nu ne jucăm, îi spun când se agaţă de picioarele mele. Du-te şi dă drumul la apă în cadă, că e aproape ora de culcare.

Îşi dă ochii peste cap şi pufneşte, dar porneşte alene spre baie.

— Pa, Adam!

— Mersi, tata! îi strigă el, cu rucsacul stând să-i cadă de pe umăr şi cu un dinozaur de plastic ridicat în aer. Ne vedem săptămâna viitoare!

— Săptămâna viitoare?

Sunt nedumerită, iar Ian îşi pleacă privirea, oferindu-mi în treacăt ocazia de a-i admira începutul de chelie. Aşteaptă până când Adam se îndepărtează suficient ca să nu ne mai poată auzi şi spune:

— Mda, voiam să discutăm despre asta. Vezi tu, Lisa a primit o ofertă pentru o casă în sudul Franţei timp de o lună. Ni s-ar părea stupid să nu profităm de ea.

Am impresia că am încasat o palmă peste faţă.

— Dar cum rămâne cu serviciul?

— Pot să lucrez de acolo timp de două săptămâni, apoi

să-mi iau concediu.

Faţa lui se colorează aşa cum se colorase când mă anunţase că mă părăseşte.

— Lisa e însărcinată, izbucneşte el. Şi crede – *amândoi* credem – că asta ar fi o bună modalitate de a stabili o relaţie strânsă cu Adam înainte de venirea copilului. Nu-l poate cunoaşte cu adevărat văzându-l doar o dată la două săptămâni. E şi pentru binele lui. Nu vrea să se simtă lăsat pe dinafară. Şi nici eu nu vreau.

După cuvântul „însărcinată” n-am mai auzit altceva decât un zgomot de fond. Lisa e o prezenţă relativ nouă, mai degrabă un nume vag în mintea mea decât o persoană propriu-zisă care va face parte din viaţa mea pentru totdeauna. E în peisaj de numai nouă luni sau cam aşa ceva. Presupusesem, după „istoricul” lui Ian de la divorţul nostru încoace, că timpul ei era pe sfârşite. Îmi amintesc vag cum mi-a spus la un moment dat că de data asta e altfel, dar nu l-am luat în serios. Şi am greşit, Chiar e altfel.

Vor fi o familie în adevăratul sens al cuvântului.

Gândul e ca un cuţit înfipt în inima mea deodată plină de fiere. Vor trăi într-o casă în adevăratul sens al cuvântului. Lisa va culege roadele ascensiunii lui treptate în ierarhia corporatistă. Micul meu apartament îmi pare sufocant. Sunt nedreaptă, ştiu. Ian îmi plăteşte ipoteca şi nici măcar o dată nu s-a plâns din cauza banilor. Şi totuşi, lovitura încasată îmi întunecă mintea, iar gândul că ei mi-l vor lua pe Adam pentru întreaga vară, ca să le completeze micul tablou al fericirii depline mă face să văd roşu în faţa ochilor, de parcă inima mi s-ar fi frânt şi tot sângele mi-ar fi năvălit în ochi.

— Nu! exclam scuipând cuvântul. Nu vine cu voi.

Nu-l felicit. Nu-mi pasă de viitorul lor copil. Nu-mi pasă decât de al meu, care creşte deja.

— Haide, Lou, nu-ţi stă în fire să fii aşa!

Se sprijină de tocul uşii, astfel că pentru o clipă nu-i văd decât burdihanul. Cum e posibil ca el să fi găsit pe altcineva, o persoană cu totul nouă, iar eu nu? De ce să rămân singură, aşteptând să-mi treacă zilele ca într-un soi de remake searbăd după *Ziua Cârtiţei?*

— O să se distreze de minune! continuă Ian. Ştii bine asta. Iar tu vei avea puţin timp pentru tine.

Mă gândesc la ultimele patruzeci şi opt de ore. Nu de timp pentru mine am eu nevoie acum.

— Nu! Şi trebuia să fi vorbit mai întâi cu mine.

Aproape că bat din picior şi ştiu că reacţionez copilăreşte, dar nu mă pot stăpâni.

— Ştiu, şi îmi pare rău, dar m-a luat gura pe dinainte. Vrei măcar să te mai gândeşti? mă întreabă cu un aer chinuit. E perioada de vacanţă, şi ştiu cât de greu îţi e. Aşa, nu va mai trebui să-ţi faci griji pentru o bonă cât vei fi la serviciu şi o să poţi să răsufli şi tu. O să poţi să ieşi în oraş când o să vrei. Să cunoşti oameni noi.

Un bărbat, vrea să zică. Oh, Doamne! Exact de asta avea nevoie weekendul meu – de compătimire din partea fostului soţ care a călcat pe alături. Asta e ultima picătură. Nici măcar nu mai spun nu încă o dată – îi trântesc uşa în faţă, făcându-l să sară înapoi înainte să-l lovească.

Sună de două ori la sonerie după asta, dar îl ignor. Mi s-a făcut greaţă. Şi sunt furioasă. Şi mă simt pierdută. Iar mai rău decât toate astea e că nu am dreptate. Lisa e, probabil, o femeie cât se poate de drăguţă. Ian nu merită să fie nefericit. Înainte de sărutul ăla idiot la beţie nici măcar nu-mi trecuse prin minte că aş fi nemulţumită de viaţa mea. Îmi reazem fruntea de uşă, rezistând tentaţiei de a mă da cu capul de lemnul tare, pentru a-mi băga minţile în el.

— Mami?

Mă întorc. Adam mă priveşte din camera de zi, cu un aer stingher.

— Deci, pot să mă duc în Franţa?

— Ţi-am spus să te pregăteşti de baie! mă răstesc şi întreaga furie ameninţă să se reverse din nou.

Ian nu avea niciun drept să-i spună despre vacanţă înainte să discute cu mine. De ce trebuie să par eu mereu părintele cel rău?

— Dar...

— Du-te la baie! Şi nu, nu poţi să te duci în Franţa, am hotărât.

Se încruntă la mine, un mic ghem de furie, fiindcă spusele mele i-au spulberat entuziasmul.

— De ce?

— Fiindcă aşa am zis eu.

— Ăsta nu-i un motiv. Vreau să mă duc!

— E un motiv suficient. Şi nu mai discutăm.

— E un motiv tâmpit! Tu eşti o proastă!

— Nu vorbi cu mine aşa, Adam. Acum du-te la baie, altfel nu-ţi citesc nicio poveste diseară.

Nu-mi place când se poartă aşa. Nu mă plac pe mine când mă port aşa.

— Nu vreau nicio poveste! Vreau să mă duc în Franţa! Tati vrea să merg cu ei! Eşti rea! Şi te urăsc!

Are în mână un dinozaur din plastic pe care-l aruncă spre mine înainte să plece furios spre baie. Aud uşa trântindu-se. Nu sunt singura care poate face asta cu convingere. Iau dinozaurul de jos şi văd pe piciorul lui eticheta de la Muzeul de Istorie Naturală.

Iar asta mă face să mă simt şi mai oribil. I-am promis de-o veşnicie că mergem şi încă n-am reuşit. Când eşti părinte singur cu normă întreagă sunt multe lucruri pe care nu reuşeşti să le faci.

Baia e scurtă şi deloc amuzantă pentru niciunul din noi. El îmi ignoră toate încercările de a-i explica de ce nu cred că ideea vacanţei în Franţa e bună, mărginindu-se să se încrunte la mine pe sub părul ud – de parcă la cei şase ani ai lui poate vedea adevărul dincolo de aiurelile mele. Motivul nu e că n-a mai fost departe de mine vreme de o lună. Nici că mă gândesc că o săptămână ar fi o soluţie mai bună, pentru eventualitatea că i se va face dor de casă. Şi nici acela că poate tati şi Lisa au nevoie de timp pentru ei acum, că vor avea un bebeluş. Motivul e, simplu, că nu vreau să pierd unicul lucru care mi-a mai rămas. *Pe el.* Ian n-o să mi-l ia şi pe Adam.

— Îi urăşti pe tati şi pe Lisa, mârâie el în vreme ce-i înfăşor trupul mititel într-un prosop mare. Îi urăşti şi vrei să-i urăsc şi eu.

Pleacă tropăind îmbufnat la el în dormitor, lăsându-mă în

genunchi pe podeaua băii, cu hainele ude, uitându-mă după el, şocată. Oare asta crede cu adevărat? Aş vrea să facă mai des crize de furie adevărate. Aş vrea să ţipe şi să se tăvălească, în loc să stea morocănos şi pe urmă să-mi arunce adevăruri din astea usturătoare. „Din gura pruncilor...”

— Îl vrei pe *Harry Potter?* îl întreb după ce l-am îmbrăcat în pijama, iar prosopul e pus la uscat în baie.

— Nu.

— Eşti sigur?

Nu se uită la mine, strângându-l pe Paddington la piept. Prea tare. Pune în strânsoarea aceea toată furia şi mâhnirea lui. Chipul îi e încă încruntat. Ar putea la fel de bine să-mpingă buza de jos în faţă şi gata.

— Vreau să mă duc în Franţa cu tati. Vreau să mănânc melci. Şi să înot în mare. Nu vreau să stau aici şi să merg la şcoala de vară când tu eşti la serviciu mereu.

— Nu sunt la serviciu mereu.

Furia lui mă ustură, la fel ca vorbele pe care le-a rostit, fiindcă e un oarecare adevăr în ele. Nu pot să-mi iau liber ca să petrec timp cu el, aşa cum pot alte mame.

— Dar eşti mult timp.

Oftează uşor şi se întoarce pe o parte, cu spatele la mine. Strâns la fel de tare, Paddington mă priveşte pe după umărul lui, de parcă şi-ar cere scuze.

— Nu vrei să mă duc fiindcă eşti rea.

Mă uit la el o clipă şi-mi simt brusc inima grea. E adevărat. Totul e adevărat. Adam s-ar simţi foarte bine în Franţa. Ar lipsi doar patru săptămâni şi din multe puncte de vedere mi-ar face viaţa mai uşoară. Dar gândul persistă ca o lamă de cuţit în măruntaiele mele. Mai uşoară, da, dar şi *mai goală.*

Cu tot spatele lui întors spre mine duşmănos, mă aplec şi-l sărut pe creştet, ignorându-i reticenţa. Trag în piept mirosul lui delicios şi proaspăt, pe care i l-aş recunoaşte oriunde. Voi fi întotdeauna mama lui, îmi repet. Lisa nu m-ar putea înlocui niciodată.

— O să mă mai gândesc, îi spun foarte încet din pragul

uşii, înainte să sting lumina.

Aşa ar fi corect, să-l las să se ducă. Ştiu că ăsta e adevărul, dar tot îmi vine să plâng în timp ce-mi pun un pahar de vin şi mă prăvălesc pe canapea. O lună întreagă. Atâtea se pot schimba în acest răstimp! Adam se va întoarce mai înalt, cu siguranţă. Vor fi tot mai rare momente din astea minunate, în care încă mai vrea să ne alintăm şi să ne ţinem de mână şi în care e fericit să fie puiul meu. Într-o clipită va deveni adolescent, purtarea din seara asta fiind un precursor al viitorului. Se va maturiza, va pleca de lângă mine şi va avea viaţa lui, iar eu voi rămâne probabil tot în apartamentul ăsta de rahat, trăind de azi pe mâine într-un oraş pe care nu mi-l permit, având doar o mână de prieteni cu jumătate de normă. Ştiu că exagerez totul plângându-mi de milă şi că, de fapt, mă străduiesc să asimilez noţiunea de „însărcinată” şi efectele pe care le va avea în viaţa mea. N-aş fi crezut că Ian va mai dori alţi copii. Nici prima dată nu a părut foarte interesat.

„Eu am fost nevasta de probă”, îmi dau seama. „Eu şi Adam am fost familia lui de antrenament. Când povestea vieţii lui va fi depănată, noi vom fi doar primele fire de urzeală. Nu noi i-o vom colora.”

E un gând bizar şi întristător, iar mie nu-mi plac gândurile bizare şi întristătoare, aşa că mai beau nişte vin şi apoi îmi propun să-mi umplu săptămânile acelea simţindu-mă bine. Aş putea să plec undeva într-un weekend. M-aş putea apuca de jogging. Să dau jos cele trei kilograme în plus care mi s-au aşezat pe burtă şi pe coapse. Să port tocuri înalte. Să devin o cu totul altă persoană. Sunt cam multe de înghesuit într-o lună, dar am bunăvoinţa să încerc. Sau cel puţin am bunăvoinţa să încerc acum, cât am la bord o jumătate de sticlă de Sauvignon Blanc. Înainte să am timp să mă răzgândesc, îi trimit lui Ian un SMS în care îi scriu că sunt de acord cu vacanţa. Că Adam poate să meargă. Regret aproape în aceeaşi clipă, dar, de fapt, nu prea am de ales. Adam ar rămâne supărat pe mine şi, în plus, nu-l pot împiedica să facă parte şi din familia cealaltă. Încercarea de a-l păstra numai pentru mine n-ar face decât

să-l îndepărteze. Când sunt abţiguită, mă simt mai puternică. În momentul ăsta, chiar pare o idee bună.

●

Mai târziu, mă trezesc în întuneric, lângă patul lui Adam. Respiraţia mea e o gâfâială sacadată în timp ce lumea se limpezeşte în jurul meu. El doarme adânc, cu un braţ încă în jurul ursuleţului bătrân şi smotocit. Mă uit la el câteva clipe, lăsând liniştea lui să mă cuprindă şi pe mine. Oare cum mă percepe în momente ca acestea, când se trezeşte? Ca pe o necunoscută ţicnită care seamănă cu mama lui? Pentru un copil care n-a visat niciodată urât probabil că e ceva tulburător, chiar dacă el insistă că nu.

Poate că ar trebui să fac terapie pentru spaimele astea nocturne. Poate c-o să fac, într-o zi. „Să mă întind pe canapea, domnule doctor? Ce zici, n-ai vrea să mi te alături? Oh, nu, desigur, doar eşti căsătorit! Atunci, poate discutăm despre problemele *tale.”*

Nici măcar să zâmbesc nu pot. Adam va lipsi o lună de acasă. Lisa e însărcinată. Eu rămân de căruţă. Mă târăsc în aşternuturile mele uşor transpirate şi încerc să-mi fac curaj. Există situaţii mult mai rele decât a mea. Ceea ce s-a întâmplat cu David demonstrează, cel puţin, că mai există bărbaţi care mi se par atrăgători. Şi, mai important decât atât, că există bărbaţi care încă mă consideră *pe mine* atrăgătoare. Mda, jumătatea plină a paharului şi aşa mai departe.

●

În ciuda vorbelor încurajatoare pe care mi le-am spus în miez de noapte, a bucuriei şi a dragostei care se citeşte pe faţa lui Adam când îi spun că poate să meargă în vacanţă, tot mă simt jalnic când îl văd alergând prin busculada de la porţile şcolii, fără să arunce o privire măcar înapoi. În mod normal, chestia asta mă bucură, îmi place că e un copil plin de încredere în sine. Azi însă, faptul că mă dă uitării atât de repede mi se pare simbolic, reprezentativ pentru întreg viitorul meu. Toată lumea aleargă înainte, iar eu stau de cealaltă parte a gardului fluturând din mână la oameni care nu se mai uită în urmă, uitată de toţi. Mă gândesc la asta

preţ de o secundă şi mi se pare o situaţie atât de teatrală, încât nu pot să nu râd de mine însămi. Adam s-a dus la şcoală aşa cum face în fiecare zi. Şi ce dacă Ian e fericit? Asta nu înseamnă că eu trebuie să fiu nefericită. Şi totuşi, cuvântul „însărcinată” îmi apasă încă pe inimă ca o greutate pe care nu pot s-o clintesc, iar ochii mă ustură de oboseală. Nu am mai reuşit să adorm azi-noapte.

Înconjurată de strigătele şi râsetele copiilor şi de pălăvrăgelile mamelor din nordul Londrei, mi-aş dori ca, în ciuda „situaţiei cu David”, să mă fi dus la serviciu azi. Trec în revistă lista de lucruri banale pe care le am de făcut înainte de încheierea cursurilor şi nu mă mir să constat că ideea curăţeniei în baie nu-mi schimbă dispoziţia în bine. Poate că ar trebui să-i cumpăr lui Adam un costum de baie nou şi haine de vară pe care să le ia cu el. Sunt sigură că Ian se va ocupa, dar vreau să contribui şi eu cu ceva la vacanţa asta de familie la care nu particip.

Mă gândesc să-i iau Lisei un cadou, haine pentru bebeluş, dar pare deja prea mult, prea repede. Viitorul lor copil nu are nicio legătură cu mine. Şi de ce ar vrea ea să primească ceva de la fosta soţie? De la mama primului copil? Relaţia imperfectă. Oare ce i-a povestit Ian despre mine? În ce măsură a dat vina pe mine?

De îndată ce Adam a intrat în clădirea şcolii, plec în grabă, cu ochii în pământ fiindcă n-am chef să fiu atrasă în conversaţii estivale cu celelalte mame şi, în plus, aş da orice pentru o ţigară, dar vreau să trec de colţ înainte să-mi aprind una. Oricum, probabil că hainele îmi miros a fum, dar vreau să trăiesc fără să fiu criticată la porţile şcolii.

Simt că mă ciocnesc înainte să-mi dau seama de ce. O zvâcnire a capului, bufnetul unui corp lovindu-se de al meu, un strigăt surprins şi o clipă mai târziu mă împleticesc în spate. Reuşesc să mă ţin pe picioare, spre deosebire de cealaltă femeie. Mai întâi îi văd pantofii şi picioarele culcate pe pământ. Escarpeni delicaţi şi moi, de culoarea untului. Fără zgârieturi. Intru pe pilot automat, o înşfac şi încerc s-o ajut să se ridice.

— Îmi pare foarte rău, nu mă uitam pe unde merg.

— Ba nu, e vina mea, murmură ea şi glasul parcă-i e fir de mătase plutind în aer. Eu nu mă uitam.

— Ei, atunci amândouă suntem toante, zic eu şi zâmbesc.

Abia când se ridică, înaltă şi suplă ca un fir de trestie, îmi dau seama oripilată cine e. *Ea!*

— Tu eşti!

Cuvintele au ţâşnit înainte să le pot opri. Dimineaţa mea a virat dramatic de la rău la dezastruos şi simt că obrajii îmi iau foc. Ea mă priveşte confuză.

— Îmi pare rău, dar ne-am mai întâlnit cumva?

Profit de o mică turmă de cărucioare venind dinspre şcoală ca să-mi ascund jena şi, după ce ele se îndepărtează, izbutesc să afişez ceea ce sper că este un zâmbet autentic.

— Nu, nu ne-am întâlnit, dar lucrez pentru soţul dumneavoastră. Mă rog, cu jumătate de normă. V-am văzut fotografia pe biroul lui.

— Lucrezi cu David?

Încuviinţez. Mi-a plăcut cum a zis „cu”, nu „pentru”.

— Tocmai l-am lăsat la cabinet şi mi-am zis să fac o plimbare matinală. Ce mică e lumea, nu?

Surâde şi, Doamne, chiar e superbă. Când am zărit-o în trecere nu mi-am dat seama – deşi alergam panicată spre toaletă atunci – şi sperasem că era doar foarte fotogenică. Dar nu. Lângă ea mă simt ca un boţ mare şi greoi de slănină şi-mi dau o şuviţă de păr după ureche, de parcă asta m-ar face mai prezentabilă.

Port o pereche de blugi vechi şi un hanorac cu o pată de ceai pe mânecă, şi nu mi-am trecut nici măcar în fugă rimelul pe gene înainte de a pleca de acasă. Ea are un şic deloc căutat, cu părul strâns într-un coc lejer, un pulover verde subţire şi pantalonii din in vernil. O apariţie în nuanţe pastelate care ar putea părea afectată, dar nu e. Ai zice că locul ei e pe un iaht undeva în sudul Franţei. E mai tânără decât mine, n-a împlinit încă treizeci de ani, dar arată matură. Eu arăt ca o tolomacă. Sunt sigură că ea şi David sunt un cuplu splendid.

— Eu sunt Adele, îmi spune.

Până şi numele îi e exotic.

— Louise. Scuză halul în care arăt. Dimineaţa sunt mereu pe fugă şi, când nu lucrez, prefer să stau o jumătate de oră în plus în pat.

— Nu te prosti, replică ea. Arăţi foarte bine.

Ezită pentru o clipă şi mă pregătesc să i-o iau înainte cu ceea ce bănuiesc că nu e decât un efort din partea ei de a găsi o modalitate prin care să-mi spună la revedere şi să-şi vadă apoi de drumul ei, numai că imediat adaugă:

— Ştii, n-ai chef de o cafea? Sunt sigură că am văzut o cafenea pe colţul acela.

Asta nu e deloc o idee bună. Ştiu bine. Dar mă priveşte cu atâta speranţă, iar curiozitatea mea e nesfârşită. Doar e soţia *tipului de la bar.* David e însurat cu fiinţa asta superbă şi totuşi m-a sărutat pe mine. Raţiunea îmi spune să găsesc un motiv şi să plec, dar sigur că nu asta fac.

— Ar fi grozav, răspund. Dar nu acolo. În zece minute, cafeneaua aceea va fi plină de mămici cu copiii la şcoală şi m-aş lipsi bucuroasă de ele. Dacă nu cumva te-ncântă plânsetele de sugari şi laptele de mamă la cafea.

— Nu, cred că nu, râde ea. Ia-o tu înainte, deci.

Ne oprim pe terasa de la Costa Coffee, cu câte un cappuccino în faţă şi cu câte o felie de prăjitură cu morcovi pe care Adele a insistat să le cumpărăm. Răcoarea dimineţii se risipeşte acum, că e aproape ora zece, iar soarele e cald. Îmi mijesc uşor ochii, fiindcă străluceşte pieziş peste umărul ei. Îmi aprind o ţigară şi-i ofer şi ei una, dar nu fumează. Sigur că nu fumează. De ce ar fuma? Nu pare s-o deranjeze însă ţigara mea şi facem conversaţie politicoasă odată ce o întreb cum s-a adaptat. Îmi spune că noua lor casă e frumoasă, dar că se gândeşte să redecoreze unele dintre încăperi, ca să le învioreze, şi că avea de gând să se ducă în dimineaţa asta să ia nişte mostre de vopsea. Îmi povesteşte că le-a murit pisica şi că ăsta n-a fost un început grozav, dar că acum, odată ce David şi-a reluat lucrul, reuşesc să intre într-o rutină. Zice că încă încearcă să afle cum merg treburile aici. Că se obişnuieşte cu noile împrejurimi. Tot ce spune e încântător, cu o notă de

timiditate dezarmantă. E fermecătoare. Îmi dorisem teribil să fie acră sau oribilă, dar nu e. Îmi pare teribil de rău pentru ce s-a întâmplat cu David şi ar trebui să vreau să fiu la sute de kilometri distanţă de ea, însă mi se pare fascinantă. Genul de persoană de care nu poţi să-ţi desprinzi privirea. Oarecum ca David.

— Ai prieteni în Londra? o întreb, convinsă că e un subiect de discuţie sigur.

Aproape toată lumea are câţiva prieteni vechi în capitală – colegi din şcoală sau de la colegiu, care te-au adăugat pe lista lor de Facebook. Chiar dacă nu eşti din Londra, până la urmă mai toţi ajung acolo.

Ea clatină însă din cap şi ridică uşor din umeri, privind în altă parte şi muşcându-şi pentru o clipă buza de jos.

— Nu. Niciodată n-am avut mulţi prieteni. Am avut cândva o prietenă foarte bună... Vocea i se stinge şi pentru câteva momente am impresia că nici nu mai ştie că sunt lângă ea, dar imediat ochii îi revin asupra mea şi continuă, fără a-şi mai termina fraza: Dar ştii cum e. Viaţa.

Ridică iar din umeri. Mă gândesc la cei câţiva amici ai mei şi înţeleg ce vrea să spună. Cercurile de prieteni devin tot mai mici pe măsură ce îmbătrânim.

— Le-am cunoscut pe soţiile partenerilor şi mi se par foarte drăguţe, dar cam toate sunt mult mai în vârstă decât mine. Am primit o sumedenie de oferte de a le ajuta în activitatea caritabilă.

— Eu sunt pentru activităţile caritabile, dar nu se compară cu o seară plăcută la bar în oraş.

Turui de parcă viaţa mea ar fi plină de seri plăcute la bar, nu de nopţi pustii în singurătate, şi încerc să nu mă gândesc la ultima mea seară plăcută în oraş. „Te-ai sărutat cu soţul ei”, îmi reamintesc. „Nu poţi să fii prietenă cu ea.”

— Slavă Domnului că te-am întâlnit! îmi spune şi zâmbeşte, după care muşcă din prăjitură.

O mănâncă cu poftă, aşa că mă simt şi eu mai puţin vinovată fiindcă o înfulec pe a mea.

— Crezi c-o să-ţi iei o slujbă? o întreb – parţial din interes propriu: dacă vrea să lucreze cu soţul ei, m-am ars.

Ea clatină din cap.

— Ştii, în afară de câteva săptămâni la o florărie, care s-au terminat jalnic, n-am avut niciodată o slujbă. Poate că ţie ţi se pare ceva stupid, şi ştiu că e ciudat şi puţin jenant, dar... Ezită o clipă, apoi reia: Ei bine, am avut unele probleme în tinereţe, lucruri peste care a trebuit să trec, şi asta a durat o vreme, iar acum nici n-aş şti de unde să încep, dacă ar fi vorba despre o carieră. David a avut întotdeauna grijă de mine. Bani avem, iar dacă mi-aş lua o slujbă aş simţi că o fur de la cineva care chiar are *nevoie* de ea şi care s-ar descurca probabil mai bine decât mine. Mi-am zis că poate vom avea copii, dar nu s-a întâmplat. Nu încă, cel puţin.

E ciudat să-i aud numele rostit de ea. N-ar trebui să fie, dar e. Sper că n-o să-nceapă să-mi spună cât au încercat să aibă un copil, fiindcă s-ar putea să mă destabilizeze complet în dimineaţa asta, dar ea schimbă subiectul şi mă întreabă despre mine şi despre Adam. Răsuflând uşurată fiindcă vorbim despre ceva fără legătură cu David şi cu sarcina, îi servesc versiunea abreviată şi nu prea a poveştii vieţii mele aşa cum o fac de obicei – cu toate amănuntele şi prea prompt făcând ca părţile cele mai rele să sune amuzant, iar cele mai bune, şi mai amuzant, iar Adele râde în timp ce eu fumez în continuare şi gesticulez turuind despre căsnicia mea, despre divorţ, somnambulism şi spaimele nocturne, despre cât de simpatic e să fii o mamă singură – totul prin intermediul unor istorioare comice.

La unsprezece şi jumătate, după aproape două ore care nici nu ştiu cum au trecut, suntem întrerupte de sunetul unui Nokia vechi, iar Adele îşi scoate grăbită telefonul din geantă.

— Bună, rosteşte în el, mimând către mine un „Scuze”. Da, sunt bine. Am ieşit să caut nişte mostre de vopsea. Mi-am zis să beau repede o cafea. Da, iau şi asta. Da, ajung acasă până atunci.

David e, cu siguranţă. Cu cine altcineva ar putea vorbi? Scurtează conversaţia, vorbind încet, cu capul aplecat, de parcă s-ar afla într-un tren şi ar auzi-o toată lumea. Abia

când termină îmi dau seama că n-a pomenit nimic despre mine, ceea ce mi se pare cam ciudat.

— Ăla nu e telefon, îi spun privind către cărămida neagră. E o relicvă de muzeu. Cât e de vechi?

Adele se îmbujorează – nu pete în obraji, ci doar un roşu trandafiriu îi înfloreşte pe pielea măslinie.

— Face tot ce trebuie să facă. Hei, ar trebui să schimbăm numerele de telefon! Ar fi drăguţ să ne mai întâlnim aşa.

E politicoasă, fireşte, aşa că-i dictez numărul meu, iar ea îl introduce cu atenţie în memoria telefonului. N-o să ne mai întâlnim niciodată aşa. Suntem mult prea diferite. După apelul telefonic e mai tăcută şi începem să ne strângem lucrurile ca să plecăm. Nu-mi pot lua ochii de la ea. Pare o creatură fragilă, eterică. Mişcările îi sunt delicate şi precise. Arată impecabil chiar şi după ce a căzut în stradă.

— Ei, îmi pare foarte bine că ne-am cunoscut, îi spun. Data viitoare o să-ncerc să nu te mai dobor la pământ. Succes cu redecoratul!

Momentul nostru de apropiere s-a dus, iar acum suntem două femei pe jumătate străine, pe jumătate stinghere.

— A fost foarte plăcut, răspunde ea, atingându-mă uşor pe mână. Serios. O să sune aiurea, dar... Pare agitată, ca o pasăre zvâcnind rănită, când adaugă: Dar aş prefera să nu-i spui lui David despre asta. Că am fost amândouă la cafea. De fapt, cred că ar fi mai uşor dacă nu i-ai pomeni deloc că ne-am întâlnit. Uneori are idei mai ciudate când e vorba să amestece viaţa de la serviciu cu cea de acasă. E genul care... Caută cuvântul şi continuă: *Compartimentează.* Şi n-aş vrea să... ei bine, ar fi mai uşor dacă n-am pomeni despre asta.

— Sigur, replic, deşi sunt surprinsă.

Are dreptate, chiar pare aiurea. Mă rog, nu aiurea, dar bizar. David e un tip relaxat şi fermecător. De ce l-ar deranja? Şi dacă-l deranjează, ce fel de căsnicie e asta? Aş fi zis că se va bucura că ea şi-a făcut o prietenă. Şi totuşi, într-un mod straniu, mă simt uşurată. Probabil că şi pentru mine e mai bine aşa, ca el să nu ştie. Ar putea crede că sunt cine ştie ce hărţuitoare smintită, dacă m-aş duce

mâine la cabinet şi i-aş spune că am băut o cafea cu soţia lui. Eu, una, aşa aş crede.

Adele surâde şi se vede cât e de uşurată, cum umerii i se relaxează, coborând cu două degete.

De îndată ce se îndepărtează, iar eu mă îndrept spre apartamentul meu ca să dau ochii cu baia care trebuie frecată, îmi spun că e bine că ne-am întâlnit. Îmi *place* de ea. Mă rog, sunt destul de sigură că-mi place. E dulce fără să fie obositoare. Pare firească, naturală. Deloc îngâmfată, aşa cum m-aş fi aşteptat văzându-i fotografiile. Poate acum, că o cunosc, soţul ei n-o să mi se mai pară atât de atrăgător. Poate că o să reuşesc să nu mă mai gândesc la sărutul acela. Mă simt din nou vinovată. E o femeie drăguţă. Dar sigur că nu-i pot spune pur şi simplu, nu-i aşa? Căsnicia lor nu mă priveşte pe mine. Şi, oricum, probabil că n-o să primesc niciun semn de viaţă de la ea.

10

— ADELE —

Uitasem cum e când te simţi fericit. A trecut atât timp de când totul se concentrează pe fericirea lui David – cum să-l scot din stările lui sumbre, cum să-l opresc să mai bea, cum să-l fac să mă iubească –, încât cândva, la un moment dat, propria fericire a pălit. Nici chiar faptul că-l am pe el nu m-a mai făcut fericită. Iar ăsta e un lucru pe care nu l-aş fi crezut posibil.

Acum însă, se aprind artificii în mine. Izbucniri de culori şi bucurie. Acum o am pe Louise. Un nou secret. E simpatică şi isteaţă. O adiere proaspătă după vânturile uscate ale nenumăratelor soţii de doctori care mi-au fost singura companie. E mai drăguţă decât crede ea şi, dacă ar da jos trei kilograme, ar avea o siluetă superbă. Nu băieţească şi zveltă ca a mea, ci feminină şi rotunjoară. Şi e o fire tare, râde de întâmplări din viaţa ei pentru care alte persoane ar cerşi simpatie sau compasiune. Chiar e minunată. Mă uit mai mult în treacăt la mostrele de vopsea pentru pereţii dormitorului – diverse nuanţe de verde cu nume costisitoare. *Eau de Nil pal, Vert de Terre, Verde Tunsgate, Oliv fumuriu.* Nume din care n-ai cum să ghiceşti culoarea reală. Îmi plac toate. Înşirate una după alta, ar putea fi frunzele unor copaci din pădure. Totuşi, nu pot alege una, creierul meu procesează prea frenetic toate lucrurile pe care le-aş putea face împreună cu Louise, şi nu mă pot concentra pe decor.

Ea lucrează doar trei zile pe săptămână. Asta îi lasă suficient timp pentru ieşiri ca fetele. La sală, poate. Cu siguranţă. Pot s-o ajut să piardă cele câteva kilograme în plus şi să intre în formă. Poate s-o conving să renunţe la fumat. Asta ar fi bine; nu-mi permit ca părul şi hainele să-mi miroasă a fum de ţigară. Chestia asta ne-ar trăda. David ar şti că am o nouă prietenă şi nu i-ar plăcea.

Putem să bem vin în grădină sau poate pe terasa unuia

dintre bistrourile de pe Broadway, să vorbim şi să râdem ca azi. Vreau să ştiu totul despre ea. Deja mă fascinează. Şi mă pierd imaginându-mi cât ne vom distra împreună.

Las deoparte eşantioanele de vopsea şi mă duc să fac un ceai de mentă. Împing una dintre pastilele date de David pe scurgerea de la chiuvetă şi las apa să curgă, ca să fiu sigură că se duce complet.

Îmi iau ceaiul şi ies în grădină, la soare. Abia a trecut ora prânzului. Mai am timp înainte de următorul apel al lui David şi vreau să mă bucur de faptul că n-am nimic de făcut, decât să savurez senzaţia asta minunată, să mă gândesc şi să fac planuri. Ştiu că Louise nu-i va spune lui David despre întâlnirea de azi. Nu e genul. Şi îşi dă seama că n-ar fi bine pentru niciuna din noi.

A fost foarte uşor s-o întâlnesc, datorită hărţii pe care a adus-o David de la cabinet, clar marcată cu informaţiile oferite de ea. Am navigat prin zonă în timp ce mergeam amândoi cu maşina duminică după-amiază, vizitând fiecare dintre locurile marcate, văzând cum buticurile lăsau treptat locul magazinelor cu reduceri şi prăvăliilor închise, pe distanţă de numai câteva străzi. Pasajele subterane prin care nimeni cu mintea întreagă n-ar trece, cu excepţia drogaţilor. Mănunchiul de blocuri de locuinţe sărăcăcioase la numai câţiva kilometri de casa noastră superbă. Am văzut şi şcoala primară, cu florile desenate în culori vii pe pereţi. Am citit însemnarea făcută de David în dreptul ei.

După aceea, totul a fost simplu. Două necunoscute care se ciocnesc una de alta.

N-a bănuit nimic.

11

ATUNCI

David aştepta la vorbitor de cel puţin zece minute când au găsit-o cocoţată în copacul de lângă lac, râzând împreună cu Rob. Cu o expresie siderată pe faţa ei fleşcăită, la vederea echilibristicii relaxate printre crengi, sora Marjorie le strigă să coboare *imediat.* Adele nu are nevoie de alte rugăminţi – inima îi tresaltă la gândul că va vorbi cu David –, însă Rob bombăne sarcastic ceva despre asigurări şi despre clienţi care cad şi-şi frâng gâtul, după care se preface că alunecă pe scoarţa aspră a copacului, smulgându-i lui Marjorie un ţipăt deloc potrivit cu etostul de la Westlands.

Râd amândoi de ea ca nişte şcolari obraznici, dar Adele coboară deja nerăbdătoare, fără să-i pese că-şi zgârie pielea de pe burtă, acolo unde i s-a ridicat tricoul. Traversează în fugă peluza şi intră în casă străbătând coridoarele fără să încetinească. E roşie la faţă şi ochii îi scânteiază. David aşteaptă. Parcă a trecut o veşnicie de când au vorbit ultima dată.

În incinta centrului nu sunt permise telefoanele mobile, contactele cu exteriorul trebuie controlate şi probabil că nu există oricum semnal, dar David obişnuieşte să sune în mod regulat. Săptămâna asta a fost însă în spital, din cauza braţului. Când ea ajunge în micul birou şi înhaţă receptorul telefonului vechi prins pe perete, ceasul pe care el nu mai poate să-l poarte îi atârnă la încheietură ca o brăţară groasă. E prea mare şi prea masculin pentru ea, dar nu-i pasă. Faptul că îi poartă ceasul îi dă impresia că el îi e alături.

— Bună! rosteşte ea cu răsuflarea tăiată, dându-şi la o parte din ochi părul ciufulit.

— Unde erai? o întreabă, dar legătura e proastă şi vocea lui pare că vine de departe. Începusem să mă îngrijorez că ai fugit sau ceva de genul ăsta.

Tonul lui e glumeţ, dar i se simte neliniştea. Ea râde şi îi aude în receptor icnetul slab de surprindere. N-a mai râs cu el de când s-a întâmplat.

— Nu te prosti! Unde să fug? În jur sunt numai smârcuri. Şi am văzut amândoi *Un vârcolac în Londra,* îţi aminteşti? N-am de gând să cutreier singură mlaştina aia nesfârşită. Ar putea pândi orice acolo. Cum a fost la spital? Îţi vor face o grefă de piele?

— Aşa au zis. Dar, oricum, nu mă doare rău. Cel mai rău a fost la margini, dar deja s-a mai calmat mult. Nu-ţi face tu griji pentru mine. Concentrează-te să te faci bine şi să vii acasă. Mi-e dor de tine. Putem să avem un nou început. Departe de toate astea, dacă vrei.

— Şi căsătoriţi, spune ea, zâmbind. Hai să ne căsătorim cât mai repede!

Aşa cum zice Rob, de ce să nu fie fericită? De ce să aibă atâtea remuşcări fiindcă se simte fericită? „Nu poţi să te logodeşti la şaptesprezece ani”, îi spusese tatăl ei. „La vârsta asta nu ştii bine ce vrei. Iar el e prea mare. Ce fel de bărbat la douăzeci şi doi de ani vrea o relaţie cu o adolescentă?”

Dar tatăl ei se înşelase. Îl dorea pe David dintotdeauna. Văzuse totul acolo, în ochii lui albaştri, din prima clipă în care îi privise. Mama nu spusese niciodată prea multe, comentând doar că exista pericolul de a pierde ferma din cauza tatălui său beţiv care izbutise să distrugă totul şi din cauza mamei lui absente, iar el va fi sărac lipit. Că provenea dintr-o familie de „soi rău”. Existau o sumedenie de feluri de a spune că „nu e potrivit pentru fiica noastră perfectă”, fără a rosti propriu-zis cuvintele. Poate că tot ce spusese mama ei era adevărat, dar Adele ştie că asta n-are nicio legătură cu cine e David cu adevărat. Niciodată nu a avut.

L-a iubit când era o fetiţă de opt ani care se juca pe câmpuri şi-l vedea muncind şi-l iubeşte şi acum. Va fi doctor, nu trebuie să-şi mai facă griji din cauza creditelor de studii. Va fi soţul ei, iar ea moşteneşte totul. Dezaprobarea părinţilor ei nu mai contează, iar ea nu-şi va

îngădui să se simtă vinovată. Părinţii ei nu mai sunt şi, aşa cum zice Rob, faptul că-şi doreşte să fi murit şi ea cu ei n-o să schimbe cu nimic realitatea. Singura direcţie în care poate să meargă e înainte.

— Pare că te simţi bine. Mai bine.

E intrigat. Şi uşor reticent, ca şi cum n-ar avea încredere în această schimbare de dispoziţie a ei – ceea ce nu e de mirare. Ultima dată când o sunase, ea abia dacă rostise câteva cuvinte, dar asta se întâmpla cu zece zile în urmă şi de atunci multe se schimbaseră.

— Chiar mă simt mai bine. Cred că ai avut dreptate. Locul ăsta îmi face bine. Oh, şi – adaugă ea într-o doară, de parcă gândul abia îi trecuse prin minte – mi-am făcut un prieten. Îl cheamă Rob. E de vârsta mea. E foarte simpatic, tot timpul mă face să râd de oamenii de aici. Cred că ne ajutăm unul pe altul.

E entuziastă, dar nu se poate stăpâni. Dar e şi puţin anxioasă. Ca şi cum, după tot ce s-a întâmplat, povestea cu Rob ar fi într-un fel o trădare a lui David. Ceea ce e o prostie, fiindcă e cu totul altceva. Simplul fapt că-l iubeşte pe David nu înseamnă că nu poate să-l placă pe Rob.

— O să-l cunoşti la un moment dat. Cred că şi ţie o să-ţi placă.

12

— ADELE —

După telefonul lui de la prânz simt că am mai multă energie. Zice că o să vină târziu diseară. Se pare că se întâlneşte cu persoane de la două organizaţii de caritate prin intermediul cărora poate să-i ajute pe unii pacienţi recuperabili din comunitate.

Murmur toate răspunsurile potrivite la frazele lui stângaci de sacadate, dar în mintea mea mă întreb ce vor crede oare dependenţii ăia săraci din blocurile lor amărâte când David – cu acea înfăţişare a lui de falsă clasă mijlocie pe care s-a străduit atât de tare s-o capete în anii de facultate răzbătând acum prin pielea lui ca o pată pe lemn – va veni la ei oferindu-se să discute despre problemele lor. Pot doar să-mi imaginez cât vor râde pe seama lui după ce va fi plecat. Dar la urma urmei, e autoflagelarea lui personală, şi se potriveşte cu planurile mele. Gândul ăsta îmi dă fluturi în stomac.

Pentru o clipă, aproape că-mi pare rău pentru el, apoi îmi amintesc că s-ar putea totuşi să nici nu fie adevărat. Poate că se duce să bea, să se întâlnească cu o femeie sau mai ştiu eu ce. N-ar fi pentru prima dată, indiferent de începuturile noastre noi. A mai avut secrete şi înainte. Şi nu am timp să-l verific. Nu azi, în orice caz. Mintea mea e prea agitată, prea concentrată pe alte lucruri.

Îi spun că am ales câteva culori pentru dormitor şi că sper că-i vor plăcea. El se preface că-i pasă. Îi spun şi că mi-am luat pastilele, ca să-l scutesc să mai întrebe. Cred că, dacă ar putea, ar veni acasă ca să mă vadă înghiţindu-le, dar n-are încotro decât să accepte minciuna mea ca pe un adevăr. Vrea să fiu docilă. Mi-au plăcut cele câteva zile în care a fost aproape mulţumit, dar asta nu poate dura. În niciun caz, dacă vreau să salvez iubirea noastră. Deocamdată însă, îi cânt în strună. Mă ocup de tot. Trebuie doar să fiu curajoasă. Am mai făcut-o înainte, pot s-o fac

din nou.

După ce închid telefonul, mă întorc în dormitor şi trasez pe perete dungi de vopsea mai lungi şi mai groase. Lumina soarelui se revarsă peste ele şi, din celălalt capăt al camerei, par nuanţele unei păduri. Ca nişte frunze, categoric. Poate că ar fi trebuit să iau şi ceva maro-deschis şi galben, dar acum e prea târziu. Tonurile de verde sunt suficiente. Mă uit la perete şi mă gândesc la copaci şi la frunze – şi tot la asta se va gândi şi el. Poate că numai la asta se gândeşte. *Nu vede pădurea din cauza copacilor.*

Mă spăl pe mâini, curăţând enervantele pojghiţe uscate care mi s-au lipit de piele, şi pe urmă cobor în pivniţă. Sub îndrumarea lui David, cei de la firma de mutări au adus direct aici câteva dintre cutii. El nu m-a întrebat unde voiam să fie puse, dar la urma urmei ştie că nu mă interesează. Nu cu adevărat. Trecutul e trecut. De ce să dezgropi mereu morţii? Nu m-am mai uitat de ani întregi în cutiile astea.

E rece aici jos, departe de ferestre şi de soare, şi lumina galbenă a singurului bec mă învăluie în timp ce mă uit la cutii, încercând s-o găsesc pe cea potrivită. Nimănui nu-i pasă cum arată pivniţele. Murdăria şi rugozitatea pereţilor goi sunt, din unele puncte de vedere, mai sincere cu privire la sufletul unei case.

Mă mişc cu grijă, fiindcă nu vreau să-mi murdăresc hainele de praf. O pată de vopsea e-n regulă, dar praful ar putea părea suspect. David ştie că nu-mi plac casele murdare. Şi nu vreau să mă-ntrebe de unde e praful. Nu vreau să-l mint mai mult decât e necesar. Îl iubesc.

Găsesc ceea ce căutam lângă peretele cel mai îndepărtat şi mai umed, unde lumina slabă abia dacă ajunge. Un teanc de patru cutii, mai decolorate decât cafeniul aprins al celorlalte pe care le-am depozitat aici – cărţi, dosare vechi, chestii de genul acesta; vârsta lor mult mai înaintată e vizibilă în muchiile îndoite şi crăpate. Cutiile în sine sunt vechi, nedespachetate vreodată, iar cartonul e mai gros şi mai rezistent. Cutii solide pentru a ascunde înăuntru rămăşiţe de vieţi. Tot ce a fost salvat din aripa arsă a unei

case.

O iau cu grijă pe cea de sus, o pun pe pardoseală şi mă uit în ea. Sfeşnice din argint, cred. Câteva oale de ceramică. O casetă delicată de bijuterii. Trec mai departe. Îmi ia ceva timp până să găsesc ceea ce caut. E ascuns printre fotografii disparate, albume foto şi cărţi care au scăpat de flăcări, dar încă miros a ars. Nu a fum. Mirosul de fum e plăcut. Lucrurile de aici duhnesc a ceva distrus; înnegrit şi amar. Dau la o parte fotografiile care îmi alunecă printre degete, dar într-una îmi zăresc faţa; mai plină, zâmbitoare şi strălucind de tinereţe. La cincisprezece ani, poate. E faţa unei necunoscute. O ignor şi mă concentrez pe ţinta mea. Trebuie să fie aici, undeva. L-am ascuns în locul în care eram sigură că David nu va căuta, printre relicvele despre care ştie că-s numai ale mele.

E jos de tot, chiar pe fundul cutiei, sub toate prostiile celelalte, nevătămat. Vechiul caiet. Secretele meseriei, cum ar veni. E subţire – am rupt ultimele pagini cu ani în urmă, fiindcă unele lucruri trebuie să rămână secrete –, dar e încă întreg. Îmi ţin răsuflarea când îl deschid; paginile rămase sunt reci şi uşor deformate după ani de stat în întuneric şi umezeală, cu o textură fragilă, ca de frunze de toamnă. Scrisul de pe prima pagină e îngrijit, clar şi subliniat. Instrucţiuni dintr-o altă viaţă.

Mă ciupesc şi spun SUNT TREAZ o dată pe oră.

Mă uit la cuvinte şi mi se pare că au fost scrise cu doar câteva clipe în urmă, şi că ne văd parcă stând la umbra copacului, în adierea plăcută care încreţeşte apa lacului. E ceva viu şi *prezent,* nu o amintire din urmă cu zece ani, şi o durere ascuţită îmi sfredeleşte stomacul. Trag aer adânc în piept şi o înăbuş.

Pun cutiile la loc exact cum le-am găsit şi iau caietul sus, ţinându-l de parcă ar fi un text străvechi, fragil, care s-ar putea face fărâme în mâna mea odată scos la lumină, nu un simplu caiet ieftin, cules de la Westlands cu atâţia ani în urmă. Îl ascund în compartimentul exterior, închis cu fermoar, al genţii mele de sală, unde nu va fi văzut.

De asta are Louise nevoie. Abia aştept să i-l arăt. Ea e

secretul meu şi în curând vom avea împreună secretul nostru.

●

El nu vine totuşi prea târziu şi la şapte şi cinci intră pe uşă. Din bucătăria plină de aromele gătitului – mi-am petrecut timpul, cât l-am aşteptat, pregătind un delicios curry thailandez – îl trag după mine sus, să vadă culorile din dormitor.

— Ce părere ai? îl întreb. Nu pot să mă hotărăsc între „verde frunză de vară”, în stânga, şi „pădure în ceaţă”, în dreapta.

Numele nu sunt reale, dar el n-are de unde să ştie. Le-am născocit pe moment. Poate e excesiv sau exagerat. Oricum, nu sunt sigură că m-a auzit. Se uită la dungile care lucesc în lumina amurgului. Şi vede în ele tot ce am văzut eu.

— De ce culorile astea? mă întreabă.

Glasul îi e plat. Fără inflexiuni. Mort. Se întoarce să se uite la mine şi văd totul în ochii lui reci. Tot ce se află între noi.

„Bun”, îmi spun, oţelindu-mă pentru furia sau pentru tăcerea care va veni, pregătindu-mi spinii amari cu care să lupt.

„Şi acum, începe.”

13

— LOUISE —

David e în cabinetul lui chiar înainte de a ajunge eu la lucru şi, când mă duc să-mi pun haina în cuier, Sue ridică din sprâncene şi clatină din cap.

— Cineva s-a sculat cu faţa la cearşaf în dimineaţa asta.

Pentru un moment bănuiesc că se referă la mine, probabil fiindcă arăt obosită şi morocănoasă. M-au trezit spaimele nocturne, iar pe urmă am stat trează în pat, gândindu-mă la sarcina Lisei – încă nu mă pot gândi că e copilul lui Ian – şi la luna în care Adam va lipsi de acasă, iar până la ora şapte aveam deja la bord trei cafele şi două ţigări, şi eram plină de nervi. Într-un fel, sarcina asta a Lisei mi-a redeşteptat toate emoţiile acelea teribile prin care am trecut când m-a părăsit Ian, iar fericirea lui îmi pare o nouă trădare – ceea ce ştiu că e o prostie, dar asta simt. Dar Sue nu se referise la mine, ci la David.

— Nu mi-a zis nici măcar bună dimineaţa, continuă ea, umplându-mi o cană cu ceai. Până acum am crezut că-i un tip încântător.

— Fiecare are şi zile mai puţin bune, replic eu. Poate că nu e o persoană matinală.

— Atunci, n-ar trebui să vină atât de devreme. Pare că ţi-a luat ţie locul ca deschizător de uşi.

Aici are dreptate. Ridic din umeri şi zâmbesc, dar inima îmi bate cu putere. I-o fi spus Adele despre cafeaua băută împreună? Oare stă în cabinet şi mă diagnostichează ca fiind o hărţuitoare obsedată, gata să mă concedieze? Sunt aproape copleşită de vinovăţie. Indiferent dacă i-a povestit *ea* sau nu, eu trebuie să-i spun. Am deja prea multe alte probleme în viaţă acum, ca să păstrez un secret pentru nevastă-sa. Nici n-o cunosc prea bine măcar, iar el e şeful meu. Şi, de fapt, nici n-am avut de ales, decât să mă duc la o cafea cu ea. Doar m-a invitat! Ce era să-i răspund? Îmi amintesc expresia ei, îngrijorată şi stânjenită, rugându-mă

să nu pomenesc nimic despre întâlnirea noastră, şi am o clipă de îndoială. Era atât de *vulnerabilă!* Dar trebuie să-i spun. *Trebuie!* David o să înţeleagă. Sigur o să înţeleagă.

E musai să-mi iau inima-n dinţi şi povara de pe suflet, aşa că în loc să citesc notiţele de ieri ale Mariei, scrise şi printate clar, ca de obicei, mă duc şi bat în uşa cabinetului, simţindu-mi inima în gât. Deschid fără să mai aştept un răspuns şi intru senină. Cu încredere. Aşa trebuie abordată situaţia.

— Trebuie să-ţi spun ceva...

— Rahat! exclamă, el, tăindu-mi vorba.

Tocmai desprindea capacul gros de aluminiu de pe o doză de cafea scumpă – nu cea obişnuită de automat, ci adusă de acasă – şi când se răsuceşte, stropi maronii se împrăştie pe suprafaţa măsuţei de cafea.

— Drăcia dracului, nu ştii să baţi la uşă?

Nu sunt sigură că am mai văzut până acum pe cineva furibund, dar îl văd pe el acum. Simt ca pe o palmă agresivitatea şi furia din glasul lui.

— Am bătut, bâigui. Scuze. Aduc o cârpă.

— Mă descurc! se răsteşte la mine, smulgând câteva şerveţele din cutia de pe birou. O cârpă udă o să strice şi mai mult.

— Cel puţin n-a ajuns pe covor, zic încercând să par veselă. S-a vărsat puţin, nu-i un capăt de ţară.

— Voiai ceva?

Se holbează la mine şi parcă-i un necunoscut. Rece. Distant. Nu mai are nimic din şarmul firesc şi căldura dinainte. Tremur şi simt că mi s-a pus un nod în gât. În niciun caz n-o să-i spun acum despre cafeaua cu Adele. Nu cât e în starea asta. Nici nu-mi amintesc când am mai înfuriat pe cineva atât de tare fără să am nicio vină. Să fie asta o altă faţă a lui? O idee ciudată mi se strecoară în minte. Oare de asta îşi ţine Adele prietenele secrete?

— Voiam să văd dacă vrei să dau drumul la cafetieră, îi spun, încercând să-mi menţin capul sus. Dar văd că te-ai ocupat deja de asta.

Mă întorc şi ies cu paşi ţepeni, închizând încet uşa în

urma mea. E tot ce pot să fac ca să ripostez şi totodată să-mi păstrez slujba, dar când ajung să mă aşez la biroul meu, tremur deja de mânie. N-am greşit cu nimic. Cum îndrăzneşte să-mi vorbească aşa? Să mă intimideze în felul ăsta?

Orice dram de vinovăţie pe care l-aş fi avut pentru cafeaua cu Adele dispare acum, din cauza furiei. Care o fi totuşi problema cu David? Un sărut idiot? Asta a fost tot, şi cu fiecare zi care trece devine tot mai mult ca un vis despre ceva ce nu s-a întâmplat niciodată. O fantezie. Şi probabil că la un moment dat o să mă mai întâlnesc cu Adele. La vreo petrecere de Crăciun sau ceva similar. Şi atunci, ce contează că ne-am întâlnit deja întâmplător?

— Ţi-am zis eu! exclamă Sue apropiindu-se şi punându-mi pe birou ceaiul uitat. N-o lua personal. Ştii cum sunt bărbaţii. În sufletul lor sunt doar nişte copii ţâfnoşi. Mai ales cei răsfăţaţi, din lumea bună, adaugă ea, aplecându-se spre mine.

Încep să râd, deşi mă simt încă afectată de felul cum s-a purtat.

„Capul jos, Louise”, îmi spun în timp ce pornesc computerul şi-mi încep ziua de lucru. „Şi vezi-ţi de serviciu. Adele oricum n-o să mai dea vreun semn, iar David ţi-e şef.”

Familia Hawkins soseşte după-amiază şi e evident că pacientul, Anthony Hawkins, de douăzeci şi unu de ani, nu doreşte să se afle aici. Părinţii lui sunt oameni stoici din clasa de mijloc spre cea de sus, pe la cincizeci şi cinci-şaizeci de ani, şi intră însoţiţi de un nor de mirosuri – pudră de obraz scumpă, colonie, parfum. Sunt bine îmbrăcaţi, el în costum, iar ea poartă perle la fusta şi bluza de designer, însă oboseala i se vede în jurul ochilor. Îi conduc în sala de aşteptare, care arată ca salonul unui club exclusivist, iar ea se îndreaptă spre un fotoliu şi se aşază delicat pe marginea lui. Soţul ei rămâne în picioare, cu mâinile în buzunare, şi îmi mulţumeşte cu glas tare. În ciuda jovialităţii şi a aerului încrezător, nici el nu doreşte mai mult decât fiul său să se afle aici.

Anthony Hawkins e slab, prea slab, are spasme şi ticuri, iar ochii lui, care exprimă o furie defensivă, par să-i joace în cap. Sunt ca ochii aceia tremurători pe care-i vezi la unele jucării, trepidând uşor fără să pară că se focalizează pe ceva, cel puţin nu pe un obiect pe care să-l putem vedea şi noi, ceilalţi. Spre mine nu priveşte deloc. Chiar dacă n-aş şti deja că a fost consumator de heroină, n-ar trebui să fiu un geniu ca să-mi dau seama. Anthony Hawkins ar putea fi simbolul viu al dependenţei. Pare gata să explodeze, dar ştiu că în primul rând îi e frică. Păstrez însă distanţa. Frica nu e un obstacol în calea violenţei şi întotdeauna sunt precaută cu pacienţii veniţi prin ordin judecătoresc.

— Nu vreau să fac asta, mormăie când David iese şi-l cheamă în cabinet. N-am io nicio problemă.

Accentul lui e de şcoală publică prin excelenţă.

— Părinţii tăi pot aştepta aici, spune David.

Vorbeşte blând, dar ferm. Nu se simte nici urmă din oribila lui dispoziţie de mai devreme, dar tot nu se uită deloc la mine.

— Durează doar o oră. N-o să-ţi fac niciun rău, adaugă oferindu-i tânărului un zâmbet fermecător şi dezarmant. În plus, poate că te va ţine departe de închisoare.

Anthony se întoarce spre el, cu suspiciune în privirea tremurătoare, de drogat, dar îl urmează aidoma unui condamnat spre eşafod.

Când uşa cabinetului se închide în urma lor, umerii doamnei Hawkins se prăbuşesc, iar faţada ei de pretinsă tărie se spulberă. Îmi pare rău pentru ea. Faptele lui Anthony, oricare or fi fost ele, i-au marcat greu pe părinţii lui, şi nu cu mult timp în urmă era şi el doar un băieţel, ca Adam. Pentru mama lui, probabil că încă e un băieţel. Le prepar câte un ceai – în ceştile pentru clienţi, nu în cele ale personalului – şi le explic că doctorul Martin este un medic foarte apreciat. Nu merg până acolo încât să adaug că le va ajuta fiul – nu putem promite nimic –, dar am vrut să le spun ceva şi văd expresia de recunoştinţă în privirea mamei, ca şi când mi-ar strânge cuvintele la piept, cu speranţă.

Incertitudinea lumii în care trăim mă duce cu gândul la Adam şi, într-un moment de paranoia maternă, temându-mă deodată că s-a întâmplat ceva la şcoală sau la afterschool şi că liniile telefonice de la clinică au fost ocupate, scotocesc în geantă şi-mi verific mobilul, dar nu am niciun apel pierdut – totul e, fireşte, în regulă –, însă am primit un mesaj. De la Adele. Oh, la naiba! De ce nu i-am spus lui David?

Dacă nu lucrezi mâine, n-ai vrea să facem ceva împreună? Crezi că am putea merge la sală? Au saună şi piscină, ar fi relaxant. Pot să-ţi obţin un permis de o zi. Ar fi plăcut să am cu cine să *merg! A x*

Mă holbez la text. Rahat! Ce mama dracu' fac acum? Nu mă aşteptam să mă caute. Degetele îmi zăbovesc deasupra tastelor. Poate că ar trebui să ignor mesajul. Probabil că aşa ar trebui. Dar ar fi nepoliticos şi după aceea m-aş simţi stânjenită faţă de *amândoi.* Rahat, rahat, rahat! Îmi vine să-i trimit un SMS lui Sophie, să-i cer sfatul, dar n-o fac. Ştiu ce mi-ar răspunde, şi dacă i-aş spune că m-am împrietenit cu Adele, n-aş mai avea cum să iau informaţia înapoi, iar pe urmă va dori să ştie mereu ce se mai întâmplă. Şi n-am chef ca viaţa mea să fie sursa ei de divertisment.

Citesc mesajul din nou. Ar trebui să răspund. Ar trebui să accept. În fond, chestia cu David a fost doar o gafă la beţie, bifată şi terminată. O greşeală stupidă de ambele părţi. Mă gândesc că Adele mi-ar putea fi o nouă prietenă. Îmi dau seama că are *nevoie* de mine. E singură, fără îndoială. Am simţit asta clar ieri. Şi nu doar ea e singură, trebuie să recunosc. Şi eu sunt, şi mi-e groază că exact aşa vor sta lucrurile în viitorul previzibil al vieţii mele. Săptămâni scurgându-se una după alta, toate la fel.

Şi eu, şi Adele suntem singure, şi oricât de charismatică şi de superbă e ea, numai Dumnezeu ştie cum o fi căsnicia lor, dacă el iese singur în oraş, se îmbată şi se pupă cu altele. A zis că de obicei nu face aşa ceva, dar toţi zic acelaşi lucru, nu? Şi ce altceva ar fi putut să spună? Trebuie

să lucrăm împreună, iar pe atunci niciunul din noi nu ştia asta. Şi, da, s-a purtat foarte frumos în prima zi, dar a fost oribil azi. Poate că a fost drăguţ cu mine ca să nu-i pomenesc doctorului Sykes nimic despre ce s-a întâmplat. Dacă stau să mă gândesc, ar trebui să fiu de partea lui Adele în toate astea. Ştiu cum e să trăieşti cu un bărbat care te înşală. Ştiu că pe mine vestea m-a distrus când am aflat, şi nu-mi place deloc ideea de a fi provocat, poate, şi eu o asemenea suferinţă.

Chiar dacă n-o cunosc bine, Adele e o dulceaţă. Îmi place de ea. Şi e drăguţ să am pe cineva care să mă invite să facem lucruri împreună, nu invers. Ar trebui să mă întâlnesc cu ea. E politicoasă. Iar dacă o să ne înţelegem, o să-i spun lui David pe urmă. O să-i explic că am vrut să-i povestesc totul când ne-am cunoscut, dar că el a fost atât de nervos, încât am renunţat. E o soluţie bună. Deja mă simt mai uşurată.

O singură reţinere am. De ce n-o fi sugerat Adele să mergem să luăm prânzul şi să bem un pahar de vin undeva? La gândul sălii, îmi vine să mă ascund undeva. N-am mai făcut de o veşnicie altă mişcare decât să fug după Adam, iar acum, că are şase ani, nici asta nu mai fac prea mult. Adele e în formă, evident, şi o să mă fac de râs lângă ea. Nici măcar nu-s sigură că am haine potrivite pentru sală. Nu unele care să-mi vină bine, cel puţin.

Mă pregătesc să caut o scuză jalnică şi să refuz, dar mă opresc. Îmi aduc aminte de hotărârea mea la beţie, când îmi plângeam de milă în weekend, de a mai slăbi cât timp e Adam plecat. De a avea şi eu o viaţă a mea. Şi tastez răspunsul înainte să am timp să mă răzgândesc.

Sigur, dar eu nu-s deloc în formă, aşa că să nu râzi de mine!

Mă simt chiar mulţumită de mine. La naiba cu David! Doar nu fac nimic greşit. Replica ei vine imediat:

Grozav! Dă-mi adresa ta şi vin să te iau. Pe la amiază?

Ideea ca superba Adele să intre în apartamentul meu mă sperie aproape mai mult decât gândul de a merge la sală.

Nu putem să ne întâlnim acolo? o întreb.

Nu te prosti! Vin cu maşina.

Nu am încotro, aşa că tastez adresa şi-mi spun că trebuie să strâng puţin prin casă diseară şi să dau cu aspiratorul. E o prostie, desigur. Sunt o mamă singură în Londra – Adele ştie, cu siguranţă, că nu trăiesc în vreun conac dar ştiu că o să mă simt jenată. Probabil nu tot atât cât voi fi la sală, dar hei, la urma urmei ăsta va fi un test, să vedem dacă prietenia asta are şanse, şi va servi totodată şi drept un ultim cui în sicriul chestiei ăsteia non-existente dintre mine şi David. Totuşi, e doar o zi. O să fiu bine, mă asigur. Ce-ar putea oare să meargă prost?

●

Şedinţa cu Hawkins se prelungeşte cu o jumătate de oră, dar când iese în sfârşit din cabinet, Anthony e mai calm. Încă mai e scuturat de spasme, dar are un aer vizibil mai relaxat. În timp ce David vorbeşte cu părinţii şi-i conduce spre ieşire, băiatul se tot uită în sus, la el. O admiraţie stângace i se citeşte în ochi, chiar dacă încearcă s-o ascundă de părinţii lui. Mă întreb ce i-o fi spus David de l-a determinat să se deschidă atât de repede. Dar pe urmă îmi amintesc, cu o uşoară iritare, cum m-am simţit eu în bar. Ştie să te facă să te simţi special. Am păţit-o şi eu. M-am prins. După cum se vede, şi eu, şi Anthony i-am picat în plasă.

Mă prefac că redactez o scrisoare când se apropie de biroul meu şi, cu toate că şi el pare mai calm, de parcă ocupându-se de problemele altora şi le-a atenuat şi pe ale lui, păstrez o atitudine rece. Nu ştiu de ce l-am lăsat să mă tulbure aşa. Şi aş vrea să nu mă mai simt încă atât de agitată şi de încordată. Când e în preajma mea, sunt prea stângace.

— L-am programat pe Anthony Hawkins la o nouă şedinţă vineri, îmi spune. La aceeaşi oră, trei patruzeci şi cinci. E în calculator deja.

Încuviinţez din cap. Să-i taxez pentru jumătatea de oră suplimentară de astăzi?

— Nu, a fost din vina mea. N-am vrut să-l opresc odată ce a început să vorbească.

Oare ce părere ar avea doctorul Sykes despre asta? O fi David dornic să facă muncă voluntară, dar clinica asta nu-i organizaţie caritabilă. Dar las lucrurile aşa cum au căzut. A făcut un lucru drăguţ, iar chestia asta mă nedumereşte puţin. E un tip plin de contradicţii.

Se îndreaptă spre cabinetul lui, dar se întoarce şi vine din nou spre mine cu paşi repezi.

— Uite ce e, Louise, îmi pare rău pentru că am fost atât de nepoliticos dimineaţă. Eram într-o dispoziţie mizerabilă şi n-ar fi trebuit să-mi vărs nervii pe tine.

Pare cât se poate de sincer. Eu încerc să-mi păstrez aerul distant.

— Nu, n-ar fi trebuit, spun. Dar nu sunt decât secretara ta, aşa că, de fapt, nu contează.

Cuvintele sună mai rece decât am intenţionat, iar el se crispează uşor. Îmi aplec privirea spre scrisoare şi inima îmi bubuie în piept. În palme simt broboane de sudoare.

— Păi, am vrut să-mi cer scuze.

Căldura i-a dispărut din glas. O clipă mai târziu, se întoarce şi pleacă. Aproape că-mi vine să-l strig, regretându-mi imediat tonul înţepat şi gândindu-mă că totul e o prostie şi că de fapt ar trebui să fim prieteni, dar îmi aduc aminte că mă întâlnesc mâine cu Adele şi că sunt prizoniera unui secret pe care încă nu i l-am dezvăluit. Să i-l spun oare acum? Mă uit la uşa închisă a cabinetului. Şi decid că nu. Rămân la planul meu. Dacă se va dovedi că prietenia cu Adele chiar rezistă, o să-i spun mai târziu.

Am nevoie de o cafea. De fapt, am nevoie de ceva mai tare, dar cafeaua va trebui să-mi fie suficientă deocamdată. Cum de-a ajuns viaţa mea atât de complicată?

14

— ADELE —

— Oh, Doamne, ce bine e! Aş putea să stau aici la nesfârşit.

Lângă mine, Louise oftează mulţumită, rezemându-şi capul de peretele din lemn. Suntem pe treapta de sus a saunei, învăluite într-o pâclă parfumată, cu pielea lucind de picurii de apă şi transpiraţie.

— Eu n-am suportat niciodată mai mult de zece minute, sau pe acolo, îi spun. Probabil că ţie îţi place căldura.

Dar e minunat, orice tensiune se dizolvă, iar trupul meu n-are încotro, decât să se relaxeze. Au trecut deja două ore grozave. Când am ajuns acasă la ea, Louise era delicios de stânjenită şi mi-am dat seama că n-ar fi vrut să intru – avea geanta pregătită lângă uşă –, dar am insistat să-mi arate tot apartamentul. Nu putea să refuze şi, oricum ar fi ea, nepoliticoasă nu e. Iar ăsta e un lucru bun, fiindcă voiam să văd interiorul.

— Cam asta va fi vacanţa mea de anul ăsta, murmură ea, cu un râs palid.

Am închis şi eu ochii, trecând mental în revistă încăperile din apartamentul ei. Camera de zi: un televizor, o canapea crem cu o cuvertură bej deasupra pernelor vechi, cu o mică arsură de ţigară pe braţul stâng. Mochetă albastră. De uz intens. Adecvată pentru copil. Dormitorul principal: mic, dar cu spaţiu suficient pentru un pat dublu. Tapet cu model în spatele patului. Dulap alb, încastrat. Scrin alb, acoperit cu o harababură de farduri. Un mănunchi de gablonzuri care se revarsă dintr-un săculeţ – din cele primite probabil gratis la o cremă de faţă sau un set de cosmetice cadou. Un halat atârnat în cui pe spatele uşii – cândva alb şi pufos, acum tocit şi obosit de prea multe spălări, cu pete de ceai sau cafea pe mâneci.

Am învăţat să observ detaliile; sunt importante când ai nevoie să *vezi* un loc anume. Apartamentul e mic şi

înghesuit. Camera lui Adam – pe asta n-am studiat-o atât de atent – e mult mai mică şi mai pestriţ aglomerată, dar e cu siguranţă primitoare. Se simte că e locuită.

— Pe de altă parte, continuă Louise şi sunt atentă la ea acum, că mi-am întipărit totul în minte, chestia asta cu statul degeaba mi se pare întotdeauna preferabilă mersului la sală. Mâine o să mă doară peste tot.

— Da, dar o să te simţi mai bine.

— Cred că deja mă simt mai bine. Îţi mulţumesc că mă ajuţi. Nu glumesc.

Simt un val brusc de afecţiune pentru ea. S-a descurcat destul de bine, ţinând seama de circumstanţe. Şi-a dat silinţa, cel puţin. Eu m-am mişcat mai puţin rapid şi susţinut decât de obicei, fiindcă n-am vrut ca ea să se simtă dezamăgită; azi am vrut doar să-i stârnesc ei gustul pentru sală, nu neapărat să-mi fac eu exerciţiile şi, după ziua de ieri în care am stat mai tot timpul în pat, articulaţiile îmi erau cam ţepene şi mi-a prins bine să mă mişc, chiar dacă nu foarte intens. Am făcut câteva exerciţii cardio uşoare, după care i-am arătat diversele aparate, iar ea le-a încercat cu bravură pe toate, în succesiunea pe care am conceput-o eu, ca să-i ţină muşchii dornici de mai mult.

— Ştii, mi-ar plăcea să am pe cineva cu care să merg în mod regulat la sală, îi spun de parcă tocmai mi-ar fi trecut ideea prin minte. Ce-ar fi să vii cu mine în zilele în care nu lucrezi? Fac o pauză, după care îmi plec privirea şi adaug pe un ton mai scăzut: Şi în weekend, dacă vin singură. Adică, ştii tu, fără David.

Se uită la mine cu un amestec de preocupare şi curiozitate, dar nu mă întreabă de ce vreau să păstrez secretul. Ştiu că nici n-o să mă întrebe. Nu suntem suficient de apropiate pentru asta.

— Ar fi drăguţ, răspunde o clipă mai târziu. Mă aşteaptă o lună cam goală. Adam pleacă în Franţa cu tatăl lui. Ştiu că va fi grozav pentru el şi aşa mai departe, şi probabil că ţi se va părea că vorbesc prostii, fiindcă îmi scoate peri albi mai tot timpul şi ar trebui să aştept cu braţele deschise şansa de a avea o lună întreagă doar pentru mine, dar deja mă

simt puţin pierdută. Mâine la amiază intră în vacanţă, iar la cinci şi jumătate vine tatăl lui să-l ia. Totul a fost organizat atât de repede, încât n-am apucat să mă obişnuiesc cu ideea, continuă ea să turuie, dar la un moment dat se ridică brusc şi face ochii mari: Of, fir-ar! Am vrut să-i cer o zi liberă şi am uitat complet. Acum trebuie să sun şi să mă milogesc.

— Stai liniştită, zic eu. Fireşte că a uitat, fiindcă a avut altele pe cap. Sună şi spune că te simţi rău. De ce să pierzi salariul pe o zi?

Expresia i se înnegurează.

— Nu sunt sigură că e bine. Soţul tău a fost ieri într-o dispoziţie mizerabilă şi nu mai vreau să pun şi eu paie pe foc.

— Aşa e uneori, îi spun plecându-mi privirea aproape cu jenă, dar pe urmă ridic iar ochii spre ea şi-i ofer un zâmbet palid. Dar faptul că suni şi spui că te simţi rău n-o să schimbe situaţia. Şi e doar o zi. Pentru tine e important, dar pentru ei nu va însemna nimic.

— Adevărat. Poate că aşa o să fac.

Rămânem tăcute o clipă, după care mă întreabă:

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?

E o întrebare inofensivă. Într-o prietenie obişnuită, mi-ar fi pus-o deja până acum, dar sigur că ce e între mine şi Louise nu-i deloc obişnuit.

— De zece ani. De când aveam eu optsprezece. L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut. Am ştiut că el e alesul. Am ştiut.

— Erai foarte tânără.

— Poate. Probabil că da. Ştiai că mi-a salvat viaţa?

— Ce-a făcut? exclamă ea; în ciuda căldurii toropitoare, e cât se poate de atentă la mine acum. Vorbeşti la propriu sau metaforic?

— La propriu. S-a întâmplat în noaptea în care au murit părinţii mei.

— Oh, Doamne, îmi pare foarte rău!

Pare foarte tânără, cu părul blond, cârlionţat şi umed dat pe spate şi picurându-i pe umeri; după ce va mai pierde

vreo trei kilograme, o să aibă o siluetă de invidiat.

— Nu-i nimic. E mult timp de atunci.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi amintesc absolut nimic din noaptea aceea. Aveam şaptesprezece ani, aproape optsprezece. Eram în casa părinţilor, pe proprietatea lor din Perthshire, şi dormeam.

— Părinţii tăi aveau o proprietate la ţară? Adică o moşie?

E limpede că devin din ce în ce mai fascinantă pentru Louise – o superbă prinţesă rănită.

— Da. Se numea Fairdale House. Ţi-am zis doar că n-am nevoie de o slujbă! Oricum, adaug şi ridic din umeri ca şi când m-aş simţi ruşinată, dormitorul meu nu era foarte aproape de al lor. Ne plăcea să avem fiecare spaţiul lui. Cel puţin, *lor* le plăcea. Mă iubeau, dar nu erau tocmai *iubitori,* dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi când am mai crescut, distanţa dintre noi mi-a priit. Însemna că puteam să ascult muzică oricât de tare voiam şi îl puteam strecura pe David seara în casă fără ştirea lor, aşa că mi-a prins bine.

— Şi?

Mă ascultă captivată, dar ştiu că vrea să ajungem la esenţă – la David. Iar mie îmi convine. Şi, oricum, detalii despre foc nu am; tot ce ştiu e din relatările celorlalţi.

— Ca să nu lungesc povestea prea mult, părinţii mei avuseseră nişte invitaţi şi anchetatorii cred că, după plecarea acestora, erau amândoi cam beţi. La un moment dat în cursul nopţii a izbucnit un incendiu care s-a extins repede. Când David a reuşit să intre în casă, pe la ora două noaptea, să ajungă în dormitorul meu şi să mă scoată afară, focul cuprinsese deja jumătate de clădire. Cea în care locuiam noi în mod obişnuit. Eu eram inconştientă. Plămânii îmi fuseseră afectaţi de fum, iar David a avut arsuri de gradul trei pe braţ şi pe umăr. A fost nevoie să i se facă grefe de piele. Cred că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care a ales să facă psihiatrie, nu chirurgie. Nervii i-au fost afectaţi. În ciuda arsurilor, a încercat să intre înapoi în casă, după părinţii mei, dar era deja imposibil. Dacă n-ar fi fost el, aş fi murit şi eu.

— Oh! exclamă ea. Extraordinar! Adică îngrozitor, firește, dar şi nemaipomenit. Dar el ce căuta acolo în miez de noapte?

— Nu putea dormi şi voia să mă vadă. Peste câteva zile urma să se întoarcă la universitate. Am avut pur şi simplu noroc, bănuiesc. Oricum, încerc să nu mă gândesc la asta prea des.

E absorbită încă de poveste, şi cred că asta ustură puţin. O face să se simtă mai puţin importantă. Dar poate că e obişnuită să se simtă aşa. Chiar dacă nu-şi dă seama, are un şarm natural, unul pe care ceilalţi vor întotdeauna să-l atenueze. Eu una sunt însă hotărâtă să i-l redau.

— Mă duc să mă răcoresc puţin în piscină, îi spun; cu toată discuţia asta despre foc, nu mai suport aburul. Ce-ai zice ca pe urmă să luăm nişte salate de la restaurant? Sunt delicioase. Sănătoase *şi* gustoase.

— Sigur. În ritmul ăsta, o să încap din nou, cât ai clipi, în blugi măsura 38.

— Şi de ce nu?

— Mda, de ce nu? replică ea cu un zâmbet entuziast.

Ies din saună, în aerul minunat de răcoros, şi mă simt fericită. Îmi place de ea. Chiar îmi place.

Străbat cu mişcări viguroase, lungi şi rapide, apa pe care o simt încântător de rece pe piele şi-mi ofer astfel exerciţiul fizic care-mi lipsise. Am nevoie de adrenalina care îl însoţeşte. Adrenalina e super.

●

Suntem la cafenea, împrospătate, cu părul uscat, când ridic privirea la ceasul de pe perete. E ora două.

— Atâta e ceasul? Stai puţin, exclam panicată şi mă aplec să scotocesc în geantă.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă Louise. Ai uitat ceva la vestiar?

— Nu, nimic de genul ăsta. Telefonul! Mi-am uitat telefonul. Nu sunt obişnuită să am unul, mă înţelegi... Dar e ora două şi dacă nu răspund... E rândul meu să dau drumul unui şuvoi de cuvinte. Ridic ochii spre ea şi mă forţez să surâd, dar nu-mi reuşeşte ceva convingător, şi continui: Ştii

ce? Hai să mergem la mine să mâncăm. Salatele de aici sunt bune, dar am în frigider nişte delicatese şi putem să stăm în grădină.

— Păi, eu nu... începe ea, evident deloc dornică să intre la mine în casă – în casa lui David –, dar o întrerup zâmbind iar, străduindu-mă să fiu superbă, cuceritoare şi fermecătoare:

— Te duc eu acasă pe urmă. O să fie plăcut!

— Bine, acceptă ea o clipă mai târziu, deşi încă perplexă. Să mergem, atunci. Dar nu pot să stau mult.

Da, îmi place de ea. Puternică, simpatică, prietenoasă.

Şi atât de uşor de controlat.

15

— LOUISE —

În maşină încerc să fac conversaţie, spunându-i că nu pot să stau decât vreo oră, fiindcă Adam ajunge acasă de la afterschool la cinci, aşa că trebuie să fiu acasă la patru şi jumătate cel mai târziu, însă ea nu mă ascultă. Scoate interjecţiile potrivite, dar continuă să se uite la ceasul de pe bord conducând prea repede pentru traficul aglomerat al Londrei. De ce se grăbeşte atât de tare? Ce apel important riscă să piardă? Fruntea îi e numai încreţituri de îngrijorare. Abia când intrăm în casă se mai relaxează – ceea ce este ironic, fiindcă simplul pas dincolo de prag îmi dă mie o stare de greaţă. N-ar trebui să mă aflu aici. Categoric nu.

— Mai avem încă zece minute, spune ea zâmbind. Vino înăuntru.

E o casă superbă. Minunată. Podele din lemn – scânduri solide, groase, de stejar, nu parchet laminat ieftin – de-a lungul holului, cu scările înălţându-se elegant pe o lateralã. E o casă în care poţi să respiri. Aerul e răcoros, iar pereţii din cărămidă sunt vechi şi robuşti. Casa asta dăinuie de peste un secol şi va mai rezista cu uşurinţă încă unul.

Mă uit într-o încăpere şi constat că e un birou. O masă de lucru lângă fereastră. Un dulap cu sertare. Un scaun cu spătar înalt. Rafturi pline de cărţi, toate ediţii cu coperte cartonate, nu romane de duzină. Mai departe e o cameră de zi splendidă, elegantă fără să fie ticsită. Lejeră şi aerisită. Şi totul e imaculat. Inima îmi bate atât de tare, încât îmi vuieşte capul. Mă simt ca o intrusă. Ce-ar zice David dacă ar şti că am intrat aici? Una e să beau o cafea cu soţia lui, şi cu totul altceva e să mă aflu în casa lor. Poate ar crede că suntem amândouă la fel de smintite. Adele ar fi şi ea de aceeaşi părere dacă ar şti ce s-a întâmplat cu David. S-ar urî fiindcă m-a invitat în casa ei. M-ar urî şi pe mine. Şi cel mai rău e că aici, unde mă simt cel mai nelalocul meu, mi se face brusc dor de *tipul de la bar.*

Nu vreau să mă urască. Va trebui deci să-i spun. Va trebui să dau totul pe faţă.

Doamne, ce idioată sunt! N-ar fi trebuit să permit ca lucrurile să ajungă atât de departe cu Adele. Dar ce-aş mai putea să fac acum? N-am cum să plec pur şi simplu. Trebuie să rămân la masă, aşa cum ne-am înţeles. În plus, o plac. E drăguţă. Deloc înfumurată sau arogantă.

— Aici e.

O urmez în bucătărie, care e cam la fel de mare cât apartamentul meu şi probabil a costat tot atât. Blaturile din granit sunt lustruite şi nu văd pe ele nici urmă de pahar sau pată de cafea. Adele pune mâna pe micul Nokia negru, care arată cu totul deplasat în casa asta luxoasă. De ce are un asemenea telefon amărât? Şi ce-a fost cu panica aceea de a ajunge acasă?

— Te simţi bine? o întreb. Ce era atât de grav dacă ratai un apel? E ceva foarte important?

— Oh, pare o prostie, replică ea şi văd cum umerii i se apleacă în faţă, apoi îşi face de lucru cu cana de la filtru, ca să nu fie nevoită să privească spre mine. E vorba de David. Îşi face griji dacă nu răspund când sună.

Nu prea înţeleg.

— Şi de unde ştiai că va suna?

— Fiindcă îmi telefonează în fiecare zi la aceeaşi oră. Îşi face griji, asta-i tot.

Disconfortul de a mă afla la ei în casă şi remuşcarea pentru sentimentele faţă de David se evaporă brusc, iar eu rămân cu ochii aţintiţi asupra ei. Femeia asta frumoasă şi elegantă aleargă cu disperare ca să nu rateze un telefon de la soţul ei?

— Trebuie să fii acasă când sună el? Şi cât de des se întâmplă asta?

— Nu e chiar aşa cum pare, exclamă ea cu o privire rugătoare. Doar de două ori pe zi. Şi am mobilul, aşa că acum nu mai trebuie să fiu acasă.

E panică sau teamă ceea ce simte ea? E ca o palmă peste faţă. Dar ce ştiu eu de fapt despre David? O seară cu prea multă băutură, iar pe baza ei am construit un întreg

personaj. O fantezie. Îmi revine în minte dispoziţia lui oribilă de ieri. Nu aşa mi-l imaginasem. Dar nici căsătorit.

— Bine, declar eu, încrucişându-mi braţele la piept. Fiindcă pare de-a dreptul nebunesc şi tiranic.

Roşeşte şi pune câteva pliculeţe de mentă într-un ceainic de porţelan.

— Îi place să ştie că sunt bine, atâta tot.

— De ce? Doar eşti femeie în toată firea, rostesc chiar în clipa în care sună telefonul, şi tresărim amândouă. Poate că ar trebui să nu răspunzi. Să-l suni tu mai târziu.

Îmi aruncă o privire încruntată şi agitată, drept care îmi regret ieşirea. La urma urmei, nu e treaba mea. Zâmbesc.

— Glumeam. Nu mai spun nimic.

Ea dă fuga pe coridor, cu telefonul lipit deja de ureche, şi când apa începe să fiarbă, o torn în ceainic. Nu aud fiecare cuvânt, dar dacă mă străduiesc, disting câte ceva. Acum chiar că mă simt ca o intrusă, dar nu mă pot stăpâni. E prea ciudat. David nu poate să fie decât cu câţiva ani mai vârstnic decât ea, nu suficient pentru a deveni un fel de figură paternă. Glasul ei răzbate până la mine.

„N-am uitat. O iau acum. Abia m-am întors de la sală, asta-i tot. Nu, totul e-n regulă. Fac un ceai. Te iubesc.”

Ce se simte în tonul ei? Frică? Mulţumire? Jenă? Foarte greu de spus. Poate că aşa vorbesc ei de obicei unul cu celălalt. Mă gândesc o clipă să deschid uşa din spate şi să ies pentru o ţigară scurtă, când Adele se întoarce. N-am auzit-o râzând deloc cât a vorbit la telefon, însă pare mai relaxată.

— Am umplut eu ceainicul, îi spun.

— Perfect.

N-are de gând să adauge nimic despre convorbirea telefonică, iar eu n-o întreb.

— Ia farfurii din dulapul de colo, îmi cere ea, şi vezi că în frigider găseşti humus, mezeluri şi nişte ardei umpluţi delicioşi.

În timp ce mă minunez în faţa delicateselor din uriaşul frigider Smeg din inox, ea scoate câteva lipii din cutia de pâine şi apoi deschide, cu gesturi ferite, dulapul de

deasupra. Arunc o privire peste umăr şi mă opresc locului.

— Oho, dar ce de medicamente ai acolo!

— Ei, am unele probleme de anxietate, răspunde ea, închizând repede dulapul. Cred că sunt mai agitată din fire. De asta îmi place atât de mult să merg la sală. Mă ajută să-mi consum energia.

— Şi câte iei pe zi?

Erau multe cutii cu pastile una peste alta şi nu pot să nu mă gândesc că atâtea medicamente nu fac bine nimănui.

— Numai una sau două. Ce-mi prescrie David. O să le iau mai târziu. După ce mănânc puţin.

Îmi dau seama că se simte jenată din cauza spuselor mele, dar faţa mea a fost dintotdeauna o carte deschisă. Mie mi se pare o femeie normală. Mai puţin normale sunt apelurile telefonice şi pastilele. Prescrise de soţul ei? Nu ştiu cât de etică e chestia asta. Dintr-odată vreau să plec imediat de aici. Nimic din toate astea n-a fost o idee bună. Îmi închipuisem că au un mariaj perfect şi minunat, dar acum nu mai sunt deloc invidioasă, nici măcar după ce am văzut casa asta superbă. Nici pe Adele, cu toată frumuseţea şi eleganţa ei, n-o invidiez. Deloc. Casa pare doar o colivie aurită. Cu ce-şi umple oare timpul toată ziua? Poate că viaţa mea e doar o rutină istovitoare, dar cel puţin eu sunt ocupată cu ceva.

— Hai să ducem totul afară şi să ne bucurăm de soare, mă îndeamnă ea şi înţeleg că am închis subiectul deocamdată.

●

Mâncarea e delicioasă şi, după mişcarea de la sală, sunt flămândă. Mai mult decât atât, Adele nu mănâncă aşa cum mi-o imaginasem. Credeam că e genul care se vaită că nu mai poate după trei înghiţituri de salată, dar se ghiftuieşte cu aceeaşi poftă ca mine. Nu trece mult şi am devorat aproape tot, iar Adele se duce să mai aducă pâine.

— De ce n-aveţi copii? întreb pe nepusă masă.

Nu văd de ce n-ar avea. De bani nu duc lipsă, ea nu lucrează şi sunt împreună de ceva vreme.

Adele bea din ceai înainte de a-mi răspunde.

— Cred că nu ni i-am dorit în acelaşi timp. David a vrut la început, dar eu nu eram pregătită. Acum e invers.

— Ceasul biologic ticăie?

— Poate. Puţin. Dar suntem foarte concentraţi pe cariera lui.

— Probabil că el e, dar tu cred că te plictiseşti.

Nu ştiu de ce tot spun chestiile astea. Nu ştiu de ce vreau s-o ajut, dar vreau. Are o anumită vulnerabilitate.

— Gătesc. Fac singură curat în casă. Nu suport ideea să vină cineva şi să facă asta în locul meu. Cred că îmi place să fiu o soţie tradiţională. Îmi doresc doar să-l fac fericit.

Nu ştiu ce să spun despre asta şi simt cum mă iau transpiraţiile pe sub colanţi. În timp ce ea stă acasă gătind, făcând curăţenie şi ducându-se apoi la sală ca să se menţină în formă, el iese să se îmbete şi să se pupe cu mame singure, plinuţe, cu copii la remorcă.

— Oh, Doamne, am uitat!

Ţâşneşte în picioare şi o ia la fugă în casă ca o gazelă, iar eu mă întreb ce-o mai fi acum? Vreun alt program dictat de David de care a uitat? Ce naiba se întâmplă în casa asta? Dar imediat revine cu un zâmbet larg, ţinând în mână un caiet vechi.

— Am vrut să ţi-l dau la sală, dar am uitat, cu tevatura aceea cu telefonul. E pentru tine, să te ajute cu spaimele nocturne.

Cum Dumnezeului şi-a amintit? Am pomenit de ele la cafea, da, însă doar în treacăt.

— Şi eu aveam. Unele oribile. David a încercat să mă ajute în felul lui, mi-a dat o carte despre puterea viselor, de la un magazin caritabil, dar până la urmă a trebuit să fac terapie şi aşa mai departe.

— Atunci când au murit părinţii tăi?

Cu un fior de groază, încep să înţeleg.

— Nu. Înainte de asta. Când eram mică. După ce au murit părinţii mei am avut alte probleme de somn, dar asta-i o cu totul altă poveste. Tu de când le ai? Ai vorbit cu cineva despre ele?

Sunt uşor siderată. Dumnezeule, şi eu, şi Adele! Aceleaşi

spaime nocturne. Aceleaşi gusturi nesărate la bărbaţi.

— Din copilărie, îi răspund, străduindu-mă să par nepăsătoare. La fel ca tine, bănuiesc. Mama m-a dus la doctor, dar se pare că ar fi trebuit să-mi treacă odată cu vârsta. În loc de asta, am ajuns să mă obişnuiesc cu ele. Numai că-mi alungau toţi iubiţii. Umblam de colo colo cu ochii deschişi ca o nebună dintr-un film de groază, iar când încercau să mă trezească, îi loveam şi izbucneam în accese de plâns teribile. Zâmbesc, deşi amintirile nu sunt deloc amuzante. Lui Ian totul i se părea extrem de agasant. Şi acum mai cred că în parte şi acesta e unul dintre motivele pentru care ne-am despărţit. M-am dus iar la medic, dar a zis că nu sunt spaime nocturne propriu-zise, fiindcă mi le amintesc, aşa că nu mi-a rămas decât să mă descurc singură cu ele. Somniferele mă ajută puţin, dar a doua zi mă simt ca naiba, şi nu-mi place să le iau dacă beau puţin vin.

Nu mai adaug şi că *în fiecare seară beau puţin vin.* Adele nu trebuie să ştie şi asta. Doar nu mă *îmbăt* în fiecare seară. Nu e nimic rău dacă beau unul sau două pahare, orice ar zice doctorii. Francezilor le prieşte. Dar nu vreau să mă gândesc la Franţa. „Însărcinată.”

— Medicul acela a greşit, intervine Adele. Unele persoane îşi amintesc spaimele nocturne. Persoane ca mine şi ca tine. Ştii cât de rare suntem?

Niciodată n-am văzut-o atât de însufleţită. E concentrată pe ceea ce spun eu. Atentă. Cu spatele drept. Clatin din cap. Niciodată nu m-am gândit prea mult la spaimele nocturne. Aşa sunt eu şi m-am obişnuit.

— Mai puţin de unu la sută dintre adulţi au spaime nocturne şi doar un procent infim dintre ei şi le amintesc. Oameni ca mine şi ca tine, zâmbeşte Adele ca o întruchipare a fericirii. Ce uimitor e că două persoane din acest grup minuscul s-au întâlnit!

Pare atât de bucuroasă, încât mă năpădeşte un alt val de vinovăţie. Ar trebui să mă duc acasă. Înapoi la viaţa mea, departe de a ei. Nu-i vreau ajutorul, dar sunt curioasă. A zis că are tulburări de anxietate, nu de somn. Dacă e ca mine,

aş fi crezut că somnul e în fruntea listei ei de probleme. Mă uit la caietul subţire de pe masă.

— Şi cum mă va ajuta ăsta?

— Trebuie să-nveţi să-ţi controlezi visele.

Izbucnesc în râs, nu pot să mă abţin. Pare una dintre aiurelile alea New Age, iar eu sunt cinică din naştere.

— Să le controlezi?

— Asta am făcut eu. Ştiu că pare o prostie, dar mie mi-a schimbat viaţa. Ia caietul. Citeşte. Crede-mă, dacă eşti dispusă la un mic efort, scapi de spaimele nocturne, nu mai ai decât vise extraordinar de vii, pe care *ţi le alegi singură.* Vise lucide.

Iau caietul şi mă uit pe prima pagină. Cuvintele sunt scrise îngrijit şi subliniate.

Mă ciupesc şi spun SUNT TREAZ o dată pe oră.

Mă uit la mâinile mele. Îmi număr degetele.

Mă uit la ceas (la cel de perete sau la cel de mână), întorc capul, mă uit înapoi.

Sunt calm şi concentrat.

Mă gândesc la o uşă.

— Ăsta e al tău? întreb în timp ce-l frunzăresc.

Pe unele pagini scrisul e mai mult mâzgălit, caligrafia de pe prima pagină fiind uitată rapid, iar spre sfârşit se vede că multe file au fost rupte. Nu e un caiet îngrijit.

— Nu. A fost al unei persoane pe care am cunoscut-o cândva. Dar o parte din el îmi aparţine. Eram şi eu acolo când el a învăţat cum să procedeze.

16

ATUNCI

— Să mă ciupesc şi să zic că sunt treaz? La fiecare oră? Vrei să umblu pe-aici făcând *asta?* De parcă n-ar fi şi aşa destui care ne cred ţicniţi!

— Atunci, tot nu mai contează.

— Dacă zici tu!

— Şi ce e cu degetele?

Locul acela de sub copac, pe malul râului, a devenit locul lor, şi cum vremea e bună, îşi petrec timpul liber acolo, lenevind la căldură sub ramuri.

— Mâinile arată altfel când visezi. Am învăţat totul despre asta dintr-o carte pe care mi-a dat-o David când eram mică. Părinţii mi-au luat-o, au zis că e o prostie, şi cred că şi David era oarecum de aceeaşi părere, dar nu era prostie. Din ea ştiu tot ce o să te învăţ şi pe tine.

E aproape mulţumită acum, şi cu toate că sunt scurte, iar ea încă e măcinată de durerea şi vinovăţia pe care nu le-a procesat, momentele ca acesta au devenit tot mai dese. Faptul că s-a împrietenit cu Rob a salvat-o de ea însăşi. El o readuce la viaţă.

— Au dreptate în ceea ce spun despre tine, zice el. Chiar eşti nebună.

Se preface că-i dă o palmă şi izbucneşte în râs.

— Dar e adevărat. O să vezi. La fel se întâmplă şi cu timpul. Într-un vis, timpul nu curge niciodată constant. Orele se schimbă mai repede.

— Sunt treaz, zâmbeşte el. Vezi? Mi-a reuşit!

Îşi flutură degetele şi se uită la ele.

— Nu trebuie să faci totul în acelaşi timp.

— Dacă tot e să par dement, atunci vreau să par dement în toată regula.

Adele îşi priveşte şi ea mâinile, cu vopseaua albastră uscată sub unghii şi cu ceasul lui David scânteind în lumina soarelui. Rob a avut dreptate, asistentele sunt mulţumite

de noile ei picturi – dacă pot fi numite aşa –, dar pe ea n-o ajută să-şi lase părinţii să se odihnească în pace. De fapt, a observat că-i vine în minte imaginea vechiului puţ părăsit din pădurea aflată în spatele casei. Se vede pe ea însăşi stând lângă el şi vărsându-şi trecutul în adâncul lui. Poate că într-o zi o să constate că s-a umplut, metaforic vorbind, şi că poate să-i pună capacul şi să treacă mai departe. Poate că atunci o să doarmă. Aşa cum dormea înainte, îi e dor de timpul acela petrecut în dosul propriilor pleoape. E parte din ea, iar sentimentul de vinovăţie nu e suficient pentru a-l şterge definitiv.

— Încearcă, Rob! insistă ea. O să-mi fii recunoscător.

— Bine, bine. Doar de dragul tău, acceptă el şi-i face cu ochiul.

Zâmbesc amândoi, şi, pentru o clipă, căldura care-i învăluie nu e doar cea a soarelui, ci cea dinlăuntrul ei.

17

— LOUISE —

Sentimentul de vinovăţie de a-mi fi luat o zi liberă minţind că nu mă simt bine e complet alungat de tristeţea copleşitoare pe care o simt când Adam pleacă pentru o lună, ieşind în fugă din casă cu acea nepăsare dureroasă pe care doar copiii o au în entuziasmul lor. Îndată ce uşa se închide în urma lui, micul nostru apartament devine deodată prea mare şi prea gol. Ca şi când toţi ceilalţi s-au mutat şi m-au părăsit. Nu ştiu ce să fac cu mine însămi. Mă fâţâi prin casă până când nu mai pot ignora ispita pe care o reprezintă sticla de vin. Când deschid sertarul să iau tirbuşonul, văd caietul pe care mi l-a dat Adele. Mă holbez la el o vreme, apoi îl scot.

Pe coperta interioară, în colţul de sus, un nume e scris cu litere îngrijite. ROBERT DOMINIC HOYLE. Cele trei cuvinte mi se par mult mai interesante decât lista de instrucţiuni de pe pagina din dreapta. *Mă ciupesc şi spun SUNT TREAZ o dată pe oră.* Le trec cu vederea deocamdată – deşi astea, cel puţin, sunt lucruri pe care le pot face acasă – şi mă uit la numele necunoscut. Întotdeauna mi-au plăcut cărţile pe care cineva şi-a caligrafiat numele, ca acelea pe care le iei de la magazinele de caritate şi care au fost cândva primite în dar, cu dedicaţii scrise în interior – poveşti întregi ascunse îndărătul câtorva cuvinte; caietul ăsta e la fel. Cine să fie băiatul acela? Adele şi David sunt încă prieteni cu el? A crezut oare şi el, la fel ca mine, că toată chestia e o aiureală, când s-a oferit Adele să-l ajute?

Întorc pagina şi mă aştept să găsesc alte instrucţiuni, dar însemnările – un scris des şi ascuţit, cu pixul, care nu păstrează linia orizontală – sunt mai mult decât atât. E consemnat un şir de încercări, cred. Destup sticla de vin, îmi umplu un pahar mare şi mă aşez din nou să citesc, intrigată de această capsulă scrisă a timpului, de acest fragment de trecut al lui Adele.

Dacă o să mă tot ciupesc ca idiotul, o să capăt atâtea vânătăi pe braţe, încât asistentele o să creadă că m-am apucat iar de droguri (aş vrea eu!), dar cel puţin aşa îmi trece timpul mai repede în locul ăsta de rahat. Două zile în care mi-am tot numărat degetele, m-am uitat la ceasuri şi m-am ciupit până mi-a venit rău, şi tot degeaba. Adele zice că trebuie să am răbdare. Cel puţin o spune zâmbind. Răbdarea nu e punctul meu forte. Dar mă pricep s-o fac să râdă. Şi ea mă face să râd. Noroc că există Adele! Fără ea, locul ăsta de tot râsul ar fi suficient ca să-mi vină cheful să mă arunc în lac de plictiseală. Am fost la dezintoxicarea lor de rahat. Nu pricep de ce a trebuit să mă trimită aici şi să mă pedepsească de două ori! Tipic pentru javra de Ailsa. E gratis, aşa că hai s-o facem! Sunt sigur că ea l-a convins pe doctor să mă trimită aici, ca să nu-i mai aglomerez apartamentul, iar ea să i-o poată trage oricui, oricând.

Adele e altfel. Încerc rahatul ăsta doar pentru ea. Visele nu mă deranjează propriu-zis; uneori chiar îmi plac, într-un fel sucit. Mă fac să mă simt mai viu decât în viaţa reală. Uneori am senzaţia că aş merge prin apă. Toţi în jur sunt anoşti. Toţi sunt previzibili. Fiecare e doar pentru sine însuşi. Inclusiv eu, dar, până la urmă, ce-ar vrea oamenii de la mine? Au văzut ei unde naiba trăiesc? Inevitabil, oamenii sunt de rahat şi merită să fie trataţi ca atare. Dar nu şi Adele. Ea e cu adevărat frumoasă, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Sigur că am scris asta în ideea că ea nu va vedea niciodată caietul ăsta. Nu vreau să râdă de mine. Poate că sunt simpatic şi deştept, dar ştiu că sunt şi slăbănog, şi plin de coşuri, şi că am aparatul ăsta dentar idiot. Ea n-ar înţelege. Ar crede că aş vrea să mi-o pun cu ea (ceea ce chiar nu vreau). Dar cred că pur şi simplu majoritatea oamenilor nu-mi plac. Majoritatea oamenilor nici nu există pentru mine, nu într-un sens real, dar de Adele îmi place. Îmi place să fiu în preajma ei. Sunt fericit când e lângă mine şi pielea nu mă mănâncă atât de tare când sunt cu ea. Suntem prieteni. Cei mai buni prieteni, bănuiesc. Nici nu-mi amintesc când am avut ultima dată un cel mai bun prieten.

Adele Rutherford-Campbell e prima mea cea mai bună prietenă. Iar ăsta e, în mod bizar, un sentiment plăcut.

Când aud soneria de la uşă, mă ridic atât de repede, încât aproape că vărs ce-a mai rămas în sticla de vin pe jos. Uit instantaneu de caiet şi ies în goană din camera de zi. Adam e, el trebuie să fie! S-a răzgândit! Nu vrea totuşi să plece pentru o lună şi, printre plânsete şi ţipete, i-a cerut lui Ian să-l aducă înapoi acasă. La mine. Mama lui. Mami. Centrul întregului lui univers. În ciuda exclamaţiilor entuziaste pe care le-a tot scos când a plecat la cinci şi jumătate, cu Paddington la subsuoară, mi-am convins în aşa măsură creierul cherchelit că el e, întors acasă, încât, atunci când deschid uşa, nu pot să fac altceva decât să mă holbez, năucă.

— Oh! bâigui. Tu eşti.

— Bună!

Nu e Adam. E David. David stă la mine în prag, rezemat de tocul uşii de parcă are nevoie de sprijin. Ochii mei îl văd, dar creierul se străduieşte să creadă. David e aici.

— Ai sunat că nu te simţi bine. Am vrut să văd ce mai faci.

Pare stânjenit, dar asta-l face într-un fel mai atrăgător şi dintr-odată sunt foarte, foarte conştientă de paharul de vin pe care-l ţin în mână. Ce naiba caută el aici? De ce să vină încoace? Iar eu de ce nu m-am fardat puţin? De ce sunt atât de ciufulită? Şi de ce mă sinchisesc de toate astea, ca o idioată?

— M-a durut capul. Mi-e mai bine acum.

— Pot să intru?

Inima îmi bate nebuneşte şi am roşit. Arăt ca naiba. Nu că ar conta. Nu contează. Dar am senzaţia că am fost prinsă cu minciuna la serviciu şi, dincolo de toate astea, mai e şi secretul ăla aiurit în care m-am implicat. „Hei, m-am împrietenit cu soţia ta!”

— Sigur.

Fac un pas într-o parte şi abia apoi îmi dau seama că nici el nu e tocmai treaz. Nu e beat criţă, dar are o privire vagă

şi nu e prea sigur pe picioare. Se împleticeşte până în bucătărie şi îl trimit în camera de zi, în timp ce mai iau un pahar şi încă o sticlă cu vin din frigider, şi mă duc după el. Caietul pe care mi l-a dat Adele ieri e pe măsuţa de lângă canapea şi, când mă aşez, îl împing repede pe podea, unde el nu poate să-l vadă. Simt că mă ia puţin cu rău. Ce dracu' caută el aici? Mă concediază? Şi în ce dispoziţie o fi?

Se aşază pe marginea canapelei, cu totul nelalocul lui în harababura din viaţa mea, şi mă crispez niţel când îmi amintesc cât de spaţioasă şi de ordonată e casa lui. La mine e praf pe televizor, pe care nu l-am mai şters de-o veşnicie, iar vârtejul numit Adam e încă prezent sub forma jucăriilor împrăştiate şi a firelor încâlcite ale consolei de jocuri dintr-un colţ. Îi întind paharul şi sticla plină, iar eu mi-l umplu pe al meu cu resturile din cea pe care aproape că am terminat-o. Mâine o să am o mahmureală grozavă la lucru, dar am o bănuială că n-o să fiu singura. Plus că o să fie vineri şi cel puţin nu trebuie să-mi mai fac griji să-l pregătesc pe Adam pentru şcoală. Chestia asta mă face să mă simt goală pe dinăuntru, aşa că mai beau niţel.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

Mi se pare ciudat să stau lângă el, aşa. Îmi simt tot trupul electrizat, trădându-mă chiar în timp ce mă străduiesc să rămân imperturbabilă.

— Mi-a fost teamă că din vina mea n-ai venit azi, spune el fără să se uite la mine. Ştii, fiindcă mi-am vărsat nervii pe tine. Mi-au zis că tu nu-ţi iei niciodată liber pe motiv de boală.

Asta e parţial adevărat. Slujba e bună, aproape de casă. Mai degrabă mă târăsc până acolo cu tot cu gripă, decât să risc s-o pierd şi-n plus e un respiro grozav după toţi copiii şi toate mamele de la şcoală. Companie adultă trei zile pe săptămână. Mă simt vinovată că am zis că nu mi-e bine. Ar fi trebuit să fiu sinceră, dar când mi-a propus Adele părea foarte rezonabil şi, la urma urmei, fiecare-n ţara asta mai trage din când în când câte o minciună.

— Ţi-am luat adresa şi numărul de telefon din dosarul de la clinică, dar am crezut că, dacă o să te sun, o să-mi închizi

telefonul.

Se uită la mine pieziş; cu un aer defensiv, trist şi cherchelit. *Foarte atrăgător.* Genul de bărbat căruia ai vrea să-i vindeci durerile. Genul de bărbat care ai vrea să-ţi vindece ţie durerile. Dar cine e el de fapt? De ce-i pasă de ziua mea liberă? Şi de ce i-aş închide eu telefonul şefului meu? Mă gândesc la dulapul plin de pastile, la apelurile telefonice şi la zâmbetul dulce al lui Adele. Oare încearcă să mă controleze şi pe mine? Sau am început eu să văd comportamente suspecte la toţi bărbaţii fiindcă sunt furioasă pe Ian care e fericit cu altă femeie? Uf, ce nu-mi place când despic firul în patru!

— Cred că ar trebui să te duci acasă, îi spun.

El se încruntă şi priveşte în jur, de parcă tocmai ar fi observat că lipseşte ceva.

— Copilul tău s-a culcat?

— Nu. A plecat cu tatăl lui pentru o lună. Azi.

Iau încă o înghiţitură zdravănă de vin, deşi capul mi se învârteşte deja, în ciuda valului de adrenalină stârnit de sosirea lui David.

— Ah!

O fi el beat, dar prost nu e, şi văd cum îi pică fisa cu privire la ziua mea liberă pe motiv de boală. Dar nu prea mai poate face mare lucru acum – poate doar dacă vrea să-i spună doctorului Sykes că a fost la mine acasă şi am băut împreună, ceea ce ar fi cam bizar, fără nicio îndoială.

— Trebuie să fie drăguţ să ai o familie.

— Am avut o familie, ripostez eu şi îmi aud tonul mai amar decât intenţionasem; „Lisa e însărcinată”. Acum sunt doar o mamă singură în Londra, unde e întotdeauna *atât* de uşor să-ţi faci prieteni noi când ai trecut de treizeci de ani. Sau nu. Să-ţi trăieşti viaţa în ritm de rock and rol, adaug ridicând paharul în aer. Oricum, şi voi aţi putea avea copii. Sunteţi destul de tineri amândoi.

Am rostit cuvintele aproape cu agresivitate – ca un memento ferm al faptului că e însurat. Unul adresat mie tot atât cât lui. Şi corpului meu, care nu poate sta liniştit când e atât de aproape de el.

David îşi goleşte rapid paharul şi îl umple încă o dată. Chiar şi în starea mea departe de a fi trează, tot îmi spun că a făcut-o cu mişcări puţin cam prea experte. Să fie asta una dintre problemele lor? Aceea că bea? Cât de des se îmbată aşa?

— Mă întreb dacă a fost mâna sorţii, zice el. Faptul că ne-am întâlnit la bar.

Aproape că izbucnesc în râs, dar nu scot decât un chicot obosit.

— Cred că a fost doar ghinion.

În clipa următoare se uită la mine, se uită la mine cu adevărat, drept în ochi, şi nu pare să observe că părul mi-e ciufulit, că nu m-am fardat şi că arăt, într-un cuvânt, ca un rahat.

— Aşa vezi tu lucrurile?

Stomacul îmi flutură puţin. Nu mi-l pot stăpâni. Are el efectul ăsta asupra mea. De parcă mi-ar închide creierul într-o cutie, şi trupul e cel care preia controlul.

— Păi, ţinând seama de circumstanţe, pentru mine nu s-a dovedit prea grozav. Am întâlnit şi eu în sfârşit un bărbat care îmi place şi am constatat că-i însurat.

Pare că flirtez. Pe jumătate beată, o uşă pe jumătate deschisă. Aş fi putut să spun că a fost o greşeală şi că nu se va mai repeta. Aşa ar fi trebuit. Dar n-am făcut-o.

— Eu nu m-am mai simţit atât de relaxat cu nimeni, de mult timp, replică el. Am râs amândoi, nu? Oamenii ar trebui să poată râde împreună. Chestia asta ar trebui să dureze, orice altceva se va mai întâmpla.

Cuvintele lui mă duc cu gândul la ce mi-a spus Sophie despre soţul care ţi-e cel mai bun prieten, şi mă simt deodată tristă şi pierdută. Ce vrea omul ăsta de la mine?

— E foarte plăcut apartamentul tău. Se simte că e locuit, comentează el şi îmi observă stingherеala. Ştii la ce mă refer: aici trăieşte o familie.

— Cred că de fapt cuvântul pe care-l căutai e „dezordonat”.

— M-am tot gândit la tine.

A rostit cuvintele cu un regret sesizabil, însă inima tot îmi

tresaltă. Se gândeşte la mine. Imediat mă întreb când şi cât de des şi ce anume gândeşte, iar în tot timpul ăsta conştiinţa îmi şopteşte: „O cunoşti pe soţia lui, o placi pe soţia lui”. Şi „Tipul are schimbări de dispoziţie ciudate şi o căsnicie bizară”. Şi totuşi, inima mi se strânge şi simt o revărsare de tandreţe şi de dorinţă.

— Nu-i mare lucru de capul meu, răspund şi fiecare nerv îmi freamătă. Soţia ta e foarte frumoasă.

— Da. E frumoasă.

Mai bea din vinul lui, iar eu din al meu. Unde o să ducă toată chestia asta? Acolo unde cred eu c-o să ducă? Ar trebui să-i cer să plece, ştiu că aşa ar trebui să fac, dar în loc de asta, stau şi îmi înghit nodul din gât, şi am furnicături peste tot.

— Dar tu eşti... adaugă el şi se uită la mine, iar eu aş vrea să mă topesc. Dar tu eşti *încântătoare.*

— De cât timp sunteţi împreună?

Trebuie să calmez situaţia. Trebuie să mă calmez *pe mine.* Să-i spun că am cunoscut-o. Ar trebui, dar n-o fac. Fiindcă aşa s-ar încheia totul, indiferent ce-o fi însemnând acest *tot,* iar eu pur şi simplu încă nu pot să fac asta. Şi, în definitiv, nu se întâmplă *nimic.*

— De mult timp, răspunde el, coborând privirea în podea. Dintotdeauna.

Mă gândesc la felul în care mi-a spus ea povestea. Cum a salvat-o el din foc. De ce nu recunosc acum dragostea aceea a lui pentru ea? Dar, pe de altă parte, pentru ce ar afişa-o de faţă cu mine?

— Şi ea e medic? îl întreb.

Minciuni şi adevăruri şi teste.

— Nu. Nu e. Nici nu sunt sigur ce e. Dar nu lucrează. Tot nu se uită la mine, dar îşi învârte vinul în pahar, după care ia din nou câteva înghiţituri. Şi nu m-a mai făcut de mult să râd.

După asta mă priveşte, şi faţa îi e atât de aproape de a mea, încât mă tem că o să-mi sară inima din piept.

— Atunci, de ce mai stai cu ea?

Cuvintele sunt o trădare teribilă a lui Adele, însă vreau

să-i testez limitele. Să văd dacă se frânge, dacă e copleşit de remuşcări şi pleacă, sau orice altceva. Dar ultimele rămăşiţe de hotărâre mi se spulberă. Dacă mai stă mult aici, o să mă dau iar în spectacol.

— Dacă sunteţi nefericiţi, mai bine vă despărţiţi. Nu e chiar atât de greu, odată ce decizi s-o faci.

Scoate un hohot scurt de râs, de parcă ăsta ar fi cel mai trăsnit lucru pe care l-a auzit într-o zi plină de lucruri trăsnite, apoi tace o vreme, uitându-se în pahar. Cine e tipul ăsta pe care-l ascunde dincolo de şarmul şi de perspicacitatea lui? Şi ce-i cu ursuzenia asta alcoolică?

— Nu vreau să vorbesc despre căsnicia mea, răspunde într-un târziu. Nu vreau să mă gândesc la căsnicia mea.

Întinde mâna şi-mi atinge părul, o buclă rebelă înfăşurându-i-se pe deget, şi simt că iau foc. Vinul, plecarea lui Adam, singurătatea şi senzaţia teribilă de victorie fiindcă el e aici, în casa mea, sunt toate paie pe focul dorinţei mele. Îl vreau. Nu pot să mă controlez. Şi el mă vrea. Se apleacă spre mine, şoldurile îi alunecă peste ale mele, uşoare ca aripile de fluture în delicioasa lor ispitire, şi răsuflarea mi se taie.

— Trebuie să...

Fac un semn, jenată, spre coridor, mă ridic şi mă duc la baie.

Mă aşez pe closet şi pe urmă îmi dau cu apă pe faţă. Nu pot să fac aşa ceva. Nu pot. Chiar în timp ce-mi spun asta, mă spăl în fugă şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că m-am depilat până sus înainte să mă duc la sală cu Adele. Sunt beată. Nu gândesc normal. Mâine-dimineaţă o să mă urăsc. Toate astea îmi trec prin minte, dar un şuvoi de zgomot alb şi de poftă carnală le îneacă. Adam a plecat pentru o lună. Lisa e însărcinată. Eu de ce să n-am măcar asta? În oglindă, faţa îmi e roşie.

Doar în seara asta, îmi spun. A doua oară n-o să se mai întâmple. Poate că el a şi plecat deja. Poate şi-a dat seama de greşeala pe care a făcut-o venind aici şi s-a întors la casa lui perfectă şi la soţia perfectă. „Ar fi bine”, îmi spun în timp ce corpul urlă că asta-i o minciună. „Nu pot să fac aşa

ceva. Nu trebuie să fac aşa ceva.”

Când deschid uşa, el e în prag, aşteptându-mă, şi înainte să pot spune ceva, mă trage lângă el, gura lui o acoperă pe a mea şi un curent electric mă străbate din cap până în degetele de la picioare. Cred că bâigui ceva, cum că ar trebui să ne oprim, dar în acelaşi timp trag hainele de pe el şi ne împletic, ameţiţi, spre dormitor. Am nevoie de asta, doar o dată. Şi pe urmă o să mi-l scot din minte. Neapărat.

●

După aceea, când ne-am recăpătat suflul şi nu ştim bine cum să ne privim unul pe celălalt, el intră în baie să facă un duş scurt, iar eu îmi pun capotul vechi şi mă duc să strâng sticlele şi paharele de vin din camera de zi. Nu ştiu să spun cum mă simt. Nu ştiu cum ar trebui să mă simt. Mă doare capul, iar combinaţia de vin şi sex m-a îmbătat mai rău decât ar fi fost normal. *Omul ăsta mă termină!*

Încerc să nu mă gândesc că Adele îl aşteaptă acasă, cu mâncarea gătită pusă la cald, în cuptor. Pielea încă mă furnică la amintirea atingerilor lui, dar inima mi-e goală pe dinăuntru. A trecut atât de mult timp, încât parcă trupul meu abia acum s-a trezit. Sexul n-a fost grozav – eram amândoi prea beţi pentru asta –, dar a fost tandru şi cald, iar el m-a privit tot timpul, m-a privit cu adevărat, şi era *tipul de la bar,* nu *şeful meu, soţul lui Adele,* iar eu nu mi-am lăsat nici ochii, nici mâinile să zăbovească pe cicatricele pe care le-a căpătat salvându-şi soţia din foc.

Când vine în bucătărie, e îmbrăcat şi încă nu-mi poate întâlni privirea. Mă simt ieftină. Şi-a făcut duş fără să-şi ude părul, prezervativul e deja la canal, aruncat în closet, şi orice urmă a infidelităţii a dispărut.

— Ar trebui să plec, îmi spune.

Înclin din cap şi încerc să zâmbesc, dar îmi iese mai degrabă o grimasă.

— Ne vedem mâine, la lucru.

Mă aştept să deschidă uşa şi s-o zbughească, şi pentru un moment pare că aşa va face, dar se întoarce şi mă sărută.

— Îmi pare rău, adaugă. Ştiu că e o porcărie.

Îmi amintesc de surâsul dulce al lui Adele şi vreau să-i spun că o trădez şi sunt la fel de vinovată ca el, dar nu pot.

— Nu te mai gândi. Ce-i făcut e bun făcut. Nu mai putem schimba nimic.

— Nici nu vreau să schimb ceva. Dar situaţia e... Ezită o clipă şi apoi continuă: Dificilă. Nu pot să explic.

Aş vrea să-i spun că nu e chiar atât de dificil. Oamenii îşi înşală mereu partenerii. Motivele sunt întotdeauna egoiste şi primare; scuzele pe care le născocim sunt complicate. Însă tac. Capul îmi vuieşte şi sunt un adevărat vârtej de emoţii.

— Trebuie să pleci, îi cer şi-l împing spre uşă. Nu vreau să spună ceva ce m-ar putea face să mă simt mai oribil decât mă simt deja. Aşa că adaug: Şi nu-ţi face griji, chestia asta n-o să aibă niciun ecou la serviciu.

Pare uşurat.

— Bun. Uneori ea... Nu ştiu cum... bâiguie fără niciun înţeles, dar îl las în pace. Nu-mi place să... Sunt lucruri care trebuie să rămână departe de serviciu.

„E genul care compartimentează.” Asta a spus Adele. Dacă ar şti ea în ce măsură...!

— Pleacă, îi cer din nou, şi de data asta se duce.

„Ei bine”, îmi spun în timp ce uşa se închide, iar eu rămân singură, teribil de singură. „Deci asta e.” Un nou prag de jos atins. Nici chiar Sophie n-ar fi făcut aşa ceva. În ciuda tuturor suspiciunilor mele din cauza felului în care se poartă cu Adele, tot am făcut sex cu el la prima ocazie care mi s-a oferit.

Îmi umplu un pahar cu apă, iau un ibuprofen şi mă întorc în pat. Nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Nu vreau să mă gândesc la ei. Vreau doar să dorm şi să-mi şterg totul din minte.

●

Mă trezesc în bucătărie, cu apa curgând şi fluturându-mi braţele în faţa ochilor în încercarea de a-mi alunga visele. Abia pot să respir şi sunt înfierbântată. E deja lumină afară. Clipesc des şi gâfâi greu, şi pentru o clipă am impresia că razele soarelui de dimineaţă sunt flăcări care mă-nconjoară,

dar apoi, treptat, revin în lumea reală, însă visul e încă limpede. Acelaşi dintotdeauna. Adam pierdut, întunericul prinzând viaţă ca să mă înghită. De data asta a fost însă puţin altfel. De fiecare dată când mă apropiam de glasul lui Adam şi deschideam o uşă în clădirea părăsită, dădeam peste Adele sau peste David într-o încăpere cuprinsă de foc şi ambii strigau la mine ceva ce nu reuşeam să înţeleg.

E ora şase dimineaţa, mă simt ca naiba şi stomacul mă doare de la băutură şi de vinovăţie, dar şi de resturile visului, şi sunt istovită. E prea târziu ca să mă mai culc la loc şi pentru un moment mă gândesc să anunţ şi azi că nu mi-e bine şi că-mi iau zi liberă, dar n-am de gând să mă comport aşa. Sue a observat cu siguranţă că nu mai vin la birou aşa devreme cum obişnuiam şi o altă zi de concediu medical o va pune pe gânduri. În plus, vreau să readuc lucrurile la normal. Să pretind că seara trecută n-a existat. Sunt jalnică şi mizerabilă, însă chiar în momentul în care mă gândesc la asta, tremur uşor la amintirea sexului. N-am avut orgasm – niciodată n-am de prima dată –, dar a reuşit să-mi trezească trupul la viaţă şi va trece o vreme până când să revină la starea mea obişnuită de viaţă fără sex.

Îmi fac o cafea şi mă duc în camera de zi, unde văd caietul aruncat pe podea. Şi sentimentul de vinovăţie mă cuprinde din nou. Adele a încercat să mă ajute, iar eu m-am culcat cu soţul ei. Cum de-am permis aşa ceva?

Trebuie să pun ceea ce s-a întâmplat cu David într-un compartiment închis din capul meu, separat de Adele, fiindcă altfel risc să fac ceva prostesc, de pildă să-i spun totul numai ca să mă simt eu mai bine. Şi n-o să mă simt deloc mai bine, iar ea o să se simtă mult mai rău. Mă gândesc la Sophie şi la aventurile ei, cum nimeni nu-i spune soţiei niciodată, şi cum viaţa tuturor e, probabil, o încrengătură de secrete şi minciuni, dacă stai s-o analizezi. Niciodată nu poţi să ştii cine e o persoană cu adevărat, dincolo de aparenţe. Şi, într-un soi de solidaritate cu Adele, mă ciupesc.

„Sunt trează”, îmi spun şi mă simt aiurea auzind cuvintele reverberând în apartamentul gol.

Toată chestia asta e o aiureală, dar perseverez. Mă uit la mâini şi-mi număr degetele. N-am niciun chef să mă ridic şi să mă duc să mă uit la ceasul din bucătărie. Chestia asta pot s-o fac când ajung la birou. Dar asta nu e deloc o pedeapsă adevărată. În niciun caz pentru ce am făcut. Faptul că eşti un elev bun nu poate compensa o asemenea trădare. Doamne, ce mă doare capul! David şi Adele... Nu prea ştiu ce înseamnă fiecare pentru mine. Un iubit? O nouă prietenă? Nici una, nici alta? Mă fascinează amândoi, atât individual cât şi ca pereche, şi poate că de fapt asta e tot. Pe lângă haosul care stă să se întâmple. Nu pot să-i păstrez pe amândoi. Nu pot. Trebuie să aleg.

Telefonul, încă în dormitor, începe să sune, iar inima-mi tresare.

— *Bonjour, maman,* spune Adam şi râde. Bună, mami! Sunt în Franţa şi încă n-am mâncat melci, dar tati a zis să te sun înainte să pleci la serviciu...

În clipa asta, auzindu-i turuiala veselă şi surescitată de dimineaţă, care-mi umezeşte ochii, îmi vine să-l sărut pe Ian. Ştie în adâncul sufletului cât de greu mi-a fost să accept, să-mi las copilul să plece cu ei doi, mai ales acum, că între noi a apărut acea *sarcină.* Ştie cât de important e pentru mine să-i aud glasul fără să fiu eu cea care telefonează. Şi ştie că nu vreau să fiu prea sufocantă, cu toate că Adam e băieţelul meu şi va fi întotdeauna. Ştie că sunt mândră şi că, atunci când mă simt lovită, sunt în stare să merg până-n pânzele albe. Mă cunoaşte bine. Poate că mă scoate din sărite felul în care s-a purtat cu mine, poate că mi-e ciudă fiindcă el e fericit, dar mă cunoaşte bine. Iar după seara trecută, cu David, gândul ăsta îmi aduce o stranie alinare.

Râd vreme de vreo două minute împreună cu băieţelul meu, care la un moment dat fuge cine ştie unde, iar Ian îmi spune că totul e în regulă, vremea e bună şi n-au avut întârzieri. E o conversaţie banală, politicoasă, dar mă ajută să mă simt puţin mai bine. Asta e viaţa mea adevărată, cu toate că acum sunt pe la periferia ei, nesigură pe mine. Asta e viaţa cu care trebuie să mă împac.

Când – şi dacă – harababura asta teribilă pe care am iscat-o va exploda, cel puţin îl voi avea pe Adam, şi pe Ian, în felul nostru propriu. Legaţi unul de celălalt prin copilul nostru.

Când închid, mă simt deja mai bine, iar duşul îmi spulberă cele mai rele efecte ale mahmurelii. Îmi privesc mâinile prin jetul de apă şi-mi număr degetele. Mă ciupesc şi-mi spun că sunt trează. Încerc să nu mă gândesc la partida de sex cu David, în timp ce mă străduiesc să mă debarasez de ea. O să mă îmbrac în pantaloni şi o să mă fardez foarte discret. Ceea ce s-a întâmplat seara trecută nu trebuie să se mai repete. Chiar nu trebuie. E musai să procedez corect, iar asta nu înseamnă să-l aleg pe David.

18

— ADELE —

Am plătit-o cu cardul de credit, printre celelalte cumpărături de la supermarket. În mod normal, păstrez toate bonurile de casă, în caz că el vrea să le vadă, dar nu mi le-a mai cerut de vreo doi ani şi, chiar dacă ar reîncepe să le ceară acum, i-aş spune că pe ăsta l-am pierdut. N-o să pot cumpăra aşa tot ce-mi trebuie, dar deocamdată cardul de credit îmi e util. Nu mai pot economisi nimic din banii de gospodărie, fiindcă am folosit o sumă mare ca să plătesc abonamentul de o lună la sală pentru Louise şi va trebui să-mi ajustez cheltuielile în mod corespunzător – ca să folosesc expresia preferată a lui David.

Dar asta presupune să fac unele sacrificii în privinţa preferinţelor mele alimentare – să iau pentru masa de duminică pui de la supermarket, hrănit cu porumb, în locul celui de la măcelăria organică. Oricum, David nu va remarca diferenţa, deşi sub toate straturile alea îndărătul cărora se ascunde e tot un băiat de la ţară. Ştie să deosebească un ou proaspăt, de curte, de altul de la găini de crescătorie în aer liber, dar cam atât. Eu sunt cea cu gusturi culinare decadente, iar el mi le îngăduie.

Mă uit la ţigara electronică, la bateria de rezervă şi la cartuşele de schimb. Probabil că Louise nu are starea emoţională potrivită pentru a încerca să se lase de fumat acum, dar pe asta va fi dispusă s-o încerce. Ştiu că va fi. Îi place să le facă celorlalţi pe plac. Mă cuprinde un nou val de amărăciune. O *grăsană* căreia îi place să le facă celorlalţi pe plac. Încerc să-mi stăpânesc pornirea de a azvârli dispozitivul costisitor, zdrobindu-l de perete.

Gândul la ea mă face din nou să plâng în timp ce stau în bucătărie, cu nasul în batistă şi cu razele soarelui pătrunzând pe uşa din spate. Azi nici măcar nu m-am uitat în oglindă. Nu vreau să văd acea faţă frumoasă care m-a dezamăgit. Cafeaua mea stă pe masă, neatinsă şi rece, iar

eu mă uit, cu ochi înceţoşaţi, la telefonul pe care-l ţin în mână. Trag aer adânc în piept şi mă controlez, după care tastez repede textul pe care mi l-am pregătit deja în minte.

Sper că eşti bine şi că rezişti fără Adam ☹. Am pentru tine un cadou care să te înveselească. Mergem la sală luni? Şi după aceea luăm prânzul împreună? Hai să ne facem siluete de plajă, chiar dacă nu plecăm în vacanţă! A x

Nu pomenesc nimic despre cearta de aseară cu David, nici despre felul în care a plecat furibund şi cum m-am prefăcut eu adormită când el s-a întors în sfârşit şi s-a dus să se culce în camera de oaspeţi. Nu-i spun cum a venit la mine în miez de noapte şi s-a oprit lângă patul meu, privindu-mă în tăcere, şi cum i-am simţit, stând acolo cu ochii strâns închişi, ura şi furia revărsându-i-se din trupul încordat, crispat, şi cum abia dacă am respirat până când nu l-am auzit ieşind. Nu-i spun nici că dimineaţă nu m-am ridicat din pat ca să-mi iau la revedere când a plecat la serviciu, ci am stat şi am plâns cu faţa în pernă şi m-am străduit să nu vomit, şi încă mă străduiesc să nu vomit.

Nu-i spun niciunul dintre aceste lucruri, fiindcă, aşa mânioasă cum sunt, nu vreau să se simtă şi mai rău decât se simte deja. Nu vreau să-mi pierd noua prietenă, chiar dacă ea m-a trădat, iar eu clocotesc de furie şi de gelozie. Trebuie să-mi stăpânesc sentimentele astea. Fiindcă nu-mi vor face niciun bine şi nu-l vor determina pe David să mă iubească.

Numai că m-a surprins. Nu mă aşteptasem ca relaţia lor să escaladeze atât de rapid. Am forţat cearta de seara trecută, dar nu mi-a fost greu. Prea multe mocnesc sub suprafaţă – pereţii verde-pădure ai dormitorului, pisica, ceea ce s-a întâmplat înainte să ne mutăm şi întotdeauna, întotdeauna secretul din trecut, care ne uneşte prea strâns. Credeam că se va duce undeva să se îmbete, dar nu mă aşteptasem ca de la bar să ajungă la uşa lui Louise. Nu încă. Nu de seara trecută.

Îmi dau din nou lacrimile. În mine e un puţ fără fund plin

cu lacrimi şi încerc să respir adânc ca să le stăvilesc. Ştiam că va fi greu. Trebuie să strâng din dinţi. Louise, cel puţin, a încercat să refuze. E o femeie de treabă. A pomenit despre mine şi a încercat să-l trimită acasă. În plus, era şi ea băută. E uşor să-ţi pierzi controlul când eşti beat; cu toţii avem defectul ăsta. Mă supără faptul că s-a culcat cu el şi mă supără că lucrul ăsta mă doare atât de tare, dar nici măcar nu pot da vina pe ea. L-a cunoscut înainte să mă întâlnească pe mine şi începuse deja să-l dorească. Cel puţin n-a încercat să profite de asta la serviciu, deşi prima seară cu el la bar trebuie să fi fost ceva cu totul special în viaţa ei tristă şi anostă. De asta îmi place de ea. Sigur că i se scurg ochii după el. Cum aş putea să fiu furioasă pe ea fiindcă i se pare fascinant, când eu însămi îl iubesc atât de mult?

A fost mult mai rapid decât mă aşteptasem. El o place mai mult decât aş fi crezut, iar asta a fost pentru mine ca o lovitură în plex.

Trebuie să fiu puternică. M-am cam înmuiat în ultimii ani. Louise reuşeşte să-l facă fericit şi asta e tot ce contează, deşi aş vrea să mă pot duce la clinică, s-o iau de păr şi s-o târăsc în stradă, şi să urlu la ea pentru că a fost atât de slabă – că şi-a desfăcut atât de repede picioarele pentru soţul meu infidel. Îmi reamintesc că am *nevoie* ca ea să-l facă fericit şi că trebuie să mă adun şi să concep un plan.

Îmi beau cafeaua rece şi mă forţez să ies la soare. E plăcut să simt aerul proaspăt pe faţa mea înfierbântată. Deocamdată e devreme şi răcoarea zorilor n-a fost încă alungată de arşiţă. Sper că n-am greşit totul. Sper că nu m-am înşelat cu privire la Louise. Sper că este aşa cum cred eu că e. Altfel, toată situaţia riscă să se complice urât. Nu-mi dau voie să mă gândesc la asta. Trebuie să fiu pozitivă.

Înainte de orice, am nevoie să dorm. Să dorm cu adevărat. Sunt istovită fizic şi emoţional, dar de fiecare dată când închid ochii, numai pe ei îi văd. Tristeţea lui jalnică, în timp ce şedea pe canapeaua aia amărâtă. Felul în care şi-au tras-o la beţie. Cum îşi plângea de milă la duş, după ce a aruncat prezervativul în closet. Felul în care s-a

frecat pe tot corpul cu gelul de duş din flaconul miniatural pe care-l poartă în buzunarul sacoului – aceeaşi marcă cu cel de acasă, ca să nu cumva să simt, din celălalt capăt al coridorului, vreo urmă din mirosul gelului ei de duş. Apoi, sentimentul ei de vinovăţie şi dorinţa. Simt că mi se face iar rău.

PARTEA A DOUA

19

— LOUISE —

— De ce te-ai făcut psihiatru? îl întreb.

Nici nu-mi vine să cred că sunt în braţele lui. E prima dată că a stat şi a vorbit cu mine, în loc să se repeadă la duş, ca să-şi alunge vinovăţia şi apoi să plece. În seara asta chiar am vorbit despre divorţul meu, despre spaimele nocturne şi despre tipii ridicoli cu care a încercat Sophie să mă cupleze ani de-a rândul. Am râs – un sunet pe care mi-a plăcut să-l aud din partea lui.

— Chiar vrei să ştii?

Încuviinţez din cap, în căldura pieptului lui.

— Da.

Sigur că vreau să ştiu. Vreau să ştiu totul despre el. Deşi am jurat că nu vom mai repeta niciodată ce-am făcut, asta e a treia oară în zece zile când mi-a sunat la uşă. O dată a fost în weekend şi, cu toate că îi spun de fiecare dată să se ducă acasă şi că nu mai putem continua aşa, tot îl las să intre în casa mea şi în patul meu, fiindcă se pare că nu sunt în stare să mă opresc. De parcă toată hotărârea mea se spulberă când îl văd. Şi, mai rău decât atât, chiar mi-e dor să-l văd. Bem amândoi, facem sex şi se uită la mine cu o privire atât de duioasă, încât mi se frânge inima. E o tâmpenie. O nebunie. Dar îmi face inima să bată. Mă face să vibrez. Îmi dă voie să mă descătuşez pentru o vreme. Încerc să mă prefac că e *tipul de la bar,* ca să nu mă mai simt atât de vinovată, dar ştiu că mă amăgesc singură. Au amândoi ceva ce mă atrage către ei.

Ar fi trebuit să-i spun lui David că o cunosc pe Adele, dar momentul în care aş fi putut s-o fac a trecut de mult, şi dacă i-aş mărturisi acum, ar părea aiurea. Dar nu mă pot decide nici să pun capăt prieteniei cu Adele. E prea vulnerabilă. Şi îmi arată o altă faţetă a lui David, una care mă intrigă aproape la fel de mult ca ea însăşi. În fiecare zi îmi spun că trebuie să mă rup de unul dintre ei şi în fiecare

zi evit să trec la fapte.

Într-un fel bizar, sunt deja puţin îndrăgostită de Adele; e atât de frumoasă, de tragică şi de fascinantă, atât de drăguţă cu mine! Iar pe de altă parte, e David: un mister întunecat. E tandru şi pasional în pat, dar nu vorbeşte niciodată despre căsnicia lui, despre care sunt convinsă că, la un anumit nivel, e toxică. Ştiu că ar trebui să renunţ la unul dintre ei, dar nu reuşesc s-o fac. Am senzaţia că sunt într-un fel împletită cu ei doi şi că ei sunt întrepătrunşi cu mine. Cu cât mă simt mai atrasă de David, cu atât devin mai fascinată de Adele. E un cerc vicios.

Am început să încerc şi eu să compartimentez, aşa cum face el. I-am separat. Adele e prietena mea, iar David e iubitul meu, *nu* soţul ei despotic. Nu e perfect, dar deocamdată e ceva relativ funcţional. Sunt zile cu Adele şi nopţi cu David. Poate că eu petrec mai mult timp cu David decât ea. Şi nu-mi place senzaţia pe care mi-o dă chestia asta. Aproape una de victorie.

— Când eram adolescent, era la fermă o fetiţă care se ţinea după mine peste tot. Se simţea singură. Părinţii ei erau bogaţi – proprietarii fermei – şi o răsfăţau, însă nu-i dădeau atenţie, dacă înţelegi la ce mă refer. Erau oameni ocupaţi. Uneori prea ocupaţi pentru a-şi petrece cât de cât timpul cu ea. Şi fetiţa asta vorbea întruna în timp ce eu munceam, povestindu-mi despre spaimele ei nocturne din cauza cărora nici ea şi nici ei nu puteau să doarmă. Când mi-am dat seama că spaimele astea chiar o îngrijorau, am cumpărat de la un magazin caritabil o carte despre somn şi vise şi i-am dat-o.

Mă crispez puţin, amintindu-mi că Adele a pomenit ceva despre cartea aceea, şi n-am nicio îndoială că ea era fetiţa respectivă. Încerc un nou puseu de vinovăţie, dar şi de curiozitate. De ce nu zice că soţia lui avea coşmaruri? Doar ştiu bine că e însurat. De ce nu vorbeşte *niciodată* despre ea?

— Şi i-a fost de ajutor? întreb.

— Nu cred. Dacă-mi amintesc bine, era ceva foarte New Age, plină de chestii trăsnite. Şi avea un nivel prea ridicat

pentru ca ea să înţeleagă totul cum trebuie. Cred că părinţii ei i-au luat-o în cele din urmă, iar pe ea au trimis-o să facă terapie undeva. Avea doar opt sau nouă ani pe atunci. Tatăl meu era fermier. Mă rog, se pricepea mai bine să bea decât să lucreze pământul şi ori de câte ori avea vreun accident cu utilajele, îl pansam eu. Ştiam că vreau să mă fac medic, chiar dacă pe vremea aia părea doar un vis fantezist, dar când i-am dat acelei fetiţe cartea despre vise, a fost prima dată că mi-am dorit să vindec mintea cuiva. Locul la care nu poţi să ajungi cu scalpelul.

Mă strânge mai tare lângă el şi, chiar dacă nu mi-a spus de fapt prea multe despre sine însuşi, bănuiesc că nu i-a fost uşor să mi se destăinuie.

— Şi e o profesie interesantă, să pătrunzi în mintea oamenilor şi să înţelegi cum lucrează, continuă el, apoi îşi pleacă privirea spre mine şi întreabă: De ce te încrunţi?

— Nu mă încrunt.

— Ba da. Sau poate că fruntea ta a îmbătrânit brusc.

Şi-o încreţeşte pe a lui în mod comic, iar asta destinde atmosfera care n-ar trebui să se simtă încordată, dar se simte.

— Nu ştiu, replic apoi. După părerea mea, minţile oamenilor ar cam trebui lăsate în pace. Nu-mi place ideea să se joace cineva cu mintea mea.

Nu asta cred cu adevărat, dar m-am încruntat şi din cauza lui Adele. Felul în care a spus el povestea e doar o faţetă. O fetiţă pe care a cunoscut-o cândva. Nu e o minciună, dar nici adevărul întreg.

Îmi zâmbeşte şi nu pot să nu mă bucur de senzaţia umerilor lui largi sub capul meu, când ridic privirea spre el. Fiu de fermier. Poate că evită să vorbească despre ea ca să-mi cruţe mie sentimentele, dar la urma urmei nu sunt vreo fătucă neştiutoare care nu pricepe cum stă situaţia.

— Eşti sigură că nu ţi-ai greşit serviciul? mă întreabă el. Cu asta ne ocupăm noi, cu munca la cap.

— Iată de ce rămân la biroul meu şi nu mă întind pe canapea.

— Pun pariu că te-aş putea convinge s-o încerci pe a

mea.

— Nu te da mare, că nu te prinde! ripostez şi-i dau un ghiont în coaste, apoi izbucnim amândoi în râs.

— Serios vorbind, reia el o clipă mai târziu, dacă ai nevoie de ajutor cu spaimele acelea nocturne, promit să nu-ţi dau o carte trilu-lilu şi să te trimit să-ţi vezi de treaba ta. Acum sunt totuşi mai bine pregătit.

— Ce uşurare! exclam încercând să adopt un ton glumeţ.

Dar gândul îmi zboară la caietul pe care mi l-a dat Adele şi mă întreb ce-ar zice el dacă ar şti. Aproape-mi doresc acum să se fi ridicat din pat şi să fi plecat.

— Poate că ar trebui s-o cauţi pe fetiţa aceea, şoptesc. Să vezi dacă încă mai are nevoie de ajutorul tău.

La asta nu mai răspunde nimic.

20

ATUNCI

Ploaia răpăie zgomotos în ferestre, trăgând-o la somn în timp ce stă întinsă în patul ei, împreună cu Rob, după şedinţa lui de terapie. Adele ar trebui să fie în sala de artă, dar s-a plictisit să tot picteze. S-a dus la yoga ca să le facă pe plac asistentelor – ziceau că o va ajuta să se relaxeze, şi chiar a ajutat-o, în primul rând fiindcă a fost atât de plictisitor – dar tot ce vrea de fapt e să stea afară, la aer, cu Rob. Poate undeva în luncă, mai departe, nu doar pe malul lacului. Chiar dacă nu au voie să iasă de pe terenul centrului fără un „lider de grup”, probabil că s-ar putea furişa fără să-i observe cineva. Ăsta-i avantajul hipioţilor, după cum zice Rob. Sunt foarte încrezători. Ziua nici măcar nu încuie porţile.

— Sunt treaz, spune Rob lângă ea, ciupindu-se. Oarecum. Toată chestia asta e prea mohorâtă.

Ea râde încet şi oftează. Sperase că furtuna va limpezi atmosfera, dar aversele se transformaseră într-o ploaie monotonă şi cenuşie; Rob are dreptate, mohorât e cuvântul potrivit.

— Când o să-nceapă să funcţioneze? întreabă el. M-am plictisit să-mi tot număr degetele. Mai că mă aştept să constat într-o zi că am unsprezece.

— Foarte bine! Aşa o să ştii că visezi. Iar atunci o să poţi să vizualizezi uşa şi s-o deschizi, ca să te duci oriunde vrei. Şi, oricum, au trecut doar câteva zile. Răbdare, tinere Jedi!

— Dacă toată chestia asta e doar abureală, să te fereşti: răzbunarea mea va fi dulce şi cumplită!

— Încotro îţi vei îndrepta visele? întreabă ea. Atunci când o să poţi materializa uşa.

Se simte confortabil stând aşa, întinsă lângă el. Nu ca atunci când e cu David, nu simte arşiţa pasiunii, inima nu-i bate nebuneşte. E altceva. Ceva calm şi reconfortant.

— O să te duci acasă? continuă ea cu întrebările, iar el

râde.

Nu e râsul lui cald şi molipsitor, ci celălalt, scurt şi sacadat, rezervat ironiilor; ea îl cunoaşte deja suficient ca să le deosebească.

— La naiba, nu! Deşi poate că o să visez despre nişte mâncare ca lumea. Cei de aici ar cam trebui să-nveţe să dea gust meselor. Mmm!

Încearcă să schimbe subiectul, iar ea observă asta. Întotdeauna a crezut că Rob nu vorbeşte despre familia lui doar ca s-o cruţe pe ea, fiindcă ea nu mai are una. Şi deodată îşi spune că nu-i e o prietenă bună. Prea mult s-au concentrat doar pe ea, pe pierderea ei – cum să revină la normal, cum să meargă mai departe – şi îşi dă seama că el n-a vorbit niciodată cu adevărat despre lumea lui. I-a distras atenţia cu poveşti despre dependenţa lui de droguri, dar nimic mai mult. Nimic adevărat. Nimic despre sentimente.

— Chiar aşa de rău a fost? întreabă ea.

Şedeau întinşi pe spate, cu privirile în tavan, dar Adele se întoarce acum pe o parte şi se sprijină în cot.

— De asta te-ai drogat?

El zâmbeşte.

— Nu. M-am drogat fiindcă-mi place cum mă simt după aceea. Cât despre familie... Locuiesc în general împreună cu sora mea. Ailsa. Are treizeci de ani, precizează el şi, văzându-i reacţia la auzul diferenţei de vârstă, adaugă: Mda, a fost o decizie de ultim moment – ceea ce e un fel politicos de a spune o greşeală. Mă rog, acum locuiesc cu ea. Şi ea are buba la cap, numai că altfel decât mine, dar eu zic că e pâinea lui Dumnezeu. E o chestie cam aiurea – nu vrei să ştii detaliile.

— Eşti prietenul meu! zice ea, înghiontindu-l în coaste. Probabil singurul meu prieten în afară de David. Sigur că vreau să ştiu detaliile.

— Păi, tu, tragica mea Frumoasă Adormită, eşti mult mai fascinantă decât mine.

— Evident!

Roşeşte uşor. Îi place când el îi spune aşa, deşi n-ar

trebui să-i placă, fiindcă părinţii ei sunt morţi şi într-un fel pare că-şi bate joc de ei.

Rob oftează dramatic.

— Doamne, ce chef am să mă afum!

— Eu n-am luat niciodată droguri. Nici măcar iarbă.

E rândul lui să fie surprins.

— Hai nu mai spune!

— Ba spun. Noi locuim – *am locuit* – în mijlocul pustietăţii. Cu autobuzul mă duceam la şcoală, cu autobuzul mă-ntorceam, şi apoi, când am început să am probleme, am fost educată acasă o vreme.

— Fiecare nou strat de sub pielea ta impecabilă devine şi mai interesant. Educată acasă?! Doamne, nu mă mai mir că ţi-a căzut cu tronc puiul de fermier.

Ea ignoră mica înţepătură. Ştie că el deja o crede prea dependentă de David. Citeşte la fel de multe în cuvintele lui nerostite ca în cele rostite.

— Uite un lucru pe care probabil trebuie să-l remediem, zice el. O să-ţi placă.

Ea râde în gura mare. După cum vorbeşte Rob, ai crede că drogurile sunt cel mai firesc lucru din lume. Dar poate că pentru el aşa e. Şi nu e chiar un tip rău.

— Nişte iarbă, cel puţin.

— Bine, îi cântă ea în strună. Sunt de acord.

Şi în momentul acela chiar e, deşi ştie bine că nu va fi posibil aici, la Westlands. Şi, în definitiv, se poate simţi la fel de liberă şi descătuşată ca Rob şi fără droguri. Dar poate că ar trebui totuşi s-o facă, îşi spune cu un impuls rebel. Poate că ar trebui să se poarte o vreme ca o adolescentă normală.

„David ce părere ar avea?” Se străduieşte să nu se gândească. Răspunsul îl ştie. Nu ar fi deloc mulţumit. Dar oare e normal ca, la fiecare decizie pe care trebuie s-o ia, mintea ei să zboare în primul rând la ce ar vrea el în cazul respectiv? Poate că ar trebui să fie şi ea aşa cum e Rob. Sfidătoare. Independentă. Însă simplul gând la asta îi pare o trădare. David o iubeşte, iar ea îl iubeşte la rândul ei. David i-a salvat viaţa.

Oricum... poate că ar fi o idee s-o facă şi să nu-i spună lui. Ar fi doar un mic moment de distracţie pe care l-ar ţine doar pentru ea. Poate că experienţa nici n-o să-i placă. Se uită la ceasul lui David care-i atârnă la încheietura mâinii. E trecut de ora două.

— O să mă ţin de capul tău s-o faci, reia Rob. O să ne afumăm împreună. O să fie super.

Aproape că-i vede rotiţele minţii învârtindu-se, încercând să-şi dea seama cum anume ar putea pune ideea în practică. Şi se întreabă cum ar fi el, dacă ar fi avut o viaţă ca a ei. Poate că ar fi student la o mare universitate acum, cu o bursă. Poate că ar fi fost fiul pe care şi l-au dorit părinţii ei.

— Trebuie să plec, îi spune brusc, iar el o priveşte mirat.

— Doar nu mai ai o altă şedinţă!

Ea clatină din cap, stânjenită. Nu i-a povestit despre asta.

— Nu, e vorba despre avocaţii mei. Trebuie să vină. Vreau să discut cu ei despre ceva. Ştii tu, chestii care ţin de moştenire, îi explică, fără să înţeleagă de ce se simte atât de tulburată. Să vedem cum au decurs reparaţiile la casă... Să vorbim cu firma de securitate să monteze sistemul de alarmă în jurul proprietăţii...

— Şi vin aici pentru asta?

Aproape că-i aude creierul funcţionând. Se ridică lăsându-şi părul să-i cadă în faţă, ascunzându-i obrajii.

— Da. E cam complicat.

Şi în sfârşit îi oferă un zâmbet ameţitor. Un zâmbet înduioşător. Unul care spune că totul e în regulă.

— Tu ai grijă să te ciupeşti mai departe. Dacă nu te-nveţi curând cu chestia asta, o să-ncep să cred că de fapt n-ai niciun coşmar.

El îi răspunde cu un alt surâs.

— OK, Yoda. Dar o fac numai pentru tine. Mai întâi, poate c-ar trebui totuşi să mă iau singur la mână puţin.

— Scârbos!

Zâmbesc amândoi când ea pleacă, iar asta o bucură. Ştie că Rob îşi face griji pentru ea. Ştie ce crede el, că David o controlează prea mult. Şi la fel de bine ştie că n-ar fi deloc

încântat de ceea ce are ea de gând să facă acum.

21

— LOUISE —

Au trecut zece zile de când mi-a dat Adele ţigara electronică şi o săptămână de când am fumat-o pe ultima adevărată. Sunt destul de mândră de mine când pun dispozitivul în geantă şi plec spre serviciu. Ar fi trebuit să-l încerc mai demult. Am văzut peste tot ţigări din astea electronice, dar la fel ca toate celelalte de pe lista mea cu lucruri de făcut, renunţarea la fumat era mereu amânată pe ziua următoare. Dar sigur că nu puteam să nu încerc, odată ce Adele a cheltuit bani ca să mi-l cumpere – mai ales ţinând cont de circumstanţe. Nu m-am aşteptat să-mi placă, şi nici să funcţioneze, dar e plăcut să mă trezesc şi să nu-mi simt părul duhnind a fum. Nici hainele. Adam se va bucura şi el, la fel ca Ian – nu că asta ar conta, dar nici nu vreau să fiu genul acela de mamă pe care a doua soţie s-o judece fiindcă fumează, deşi are un copil în casă. Iar acum nu sunt. Sigur, probabil că folosesc dispozitivul prea mult – e foarte uşor de utilizat în apartament –, dar mi-am promis că, atunci când Adam va fi acasă, o să mă port ca şi când ar fi o ţigară adevărată şi o să ies pe balcon când o să am poftă să fumez.

Merg cu pas vioi şi trag în piept aerul dimineţii de vară. Mă simt fericită, deşi n-ar trebui. Totul e o harababură uriaşă din multe puncte de vedere, şi vina e numai a mea, dar într-un fel sau altul reuşesc să ignor asta. Chiar mă bucur puţin, cu un mic sentiment de vinovăţie, că Adam e plecat. Mi-e dor de el tot timpul, dar acum am mai multă libertate. Pot să fiu o femeie în adevăratul sens al cuvântului, nu doar mama lui.

În dimineaţa asta, cântarul mi-a arătat mai puţin cu un kilogram. Fiindcă n-au fost doar zece zile de ţigară electronică, ci şi zece zile fără paste, cartofi şi pâine, şi abia dacă-mi vine să cred cât de bine mă simt deja. Adele a avut dreptate. Carbohidraţii sunt lucru diavolesc. Îi rezerv doar

pentru zilele cu mici trataţii. Şi e mult mai uşor să urmez o dietă dacă Adam nu e acasă. Mănânc carne friptă, peşte şi salate. Ouă la micul dejun. Nici măcar nu simt că mi-e foame, dar asta şi fiindcă mai tot timpul am în stomac un nod de poftă carnală şi vinovăţie. Poate că la urma urmei o să slăbesc acele trei kilograme. Am redus chiar şi vinul, iar pe cel pe care-l beau îl adaug la numărul caloriilor zilnice. Acum mai am nevoie să reuşesc şi chestia aia cu visele, ca să dorm noaptea bine. Azi trebuie să repet programul la fiecare oră, în loc să încep cu dreptul şi pe urmă să mă las pe tânjală. Sunt hotărâtă să mă străduiesc mai mult, fiindcă mi se pare că, după tot ce face Adele ca să mă ajute, eu o dezamăgesc. Şi îmi dau seama cât de aiurea sună asta.

Am ajuns mai devreme – nu mi s-a mai întâmplat de mult în ultimul timp – şi în loc să intru imediat, decid să fac o mică plimbare pe străzile alăturate şi să mă bucur de dimineaţa asta frumoasă. În plus, asta o să conteze şi la numărul de paşi făcuţi zilnic – noua aplicaţie de pe telefon care mă tot îndeamnă în tăcere să ajung la zece mii. Asta a fost o altă idee a lui Adele. Mi-e prietenă bună. Iar cel mai rău e faptul că, dacă situaţia asta ar ajunge cumva în vreo emisiune de scandal la TV, lumea m-ar considera o javră ordinară. Şi poate că asta sunt. În orice caz, mă port ca una. Ştiu asta. Dar la urma urmei, nimic nu e doar în alb şi negru, nu-i aşa? Chiar îmi place de Adele. E cea mai bună prietenă pe care am avut-o de mult timp încoace, şi e cu totul altfel decât ceilalţi oameni. E atât de elegantă şi de plăcută, atât de interesată de *mine.* Cu Sophie, am senzaţia că trebuie să mă rog de ea ca să mă includă în agenda ei socială. Dar nu aşa stau lucrurile cu Adele. De când a apărut ea, abia dacă i-am trimis câteva SMS-uri lui Sophie. Prietenia cu ea ar trebui să-mi fie suficientă, ştiu. Dar nu mi-a fost. Poate că nu mai mănânc atât de mult zilele astea, dar tot sunt lacomă. Adele şi David. Îi vreau pe amândoi. Ăsta-i un alt motiv pentru care n-am mai vorbit cu Sophie. Mi-ar freca ridichea, dacă ar şti. Scot ţigara electronică din geantă şi pufăi din ea în timp ce merg.

Oricum, îmi spun în vreme ce mă apropii de clinică,

povestea asta cu sexul nu poate să dureze. Mai sunt doar două săptămâni până când se întoarce Adam, aşa că n-am să-l mai pot lăsa pe David să vină seara. Dacă Adam s-ar întâlni la un moment dat cu Adele? Dacă i-ar spune ceva despre David? Şi ce fel de mamă ar vrea să-i dea fiului ei un asemenea exemplu? Aş lăsa de înţeles că e-n regulă ca un bărbat însurat să vină, să ne-o tragem şi apoi să plece. Încerc să-mi spun că asta e principala mea preocupare, dar mă mint singură. Principala mea temere e că Adam e prea mic ca să poată păstra un secret şi, dacă într-o zi, dintr-un motiv sau altul, ar ajunge la clinică după şcoală, ultimul lucru de care aş avea nevoie ar fi să-l recunoască pe domnul care o vizitează pe mami câteodată seara. Dar când David mă atinge, simt că sunt vie. Îmi place să-i simt mirosul pe mine. Şi pielea lipită de a mea. Îi ador zâmbetul. Când e lângă mine, mă port ca o adolescentă. Iar pe de altă parte, când sunt cu Adele simt că *însemn ceva.* Că sunt importantă pentru ea.

Îmi simt pantalonii jucându-mi uşor în jurul taliei când scot cheile de la birou. Categoric am mai slăbit. Poate că amândoi, David şi Adele, mă readuc la viaţă.

●

— Nu eram sigură dacă vrei. Sue a pus ceainicul la fiert şi îmi întinde un sendviş cu şuncă. Pot să văd prin hârtie ketchupul. Nu-i nicio problemă dacă nu-l vrei, pot oricând să găsesc pe altcineva amator, continuă ea şi zâmbeşte adăugând: Sau pot să-l mănânc eu.

— Nu, mulţumesc, îi răspund, bucuroasă că pot să întrerup o altă obişnuinţă. Mâine e ziua tratatiilor.

Mi-e foame după sexul de azi-noapte, dar mi-am luat într-o casoletă două ouă fierte tari şi o să mă mulţumesc cu ele. Modul de preparare e esenţial într-o dietă – tot Adele m-a învăţat şi asta –, aşa că fierb câte şase ouă o dată şi le păstrez în frigider. Şunca miroase bine, dar faptul că mă abţin îmi dă o plăcere stranie. De parcă aş deţine controlul, cel puţin într-o privinţă oarecare. Nu şunca e plăcerea pe care ar trebui să mi-o refuz, însă e un început.

— Scuză-mă, adaug. Ar fi trebuit să-ţi trimit un mesaj şi

să-ţi spun că nu vreau. Dar îţi dau banii pe sendviş.

Sue îmi pune ceaşca de ceai în faţă.

— În niciun caz. Arăţi bine acum. Aproape că străluceşti.

Se uită curioasă la mine.

— Nu sunt însărcinată, dacă asta voiai să întrebi!

În ciuda bunei dispoziţii recent recuperate, cuvântul acela, *însărcinată,* nu-mi iese niciodată din minte.

— De fapt, voiam să te întreb dacă există în viaţa ta un bărbat nou.

— N-am eu norocul ăla! râd şi mă concentrez pe oul pe care-l curăţ de coajă.

— Păi, continuă să arăţi ca acum şi o să fii asaltată. E vremea să ieşi din nou la rampă.

— Poate. Deocamdată însă, mă focalizez doar pe mine.

Încă zâmbesc, deşi mă ia cu frisoane imaginându-mi cum i-aş explica tot ce-am făcut lui Sue, cu anii ei de căsnicie şi viaţa bine aşezată pe făgaş. Ar crede că am înnebunit şi că fac o mare greşeală – şi ar avea dreptate. Dar sunt fericită, pentru prima dată după ceea ce mi se pare o veşnicie; cât de rău poate să fie asta? Atâta vreme cât nimeni nu are de suferit? Toţi avem secretele noastre. Adele, eu şi David. Cât timp situaţia rămâne ca acum, nu pot să mă bucur şi eu de ea? Nu-i pot avea pe amândoi?

Sue încă se uită la mine, sigură că-i ascund ceva, şi sigur că n-o pot învinovăţi. Ştiu că ochii îmi strălucesc şi că am o vioiciune în mers care-mi dispăruse de la o vreme.

Îmi termin ouăle şi mă uit la mâini, numărându-mi degetele. Sper că Adele e bine. S-or fi certat seara trecută? De-aia a venit el la mine? Sau a pretins că face voluntariat, ca să scape cu faţa curată? Uneori mă gândesc la ei doi mai mult decât la mine însămi. El băuse, dar, când a plecat, nu mai era beat. Probabil că ar fi reuşit să lase impresia că e perfect treaz. Încep să mă gândesc că se pricepe destul de bine să ascundă faptul că bea. Poate ar trebui să-ncerc să vorbesc cu el despre asta. Despre faptul că bea. Poate că asta e problema în căsnicia lor. Adele nu bea deloc. Când am mâncat împreună de prânz, eu mi-am pus un pahar, dar ea nu. Trebuie să mai reduc şi eu alcoolul. Dacă renunţ la

vin, cu siguranţă voi putea să pierd mai repede kilogramele acelea în plus.

O las pe Sue cu al doilea sendviş cu şuncă şi intru în biroul lui David ca să pregătesc filtrul de cafea. Într-un mod destul de stupid, e ca şi când m-aş preface că locuim împreună. Am fluturaşi în stomac şi nu-mi pot domoli emoţia. Întotdeauna mi-a plăcut slujba pe care o am, iar acum se adaugă şi fiorul interzis. Mă pomenesc uneori uitându-mă la mâinile lui în timp ce semnează reţete şi trimiteri, şi îmi amintesc atingerea lor. Locurile în care au fost.

Încă mă mai gândesc uneori la panica lui Adele atunci când a crezut că a ratat apelul lui, şi la toate pastilele acelea din dulap, dar poate că în realitate nu-i nimic sinistru în toată povestea asta. Poate că e ea prea agitată. Singură a recunoscut că în trecut a avut probleme. Poate că David vrea doar s-o protejeze, nu s-o controleze. Cine poate şti cu adevărat ce se petrece în spatele uşilor închise? Oricum, nu pot să-l întreb despre chestia asta – ar însemna să afle că o cunosc pe Adele, şi atunci chiar m-ar crede o hărţuitoare ţicnită; în plus, aş trăda-o pe Adele. Încurcătura e prea mare. Ştiu că aşa e, dar asta nu-mi împiedică inima să bată nebuneşte când îl văd apărând în uşă.

— Bună dimineaţa, îl întâmpin.

— Bună dimineaţa şi ţie.

Pare obosit, dar zâmbetul îi e cald şi sincer, iar ochii albaştri îi scânteiază doar pentru mine, drept pentru care sângele îmi năvăleşte în obraji. E ridicol! Lucrăm împreună în fiecare zi. Ar trebui să mă fi obişnuit deja cu el, dar dimineaţa asta e altfel. Ceva s-a schimbat seara trecută, în timp ce stăteam în pat şi vorbeam. Sigur că n-a durat – sentimentul familiar de vinovăţie s-a aşternut rapid între trupurile noastre a căror înfierbântare începuse să pălească. Bărbaţii sunt ciudaţi. De parcă trădarea ar fi în râsete şi în apropiere, nu în sexul în sine. Sau poate că aşa e. Asta m-a durut cel mai tare când m-a înşelat Ian, după ce am încetat să mă mai gândesc doar la sex. Poate fiindcă râsul e mai greu de compartimentat.

Totul e o trădare oribilă, asta aş fi vrut să-i spun când a plecat. Totul. Dar n-am fost în stare să rostesc cuvintele. Şi cum aş fi putut? Nu vreau să se termine. Ăsta e adevărul neplăcut, dar sincer. Vreau şi felia de pâine unsă, dar şi untul ne-nceput. Îmi vreau şi iubitul, *şi* noua prietenă.

— Eşti într-o dispoziţie bună azi, constat cu glas tare.

Se pregăteşte să-mi răspundă, cu o jumătate de zâmbet pe buzele întredeschise şi cu mâinile în buzunarele pantalonilor, într-un fel care, nu ştiu de ce, îmi topeşte inima, când intră doctorul Sykes.

— David? Putem vorbi o clipă?

Surâd şi mă întorc la biroul meu, închizând uşa în urmă. Micul nostru moment aproape intim a dispărut, şi probabil că aşa e cel mai bine. Trebuie să mă stăpânesc. Orice ar fi chestia asta dintre noi, nu trebuie să dureze; nu trebuie să mă ataşez de el. E doar dorinţă carnală. O să treacă. Nu se poate transforma în ceva mai mult, n-o să permit aşa ceva. Cuvintele îmi par însă chiar şi mie goale de conţinut. Inima îmi bate prea repede ca să poată fi adevărate.

●

Până la ora prânzului, sunt deja la al şaselea apel telefonic de la Anthony Hawkins. La fiecare a devenit tot mai agitat şi mă străduiesc din greu să-mi păstrez calmul şi să pun capăt discuţiei.

— Aşa cum v-am spus şi mai devreme, domnule Hawkins, îi voi transmite mesajele dumneavoastră doctorului Martin de îndată ce va fi disponibil. Dacă aveţi o urgenţă, vă pot sugera să...

— Vreau să vorbesc cu David. Am nevoie să vorbesc cu el.

— Mă voi asigura că vă va suna de îndată ce va putea.

Îi aud răsuflarea grăbită.

— Şi sigur aveţi numărul meu de mobil, da? Nu vreau să sune la un număr greşit.

Îi repet numărul pe care-l citesc de pe monitorul calculatorului şi în sfârşit închide. Adaug şi acest ultim apel pe lista cu mesaje pentru David şi sper să iasă mai repede de la întrunirea medicilor, ca să scap de povara asta cu

Anthony. Sinceră să fiu, sunt puţin îngrijorată. Din câte ştiu eu, şedinţele lui de terapie au decurs bine, iar următoarea e programată pentru luni. Are cel puţin trei pe săptămână, la insistenţele lui, şi sper să nu fi avut vreo recădere, şi ăsta să fie motivul insistenţelor lui bruşte de a vorbi cu David înainte de weekend.

În sfârşit, întrunirea se încheie, medicii ies şi pot să-i dau lui David lista cu apeluri.

— Ştiu că e ora prânzului, dar cred că ar trebui să-l suni. Părea foarte agitat.

— Vorbea neclar? întreabă el, verificând orele apelurilor.

— Nu. Nu mi s-a părut.

— Îl sun acum. Poţi să-mi dai numărul părinţilor lui şi pe cel al avocatului? Şi al medicului de familie?

Încuviinţez. Am revenit la relaţia şef-secretară care, în ciuda a ceea ce se spune de obicei, nu e chiar sexy.

— Ţi le trimit prin e-mail.

— Mulţumesc.

Încă se mai uită la listă când se întoarce în cabinetul lui. Sperasem să-şi întoarcă privirea spre mine şi să-mi zâmbească sau ceva asemănător, dar n-o face. Nu se gândeşte decât la Anthony. Îmi place asta la el. Sunt aici medici care, deşi fac o treabă excelentă, se pot detaşa complet de pacienţii lor. Poate că asta e cea mai eficientă şi mai profesională atitudine, dar David nu cred că e aşa. Pe de altă parte, mă îndoiesc că medicii respectivi beau seară de seară. Prin urmare, el e mai ciudat. Şi mă întreb, la fel cum o fac mereu, ce demoni îl mână. Cum e posibil ca un om care se pricepe atât de bine să-i asculte pe ceilalţi şi să-i determine să-şi deschidă sufletul, să fie atât de închis când vine vorba despre el însuşi?

Îmi mănânc salata fără să mă ridic de la birou şi aştept ca după-amiaza de vineri să decurgă liniştit. Anthony mai sună de două ori, deşi îmi confirmă că a vorbit cu David. Zice că a uitat ceva şi că trebuie să-i vorbească din nou. Îi răspund scurt şi politicos, fiindcă nu vreau să mă las atrasă într-o discuţie care iese din sfera competenţelor mele.

La două şi jumătate văd că se aprinde ledul pe linia 1 a

telefonului lui David. Convorbirea durează doar aproximativ un minut şi îmi dau seama că a sunat-o pe Adele. Am încercat să nu-i urmăresc apelurile, dar nu mi-a reuşit. În fiecare zi, la unsprezece şi jumătate şi la două şi jumătate. Apeluri scurte. Insuficient de lungi pentru o conversaţie politicoasă despre ziua de lucru. În fiecare zi îmi amintesc de disperarea lui Adele de a ajunge acasă la timp de la sală, şi petrecând deja suficient timp cu ea, am fost de mai multe ori acolo când a sunat-o, chiar dacă întotdeauna se retrăgea în altă încăpere sau pe un hol ca să răspundă. Din tot ce e greşit şi anapoda în situaţia mea, dintre toate lucrurile care ar trebui să mă preocupe, apelurile astea sunt cele care mă macină cel mai mult. Ce-o fi cu ăştia doi? Ce fel de dragoste e între ei? Şi chiar dragoste să fie? Un puseu de gelozie mă copleşeşte.

La sfârşitul programului, după ce şi ultimii clienţi au plecat, iar weekendul ne-a ajuns în prag, David iese din cabinet, cu sacoul şi servieta în mână. Nu mă aştept să se oprească la biroul meu – n-o face niciodată şi ar fi cam ciudat –, dar tot mă simt puţin dezamăgită.

— Anthony e bine? îl întreb, în parte, fiindcă sunt îngrijorată şi în parte, fiindcă vreau să vorbesc cu el.

Nu-mi poate da niciun detaliu, ştiu asta, dar tot întreb.

— Nu lungi discuţiile cu el la telefon. I-am dat numărul direct deocamdată, ca măsură provizorie, dar dacă nu poate da de mine, e posibil să te sune pe tine. Nu intra în discuţii de ordin personal cu el.

Încuviinţez, puţin nedumerită. Ce naiba s-a întâmplat?

— Sigur.

Chipul meu e plin de întrebări şi ştiu că le vede.

— Are comportament obsesiv. Bănuiesc că heroina i-a atenuat o vreme simptomele, dar a devenit o obsesie în sine. Sperasem să nu se ataşeze atât de repede, însă m-am înşelat.

Mă gândesc la apelurile repetate.

— A făcut o fixaţie pentru tine?

— Posibil. Dar nu vreau s-o transfere asupra ta dacă eu nu sunt disponibil. Să nu crezi că mă consideră pe mine

deosebit, s-a mai ataşat în trecut de persoane recent cunoscute. Eu intru într-un tipar.

— Mă descurc cu apelurile, îl asigur.

Aş vrea să subliniez că ştiu să-mi fac meseria, dar în acelaşi timp îmi place că e îngrijorat pentru mine. Sunt însă mai preocupată pentru el, şi îl întreb:

— E periculos?

— Nu cred, răspunde zâmbind. Doar că e puţin tulburat. Însă nu e de datoria ta să-ţi asumi riscuri.

Sue e în bucătărie şi de la chiuvetă, unde clăteşte ceştile înainte să le bage în maşina de spălat vase, ne poate vedea, aşa că nu îl întreb ce planuri are pentru weekend; de altfel, nici nu vreau să ştiu. Adele e tot timpul prezentă între noi, cu toate că nimeni nu-i rosteşte numele. Iar acum, că discuţia profesională s-a încheiat, David îmi urează stângaci un weekend plăcut şi se îndreaptă spre uşă.

Se uită la mine din prag, o privire scurtă, peste umăr. O ultimă privire. Inima îmi palpită de bucurie, după care mi se strânge de gelozie. Se duce acasă la ea. Oare în zilele astea de sfârşit de săptămână se gândeşte şi la mine cât de cât? Ştiu că o face uneori, fiindcă sâmbăta trecută mi-a sunat la uşă; dar *cum* anume se gândeşte? Ia în calcul ideea de a o părăsi pentru mine? Aş vrea să ştiu ce însemn pentru el. Şi încotro duce toată situaţia asta – dacă duce cu adevărat undeva. Sigur ar trebui să discute deja cu mine despre asta, nu-i aşa? Doar nu mai suntem copii! Mă simt din nou ieftină şi neînsemnată şi dezamăgirea mă apasă în scaun. Ar trebui să-i pun capăt. Ştiu că ar trebui.

Mă uit la ceas. Mai e puţin până la cinci. Îmi întorc privirea şi apoi revin, dar ora e aceeaşi. Mai am de spălat cafetiera, de terminat o situaţie pentru luni şi pe urmă e timpul să plec şi eu acasă.

Mă gândesc să ies să alerg puţin în seara asta, dar sunt atât de obosită din cauza somnului întrerupt, încât ştiu că o să renunţ. Mă ciupesc.

— Sunt trează, şoptesc.

22

— ADELE —

Deşi ne-am petrecut seara acasă ca oricare alt cuplu – cină, TV, conversaţie redusă la minimum David tot a dormit noaptea trecută în camera de oaspeţi. A motivat că e prea cald, dar casa e mare şi veche, iar zidurile groase menţin înăuntru o relativă răcoare. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire când s-a dus să se culce. N-a fost ceva complet neaşteptat, dar tot m-am simţit lovită în stomac cu un ciob al inimii mele sfărâmate. Dimineaţă, când l-am auzit prin casă, m-am sculat şi m-am dus la sală ca să nu dau ochii cu el de cealaltă parte a invizibilei şi dureroasei crevase din căsnicia noastră. Trebuia să mă eliberez de o parte dintre emoţiile acumulate şi am alergat intens pe bandă, după care am tras la aparate mai tare decât oricând până atunci, însă n-am simţit nicio plăcere. Totul mi se pare o pierdere de vreme. Ce rost are? Ce rost mai am *eu?*

M-am întors acasă la timp ca să prepar un mic dejun uşor pentru amândoi, iar după aceea el a plecat. La activitatea lui de voluntariat. Un individ stângaci, prost îmbrăcat l-a luat cu o maşină veche. Toţi arată la fel, indivizii ăştia de la organizaţiile caritabile. Ăsta-i unul dintre lucrurile care nu s-au schimbat de pe vremea când eram la Westlands. De parcă hainele jalnice i-ar face mai demni sau mai importanţi. Cel puţin voluntariatul n-a fost o minciună totală, deşi ştiu că cel puţin o dată l-a folosit ca scuză pentru a se duce la Louise.

După ce David a plecat, am vrut iniţial să-i scriu ei un mesaj, să văd dacă are chef de o cafea undeva – dintr-odată m-am simţit singură în casă –, dar m-am răzgândit. N-am idee unde se duce el când pleacă şi, cu toate că locuim într-o zonă aglomerată, coincidenţe se pot întâmpla. Nu vreau să risc să ne vadă din maşină doar fiindcă mă simt eu mai deprimată.

Aşa că am făcut curat în casă timp de o oră sau două,

frecând băile până când au început să strălucească, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea, moment în care am auzit corespondenţa de sâmbătă căzând prin fanta de scrisori – târziu, ca de obicei.

Când am văzut plicul, parafa familiară a companiei în colţ şi adresa scrisă de mână, m-am bucurat că n-am iscat azi o ceartă. Ar fi fost deja prea mult, şi nu e nevoie de aşa ceva. Plicul îl va destabiliza oricum. În mintea mea, trecutul e un smârc cu nisipuri mişcătoare în care David e prins, scufundându-se încet, foarte încet. Şi iar mă întristez.

Deschid plicul, mă uit la coloanele cu descrierile şi cheltuielile şi apoi arunc o privire spre scrisoarea ataşată. Nimic neobişnuit sau surprinzător în ea – aşa cum, de altfel, nu e niciodată. Nu ne întoarcem la Fairdale House şi nimeni n-a mai locuit acolo de când a ars aripa aceea. Citesc scrisoarea încă o dată. Câteva reparaţii făcute la clădirea principală. Şi la garduri. Camerele de securitate funcţionale, toate. Nu există alte stricăciuni pe proprietate. Gazele şi electricitatea sunt conectate încă şi facturile, plătite. Canalizarea nu are probleme. Chiriile pentru terenurile de la periferia proprietăţii sunt plătite. Situaţia din vară implică întotdeauna un cost mai mic decât cea de iarnă. Încălzirea nu trebuie să funcţioneze prea mult în răcoarea scoţiană. Sinceră să fiu, cred că mulţi au şi uitat că proprietatea mai există acolo. Castelul Frumoasei Adormite, dincolo de hăţişuri.

Pun scrisoarea şi factura pe blatul din bucătărie, ca să le vadă David. Le aşez astfel încât să pară că le-am lăsat acolo într-o doară. Şi chestia asta îl va enerva. N-ar fi trebuit să deschid plicul. Ar fi trebuit să-l pun pe biroul lui, odată ce am văzut parafa companiei. La destinatar suntem trecuţi amândoi, dar toată lumea ştie că el se ocupă de partea financiară. Eu sunt doar o păpuşă frumoasă: soţia tragică de care trebuie să aibă el grijă.

Avocaţii au renunţat să ne mai întrebe dacă intenţionăm să vindem proprietatea. Niciodată n-am putea s-o vindem. Deşi, poate, în viitor... Îmi tremură stomacul când mă gândesc la posibilităţi. La eventualitatea ca secretul nostru

să iasă la lumină şi să fie lăsat apoi să se spulbere şi să dispară. Să mă eliberez de el. Gândul e ameţitor, dar totodată mă întăreşte.

Mă uit la ceas. E opt şi jumătate. Afară, ziua de vară începe să pălească. David nu se va întoarce înainte de zece. N-a vrut să-l aştept cu cina, aşa că nu trebuie să-mi fac griji. O să mă duc într-un loc şi n-are rost să mai amân momentul. Trebuie să fiu pregătită. Gata. Şi într-un fel, abia aştept.

Doar că trebuie să fiu foarte, foarte atentă.

23

— LOUISE —

— Fato! Ai luat ceva sau ce? Te-ai băgat într-un rahat cât casa! Chiar şi eu îmi dau seama de asta, şi ştii cât îmi plac mie belelele.

Reproşurile lui Sophie sunt cât se poate de clare şi de explicite la telefon, şi îmi doresc să nu-i fi spus nimic.

— Ce-a fost în mintea ta? Şi de ce nu mi-ai zis mai devreme?

— Am fost ocupată, mormăi drept răspuns.

Ce-i dă ei dreptul să mă critice aşa? Nu e chiar cea mai potrivită persoană s-o facă!

— Nu mai spune! Lăsând la o parte chestia asta cu şeful, nu e deloc de bine. Oricât m-aş bucura să văd că ieşi din casă, nu asta-i soluţia la care mă gândisem.

Încearcă să mai îndulcească pilula glumind, dar tot simt că mă înroşesc la faţă în timp ce mă plimb de colo colo prin apartament. M-a sunat doar fiindcă i s-au dat peste cap planurile pentru seara asta şi a rămas acasă cu Ella. Probabil că nici n-a observat că nu i-am mai trimis mesaje.

— Ştiu, ştiu, îi răspund. O să-i pun capăt.

— Cui o să-i pui capăt? Lui sau ei? Am impresia că le-o tragi amândurora, ricanează ea, după care face o pauză şi întreabă: Chiar le-o tragi amândurora?

Zâmbesc puţin, deşi m-a enervat.

— Nu, sigur că nu. Doar că... Nu ştiu... de fiecare dată când încerc s-o termin cu unul sau cu celălalt, constat că nu pot.

— Vrei să-ţi dau un sfat? mă întreabă Sophie şi imediat o voce subţirică se aude în fundal. Stai puţin, Louise. Ce? o aud apoi ripostând pe un ton mai scăzut, către fiica ei: Ţi-am spus, Ella, mami vorbeşte la telefon. Du-te şi cere-i lui tati. Păi, cere-i încă o dată! Scuze, Lou, revine ea în receptor. Copii afurisiţi!

Simt un nod în gât. Nu sunt sigură că vreau sfatul ei.

Ceea ce vreau de fapt e s-o aud râzând şi spunându-mi că totul e-n regulă şi ce turnură interesantă au luat evenimentele. Dar mă îndoiesc că asta îmi va spune. Şi se dovedeşte că am dreptate să mă-ndoiesc.

— Dacă vrei sfatul meu, drăguţo, renunţă la amândoi. Nu poţi fi prietenă cu ea, fiindcă ţi-ai tras-o cu soţul şi asta nu se va schimba niciodată şi e o porcărie, şi nu poţi fi amanta lui, fiindcă e însurat cu o femeie care ţi-a fost prietenă, şi asta-i o porcărie la fel de mare. Faptul că ai o aventură e un secret considerabil, unul pentru care nu cred că eşti croită – şi-ţi spun asta ca pe un compliment. Tu nu eşti aşa, Lou. Intră pe un site de matrimoniale sau ceva de genul ăsta. Sunt o sumedenie de bărbaţi interesanţi pe lume – crede-mă când îţi spun. Bărbaţi singuri şi disponibili. Îţi jur, Louise, că dacă până data viitoare când vorbim nu ţi-ai făcut un profil pe unul dintre site-urile astea, o să fie de rău. Bine?

— Bine, mint eu ca să-i fac pe plac şi să mă lase-n pace.

— Trebuie să închid acum, Lou; Ella mai are puţin şi o ia razna. Dar ţinem legătura. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Închide, însă cuvintele ei continuă să-mi răsune în minte. „Renunţă la amândoi.” Ei îi e uşor să spună asta, cu viaţa ei plină, cu familia şi aventurile ei. Sophie nu duce niciodată lipsă nici de atenţie, nici de companie.

Probabil că n-o să mă văd cu ea înainte să se întoarcă Adam, şi până atunci va trebui să-i dau papucii lui David, aşa că totul se va fi rezolvat. Dar nu se pune problema să fac ceva doar ca s-o mulţumesc pe Sophie. Când ea îmi povesteşte despre aventurile ei, ascult şi dau din cap şi-mi păstrez părerile pentru mine. Ea de ce nu poate să facă la fel? Are impresia că ştie ea mai bine, dar nu ştie. Nici nu mi-o pot imagina pe Adele dictându-mi ce să fac şi ce nu. Ea m-ar asculta şi ar fi înţelegătoare, ca o prietenă adevărată.

Îmi dau seama cât de aiurea sună asta, dată fiind situaţia, aşa că mi-o scot pe Sophie din minte şi-mi umplu al doilea pahar cu vin, adăugând şi nişte gheaţă înăuntru, ca să-l mai lungesc. Nu am remuşcări prea mari din cauza

caloriilor suplimentare şi, sinceră să fiu, ar fi putut fi chiar mai rău azi. E greu să ţii dietă în weekend, dar acum simt diferenţa, aşa că totul devine puţin mai uşor. Nu m-am dus să alerg, fiindcă lipsa de somn m-a terminat şi n-am fost în stare, dar am făcut o plimbare lungă şi cu toate că am avut o poftă nebună de nişte pâine, m-am mulţumit cu peşte şi legume la cină – înainte să-i sun pe Ian şi pe Adam şi să aud despre delicatesele pe care le-au mâncat, ceea ce mi-a făcut stomacul să chiorăie şi mai tare.

Aşa că nu mă mai consum şi pentru vin. Trebuie să-ţi faci şi câte o plăcere, şi, la urma urmei, nu risc ca, ameţindu-mă, s-o iau pe panta mâncatului în exces. Cămara e goală şi sunt prea leneşă ca să ies din casă la ora asta. Şi, oricum, am nevoie de vin ca să pot să dorm. Sunt sigură că spaimele nocturne s-au înrăutăţit, dar cred că nici nu e de mirare, dat fiind că i-o trag soţului noii mele prietene. Am rostit cuvântul în minte pe un ton atât de dur, încât mă crispez. Mda, nici nu-i de mirare că dorm atât de prost.

Trec de pe un canal TV pe altul căutând ceva care să-mi distragă atenţia. Găsesc doar un amărât de concurs de talente şi cam atât. Şi un episod vechi din *A Touch of Frost.* Nimic care să mă atragă. Mai beau nişte vin şi mintea îmi zboară din nou la David şi la Adele. O parte a creierului meu zăboveşte tot timpul asupra lor. Oare el se gândeşte la mine? *Ea* se gândeşte la mine? Aproape că-mi vine să râd. Cât de aiurea e chestia asta? Ar trebui să mă culc devreme. Mâine, cel puţin, o să pot sta în pat până târziu, dacă şi-n noaptea asta o să am un somn de doi bani.

Mă duc în bucătărie şi îmi torn încă un pahar. Rămâne mai puţin de jumătate de sticlă, dacă mă opresc acum, ceea ce e mult mai bine decât de obicei. Oare David bea când e acasă? Au ieşit să mănânce în oraş? Fac cumva sex de împăcare? El îmi compară corpul cu al ei? Doamne, sper că nu. Întrebările îmi zumzăie în minte şi renunţ să mai încerc să le alung.

Scot caietul din sertarul de la bucătărie. E legătura mea cu ei şi, dacă tot mă vor bântui, mai bine să mă întorc în trecutul lui Adele, chiar dacă descifrez greu scrisul ca o

mâzgăleală. În plus, în ultimele zile am urmat mai bine instrucţiunile. Poate că citind o să reuşesc cu adevărat.

Închid televizorul şi-mi iau paharul cu vin în dormitor. Sunt uşor ameţită, deşi n-am băut chiar atât de mult. Din cauza dietei, mă cherchelesc mai rapid. Încerc să nu mă gândesc cât de jalnică sunt oricum.

Mă dezbrac păstrând pe mine doar tricoul, las celelalte haine să zacă pe jos şi mă urc în pat. Îmi simt deja ochii grei şi iau încă o gură de vin. Nu m-am spălat pe dinţi. O să mă duc după ce termin de băut – menta şi vinul nu sunt o combinaţie plăcută deşi probabil că o să adorm întâi şi o să mă duc la baie când mă vor trezi coşmarurile, peste câteva ore.

Sunt tare de tot, îmi spun, zâmbind strâmb când mă gândesc că nu-s deloc tare, gata retrasă în pat înainte de ora zece. Aprind apoi veioza de pe noptieră şi deschid caietul. Scrisul mic şi ascuţit parcă-mi răneşte ochii la început, dar treptat învăţ să-i desluşesc formele. Trecutul cuplului Adele şi David. E pentru somn, îmi şopteşte glasul meu interior. Citeşti asta ca să te ajute să dormi. Vezi să nu! îmi răspund singură. Ştim bine, şi eu, şi glasul, că asta-i o minciună.

...Începe la fel ca de obicei. Alerg, iar ei toţi mă urmăresc. Dealerii din cartier, scuza mea jalnică de mamă de mult dispărută, Ailsa, băiatul pe care l-am bătut atunci pe alee, fără alt motiv decât că mă mânca pielea, îmi lipsea iarba şi clocotea în mine furia. Ei sunt aceia, ştiu că ei sunt, dar totodată nu sunt ei. Sunt versiuni monstruoase ale lor înşile, aşa cum îi văd eu cu adevărat; ochi înfundaţi în cap, piele atârnândă, dinţi ascuţiţi mânjiţi de sânge de la cât au supt de la mine secătuindu-mă cu existenţa lor constantă. Mi-au rămas urme pe braţ acolo unde m-au muşcat mama şi Ailsa când m-au prins, înainte să scap de ele. Nu-i nevoie să fii doctor de ţicniţi ca să-nţelegi despre ce e vorba. Ei îi spun vinovăţie. Vinovăţie pentru viciul meu şi pentru efectele lui asupra celor din familie. Habar n-au ei ce e-n capul meu. Urmele, muşcăturile şi sângele supt sunt de

fapt ei care mă trimit la dezintoxicare şi mă obligă să renunţ la singurul lucru care-mi face plăcere în viaţa asta mohorâtă.

Alerg prin blocul-turn. Nu cel în care locuiesc cu Ailsa; cel în care a stat mama şi „Coi”, iubitul ei pedofil pe care-l cheamă de fapt Terry, înainte ca el să dispară. E vechi şi în lift duhneşte atât de tare a pişat, încât chiar şi atunci când hărăbaia funcţionează îţi vine să-ţi bagi picioarele şi s-o iei pe scări. În vis urc pe scări şi îi aud în spatele meu, strigându-mă, jignindu-mă. „Ştim noi despre tine! Să nu crezi că nu ştim!” urlă mama. Au vocile umede, cu prea mulţi dinţi tăioşi în gură. Aud metalul zăngănind pe treptele de beton şi am impresia că picioarele mi se mişcă prin smoală groasă. Nu reuşesc deloc să prind viteză. Ajung la un palier şi mă uit înapoi.

Vin cu toţii să mă taie, să mă toace şi să mă înghită. Sunt prea obosit ca să mai urc şi mă uit spre uşa care dă din casa scărilor spre holul cu apartamente mizere. Ritmuri de hip-hop bubuie de undeva. Uşa are un geam murdar şi prin el îl văd pe Coi, nelipsit de nicăieri. Se încruntă la mine de dincolo de sticla soioasă, ridică un deget-cuţit şi-l flutură spre mine, ca şi când m-ar hăcui.

Sunt încremenit. Mă vor prinde, ştiu asta. Degetele lor mă vor sfârteca. Ăsta e momentul în care de obicei înmărmuresc în vis, trezindu-mă doar când Ailsa ajunge la mine. De data asta însă, nu. De data asta, eul meu din vis are propriul moment.

Uşi.

Degete.

Mă uit în jos, la mâinile mele. Dreapta are un deget mic în plus. Stau acolo, pe palier, şi aproape că izbucnesc în râs. Visez şi ştiu că visez. Sunetul de metal scrijelit se estompează în timp ce mă concentrez. Privesc spre uşa care duce la apartamente, dar ştiu că nu e cea pe care o vreau. Mă întorc spre peretele pe care un amator a mâzgălit cu spray-ul un graffiti urât. Rearanjez mental liniile astfel încât să formeze o uşă de mici dimensiuni, cu un mâner rotund, ca în desenul unui copil.

Monştrii din spatele meu se apropie, dar îi ignor, întind mâna şi deschid uşa. Mă gândesc la o plajă. Nu la cea din vacanţa de rahat la Blackpool, unde a plouat aproape în fiecare zi, şi Ailsa a avut mai tot timpul crize de furie adolescentină, fiindcă n-a putut să-l aducă şi pe limbricul ăla de iubit al ei, ci la o plajă arătoasă, ca alea pe care le vezi în vitrinele agenţiilor de turism.

Răsucesc mânerul şi trec pragul.

Spaimele nocturne îmi dispar. Sunt pe o plajă albă, cu o briză caldă care-mi flutură părul, cu nisipul fierbinte sub tălpi şi apa călduţă clipocindu-mi la picioare. Am doar un tricou şi pantaloni scurţi. Sunt calm. Vreau să râd. Vreau ca Adele să vadă asta şi în clipa următoare o văd că apare brusc – o Adele de vis. Apa e nefiresc de albastră, dar e aşa cum mi-am închipuit eu totdeauna că ar fi oceanul. Adaug şi nişte delfini. Plus un chelner care se apropie de noi aducând cocktailuri. Arată ciudat. N-am băut niciodată un cocktail, iar ăsta are gust de sorbet de căpşune – aşa cum cred eu că ar trebui să fie sorbetul de căpşune. Îmi vine să adaug şi un ac cu o doză, dar renunţ. În vis râd, iar Adele de vis râde şi ea, iar pe urmă nu mai pot să rezist şi mă trezesc.

DAR AM REUŞIT! Nici nu-mi vine să cred că am făcut-o. Chiar am făcut-o! Pot să fiu regele viselor mele. Data viitoare va fi mai bine. Ştiu asta. Sunt prea agitat ca să mă mai ia somnul. E patru dimineaţa şi toată lumea doarme, dar inima mea bate frenetic. Nu mai ştiu de când nu m-am mai simţit atât de bine. A fost ceva magic. Magic cu adevărat, nu de la droguri. Abia aştept să mă duc şi să-i povestesc lui Adele, dar fetele sunt în cealaltă aripă a clădirii şi nu pot risca să fiu prins acolo. M-ar da afară. Când am venit aici, voiam să fiu dat afară, dar acum s-a schimbat situaţia. Sunt plin de energie. Rânjesc ca un apucat chiar în timp ce scriu toate astea. N-o să-i spun că mi-am imaginat-o pe plajă cu mine şi că a apărut imediat, ca şi când aşa ar fi fost scris să fie. Ca şi când nu-mi pot imagina cum e să fiu fericit fără ea. Chestia îmi dă mie fiori, dar cine mama mă-sii ştie ce părere ar avea ea!

Aproape că am ajuns la jumătatea „sejurului” programat aici. Ce se va întâmpla când vom pleca? Nu-mi pot închipui că doctor-David mă va vrea în preajma lor. Adele zice că el o să mă placă, dar ea nu cunoaşte oamenii aşa cum îi cunosc eu, iar David mi se pare a fi un maniac al controlului.

Încă mă întreb ce-a fost rahatul ăla cu avocatul. N-am descusut-o ce şi cum, dar după aia s-a purtat ciudat. Până la urmă o să-mi spună ea. Mă pricep să-i fac pe ceilalţi să vorbească. Acum, la şedinţe, mai mult ascult decât vorbesc. Toată lumea vrea să turuie despre sine. Fundamental! Poate că ar trebui să-mi iau o slujbă aici! (GLUMĂ!)

Păsările încep să se trezească afară. Încă nu-mi vine să cred că am reuşit. Toate ciupelile alea şi degetele numărate au dat rezultate. Mi-am controlat visul. David nu e-n stare de aşa ceva. Ăsta-i un lucru între mine şi ea...

Privirea mi se înceţoşează şi trebuie să citesc ultima frază de două ori, din cauză că vinul m-a ameţit. Închid ochii. Doar pentru o secundă. Caietul îmi alunecă din mâini. Mă gândesc, vag, că trebuie să mă spăl pe dinţi, iar o clipă mai târziu am adormit.

24

— ADELE —

E oribil. Oribil. Nu există cuvinte care să poată descrie dimineaţa asta. Urletele au încetat, dar tăcerea asta mortală e chiar mai rea. Mi-e greaţă. Tremur. Nu ştiu ce să spun sau dacă ar trebui să spun ceva. Ori dacă pot. Şi totul e din vina mea.

— Mă mut în camera de oaspeţi. Deocamdată. Pentru o vreme. Cred că aşa e cel mai bine. Până când vom decide ce vom face.

Vorbeşte cu un calm profesional, dar e livid. Îl cunosc bine. Tot ce vreau e să plâng, dar mă abţin. Păstrez o expresie impasibilă şi rece. Nu vreau să ştie cât de tare mă răneşte.

Unde e cartea de credit? mă întreabă cu o privire îngheţată.

Lucrurile pe care le-am comandat de pe canalul de shopping au început să sosească la opt dimineaţa şi o oră mai târziu ajunseseră toate. Le-am programat perfect, plătind suplimentar pentru un anumit interval orar. Cumpărăturile propriu-zise nu mi-au solicitat decât cam o oră de efort concentrat, dar contul American Express al lui David gâfâie greu acum, şocat de costul achiziţiilor mele. Un nou espressor, cel mai avansat model. O nouă maşină de pâine, idem. Nişte bijuterii. O cameră foto foarte scumpă. Un tocător/feliator/preparator la abur cu toate accesoriile. Şi, *la pièce de résistance, o* bandă de alergat de ultimă generaţie. Mii de lire sterline cheltuite.

Ca un copil, îmi iau geanta de pe spătarul unuia dintre scaunele de bucătărie şi i-o întind, după care mă uit cum scoate cardul preţios din portofel şi-l taie.

— Credeam că trebuia să fie un nou început, spune el în timp ce aruncă bucăţile în coşul de gunoi.

Are o privire de gheaţă. Aş vrea să-i spun că totul o să fie bine, să aibă încredere în mine, dar nu pot. Am pornit pe

calea asta, făcând lucruri care-l îndepărtează de mine şi-l împing spre ea, şi trebuie să continui la fel. Nu pot să fiu slabă. Trebuie să am încredere în Louise, în mine şi în David, ca totul să funcţioneze.

— Am crezut că am rezolvat de mult cu astea, murmură el şi priveşte spre hol, unde pare că abia ne-am mutat din nou, cu toate cutiile acelea peste tot. O să aranjez să fie trimise toate înapoi. Poţi să păstrezi banda de alergare, dacă vrei.

Ştiu ce e-n mintea lui; cu asta mă poate ţine în casă mai mult timp.

— Poţi s-o returnezi şi pe ea, îi răspund.

Oricum, abonamentul la sală nu mi-l poate anula; e plătit pe un an întreg. A fost mai ieftin aşa, şi pe atunci încercam să-i fac mereu pe plac. *Noul nostru început.*

Mă uit fix la el. Mai are oare vreo urmă de dragoste pentru mine? Trebuie să mai aibă. Trebuie! Scotoceşte din nou în geanta mea şi-mi ia cheile de la casă.

— Trebuie să mă duc la centrul de asistenţă socială. N-am încotro. Au înfiinţat o clinică acolo, dar o să lipsesc doar două ore.

Sigur că trebuie să se ducă. Munca e pe primul plan. Întotdeauna vrea să-i ajute pe ceilalţi. Numai pe noi nu. Numai pe mine nu. La asta a renunţat. Pentru mine – doar pastile; pastile, pastile şi iar pastile. Nu înţeleg de ce mi-a luat cheile decât atunci când se duce la uşa din bucătărie, o încuie şi pune cheia în buzunar, moment în care îmi scapă un soi de râs scurt şi neplăcut. Nu mi-l pot stăpâni.

— Mă încui în casă?

Nu-mi vine să cred. Căsnicia noastră pare o închisoare de la o vreme, pentru amândoi, însă acum chiar îmi devine temnicer?

— E pentru binele tău, replică el şi are cel puţin decenţa de a roşi uşor şi a-mi ocoli privirea. Doar în dimineaţa asta. Nu-mi permit să fiu... Nu-mi permit să fiu... Îşi caută cuvintele şi într-un final continuă: Nu-mi permit să fiu distras. De toate astea. Arată cu un gest moale spre cutiile de pe coridor şi apoi spre faţa mea. După care îşi întoarce

privirea. Nu suportă să se uite la mine. Odihneşte-te, reia apoi. Poate că trebuie să-ţi schimb din nou medicaţia. O să rezolv mâine.

Am rămas fixată pe cuvântul acela, „distras”. Adică nu-şi permite să fie distras întrebându-se mereu unde sunt şi ce fac. Nici chiar micul nostru ritual telefonic zilnic nu e suficient pentru el.

„Poate că ar trebui să nu te mai laşi distras regulându-ţi secretara grăsană”, asta aş vrea să-i urlu, dar n-o fac. Pastilele pe care m-a obligat să le iau de faţă cu el încep să-şi facă efectul, şi mă simt deja moleşită. Nici nu mă deranjează, de fapt. Puţin somn îmi va prinde bine.

Telefonul îi piuie; a venit cel care-l duce cu maşina. Pe al meu nu mi-l ia – nu ştiu dacă intenţionat sau fiindcă e încă tulburat şi a uitat de el –, aşa că răsuflu uşurată. L-am ascuns pentru orice eventualitate, dar deja mi-am asumat suficiente riscuri – prematur, probabil. Telefonul rămâne pentru altă dată.

— Vorbim mai târziu, îmi spune el îndreptându-se spre uşă.

Cuvintele îi sunt goale de conţinut. Vorbitul – iată un alt lucru pe care nu-l facem. Nu vorbim despre noi şi nu vorbim despre *ce s-a întâmplat.* Se opreşte o clipă şi se uită în urmă, şi am impresia că o să-mi mai spună ceva, dar mă înşel.

Ne uităm unul la altul un moment lung – iubiţi odinioară, astăzi combatanţi – şi apoi pleacă.

Aud cheia răsucindu-se în yala de jos şi mă simt încarcerată în propria casă. E o senzaţie foarte stranie să ştiu că nu pot ieşi. De mult nu m-am mai simţit atât de neajutorată. Dacă izbucneşte un incendiu? Dacă ia casa foc în timp ce eu dorm? Sunt somnolentă când iau medicamente. Dacă pun o cratiţă pe foc şi uit de ea? S-a gândit el la toate aceste lucruri? N-ar fi prima dată când ar izbucni un incendiu. Poate crede că acum sunt în stare să mă salvez singură. Şi ca să fiu sinceră, ar fi uşor să sparg o fereastră, dacă mi-aş pune mintea cu ea.

Stau în tăcere, mă uit la sticlă şi mă gândesc la flăcări, în

minte mi se învârtejesc idei, dar durerea din obraz mă readuce în prezent. Am înghiţit toate pastilele *lui,* dar ceea ce-mi trebuie acum e un ibuprofen.

Iau două cu puţină apă, apoi mă duc în baia de serviciu de jos, aprind lumina şi mă aplec deasupra chiuvetei, examinându-mi faţa în oglindă. Vânătaia e măricică, în partea de sus a pometelui. Pielea mi s-a umflat şi mă crispez când o ating încet. Seara trecută era doar o pată roşie. Azi a pus stăpânire parcă pe faţa mea. Ochiul îmi stă încă deschis, ceea ce e o uşurare. Vânătaia va dispărea într-o săptămână, sunt sigură.

Urăsc chestia asta. Îngrijorarea lui la vederea vânătăii tot mai extinse, de la prima oră a dimineţii, a dispărut când au început să sosească articolele cumpărate, şi cu asta, basta. O furie mai aprinsă şi aceleaşi întrebări insistente de seara trecută, la care nu vreau să răspund. Voia să ştie unde am fost. De ce nu eram acasă când a ajuns el. Ce-am făcut.

Evident că nu pot să-i spun unde am fost *cu adevărat* – plănuisem să mă întorc acasă înainte de venirea lui, dar sincronizarea mea deficitară a fost o altă greşeală în fiascoul de seara trecută; poate că ar trebui să-i dau totuşi o explicaţie. Sau poate că nu. Chiar mă încântă acest moment în care puterea e în mâinile mele. Sunt eu încuiată în casă, dar ceea ce vrea el să ştie e încuiat în capul meu. Avantaj eu. Şi totuşi, sunt extenuată acum, că am rămas singură.

Şi nu doar obrazul mă jenează. Braţele şi picioarele mă dor şi ele. Muşchii îmi zvâcnesc de suprasolicitare. Chiar şi în coaste simt durere.

Am nevoie de o baie – să las apa să spele totul şi să mă gândesc. Urc scara cu paşi lenţi, copleşită de dispreţ de sine şi autocompătimire şi, după ce dau drumul la robinet, îi mut cămăşile din dulapul nostru în cel mai mic, din camera de oaspeţi. Le pun pe umeraşe în ordinea culorilor, aşa cum îi place lui. Le ating cu toată blândeţea cu care nu-l mai pot atinge pe el. Îndoielile mă năpădesc şi mă simt foarte, foarte singură.

Îmi scot mobilul din cutia de pantofi îndesată în partea

din spate a dulapului, sub o pereche de sandale Jimmy Choo din satin, mă dezbrac şi mă cufund în apa fierbinte. Ţin telefonul la îndemână, pe capacul vasului de WC. Poate că va încerca să mă sune. Poate că îi pare rău. Poate că îmi va spune că vrea să repare totul. Gânduri fără rost! Suntem deja prea departe pentru asta pe drumul lung pe care am pornit.

Închid ochii şi aştept ca apa să-mi aline muşchii. Îmi simt inima bătând în obraz, un ritm constant, liniştit de pastilele pe care m-a obligat să le iau. Într-un fel bizar, e chiar plăcut. Sunt pe cale să aţipesc când bâzâitul unei vibraţii mă trezeşte la realitate. E un mesaj. De la Louise. Mă uit lung la ecran. Niciodată nu-mi trimite SMS-uri în weekend.

Am reuşit!!!

Mă holbez la cuvinte şi apoi zâmbesc, în ciuda durerii din obraz. A reuşit. Chiar a reuşit! Inima mi-o ia la goană, bubuindu-mi în piept şi în faţă. O iubesc pe această Louise. O iubesc. Abia-mi mai încap în piele de mândrie.

Brusc, nu-mi mai e deloc somn.

25

ATUNCI

Fumul e aspru şi dulce, şi şocul e atât de mare când îi ajunge în plămâni, încât tuşeşte până când îi dau lacrimile, iar pe urmă râd amândoi, cu toate că o doare pieptul aşa cum o durea în zilele de după incendiu.

Rob îi ia jointul din mână şi trage din el încet, cu sete. Apoi suflă inele de fum.

— Iată, draga mea, spune el cu o imitaţie de accent stilat. Aşa se face!

— De unde ai porcăria asta?

Ea încearcă din nou şi de data asta reuşeşte să-şi înăbuşe accesul de tuse. Ameţeala e aproape instantanee. O senzaţie caldă, vibrantă, de plutire. Îi place.

El ridică o sprânceană, şmechereşte.

— Am eu mijloacele mele irezistibile.

— Nu, serios. De unde?

Pentru ea, Rob e personificarea energiei pure. Îl iubeşte aşa, puţin, îşi dă seama de asta. Fiindcă e atât de *diferit.* N-a mai întâlnit niciodată pe cineva care să se sinchisească atât de puţin de lucrurile despre care se presupune că ar trebui să fie importante. Toate lucrurile acelea pe care părinţii ei le consideraseră importante. Lucruri pe care David le consideră importante. Să-ţi faci un plan. O carieră. Rob e asemenea vântului. Aici, acolo şi pretutindeni. Destinaţie necunoscută. Trebuie să fie minunat să fii aşa.

— De la una dintre asistente. Am convins-o să-mi facă rost.

— Care?

Se holbează la el. Nici nu-şi imaginează cum ar putea face ea aşa ceva.

— Contează? Toate sunt la fel de insipide, răspunde el, privind undeva în noapte. Una dintre ele.

S-au încuiat într-una dintre băi. Fereastra batantă e deschisă la maximum, iar ei stau înghesuiţi unul în altul, în

cadrul ei, fumând. A venit ea în aripa băieţilor, deşi Rob s-a oferit să vină el în cea a fetelor. Dar ea a vrut aşa. A vrut să-şi asume un risc. Să simtă ceva. Şi chiar a fost palpitant să se furişeze pe coridoare spre scara principală, să se strecoare pe lângă becul aprins al oficiului asistentelor de noapte, la parter, şi apoi să străbată cealaltă aripă a clădirii, interzisă ei. Ajunsese cu răsuflarea aproape tăiată şi chicotind întruna, iar acum, cu fumul în plămâni, se simte excelent.

Se întreabă care dintre asistente l-a ajutat şi de ce nu vrea să-i spună şi ei. Oare fiindcă nici ea nu i-a zis de ce a venit avocatul? N-a întrebat-o, dar îl cunoaşte suficient de bine ca să-şi dea seama că nu din lipsă de curiozitate s-a abţinut. Sigur că e curios. E cea mai inteligentă persoană din câte cunoaşte ea, poate cu excepţia lui David. Ia jointul din mâna lui şi trage în piept. O adiere slabă îi flutură părul şi-i dă impresia că zboară. Începe să râdă aşa, din senin. Zboară. Poate că o să-i spună lui Rob despre avocat. Oricum, acum au un secret împreună. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Rob o întreabă:

— Tu unde te duci când visezi? Ştii tu... Pentru tine, ce e de cealaltă parte a uşii?

— Diverse locuri. E o abatere.

Îi e mai greu să explice. Prima uşă a fost cu mult timp în urmă pentru ea. Acum e altfel, şi aşa e de nişte ani. Pentru el, totul e nou.

— Depinde de dispoziţia în care sunt, adaugă Adele.

— E teribil de ciudat. Ciudat, dar senzaţional.

Au trecut cinci nopţi de când el a reuşit prima dată, iar de atunci se descurcă perfect. Ea ştie că nu minte – nici n-ar crede aşa ceva –, fiindcă toţi terapeuţii consideră că a progresat. Sunt cu toţii plini de ei. Acum, el e vedeta de la Westlands, băiatul care doarme fără să se trezească ţipând; au impresia că ei l-au vindecat. Şi sunt de părere că şi pe ea au ajutat-o. Dacă ar şti ei că n-au avut niciun rol! Există în minte uşi care trebuie deschise, dar nu aşa cum cred ei. Deloc. Ar face oare faţă adevărului, dacă l-ar şti? Probabil că ar avea nevoie la rândul lor de terapie. Ideea o amuză,

astfel că izbucneşte în râs. A început să gândească la fel ca Rob.

— Parcă ai avea lumea la picioare.

— Exact. Şi gata cu coşmarurile, declară ea.

— Aşa să fie, spune el şi-i întinde jointul.

Aproape că l-au terminat, dar asta n-o deranjează. Mintea îi pluteşte deja şi probabil că dacă ar continua i s-ar face rău, dar îi place grozav senzaţia bizară de pe piele, şi tot ce vrea acum e să râdă. Totul e distractiv. Zâmbeşte larg către Rob, iar el îi răspunde la fel, şi n-au nevoie de niciun cuvânt în plus. Un moment mai târziu, îşi sprijină capul pe braţul lui. E subţire şi musculos, mult diferit de umărul larg al lui David şi de bicepsul lui umflat de munca la fermă. Ceasul lui ar atârna la încheietura lui Rob la fel de larg cum atârnă la a ei. Dar îi place să se sprijine de Rob. Se simte în siguranţă.

Cu David n-ar fi putut împărtăşi un asemenea moment, iar gândul o întristează oarecum. David abia dacă visează, aşa că de coşmaruri nu poate fi vorba. El n-a ascultat atunci când ea a încercat să-i povestească. David n-ar fi în stare să facă ce a făcut Rob, fără nicio îndoială. Dar asta n-o împiedică să se bucure fiindcă există cineva care poate. Un prieten. Cineva cu care să împartă experienţa. O parte din ea, cel puţin.

26

— ADELE —

Îşi respectă promisiunea şi se întoarce după două ore, iar eu sunt supusă şi blajină când ajunge acasă. Deşi mesajul lui Louise mi-a îmbunătăţit starea de spirit, întâmplările de seara trecută şi eşecul meu infinit încă mă bântuie. Am fost prea sigură pe mine însămi, iar acum încrederea în propriile-mi puteri abia dacă mai există şi mă simt cumplit de singură.

— Ţi-am mutat lucrurile în camera de oaspeţi, îi spun moale când vine şi mă găseşte în bucătărie, adecvat de umilă.

Pune cheia la locul ei şi are cel puţin decenţa de a afişa un aer jenat fiindcă m-a închis în casă. Stă o clipă cu spatele la mine, după care se întoarce. Dispoziţia agresivă ne-a părăsit pe amândoi. Umerii îi sunt la fel de căzuţi ca ai mei.

— De ce ai zugrăvit dormitorul nostru şi holul în culorile alea?

Mi-a pus de multe ori deja întrebarea asta, dar îmi place că zice „dormitorul *nostru”,* de parcă ar mai exista un *noi.*

— Sunt doar nişte culori, David, zic, dându-i acelaşi răspuns ca de fiecare dată. Îmi plac.

Se uită iar la mine cu privirea aceea, de parcă aş fi o creatură de pe cine ştie ce planetă, pe care el n-o va putea înţelege niciodată. Ridic din umeri. Asta-i tot ce primesc din partea lui.

— Să nu zugrăveşti şi camera de oaspeţi.

Încuviinţez.

— Sper că vei dormi acolo doar o perioadă.

Aşa *vorbim* noi. O non-comunicare completă. Poate că el are nevoie de fapt de toate medicamentele alea, în loc să-şi înece zi de zi creierul în băutură. Nu-i face bine. Şi nu e bine pentru viitor. Trebuie să înceteze, însă eu nu sunt în cea mai potrivită situaţie pentru a pune acum piciorul în prag.

Poate că va înceta când se va sfârşi totul. Poate că atunci îmi va da voie să-l ajut.

Se duce şi se ascunde în biroul lui, mormăind ceva despre serviciu, aşa că discuţia s-a încheiat pentru moment. Bănuiesc că vederea mea i-a deschis pofta pentru un coniac şi nu vreau să analizez motivele acestui imbold.

Îl las să plece şi nu pomenesc despre faptul că ştiu că are mai multe sticle cu băuturi tari în birou şi că poate nu sunt eu singura care are secrete în această căsnicie, oricât de bine îşi închipuie el că le ascunde pe ale lui de mine. Aşa că fac ce ştiu eu mai bine – încep să pregătesc mielul la cuptor pentru diseară. Are friptura la cină ceva care-ţi încălzeşte inima, şi amândoi avem nevoie de asta.

Asezonez carnea cu rozmarin şi anşoa pe care le îndes sub stratul gras de piele, iar în timp ce toc şi sotez garniturile de cartofi şi legume, aburul îmi sporeşte durerea din obraz. Am acoperit vânătaia cu farduri, iar David îşi închipuie, fără îndoială, că pentru el am făcut-o, dar greşeşte. De mine am vrut să o ascund. Mă roade ruşinea din cauza propriei slăbiciuni.

Aşez masa folosind cea mai bună veselă şi, înainte de a-l chema, aprind lumânările şi înşir toate preparatele între noi. I-am umplut un pahar cu vin, deşi al meu e plin doar cu San Pellegrino. Nu sunt sigură că am procedat aşa doar pentru a-l mulţumi pe el sau ca să mă alin pe mine după urâţenia serii trecute. Caut un semn oarecare de apreciere, însă el abia dacă dă atenţie eforturilor mele.

Farfuriile sunt pline, dar niciunul din noi nu mănâncă de fapt nimic. Încerc să fac conversaţie de complezenţă despre munca lui de voluntariat – de parcă mi-ar păsa! –, numai că el mă întrerupe.

— Ce se-ntâmplă, Adele?

Mă uit la el, cu un nod în stomac. Nu e îngrijorat, e rece. Totul face parte din planul meu, dar nu asta vreau. În mod cert, *încă* nu vreau. Încerc să găsesc ceva de zis, dar cuvintele mi-au pierit. Sper doar că arăt splendid în lumina lumânărilor, în ciuda vânătăii estompate, pe care se străduieşte să n-o vadă. Pune cuţitul şi furculiţa pe masă.

— Ceea ce s-a întâmplat înainte să ne mutăm a fost...

Îmi regăsesc vocea deodată, deşi e aproape scâncită, ca unghiile scrijelind o tablă.

— A fost din vina ta. Ştii că ăsta e adevărul. Tu singur ai zis că a fost.

— Am zis asta ca să te liniştesc pe tine. N-am vorbit serios. Ai vrut un nou început şi am încercat să-ţi ofer unul.

Nu pot că cred că are îndrăzneala de a spune aşa ceva. I-o trage secretarei! Ce mai început nou! Îmi las şi eu jos furculiţa şi cuţitul, aşezându-le cu grijă pe marginea farfuriei. Eforturile pe care le-am depus pentru cina de azi vor fi irosite.

— Recunosc că am făcut unele greşeli, spun apoi. Şi îmi pare foarte rău. Ştii că am probleme. Cred că mutarea m-a tulburat.

El clatină din cap.

— Nu mai pot să te con... Nu mai pot să am grijă de tine. Te întreb încă o dată. Unde ai fost seara trecută?

Să mă controleze. Asta a vrut să spună. Nu mă mai poate controla.

— Am ieşit la plimbare. Am pierdut noţiunea timpului.

Ne uităm unul la celălalt şi încerc să par nevinovată, dar el nu se lasă păcălit.

— Sincer! adaug şi regret imediat.

Ăsta e cuvântul pe care îl foloseşte oricine atunci când minte. „Sincer, e doar o prietenă.” Asta a spus David când locuiam în Blackheath. Şi, da, poate că nu i-a tras-o, dar sigur ea îi era mai mult decât o *prietenă.*

— Chestia asta nu poate continua.

Se referă oare la noi sau la mine? Vrea cumva să mă închidă undeva? Într-o altă instituţie în care să fiu *ajutată,* dar de data asta pe termen lung? În timp ce el îşi ia tălpăşiţa liber, cu banii mei? Îmi vine să plâng.

— Cred că am uitat să iau câteva pastile, îi spun.

Îmi asum un risc. Nu vreau să-l determin să treacă pe acasă de la serviciu ca să se asigure că le iau. Trebuie să fiu limpede la cap şi mintea îmi funcţionează foarte bine, oricum.

— O să mă liniştesc. Ştii asta.

Parcă am fi iarăşi la început, doar că acum nu mai simte pentru mine dragostea care l-a susţinut înainte ca eu să-mi revin. Izvorul acela a secat.

— Ştii că nu poţi să mă părăseşti, David, adaug şi-mi face plăcere să-i rostesc numele cu glas tare. Ştii bine.

E o ameninţare. Întotdeauna a fost o ameninţare.

Şi, iată, trecutul şade între noi alături de friptura neatinsă, de piureul de praz, de morcovii glazuraţi şi de cele trei feluri de cartofi, iar eu n-am nicio îndoială că totuşi fac ceea ce trebuie ca să-mi salvez căsnicia.

— Ştiu, răspunde el şi îşi împinge scaunul în spate. Ştiu. Nu se uită la mine când se îndreaptă spre uşă şi adaugă: Mă duc să fac un duş şi mă culc devreme.

— O să zugrăvesc din nou dormitorul, spun ca să-mi mai îndulcesc ultimele cuvinte. Dacă te întorci în el.

Mă priveşte peste umăr şi înclină capul abia perceptibil, dar minciuna e vizibilă în ochii lui. Există un singur pat în care vrea să fie, şi nu e al meu. Mă întreb ce face Louise. Dacă se gândeşte la el sau la mine. Şi dacă nu cumva tot planul meu o să se ducă de râpă.

Se pare că cina s-a sfârşit. Mă uit la el cum iese şi apoi, când îi aud paşii grei pe scară, mă ridic şi îi golesc paharul. Mă uit la farfurii. La mâncarea rămasă. La viaţa asta pentru care m-am luptat atât de greu. Vânătaia mă doare în timp ce mă străduiesc să-mi înăbuş lacrimile. Trag adânc aer în piept, tremurat. Nu obişnuiam să plâng deloc. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. M-am schimbat. La gândul ăsta, aproape că-mi scapă un hohot de râs înlăcrimat. Cel puţin, mi-am păstrat simţul umorului.

Am pus tava de friptură la înmuiat, când aud soneria de la uşă. Un ţârâit scurt şi ascuţit. Mă duc în hol şi mă uit în sus, pe scări, dar duşul curge şi David n-a auzit. Mi-e greu să respir. Cine poate să fie? Pe la noi nu trece nimeni. Prieteni nu avem. Doar pe Louise. Iar ea n-ar veni aici. Sau da? Nu-i acum momentul potrivit să-şi mărturisească fapta. Asta ar complica totul.

Întredeschid uşa de câteva degete şi mă uit afară. Un

tânăr stă timid pe a doua treaptă de la intrare, de parcă i-ar fi teamă să treacă pragul.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb încet şi deschid uşa mai mult.

— Domnul doctor Martin e acasă? Sunt Anthony. Spuneţi-i că sunt Anthony. Un pacient.

A ţinut tot timpul ochii în jos, dar acum mă priveşte şi îmi dau seama cum îi par. O frumuseţe fragilă cu un ochi învineţit. Deodată, iată că am găsit un rost pentru seara trecută. Înainte să răspund, mă uit peste umăr în casă, ca şi când aş fi îngrijorată.

— Avea o durere de cap şi s-a culcat. Îmi pare rău, îi spun pe un ton scăzut.

Mă bucur că nu m-am îmbrăcat prea elegant în seara asta. Chiar şi cu vânătaia, tot aş fi părut prea distantă, inabordabilă. Port o rochie de vară lungă, cu bretele subţiri, şi mi-am lăsat părul liber. Tânărul nu şi-a mai luat ochii de la mine, şi e o privire pe care o cunosc. Am văzut-o la mulţi bărbaţi până acum. Mirare, şi jind, şi dorinţă. Am eu efectul ăsta asupra lor. Cred că deja a uitat de David.

— Sunt soţia lui, îi spun şi apoi, ca să pun punctul pe i, adaug: Nu pot să vorbesc cu tine.

Mâinile tânărului brunet din faţa mea tresar spasmodic, iar un picior îi bate continuu pe treaptă, însă el nu e conştient de asta. Poartă un tricou negru şi pe braţe i se văd urmele de înţepături. Îmi dau seama ce e cu el.

— Trebuie să pleci, îi şoptesc şi mă aplec spre el, ştiind bine că astfel îi ofer o imagine fugară şi aţâţătoare a sânilor. Te rog! insist şi ridic mâna până aproape de faţă, în locul în care vânătaia îmi colorează pielea, după care adaug: Nu e un moment potrivit.

— Eşti bine? mă întreabă el; are un accent clar de clasă mijlocie, care contrastează cu înfăţişarea.

— Te rog să pleci! Cred că vine.

Şi cu aceste cuvinte rostite pe un ton imperios, închid uşa. Prin geamul ei îl văd zăbovind câteva clipe şi apoi dispărând.

Mă sprijin de uşă. Anthony. Numele îi e dulce ca mierea.

Umerii mi se relaxează pe măsură ce ruşinea stârnită de eşecul de seara trecută îmi păleşte. Poate că, la urma urmei, se va rezolva.

27

— LOUISE —

— Ce naiba s-a întâmplat? întreb siderată.

E miercuri, prima dată pe săptămâna asta când o văd pe Adele. Iar acum înţeleg de ce. Am fost convinsă să-mi va da un semn luni dimineaţă – nu numai fiindcă mersul la sală a intrat deja în obişnuinţă, ci şi pentru că eram entuziasmată de faptul că-mi puteam controla visele. Mai mult decât atât, credeam că şi ea va fi încântată. Că va dori să afle *totul.* Dar n-a dat niciun semn. M-am gândit să-i trimit un alt SMS, dar nu am vrut să fiu prea insistentă şi, în plus, îmi plătise doar un abonament de invitat la sală şi n-aş fi vrut să pară ca şi când aş considera că mi se cuvine.

La început am fost doar puţin necăjită, dar luni seara, când stăteam singură acasă şi nici David nu apăruse, supărarea mi s-a transformat în îngrijorare. Dacă îi făcusem probleme lui Adele, cu mesajul pe care i-l trimisesem în weekend? Dacă îl văzuse David? Dar dacă l-ar fi văzut, sigur ar fi venit să afle ce se întâmplă. Sau poate că ea îmi memorase numărul în telefon sub un alt nume. Poate că şi el făcuse la fel. Dar atunci, de ce n-a mai dat Adele niciun semn? Să-i fi luat el telefonul?

Ieri, la serviciu, David a fost tăcut, fără nimic din zâmbetele şi îmbujorările complice din ultima perioadă, iar când m-am dus să mă culc, după două seri petrecute singură, m-am simţit ca şi cum aş fi fost părăsită de amândoi şi am avut nevoie de toată stăpânirea mea de sine ca să nu-i trimit un mesaj şi să-l întreb dacă totul e-n regulă. Viaţa îmi părea ciudat de pustie fără ei, iar asta m-a îngrijorat şi mai mult. Aveam *nevoie* de ei. Mă durea să-l văd pe David evitându-mă. Iar faptul că nu mai aveam nicio veste de la Adele îmi stârnise imaginaţia. Oare vorbiseră între ei despre mine? Eu şi ei doi... Întotdeauna eu şi ei doi, oricât de puternic mă simţeam vârâtă între ei. Vârâtă sau captivă. Una sau alta.

Acum însă, că Adele e în faţa mea, înţeleg de ce n-a vrut să ne vedem mai curând. Sunt uşor tulburată. A încercat să ascundă vânătaia sub farduri, dar e încă vizibilă. O pată în nuanţe de violaceu şi verzui pe obrazul ei perfect. Într-un fel, fondul de ten aproape că o scoate în evidenţă, îngroşat şi crăpat deasupra petei întunecate.

— Oh, nu-i nimic, răspunde ea, concentrându-se la condus – sau prefăcându-se că se concentrează, ca să nu fie nevoită să se uite la mine. Un accident prostesc. Am deschis uşa dulapului şi m-am lovit în faţă. Ca idioata.

Încearcă să adopte un ton lejer, dar nu mă las păcălită şi simt cum picioarele îmi transpiră pe scaunul fierbinte al maşinii. S-a întâmplat ceva. Mă uit bine la ea când semnalizează şi întoarce. Pare împuţinată, chinuită chiar. Părul ei şi-a pierdut luciul. Pentru prima dată am impresia că eu strălucesc, nu ea. Câteva nopţi cu somn bun m-au schimbat. Sunt revigorată şi plină de energie. De ani nu m-am mai simţit atât de bine. Parcă sunt o persoană cu totul nouă, şi aş vrea să mă bucur de asta împreună cu prietena mea, dar acum, văzând-o atât de *mică,* aproape că încerc un sentiment de vinovăţie pentru încântarea mea.

— Mă gândeam că am putea chiuli azi de la sală, îmi spune apoi. Nu am deloc chef să mergem. În plus, e o zi superbă. Hai să luăm prânzul în grădină şi să-mi povesteşti despre visele tale.

Zâmbeşte şi o văd crispându-se uşor. Un scurt tremur, dar e suficient ca să-mi dau seama că vânătaia încă o doare.

— Sigur, răspund.

Dar gândurile mi se îmbulzesc în minte. Cine deschide un dulap şi se loveşte singur cu uşa? Cu câtă forţă să fi tras de ea? O fi oare posibil aşa ceva? *Apeluri telefonice. Pastile. Vânătăi.* Simt cum stomacul mi se strânge. Toate astea sugerează cât de disperată sunt să ignor faptul că e posibil să fie ceva cu totul în neregulă cu David. Adele e întotdeauna încântată să meargă la sală. Acum de ce nu mai vrea? Oare are vânătăi şi pe corp şi se teme că i le voi vedea la vestiar?

Vreau să-i spun ceva, să mă asigur că e bine, dar o clipă mai târziu îi sună telefonul, pus în suportul pentru chei, şi nu e nevoie să întreb cine e.

— Mă duc la sală, spune ea. Pare aproape că se scuză. Da, aşa e. Nu, mă duc direct acasă. Promit. Bine. Vorbim atunci. Pa!

— Oh, foarte romantic! comentez sec şi deschid geamul portierei.

E foarte cald în maşină, şi am o uşoară stare de greaţă după ce i-am văzut vânătaia şi am auzit discuţia la telefon. Mă simt oribil. Furioasă. Tulburată. Nedumerită. David nu m-a evitat fiindcă vrea să dea căsniciei un suflu nou – asta e sigur!

— V-aţi ciondănit?

N-am folosit cuvântul „ceartă” fiindcă nu vreau să las impresia c-o întreb dacă a lovit-o el, deşi în realitate *exact* asta o întreb, cu toate că nu-mi vine să cred aşa ceva. Cel puţin, nu David *al meu.* Iar David al lui Adele e un necunoscut.

— Oh, nu, răspunde ea, dar nu se uită la mine, parcând maşina. Nu, nimic de felul ăsta. Dar, ştii tu, aşa e căsnicia.

Îmi dau seama însă că nu ştiu. Nu ştiu nimic despre căsnicia lor, dar sigur pare diferită de majoritatea celorlalte, de mariajul meu cu Ian. Noi ne-am înţeles bine înainte de aventura lui, la fel ca toată lumea. Am mai avut frecuşuri, dar niciodată nu mi-a fost frică de el. La David şi Adele situaţia e cu totul alta. Apelurile telefonice, nervozitatea ei, schimbările lui de dispoziţie, pastilele, iar acum, asta. Cât ar trebui să mai închid ochii doar fiindcă, atunci când e cu mine, David pare altfel? Ţin la Adele. Ea m-a ajutat să dorm bine noaptea, iar ăsta e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu vreau s-o ştiu nefericită şi suferind. Dar şi pentru el am sentimente reale. Sunt oare o proastă? E David genul care maltratează? O să mă aleg şi eu în curând cu un ochi vânăt? Totul îmi pare de neconceput.

E posibil s-o fi bătut? mă întreb în timp ce cobor din maşină. *Chiar aşa?* Nu-mi vine să cred. Poate că Adele spune adevărul şi că a fost doar un accident stupid acasă.

Poate că de asta n-a mai venit el la mine, fiindcă a avut grijă de ea. Simţindu-se vinovat? Mă agăţ de această explicaţie şi încordarea mi se mai risipeşte puţin. Un accident, asta-i tot.

Intrăm şi în hol e o bandă de alergare încă în cutie, iar Adele râde când mă uit la ea – un clinchet ca de sticlă spartă. Spune că i-a cumpărat-o David, ca un cadou, dar că o trimit înapoi. Fiindcă ea vrea să meargă în continuare la sală.

Starea de spirit mi se înrăutăţeşte din nou când adaug la puzzle noile piese. Voise David să-i facă un cadou drăguţ sau a avut un motiv mai sinistru? Încerca în felul ăsta s-o ţină şi mai mult închisă în casă? Dacă n-ar mai fi mers la sală, ar fi avut cu încă o ocazie în minus de a ieşi singură şi a cunoaşte alţi oameni. Poate că ăsta a fost motivul de ceartă. Să fi încercat ea să se impună, iar el s-o fi lovit? Iar acum, simţindu-se vinovat, o lasă mai moale şi trimite banda înapoi? Dar dacă e atât de gelos pe felul în care-şi petrece ea timpul când el e la cabinet, de ce se culcă cu mine? De ce nu stă tot timpul acasă cu ea? Şi de ce nu e la fel de gelos în privinţa felului în care-mi petrec eu timpul când nu sunt cu el? Sau poate că e prea devreme pentru asta. Am văzut eu filme în care bărbaţii sunt numai lapte şi miere la început, iar după aceea devin violenţi. Pare straniu de-a binelea să alătur în aceeaşi frază cuvintele David şi violenţă. Poate că pur şi simplu nu-i pasă de mine suficient de mult încât să vrea să-mi ştie orice mişcare. *Poate că,* încerc să-mi spun, *de fapt n-a lovit-o el.*

— Care dulap? o întreb când ajungem în bucătărie.

O parte a creierului îmi spune să tac şi să nu mai insist, dar sunt prea curioasă. Nu pot să mă stăpânesc. Mă priveşte nedumerită în timp ce scoate farfuriile şi începe să pregătească un platou rece pentru prânz – pentru care nu pune niciodată pe masă humusul sau salata de varză în casoletele lor, aşa cum fac oamenii normali.

— Care dulap? Ştii tu... insist şi-mi flutur mâna în jurul obrazului.

— Ah! Ah, la asta te referi?! exclamă ea şi privirea îi

aleargă agitată de-a lungul şirului de dulapuri. Cel de colo. De deasupra ceainicului. A fost o nimica toată. Voiam un ibuprofen, ceainicul fierbea şi din cauza aburului n-am văzut bine ce fac. O prostie!

Încuviinţez din cap şi zâmbesc, dar inima îmi bate tare şi ştiu că minte. L-a ales la întâmplare, iar de aici, de unde stau, am impresia că ar fi trebuit să se ghemuiască puţin pentru ca uşa s-o lovească cu colţul în obraz. Nu-mi dau seama cum ar fi putut s-o izbească direct în faţă dacă ea ar fi deschis-o. Oricum, nu cu atâta forţă încât să-i provoace o astfel de vânătaie. Şi se vede că e pe trecute, aşa că o are de câteva zile, cu siguranţă.

Aproape că rostesc întrebarea care pluteşte între noi – David te-a lovit? –, dar n-am suficient curaj. Şi nu cred că vreau să ştiu de fapt, nu aici şi nu acum. Când nu mi-aş putea controla reacţiile. Şi sentimentul meu de vinovăţie ar deveni evident. Aş sfârşi prin a-i spune despre mine şi David, şi nu pot să fac aşa ceva. I-aş pierde pe amândoi. Şi oricum, e prea fragilă acum pentru asta. Probabil că mărturisirea ar doborî-o.

Cu aceeaşi stare de rău interior, iau sticla de apă tonică şi două pahare şi le duc afară, la aer. Pentru prima dată de multă vreme jinduiesc la o ţigară adevărată, şi mă grăbesc s-o scot pe cea electronică din geantă.

— Deci, povesteşte-mi! îmi cere când vine şi ea cu două platouri pline, care arată delicios, deşi n-am niciun chef să mănânc. Chiar ai reuşit?

— Da.

Suflu un fuior lung de vapori, lăsând nicotina să-mi calmeze nervii. Pentru prima dată pe ziua de azi văd pe chipul ei o expresie fericită, când bate din palme de bucurie ca un copil.

— Ştiam eu că poţi s-o faci! Ştiam, pur şi simplu.

Nu-mi pot stăpâni un zâmbet şi pentru moment mi-l alung pe David din minte. *Compartimentez.* Acum suntem doar eu şi Adele. Căsnicia ei nu mă priveşte. Şi în plus, cu un dram de egoism, tot aştept să-i povestesc încă de când m-am trezit, duminică dimineaţă.

— Mă simt excelent, îi spun. Nici nu-mi închipuiam cât de mult pot conta câteva nopţi cu somn bun. Am mult mai multă energie.

— Păi, haide, povesteşte-mi! Cum ai făcut?

— S-a întâmplat, pur şi simplu. A fost chiar uşor. Am adormit citind din caietul pe care mi l-ai dat tu. Eram la pasajul în care Rob şi-a găsit uşa în vis, şi probabil că ideea mi-a intrat în subconştient. Deci, eram în coşmarul meu obişnuit. Adam se pierduse într-o clădire mare şi veche, părăsită, şi mă striga, iar eu încercam să-l găsesc, dar nişte cârcei negri se desprindeau din pereţi şi încercau să mă sugrume.

Mă simt cam aiurea povestind, fiindcă totul pare o prostie, dar Adele mă ascultă absorbită, aşa că povestesc mai departe:

— Apoi m-am oprit din alergat şi mi-am zis: „Nu sunt obligată să fiu aici. Ăsta e un vis”. Şi în clipa următoare am văzut-o pe jos, în faţa mea.

— O uşă?

Încuviinţez.

— Uşa de la căsuţa mea de păpuşi, de când eram mică. Roz, cu fluturaşi desenaţi pe ea. Dar era mare acum, crescuse odată cu mine. Şi era acolo, pur şi simplu, apărută de nicăieri. Când am văzut-o, m-am gândit la casa în care am crescut înainte ca părinţii mei s-o şteargă în Australia ca să-şi salveze rahatul de căsnicie. Când am văzut-o, m-am aplecat, am deschis-o şi mi-am dat drumul în jos. Şi gata, eram acolo. În casa aia. Exact ca atunci când eram copil.

— Şi cu uşa ce s-a întâmplat?

— Când m-am uitat în sus, nu mai era acolo. Atunci am ştiut că am reuşit.

— Şi nu te-ai trezit? Când ţi-ai dat seama că tu controlezi totul? Cred că Rob a reuşit să rămână în vis abia după vreo două încercări.

— Nu, totul a fost în regulă. Nodul din stomac mi se relaxează şi mănânc un ardei gras umplut cu ricotta înainte de a continua, bucurându-mă să-i împărtăşesc experienţa: Am colindat prin casă, am mâncat nişte plăcintă cu mere

făcută de mama, pe care am găsit-o în frigider şi pe urmă am urcat în camera mea, m-am culcat în pat şi am adormit.

— Te-ai culcat în pat? exclamă ea cu o expresie aflată pe undeva pe la jumătatea drumului între neîncredere şi râs. Puteai să te gândeşti la orice loc unde să te duci, şi tu te-ai culcat?! Oh, Louise!

Scutură din cap şi râde, iar de data asta nu se mai crispează. Am binedispus-o şi pe ea.

— Doamne, dar ce somn bun a fost! În ultimele nopţi am dormit extraordinar de bine. Cred că nu exagerez deloc dacă spun că mi-ai schimbat viaţa. Până acum nici nu-mi dădusem seama cât de obosită sunt.

Duce la gură o bucată de pâine cu humus şi clatină din cap în timp ce mestecă, încă amuzată.

— Te-ai dus să te culci!

— Da, aşa e.

E rândul meu să râd.

— Te vei simţi la fel de odihnită orice vei face. Crede-mă. Poţi să te duci oriunde, cu oricine. E visul tău. Tu îl controlezi.

— Hmm, oriunde, cu oricine, zici? întreb şi ridic comic o sprânceană. Îmi vine în minte Robert Downey Jr. Dar şi chestia asta ar implica un pat.

Râdem amândouă şi simt un val de afecţiune pentru ea. E prietena mea. Iar eu sunt o javră. Nu are mulţi prieteni, iar cea pe care a ajutat-o s-a culcat cu soţul ei, care şi aşa se poartă urât cu ea. Grozav! Faptul că m-a ajutat mă duce cu gândul la Rob, băiatul despre care am citit în caiet.

— În visul lui, Rob s-a dus la plajă, îi spun. Şi-a imaginat că erai şi tu acolo.

Am unele temeri când aduc vorba despre caiet – dacă îşi aminteşte cât de detaliat e şi-l vrea înapoi? –, dar îi fac atâta rău, încât vreau să mă achit cum trebuie măcar de un singur lucru. N-am de gând să citesc mai departe decât dacă ea e de acord.

— Eşti sigură că nu te deranjează să-l citesc? Par informaţii destul de personale. Mă simt cam ciudat citind ce scrie altcineva despre trecutul tău.

— A fost cu mult timp în urmă, răspunde ea pe un ton scăzut şi pentru o clipă un nor trece pe deasupra, aruncând o umbră întunecată pe chipul ei frumos, dar o clipă mai târziu se luminează iar. Ştiu că te ajută mai mult să citeşti despre experienţele altcuiva, decât să încerc eu să-ţi explic. Nu mă pricep deloc la explicaţii.

Îmi amintesc când am văzut-o prima dată, înainte să fug şi să mă ascund în toaletă, şi cât de elegantă şi de stăpână pe sine mi s-a părut atunci, aproape la polul opus faţă de femeia aflată acum în faţa mea, tulburată şi autocritică. E surprinzător ce deosebire mare este între ceea ce părem şi felul în care suntem de fapt. Oare ea cum mă vede? Sunt pentru ea o blondă bondoacă şi neîngrijită sau sunt altfel?

— Deci, nu te deranjează?

Clatină din cap.

— Nu. Şi de fapt poţi să păstrezi caietul. Ar fi trebuit să-l arunc de mult. E dintr-o vreme la care încercăm să nu ne prea gândim.

E de înţeles. Tocmai îşi pierduse părinţii într-un incendiu, trebuie să fi fost cumplit. Dar tot mă intrigă viaţa ei cuprinsă între paginile acelea.

— Eşti încă prietenă cu Rob?

N-a pomenit niciodată despre el şi mi se pare ciudat, ţinând seama cât de apropiaţi erau la Westlands.

— Nu, răspunde ea plecându-şi privirea în farfurie, şi de data asta nu mai e nevoie de vreun nor ca să-i întunece trăsăturile. David nu l-a plăcut. Nu ştiu pe unde mai este acum.

Înăuntru, se aude soneria de la uşă, iar Adele îşi cere scuze şi se duce repede să vadă cine e, iar momentul se spulberă. „David nu l-a plăcut.” Un alt exemplu de purtare dominatoare pe care creierul meu trebuie să găsească o modalitate de a-l ignora. Dar poate că nici n-ar trebui să mă mai gândesc la asta. Săptămâna aceasta n-a mai dat deloc pe la mine, iar la serviciu abia dacă mi-a dat atenţie. Poate că totul s-a terminat. Mă enervează cât de rău mă doare ideea.

Adele se întoarce spunând ceva despre un vânzător

ambulant de prosoape, şi cum dai de ei peste tot în vremurile astea, la halul în care a ajuns economia, iar eu nu mai insist cu întrebările despre Rob. Nu vreau să spun ceva care s-o facă să-mi ceară caietul înapoi. Îi cunosc atât de puţin pe oamenii ăştia doi care au devenit atât de importanţi în viaţa mea, încât nu vreau să pierd ocazia de a arunca o privire în trecutul lor. Iar dacă pe Adele n-o deranjează, înseamnă că nu fac nimic rău, nu-i aşa?

28

— ADELE —

— Ei, nu se poate! exclam în telefon. Chiar aşa? M-aţi întrebat serios?

Râsul meu e un clinchet atât de vesel şi de încântător, încât aproape că-l pot auzi pe doctorul Sykes relaxându-se puţin la celălalt capăt al liniei.

— Îmi pare rău, continui. Ştiu că nu e nimic amuzant aici şi nu râd, dar... David? Asta chiar e amuzant. Da, am o vânătaie pe faţă, dar a fost doar vina mea. Un moment de neatenţie în bucătărie. Bănuiesc că David v-a povestit despre asta.

Ca să fiu sinceră, chiar mi se pare nostim, în timp ce doctorul Sykes turuie mai departe în urechea mea. E tipic pentru un drogat să exagereze, şi sigur că Anthony vrea să mă salveze, aşa că a mai înfrumuseţat puţin realitatea. Cât de minunat şi de potrivit! I-am spus lui David că ne-a sunat la uşă duminică seara, sigur că i-am spus. Oricum ar fi aflat, când băiatul s-ar fi dus la consultaţie. Dar n-am adăugat şi că am dat impresia că aş fi speriată. Şi nici că Anthony s-a întors, fiind cât pe ce să provoace un moment neplăcut, când era Louise aici. Am scăpat de el rapid, dar nu fără să-i sugerez că mă bucur să-l văd. Se pare că era îngrijorat pentru mine. Ce băiat dulce!

Poate că de acum ar trebui să ies cu Louise la prânz în oraş, în loc să mâncăm aici, pentru eventualitatea în care el o să mai sune la uşă, iar ea o să-l vadă.

Luni, David s-a dus la cabinet şi i-a recomandat imediat lui Anthony un alt psihoterapeut, îngrijorat de faptul că băiatul îl urmărise probabil până acasă la un moment dat şi aflase unde locuieşte. Şi poate că nu o singură dată. Poate că petrecuse mai multe seri în capătul străzii, studiindu-ne casa şi încercând să-şi adune curajul de a se apropia. David zice că Anthony se droghează numai fiindcă suferă de tulburare obsesivă şi a făcut o fixaţie pentru el. Şi cum l-aş

putea învinovăţi? Şi eu îl iubesc pe David, nebuneşte, l-am iubit din prima clipă în care l-am văzut, dar se pare că obsesiile lui Anthony sunt mai nestatornice. A fost suficient să-mi vadă o singură dată faţa frumoasă şi înveţitură, şi şi-a transferat fixaţia asupra mea. Aşa că iată-mă acum la telefon, apărându-mi bietul soţ împotriva acuzaţiilor de violenţă domestică.

Dar, ca să fiu sinceră, doctorul Sykes pare teribil de stânjenit de necesitatea de a aborda subiectul cu mine. M-a pus pe difuzor; îmi dau seama după uşorul ecou în telefon. Oare David ascultă? Pot să-mi imaginez ce faţă a făcut când au decis să mă sune. Panicată. În niciun caz nu şi-ar fi dorit aşa ceva; habar nu avea ce-aş fi putut să spun. Iar asta mă irită oarecum. Ar trebui să aibă mai multă încredere în mine. Niciodată nu i-aş periclita cariera. De ce-aş face-o? Vreau să fie un bărbat de succes. Ştiu cât de important e lucrul ăsta pentru el.

— Ca să fie clar, spun în telefon. Nu ne-am certat. Niciodată n-am discuta în contradictoriu în faţa unui străin. Şi în niciun caz în faţa unui pacient.

În contradictoriu. Am avut în glas exact doza potrivită de indignare. Suntem toţi, la urma urmei, oameni tipici din clasa de mijloc – în primul rând doctorul Sykes. Probabil deja e consternat.

— Tânărul a sunat la uşă şi a vrut să stea de vorbă cu David în timp ce eu făceam curat în bucătărie după cină. I-am spus că soţul meu s-a culcat fiindcă îl durea capul, şi asta-i tot. Probabil că mi-a văzut vânătaia şi a brodat o poveste în jurul ei. Poate că s-a simţit respins de David şi a vrut să-l pedepsească într-un fel.

Ştiu exact cum vine asta. E unul dintre lucrurile pe care le am în comun cu Anthony Hawkins.

— Aşa m-am gândit şi eu, zice doctorul Sykes. Dar, sigur, când le-a spus părinţilor lui că a văzut... adică ce *a zis* el că a văzut, ei au considerat că au obligaţia morală de a acţiona.

Pare uşurat. Poate că avea unele îndoieli. Nu m-ar surprinde. E atât de uşor să sădeşti în oameni asemenea

seminţe! În definitiv, nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat pe cel de alături.

— Fireşte. Şi vă rog să le mulţumiţi pentru preocupare, însă chiar nu au pentru ce să-şi facă griji. Exceptând, poate, pentru stângăcia mea, adaug şi râd puţin, ca şi când toată chestia asta încă mă mai amuză. Bietul David! E ultimul om din lume care ar lovi o femeie. Vă rog să transmiteţi familiei băiatului că sper să primească tot ajutorul de care are nevoie.

Situaţia asta îmi poate fi de folos, îmi spun în timp ce ne luăm la revedere şi apoi închid. David va fi mulţumit de felul în care m-am descurcat şi poate – sper – că îmi va da mai mult frâu liber şi îşi va relua serile deşănţate cu duplicitara Louise. Dacă va continua să mă sufoce, voi putea să-l ameninţ că-i voi spune doctorului Sykes că am minţit şi că el chiar m-a lovit. Ar fi o ameninţare goală de conţinut, comparativ cu altele pe care le fac, chiar dacă el nu-şi va da seama de asta. De ce aş vrea totuşi să-l distrug? Da, suntem bogaţi, dar David a avut întotdeauna nevoi mai mari, iar cariera nu i-o pot periclita. Dintre toate celelalte lucruri, ăsta ar fi cel care l-ar distruge.

Dar mai important e faptul că mă pot folosi de problema cu Anthony. Sigur e necăjit fiindcă părinţii lui au reclamat situaţia la clinică. Se simte vinovat fiindcă e posibil să mă fi pus în pericol din cauza violenţelor soţului, iar eu pot exploata asta ca să-l determin să-mi ofere ce vreau, iar cireaşa de pe tort e faptul că, chiar dacă va spune cuiva, toţi vor crede că e doar o altă fantezie de-a lui. Nimeni nu va pleca urechea la ce spune.

Îi trimit rapid un SMS lui David.

Eşti bine? Băiatul acela are nevoie de ajutor! Xx

Ştiu că probabil sunt încă toţi în aceeaşi încăpere, aşa că e posibil ca Sykes să vadă mesajul – o altă dovadă de nevinovăţie, dacă mai are nevoie de încă una. Şi totodată îi va reaminti soţului meu că, atunci când lucrurile se împut rău, suntem o echipă şi aşa vom fi întotdeauna. Nu ne va

repara mariajul în ochii lui – până şi eu ştiu că s-a îndepărtat prea mult pentru asta –, dar îl va mai îmbuna în privinţa mea.

Se aude soneria de la uşă, trei ţârâituri stridente. Insistente. Bietul băiat a venit să se gudure, bănuiesc.

Totul decurge perfect.

29

— LOUISE —

Mi-am pus vin în pahar înainte chiar să las geanta din mână. Nervii îmi sunt întinşi la maximum şi am impresia că prin cap îmi mişună un roi de furnici. Nu ştiu ce să mai cred.

Am ieşit la o plimbare în pauza de prânz, ca să-mi destind picioarele care mă dureau după alergarea de aseară şi ca să-mi mai limpezesc gândurile, obosită să mă tot uit la uşa lui David şi să sper că mă va chema înăuntru ca să-mi explice ce naiba se întâmplă. Toată ziua am fost tensionată. Mă ignoră de parcă am fi nişte adolescenţi şi nu înţeleg de ce nu-mi spune pur şi simplu dacă nu vrea să ne mai vedem. La urma urmei, el a început relaţia. Nu eu. Deci, de ce nu *vorbeşte* cu mine? Am un nod atât de mare în stomac, încât n-aş putea să mănânc nici dacă aş vrea.

Hotărâsem că, la întoarcere, o să intru la el şi o să lămuresc situaţia – chiar dacă nu e profesional ce fac dar când am intrat, el nu era la birou, iar Sue mi-a spus pe un ton agitat că veniseră părinţii lui Anthony Hawkins şi că acum discutau cu David şi cu doctorul Sykes.

— Anthony zice că l-a văzut pe doctorul Martin lovindu-şi soţia. Drept în faţă!

Atâta amuzament excitat răzbătuse din glasul şoptit al lui Sue, încât m-am simţit ca şi cum aş fi încasat eu un pumn. Bârfe pentru ea, mai multă derută pentru mine. După asta, nu l-am mai văzut deloc pe David. Am stat la biroul meu, cu mintea năpădită de o pâclă de temeri şi gânduri pe jumătate formate, dorindu-mi doar să plec, ceea ce am şi făcut la ora cinci fix. Voiam un pahar de vin. Voiam să mă gândesc.

Şi totuşi, încă nu ştiu *ce* să gândesc. Vinul e rece şi aspru. Îmi iau ţigara electronică şi ies pe balcon, lăsând aerul să intre în apartamentul înăbuşitor. Adele zice că s-a lovit cu uşa dulapului, Anthony zice că David a bătut-o. De

ce-ar minţi? Şi dacă e adevărat, cum a putut el să vadă momentul? Se uita pe fereastră? David l-a trimis luni la un alt medic, iar eu mi-am zis că o face fiindcă băiatul s-a ataşat prea tare de el. Dar poate că motivul a fost altul, poate că Anthony a văzut ceva ce David sperase să ţină ascuns.

Mi-e greaţă şi mai beau nişte vin, deşi sunt deja ameţită. N-am mâncat azi decât foarte puţin, iar acum pofta mi-a pierit complet.

Soneria de la uşă sună de două ori înainte s-o aud, atât de pierdută sunt în propriile gânduri, dar mă ridic şi mă grăbesc să deschid.

— Bună!

El e. Abia dacă a trecut de ora şase, iar el e-n pragul uşii prima dată săptămâna asta. Crezusem că nu va mai veni şi sunt prea surprinsă ca să pot spune ceva. A adus vin, pe care îl deschide imediat şi ia încă un pahar din dulap.

— Simte-te ca acasă! murmur pradă unui vârtej de emoţii contradictorii.

— Aş vrea să pot, răspunde el cu un soi de râs scurt plin de regrete sau de autocompătimire – nu-mi dau seama bine care dintre ele –, după care îşi goleşte paharul şi-l reumple imediat. Ce zi nenorocită! exclamă apoi, dându-şi capul pe spate şi oftând. Ce viaţă nenorocită!

Bea mult – îmi dau seama acum, odată ce eu am redus numărul de pahare. Oare face urât la beţie? Asta să fie oare? Mă uit la el. O ceartă, un pumn, o faţă.

— Nu pot să stau mult, spune şi mă trage la pieptul lui. Dar trebuia să te văd. Îmi tot spun că trebuie să încetez, îmi *promit* că încetez, dar nu pot s-o fac.

— Dar mă vezi toată ziua, zic stând ţeapănă în braţele lui.

Miroase oare a coniac? Un gând oribil îmi trece prin minte. Oare bea şi la cabinet? Mă sărută pe creştet şi, dincolo de alcool şi de aftershave, simt mirosul lui şi – ce să fac? – îmi place. Sinceră să fiu, jinduiesc la el noaptea, când sunt singură. Dar dacă-şi închipuie că o să mergem direct în pat, sau în pat oricum, se înşală. Abia dacă mi-a aruncat o

privire de zile întregi, iar acum vine ca o floricică. Mă desprind de el şi-mi iau paharul. La naiba cu el! Mă uit la mâna lui, încleştată pe pahar. Mare. Puternică. Şi văd vânătaia de pe obrazul lui Adele. De data asta măcar, o să fiu prietena ei, aşa cum mă consideră ea.

— Dar nu aşa, continuă el. Când putem fi noi înşine.

— Noi înşine, repet şi cuvintele îmi par moarte. Ţi se pare că există un noi?

Mă reazem de blatul din bucătărie, în loc să-l conduc în camera de zi sau în dormitor, ca de obicei. Azi n-am vorbit deloc cu Adam şi n-am de gând să ratez ocazia – nu pentru un tip care-şi înşală soţia şi, poate, o şi bate. Mă simt deodată foarte obosită. Mai e doar o săptămână până când se întoarce Adam, aşa că toată nebunia asta va trebui oricum să se sfârşească. Poate că o să răsuflu chiar uşurată când o să se-ntâmple.

El se încruntă, dându-şi seama că nu sunt într-o dispoziţie bună.

— Te simţi bine?

Ridic din umeri şi inima îmi bate rapid. Nu sufăr conflictele. Nu mă pricep deloc să le fac faţă. În loc să spun clar ce am pe suflet, tind să mă retrag într-o tăcere morocănoasă, ca o adolescentă. Îmi beau vinul şi trag adânc aer în piept. La dracu'! Asta-i unica mea şansă de a vorbi despre căsnicia lor. Şi e un lucru pe care am dreptul *legitim* să-l ştiu.

— Mi-a spus Sue ce s-a întâmplat. Cu părinţii lui Anthony Hawkins. Ei ce-au zis?

— Slavă Domnului că s-a lămurit totul! Numai de asta nu aveam nevoie azi!

Se uită la mine, îmi vede suspiciunea întrebătoare din ochi şi faţa i se lungeşte.

— Haide, Louise!

— Ce?

Am spus-o pe un ton defensiv, dar asta simt. Acum, că e aici, în faţa mea, mă simt aiurea fiindcă am fost cât pe ce să cred că ar putea face aşa ceva. Chiar şi Adele a zis că nu el a lovit-o. Dar sunt prea multe lucruri care nu se leagă şi

nu pot desluşi niciunul dintre ele.

— Doar nu crezi cu adevărat că mi-am lovit soţia?!

— Nu ştiu ce să cred. Niciodată nu vorbeşti despre căsnicia ta. Despre soţia ta. Faci doar *asta,* îi spun şi arăt în jur, spre jalnicul meu apartament, de parcă lui i-ar trage-o, nu mie. Atunci când ai tu chef, cel puţin. Vorbim, dar niciodată despre căsnicia ta. Te închizi în tine de fiecare dată când încerc să te întreb ceva, şi întotdeauna pari atât de al naibii de nefericit, încât nu pricep de ce mai stai. Cu *ea.* Divorţează şi gata!

Cuvintele se revarsă din mine – toată nedumerirea şi toată durerea mea acumulată mi se scurg de pe buze ca un şuvoi furios. Am văzut vânătaia lui Adele. Am văzut cât e de fragilă. Ştiu despre apelurile telefonice. Nu pot să vorbesc despre nimic din toate astea, oricât aş vrea să-l aud explicându-mi-le, aşa că tot ce pot să fac e să revin la situaţia încurcată dintre noi. Situaţie despre care el ştie doar pe jumătate.

Se holbează la mine de parcă tocmai l-aş fi înjunghiat, dar nu mă opresc.

— Chestia asta nu-i cinstită nici faţă de ea, nu ţi se pare? Tot ce faci tu.

— Chiar simţi nevoia să mă întrebi dacă am lovit-o? mă întrerupe el. Mă cunoşti oare câtuşi de puţin?

Aproape că-mi vine să râd.

— Dacă te cunosc?! Cum aş putea să te cunosc? Tu mă ştii pe mine, sunt o carte deschisă. Ştii aproape totul despre mine. Vorbim numai despre *mine.* Dar tu? Habar n-am ce ar trebui să cred despre tine.

— Sigur că n-am lovit-o! exclamă şi umerii i se pleoştesc, de parcă toată viaţa s-ar fi scurs din el. A zis că s-a lovit când a deschis uşa dulapului. Habar n-am dacă e adevărat, dar ştiu că nu eu am lovit-o.

Mă copleşeşte un val de uşurare. Cel puţin mi-au dat amândoi aceeaşi explicaţie.

— Anthony a venit duminică seară să stea de vorbă cu mine, dar eram la duş. Probabil că i-a văzut vânătaia şi a inventat toată povestea ca să-i dau atenţie, sau ca să-mi

facă rău, sau mai ştiu eu pentru ce!

Poate că este adevărat. Pare să fie adevărat. Iar acum mă simt oribil fiindcă m-am îndoit de el, fiindcă m-am îndoit de ea – dar ce-ar fi trebuit să fac, cu toate întrebările astea care mă macină pe dinăuntru? Despre ei, despre noi, despre încotro se îndreaptă situaţia asta.

— De ce nu vorbeşti niciodată cu mine? Să vorbeşti cu adevărat. Despre viaţa ta.

Se uită în paharul cu vin.

— Nici n-aş şti de unde să încep. Şi nu e treaba ta. Nu vreau să fie treaba ta. Nu vreau să... Ezită o clipă, căutând cuvântul potrivit. Nu vreau să te *contaminez* cu toate astea.

— Asta ce vrea să însemne? Uite ce e, nu mă aştept s-o părăseşti pentru mine. Ştiu că nu sunt importantă pentru tine...

— Nu eşti importantă pentru mine?! mă întrerupe el. Tu eşti singurul lucru bun pe care-l am în viaţă. *De asta* trebuie să fiu atât de precaut. De asta nu vreau să-ţi vorbesc despre căsnicia sau despre viaţa mea. Nu vreau nimic din toate astea între noi.

Îşi goleşte paharul din câteva înghiţituri lungi. Cum poate cineva să bea aşa şi să nu i se facă rău? Pahar după pahar, atât de repede. Autocompătimirea în care se complace nu-i deloc atrăgătoare, dar în setea mea de companie, mă încântă să ştiu că mă consideră importantă. Mă ajută să mă simt mai puternică.

— Scoate-mă din scenă pentru câteva momente, îi spun. E limpede că eşti nefericit în căsnicie. Aşa că, retrage-te. Asta a făcut soţul meu, şi n-am murit. M-a durut, dar am trecut peste. Viaţa merge mai departe. „Iar acum Ian va avea un copil cu înlocuitoarea mea, iar eu am devenit o fantomă în propria viaţă.” Dar nu rostesc cuvintele astea cu glas tare, ci adaug doar: Deci, nu văd care e problema.

— Nu ai cum să vezi tu care e problema. Pentru asta ar trebui să ne cunoşti. Să ne cunoşti bine. Iar eu nici măcar nu mai sunt sigur că noi doi ne cunoaştem. Vorbeşte pe un ton plin de amărăciune, continuând să privească în paharul cu vin. Ceva trebuie să se schimbe, reia apoi, bălmăjind

uşor cuvintele. Dar trebuie să-mi dau seama cum anume s-o fac. Să scap de ea în *siguranţă.*

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu ea, spun încercând să-i fiu cât mai loială lui Adele în acest moment complet lipsit de loialitate. E soţia ta. Sigur te iubeşte.

Începe să râdă, mai întâi cu un umor neaşteptat, devenind apoi ironic.

— Oh, da, mă iubeşte. Dacă asta are vreo importanţă.

Mă gândesc la prietena mea fragilă, cum aleargă mereu să răspundă la telefon, să-şi ia pastilele, să pregătească masa şi mă înfurii. Cum poate s-o trateze în felul ăsta? Cu atâta *dispreţ?* Dacă n-o iubeşte, să-i dea libertatea să iubească ea pe altcineva. Pe cineva care să se poarte frumos cu ea, aşa cum merită.

— Du-te acasă! îi cer pe un ton rece. Du-te acasă şi rezolvă-ţi mizeriile cu soţia. Eu nu pot face faţă acum la chestia asta.

Nu spune nimic. Se uită doar la mine, iar privirea îi e împăienjenită deja de alcool. O fi venit cu maşina? Dar nu-mi pasă. Asta e problema lui. Deocamdată, nu vreau decât să plece.

— Du-te! îi repet. Şi nu mai bea. E vai de capul tău.

Vreau să plâng – pentru el, pentru Adele şi pentru mine. Mai ales pentru mine. N-am chef să mă cert cu el. Vreau doar să-l înţeleg.

Nu-l privesc când pleacă şi nu răspund la strângerea lui scurtă de mână.

— O s-o rezolv, mormăie din pragul uşii. Într-un fel sau altul. Promit.

Tot nu mă uit la el. Nu-i ofer nimic. Poate că sunt o javră duplicitară, dar totul are o limită. Îl vreau, însă nu aşa. Nu mai pot continua în felul ăsta. Chiar nu mai pot. El şi Adele mă frâng în două.

●

După ce pleacă, îmi torn încă un pahar de vin şi-mi stăpânesc nevoia idioată de a plânge sunându-l pe Adam. Nici chiar bucuria lui efervescentă nu-mi poate schimba starea de spirit, şi în timp ce el îmi povesteşte despre cum

şi-au petrecut ziua la acvaparc şi la ce atracţii s-a dus cu Ian, într-un colţ al minţii mele se derulează din nou discuţia cu David. Rostesc în telefon cuvintele potrivite, şi e minunat să-mi aud băieţelul, dar răsuflu uşurată când spune că trebuie să închidă. Am nevoie de linişte. Mă simt pustie şi istovită şi tristă, şi o grămadă de alte lucruri pe care nu vreau să le analizez. E prima noastră ceartă, şi poate ultima totodată. Şi îmi dau seama, prea târziu, că nu cred de fapt că a lovit-o pe Adele. În adâncul sufletului meu, nu cred. Nu mai cred.

Cu toate că nu-i încă nici ora nouă, îmi iau vinul şi mă bag sub pătură. Vreau să uit de toate pentru o vreme. Să dorm ca să treacă. Poate că mâine-dimineaţă totul o să fie mai bine, cine ştie cum. Sunt amorţită, şi totuşi o parte din mine mă urăşte fiindcă l-am gonit, când am fi putut fi împreună în pat, acum. În pat cu David *al meu,* nu al lui Adele. Nu-mi piere din faţa ochilor expresia de pe chipul lui când şi-a dat seama că-l întreb dacă şi-a lovit soţia. Dezamăgirea aceea cruntă. Dar la fel de bine văd şi vânătaia de pe obrazul lui Adele. Toată spaima şi reticenţa ei afişate în nuanţele acelea de verde şi albastru palid. Indiferent dacă a lovit-o sau nu, ceva e anormal în căsnicia lor. Dar, pe de altă parte, nimic în toată afacerea asta nu e normal, iar dintre noi trei, eu sunt, probabil, cea mai rea.

Mă simt prinsă în cursă. Şi nu ştiu cum ar trebui să procedez. Aşa că fac singurul lucru de care sunt în stare: îmi beau vinul din pahar, deja ameţită de la alcool, şi închid ochii. Adam se va întoarce în scurt timp şi atunci o să mă pot retrage în el, în siguranţa relaţiei cu el. Mă concentrez asupra copilului meu. Singura persoană pe care pot s-o iubesc fără să mă simt vinovată. Adorm.

De data asta, când cârceii întunecaţi şi lipicioşi se întind după mine, şi când deschid uşa căsuţei de păpuşi, nu mai intru în casa copilăriei mele, ci în cea în care am locuit cu Ian după ce ne-am căsătorit. Când încă eram amândoi fericiţi. Sunt în grădină şi e o zi perfectă cu soare – nu foarte caldă, cu o atmosferă plăcută – şi mă joc cu Adam. El nu e bebeluş, cum era pe vremea când locuiam acolo, ci

are şase ani, exact ca acum. Stăm pe malul iazului şi încercăm să prindem mormoloci. Suntem uzi la picioare şi murdari de noroi, dar râdem amândoi când aruncăm plase şi cufundăm borcane în apa murdară.

Un miros de carne friptă pe grătar pluteşte în aer şi, înainte să mă gândesc la el în mod conştient, îl aud pe David strigând că burgerii sunt gata. Ne întoarcem şi zâmbim, iar Adam aleargă spre el. Sunt gata să-l urmez, când zăresc cu coada ochiului ceva licărind în apă. O formă dincolo de suprafaţa ei. Marginile îi scânteiază pe măsură ce prinde contur, aproape argintie în undele întunecate. Mă încrunt, nedumerită. Ăsta e visul meu, eu îl controlez, şi totuşi nu ştiu ce-i asta. Fac un pas pe suprafaţa apei şi calc pe ea ca Iisus – aproape că izbucnesc în râs spunându-mi că sunt Dumnezeul viselor mele – până când ajung la formă şi mă ghemuiesc deasupra ei. Întind mâna în apă şi o agit, dar forma lucitoare rămâne la locul ei. Îmi dau seama că e o altă uşă, iar marginile ei strălucesc mai puternic acum, ca pentru a-mi confirma impresia. O uşă fără clanţă, pe care nu mi-am imaginat-o înainte. Habar nu am de ce este acolo.

Continui să mă uit la ea, dar David mă strigă din nou, apoi şi Adam. Mă aşteaptă să mâncăm împreună, iar eu vreau să fiu cu ei. Uşa lucitoare se estompează şi o clipă mai târziu sub mine nu mai e nimic – doar iazul.

Mă trezesc şi e puţin trecut de ora cinci. Sunt deshidratată din cauza vinului şi dezamăgită de mine însămi. Visul pe care l-am creat a fost perfect – noi trei jucându-ne de-a familia fericită – şi cu toate că mi-e sete, mă simt odihnită, exact aşa cum mi-a zis Adele că voi fi. Încă sunt puţin dezgustată de mine. Ar fi trebuit să mi-o imaginez şi pe Adele în vis. Ei ar trebui să-i fiu loială. Ea s-a purtat foarte frumos cu mine, pe când David e un beţiv mincinos şi infidel, şi Dumnezeu mai ştie cum. Şi totuşi, dacă e să mă iau după vis, pe el îl vreau nebuneşte. Nu l-am lăsat să mi-o tragă în pat, dar i-am permis s-o facă în minte. Şi nu doar să mi-o tragă. În vis l-am făcut să mă iubească, eu îl iubeam la rândul meu şi împreună eram o familie, iar de Adele nu se zărea nici urmă. Existenţa ei am

şters-o complet.

Icnesc, mă ridic să beau apă şi pun ceainicul să fiarbă.

Nu-mi mai e deloc somn după ce m-am culcat devreme aseară, şi nu mai are rost să încerc să adorm la loc, doar pentru o oră sau cam aşa ceva. În timp ce apa fierbe şi eu încerc să dispersez realismul vieţii mele din vis, arunc o privire în dormitorul lui Adam şi mă însufleţeşte brusc gândul că va veni acasă în curând, iar după aceea poate că ar trebui să pun treptat capăt prieteniei cu Adele. Să urmez sfatul lui Sophie. Să mă eliberez şi de David, şi de Adele şi de toată harababura asta tâmpită în care m-am băgat.

Fac un duş ca să alung şi ultimele rămăşiţe ale mahmurelii, mă îmbrac şi sunt gata să plec la serviciu, dar când mă aşez să beau o a doua ceaşcă de ceai, constat că e abia ora şapte. O rază de soare se reflectă în ecranul prăfuit al televizorului şi în minte îmi vine cea de-a doua uşă din vis, cea care licărea în apa iazului. Iau caietul de unde l-am lăsat, în sertarul din bucătărie. Poate că şi Rob a văzut una. Inima îmi bate repede. După seara trecută, n-ar trebui să mai citesc nimic. Şi aşa am făcut destul rău, nu e cazul să mai sap în trecutul lor. Dar nu mă pot stăpâni. Vreau să ştiu totul despre ei. Iar uşa a doua îmi e pretext.

E atât de uşor! Pot să mă duc oriunde vreau. În general am ales locuri pe care mi le-am imaginat, fiindcă în viaţa reală n-am fost nicăieri şi în niciun caz nu vreau să mă duc acasă. Dar oriunde aş fi, Adele e şi ea acolo. Nici măcar nu mi-o imaginez, dar apare oricum. Poate fiindcă mă gândesc mereu la ea. Nu ca şi cum aş vrea să i-o trag, ci altfel, mai bine. Într-un fel mai pur. În vise ne ameţim des. Aşa cum îmi place mie cel mai mult. Pot să plutesc în lumea mea atât cât vreau, fără efecte urâte şi fără să mă pierd de tot.

Adele doarme bine din nou. Toată lumea de la Westlands ne iubeşte la nebunie acum, de parcă ar avea ei ceva de-a face cu însănătoşirea noastră – zici c-am fi pentru ei pacienţii de vis – de vis erotic. Eu mă bucur însă. Pentru că Adele doarme. Ştiu că nu minte, fiindcă mă strecor în camera ei şi stau acolo privind-o timp de câteva minute în

fiecare noapte. Mda, şi mie mi se pare că sună bizar, dacă recitesc ce-am scris. Dar ea e ca Frumoasa Adormită, iar eu veghez asupra ei. E ceva liniştitor, şi n-am nevoie de prea mult somn acum, că n-am mai luat nimic şi nici spaime nocturne nu mai am. Mă rog, mai am la început, înainte să-ncep să le controlez. Uneori prefer să le mai las puţin aşa, pentru fiorii pe care mi-i dau. Ca şi când aş fi într-un montagnes russes. Şi ştiu că nu mi se poate întâmpla nimic rău, fiindcă eu deţin controlul.

Da, e bine că Adele doarme cum trebuie. Are mult de recuperat după săptămâni în care a încercat să rămână trează, şi trebuie să lase în urmă toată mizeria aia. E o senzaţie bizară să-ţi faci griji pentru cineva. Eu acum îmi fac griji pentru Adele, şi înainte de asta nu mi-am făcut niciodată, pentru nimeni. Nici pentru familia mea de rahat şi nici măcar pentru mine. Înainte de Adele, toţi erau la fel, cenuşii. Nimeni nu conta. Niciodată nu m-am gândit că ar fi posibil să conteze cineva pentru mine. Asta să fie dragostea? Poate că în felul meu o iubesc.

Oare ea mă vede pe mine în visele ei sau numai pe veşnic anostul David? Cele mai mari griji mi le fac pentru David. Nu pricep de ce e atât de captivată de el. Nu cred că îşi dă seama cum e tipul cu adevărat. Zice că are ÎNCREDERE în el. Mda, ce să spun! Pot să pun pariu ce-ncântat e de asta. Atât de multă încredere are în el, încât a semnat că-i cedează lui controlul asupra banilor şi bunurilor ei. O avere întreagă, de care numai el dispune. De asta a venit aici avocatul ei. Într-un târziu, Adele mi-a spus. Ştiam că până la urmă o să-mi spună. Nu-i plac secretele. Dar care-i chestia, de fapt? Deci, David o şterge la rahatul lui de universitate ca să-şi ia diplomă după diplomă şi să trăiască pe picior mare, în vreme ce ea e închisă în azilul ăsta de nebuni şi-i dă lui întregul control asupra proprietăţii şi a banilor şi a tot ce are.

Nu pot să cred aşa ceva! Mi-a venit să urlu la ea, dar părea atât de stânjenită povestindu-mi, încât n-am putut s-o fac. Iar acum, faptul e consumat. A zis că e ceva temporar, fiindcă sunt lucruri la care ea nu vrea să se

gândească şi oricum se vor căsători. Dar cine mama dracului îşi dă toţi banii altcuiva? Chiar şi pentru o vreme! Adică de ce-ar face una ca asta? Dragostea e una, dar prostia e cu totul altceva. Ea nu cunoaşte oamenii aşa cum îi cunosc eu. A dus o viaţă protejată, tot timpul. Şi ce n-a înţeles ea e că fiecare e pe cont propriu. Nici măcar nu-l învinovăţesc pe David fiindcă a luat banii – la urma urmei, e un lucru mai puţin INSIPID decât cele pe care le face de obicei –, dar mă enervează că ea i-a dat voie. Banii le iau minţile oamenilor, iar David e unul dintre cei care aproape că s-au făcut cu ceva bani de pe urma fermei – numai că după aia tatăl lui a dat cu mucii-n fasole. Şi interesant e că acum s-a făcut cu o grămadă de bani. Mulţumită lui Adele.

Pariez că n-o să-i recedeze controlul când ea o să iasă de aici. Sunt sigur că o să găsească tot soiul de scuze. David, săracu' băiat de ţăran care are acum o avere la-ndemână! E o chestie atât de smintită, că-mi vine să râd. Aşa de tare mă înfurie, încât nu mai pot să adorm la loc noaptea, când mă trezesc. Şi m-a pus pe gânduri – ce s-a întâmplat de fapt cu părinţii lui Adele? Oare cum se face că a trecut el pe acolo în toiul nopţii, exact la timp ca s-o salveze? Nu cumva a trecut pe acolo exact la timp ca să pună focul?

Eu aş zice că totul s-a întors frumuşel în favoarea lui. Timpul nostru aici se apropie de sfârşit, dar dacă Adele îşi închipuie că o s-o uit şi aşa mai departe, se-nşală. O s-o caut şi o să stau cu ochii pe ea. Fiindcă în niciun caz nu cred că David e...

— Îmi pare rău, spune el.

Suntem în cabinetul lui, cu biroul între noi. Tremur. Continui să tremur de când am lăsat din mână caietul, în dimineaţa asta.

— Ştiu că băusem, dar am vorbit serios când am spus că o să clarific situaţia, continuă el. E tăcut. Gânditor. Probabil efectul mahmurelii. Ştiu că am o căsnicie nefericită. Ştiu. Şi n-ar trebui să te încurc şi pe tine aşa. Ce mi-ai spus seara trecută...

— N-am venit ca să vorbim despre seara trecută, îl

întrerup cu răceală în glas.

Am senzaţia că m-a împins cineva în apă rece ca gheaţa. Ard de nerăbdare s-o văd pe Adele şi să aflu dacă suspiciunile mi se confirmă.

— Vreau să-mi iau liber după-amiaza, adaug. Boilerul mi s-a stricat şi instalatorul tocmai m-a sunat şi mi-a zis că poate veni între două şi şase. Sue spune că are o zi mai liberă şi că poate să-i primească ea pe clienţi şi să lucreze la biroul meu.

Are patru programări, iar asta mă bucură. Nu trebuie să-mi fac griji că va veni acasă şi ne va găsi împreună.

I-am trimis lui Adele un mesaj de îndată ce am ajuns la serviciu dimineaţă, ştiind că va fi singură acasă. Nu i-am spus despre ce e vorba, nu voiam să-şi facă griji şi să bată în retragere, aşa că i-am scris doar:

În visul meu de noaptea trecută mi-a apărut o a doua uşă, ciudată. Fără clanţă. N-am putut s-o deschid. Ţi s-a întâmplat vreodată aşa ceva? Sunt liberă după-amiază, dacă ai chef să luăm prânzul împreună.

Totul relaxat şi inocent, în ciuda degetelor care îmi tremurau în timp ce tastam. Mi-a răspuns imediat, sugerând un mic bistrou cu câteva mese afară, nu prea aproape de clinică şi pe o alee lăturalnică, într-o zonă rezidenţială. Nici ea nu vrea să fim văzute împreună.

— Sigur, răspunde el.

Palmele îmi transpiră când ridică ochii spre mine, şi pentru prima dată îmi pare un străin. Nu David al meu, nu David al lui Adele – poate că e *David al lui David,* cel care întotdeauna capătă tot ce-şi doreşte. Îi mulţumesc în gând lui Adele pentru că a acceptat să ne întâlnim. N-aş fi putut să aştept până luni. Trebuie să ştiu, şi numai ea îmi poate spune. Am început să umplu locurile goale din puzzle-ul căsniciei lor nebune, şi nu-mi place deloc imaginea care prinde contur.

— Sper că nu e nimic grav, adaugă el. Boilerele sunt scumpe. Dacă ai nevoie de...

— Am o asigurare, îl întrerup.

Chiar avea de gând să-mi ofere bani? Ai cui? Ai lui sau ai lui Adele?

— Bine.

Răspunde scurt – răceala mea i-a atins un nerv sensibil. Pare ofensat, dar nu sunt sigură cât îmi pasă.

— Mulţumesc.

Mă îndrept spre uşă păşind cu stângăcie, fiindcă ştiu că mă priveşte.

— Louise!

Mă întorc şi mă uit la el. Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi îmi aminteşte de prima zi în care am vorbit aici, în cabinetul lui, de tensiunea fizică dintre noi. Şi încă mai e prezentă, împingându-mă către el, dar acum e-nvăluită în îndoieli şi suspiciuni. E lovită, ca obrazul lui Adele.

— Chiar ţin la tine, să ştii. Cu adevărat. Mă gândesc la tine tot timpul. Nu pot să mă abţin. E ca şi când în mintea mea am cu tine o viaţă aparte.

Cuvintele se revarsă din el, iar eu nu mă pot gândi la altceva decât că nu de asta am nevoie acum – nu acum, nu înainte să *ştiu.*

— Cred… continuă el. Cred că mă îndrăgostesc de tine. Şi ştiu că trebuie să-mi pun viaţa în ordine. Trebuie să rezolv încurcătura asta. Nu pot să dorm noaptea gândindu-mă cum să fac, şi ştiu că tu nu înţelegi asta şi că nici eu nu te ajut să înţelegi, dar e ceva ce trebuie să rezolv singur. Şi o să încep s-o fac. Azi. Şi ştiu că ai dreptate să fii supărată pe mine. Am vrut să-ţi spun toate astea. Atâta tot.

Sângele îmi năvăleşte în faţă, şi în picioare, şi peste tot între ele, de parcă îmi goneşte prin vene încercând să găsească o cale de a exploda în afară. Acum? Acum îmi spune asta? Mintea mi-e şi aşa făcută varză, iar el îmi serveşte asta. Se îndrăgosteşte de mine? Oh, Doamne! Nu ştiu ce să mai cred. Nu ştiu ce să mai simt. Dar Adele mă aşteaptă, şi trebuie să aflu de la ea cel puţin o parte din adevăr înainte să mă pot gândi la asta. Trebuie să ştiu ce fel de om e, cum e *cu adevărat,* dincolo de aparenţe. Ce fel de minte are.

Încuviinţez din cap, îmi înghit nodul din gât şi ies lăsându-l acolo, înşfăcându-mi geanta de sub birou şi repezindu-mă afară, la aer, fără să-i spun măcar lui Sue că plec.

30

— ADELE —

Stau la soare şi beau un pahar de Sancerre rece şi interzis, aşteptând-o pe Louise. Louise... E uimitor ce efect considerabil poate avea femeia asta minunată asupra stării mele de spirit. Seara trecută, când David s-a dus la apartamentul ei mic şi soios direct de la cabinet, m-a durut atât de tare, încât am vrut s-o omor, în ciuda încercărilor ei jalnice de a-mi sări în apărare şi de a-l trimite acasă. Dacă e să fiu sinceră, a fost prea puţin şi prea târziu – şi mai rău chiar decât alegerea lui David de a se duce direct la ea, nu la mine, după tot ce am făcut pentru el când am vorbit la telefon cu doctorul Sykes. Aş fi putut să-l *distrug,* dar el n-a ţinut seama de asta. Nu mi-a arătat pic de recunoştinţă. Pe urmă a venit acasă, a intrat în biroul lui şi s-a îmbătat, după care s-a împleticit în pat, să se culce. Nici măcar un mulţumesc!

Îl iubesc pe David. Îl iubesc cu adevărat, nebuneşte, din tot sufletul, oricât de sentimental ar părea, dar sunt mai puternică decât el. Da, lucrurile trebuie să se schimbe, dar eu sunt cea care va fi nevoită să-şi murdărească mâinile făcând-o. Aşa că seara trecută am strâns din dinţi şi mi-am înghiţit durerea. Am împins-o adânc în mine, acolo unde nu mă mai poate afecta, fiindcă nu ne permitem încă o ceartă. Încă nu. Iar apoi, ca printr-un miracol, am primit mesajul de la Louise. A doua uşă. Zâmbesc în timp ce sorb din vin, deşi sunt singură şi probabil că aş părea dusă cu pluta, dacă m-ar vedea cineva. A văzut a doua uşă. Deja. Asta schimbă complet lucrurile. Totul trebuie să fie la locul lui înainte s-o deschidă. Înainte să afle.

Freamăt de entuziasm când o văd apărând de după colţ şi apropiindu-se. Arată bine, foarte bine, şi sunt mândră de ea. Pare chiar mai înaltă acum, că a mai slăbit şi s-a tonifiat, iar pometii – deşi nu la fel de bine definiţi ca ai mei – îi pun în valoare faţa drăguţă. Pe mine muşchii mă dor din

lipsă de mişcare, iar spatele mi-e încordat din cauza tensiunii. Eu mă trec în timp ce ea înfloreşte. Nu e de mirare că David se îndrăgosteşte de ea. Gândul ăsta mă doare. Gândul ăsta o să mă doară mereu.

— Vin? întreabă ea şi zâmbeşte.

E agitată şi geanta îi cade pe jos când încearcă s-o agaţe pe spătarul scaunului.

— De ce nu? E o zi minunată, iar vizita ta e o surpriză plăcută.

Îi surprind privirea pe faţa mea, unde se mai zăresc urmele vânătăii. Se estompează rapid acum, de parcă ar şti într-un fel că şi-a făcut treaba. Îi fac semn chelnerului să mai aducă un pahar.

— Cum de ţi-ai luat liber?

— Ei, o problemă cu boilerul, răspunde ea pe un ton lejer. Instalatorul vine mai târziu, dar mi-am zis să-mi iau liber toată după-amiaza. Să fiu a naibii.

Nu se pricepe deloc să mintă – ceea ce e chiar înduioşător, ţinând cont că i-a tras-o soţului meu chiar de când ne-am împrietenit. Chelnerul vine cu paharul ei şi cu două meniuri, şi ne prefacem amândouă că-l studiem în vreme ce ea ia rapid câteva înghiţituri din vin.

— Deci, ai văzut o altă uşă? o întreb aplecându-mă conspirativ spre ea, deşi suntem singurele cliente de pe terasă, dar vreau să se simtă aproape de mine. Unde? Şi cum era?

— În iazul de la vechea mea casă. Eram acolo cu Adam – (aici roşeşte puţin) –, ne jucam, şi când m-am întors să plec, a apărut sub oglinda apei. Lucea.

Nu-mi spune tot adevărul despre vis – trebuie să fi fost şi David acolo, îmi dau seama după cum a roşit –, dar nu mă sinchisesc. Nu mi-ar păsa nici dacă şi-ar fi imaginat trei de David trăgându-i-o simultan. Uşa e importantă. Asta contează.

— Ca un argint scânteietor, precizează ea. Şi apoi a dispărut. Ţi s-a întâmplat asta vreodată?

Clatin din cap, nedumerită.

— Nu. Ce ciudat! Mă întreb ce rol o fi având.

Ea ridică din umeri.

— Poate că a fost doar o bubă a creierului meu.

— Poate.

Inima îmi bate însă frenetic. Deja mă gândesc la ce trebuie făcut înainte s-o deschidă.

Chelnerul revine să ia comanda, iar eu fac o sumedenie de fasoane, cum că nu mi-e foame, că am vrut doar să ies din casă şi atunci îi văd expresia gânditoare şi îngrijorată, şi îmi dau seama până unde a ajuns citind din caiet. Ştiu ce rost are prânzul ăsta. Trebuie să mă concentrez insistent ca să nu zâmbesc şi să nu râd în gura mare, mulţumită de cât de perfectă e ziua de azi şi de cât de minunat am plănuit totul.

— Trebuie să mănânci ceva, Adele. Ai slăbit deja prea mult. Oricum, adaugă ea cu un aer nonşalant, fac eu cinste.

— Oh, mulţumesc! Sunt teribil de jenată, dar când am ajuns aici mi-am dat seama că am uitat să-mi iau portofelul. Sunt tare împrăştiată!

Comandă pentru amândouă ravioli cu ciuperci – preluând iniţiativa aşa cum n-ar fi făcut-o niciodată la începutul relaţiei noastre – şi aşteaptă să plece chelnerul înainte să înceapă să vorbească:

— Chiar ai plecat fără bani la tine sau controlează David tot ce cheltuieşti?

E directă fata asta, trebuie să recunosc. Mă fâstâcesc, ca pentru a încerca să ascund ceva, şi bâigui că e o idee ridicolă, până când întinde braţul peste masă şi-mi ia mâna într-a ei. Un gest de solidaritate, de prietenie şi de dragoste. Chiar cred că mă iubeşte. Nu pe atât pe cât şi-l doreşte pe David, dar ţine la mine.

— Am citit în caiet ceva ce m-a îngrijorat puţin. N-ai decât să-mi spui că nu mă priveşte şi să-mi văd de treaba mea şi tot ce mai vrei tu, însă chiar i-ai cedat lui controlul asupra moştenirii tale? După incendiu? Şi dacă da, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi te rog că e doar o măsură temporară.

— Oh, nu-ţi face griji pentru asta, zic şi ştiu că arăt ca o căprioară rănită privind drept în gura puştii – povestea

clasică a victimei care îşi apără agresorul. David se pricepe mult mai bine la bani decât mine, şi era o avere prea mare de gestionat, şi... oh, Doamne, ce jenant...

Mă strânge uşor de mână.

— Nu fi caraghioasă! De ce să te simţi jenată? Îmi fac griji pentru tine. Dar ţi-a returnat dreptul de control, da? După ce ai ieşit de la Westlands şi ai fost din nou pe picioarele tale?

I s-a umezit palma. Are un interes personal în chestia asta, ştiu bine.

— Aşa a vrut, murmur. Serios a vrut. Dar câteva luni mai târziu am avut din nou o mică depresie, şi a hotărât – am hotărât *împreună* – că e mai bine să continue el să se ocupe de tot. Pe urmă ne-am căsătorit, aşa că oricum erau banii *noştri.*

— Oh!

Se lasă pe spate în scaun şi ia o înghiţitură zdravănă de vin în timp ce asimilează totul, văzându-şi bănuielile confirmate.

— Sună mai rău decât e în realitate, o asigur pe un ton moale, protector. Îmi dă bani de buzunar şi un buget pentru mâncare, şi, în orice caz, niciodată nu mi-a păsat prea mult de bani.

— Un buget pentru mâncare? exclamă făcând ochii mari. Bani de buzunar? Dar ce, suntem cumva în anii ’50? Acum, adaugă după o pauză, înţeleg ce e cu amărâtul ăla de mobil vechi.

— Nici de telefoane nu-mi pasă. Serios, Louise, nu contează. Sunt fericită. Şi vreau ca David să fie fericit.

Poate că am exagerat cu tonul pătimaş, dar adevărul e întotdeauna credibil, şi dorinţa mea de a-l şti mereu fericit chiar a fost pătimaşă.

— N-aveţi nici măcar un cont comun sau aşa ceva?

— Sincer, Louise, n-are importanţă. E-n regulă. Dacă vreau ceva, îmi cumpără. Aşa e căsnicia noastră. Nu-ţi face griji. El a avut întotdeauna grijă de mine.

Îmi dau o şuviţă de păr pe după ureche şi zăbovesc o frântură de clipă cu degetele pe vânătaie. Un gest mărunt,

dar suficient pentru ca Louise să-l sesizeze şi creierul ei să înregistreze împreună banii şi lovitura.

— De parcă ai fi un copil, replică ea, şi ştiu că se gândeşte la prietenia noastră secretă şi la apelurile telefonice, la pastile, vânătaie şi acum la bani, creând conexiuni între ele.

În momentul ăsta, ţine la mine mai mult decât la David. În momentul ăsta cred că, de fapt, pe el îl urăşte. Eu nu l-aş putea urî niciodată. Poate că asta e cea mai mare deosebire dintre noi.

— Te rog, lasă lucrurile aşa cum sunt! E-n regulă. Când se întoarce Adam? o întreb, folosindu-mă de comparaţia ei cu un copil pentru a schimba subiectul. Cred că eşti tare nerăbdătoare să-l vezi. Probabil a mai crescut puţin. La vârsta asta cresc repede, nu-i aşa?

Chelnerul vine cu mâncarea, iar ea comandă un al doilea pahar de vin şi adaugă tăcută regretul meu că n-am copii la lista neajunsurilor lui David. Mai mult combustibil pentru focul care creşte în ea. Raviolii sunt gătiţi perfect, dar ea îi împinge de colo colo în farfurie, fără să guste. Probabil că ar trebui să fac şi eu la fel, ca să-mi păstrez aparenţa de anxietate, dar m-am săturat să tot arunc mâncare bună, aşa că mănânc – delicat, ce-i drept –, în timp ce ea îmi povesteşte despre vacanţa lui Adam şi despre cât de bine se pare că s-a simţit el.

Dar niciuna din noi nu este atentă cu adevărat la ce vorbim. Ea e plină de furie şi dezamăgire, iar eu de exaltare ştiind că Louise a descoperit cea de-a doua uşă. Zâmbesc şi scot interjecţiile potrivite, iar ea se străduieşte să rostească toate cuvintele necesare, însă aş vrea ca prânzul ăsta să se încheie acum. Am alte lucruri de făcut.

— Acela e...?

Se opreşte la jumătatea propoziţiei şi se încruntă, privind fix undeva în spatele meu. Mă întorc să mă uit.

— Cine?

— El e! continuă ea şi se ridică pe jumătate de pe scaun. Anthony Hawkins.

Acum îl văd şi eu şi, oricât de util mi-ar fi fost, simt cum

îmi creşte iritarea. M-a urmărit. Sigur că da.

— Poate că locuieşte în zonă, spun apoi.

— Sau poate că te urmăreşte.

Ia uite la ea, draga mea protectoare! Amanta soţului meu.

— Oh, mă îndoiesc.

Râd ca şi cum ideea m-ar amuza, dar îl sfredelesc furioasă cu privirea. El îşi dă seama că mă stânjeneşte şi are suficientă minte să se întoarcă, să plece şi să intre într-o prăvălioară de la colţul străzii.

— Probabil că-şi cumpără ţigări, adaug.

Adoraţia pe care mi-a arătat-o s-a dovedit utilă, dar faptul că mă urmăreşte e inacceptabil.

— Poate, răspunde Louise nu foarte convinsă.

Ne uităm amândouă la uşa prăvăliei până când îl vedem ieşind, şi sper ca Louise să nu remarce expresia plină de *dorinţă* cu care mă priveşte el înainte să se îndepărteze; soarele îi bate însă în ochi, aşa că sper să fiu în siguranţă din punctul ăsta de vedere. Nu că ar conta, totuşi! Până mâine, Anthony va fi cea mai mică problemă a ei.

●

După ce am terminat de mâncat şi am condus-o înapoi la boilerul ei chipurile stricat, mă duc la sală. Ajung chiar înainte de următorul telefon de la David, dar încă nu sunt la aparat, aşa cum îi spun lui, ci pun în mişcare următoarele rotiţe ale planului meu. El zice că vine direct acasă după serviciu, fiindcă *trebuie să vorbim,* iar eu îi cer recepţionerei ce-mi trebuie şi mă prefac că sunt prea grăbită ca să mai aştept, aşa că o rog să mă sune acasă după ora şase, ca să-mi confirme solicitarea. Nu am nicio îndoială că va suna. E un club exclusivist, am plătit pentru pachetul complet şi, mai mult decât atât, sunt de fiecare dată politicoasă şi drăguţă. Politicoasă şi drăguţă – aşa sunt eu mereu când nu sunt acasă, şi întotdeauna e util să te porţi frumos cu angajaţii. Ăsta-i un lucru pe care ar putea să-l înveţe şi unii dintre ceilalţi membri de aici.

Abia mai respir de emoţie şi incitare, iar nervii îmi sunt întinşi în aşteptarea a ceea ce urmează să se întâmple.

Când ajung acasă şi încep să pregătesc cina, mâinile îmi tremură şi cu greu mă pot concentra. Îmi simt faţa fierbinte, de parcă aş fi la debutul unui episod de febră. Încerc să trag adânc aer în piept, dar nu reuşesc decât să gâfâi scurt şi tremurat. Îmi focalizez gândurile pe a doua uşă şi-mi repet că o şansă ca asta probabil că nu voi mai avea niciodată în viaţă.

Degetele transpirate îmi alunecă pe ceapa pe care vreau s-o toc şi e cât pe ce să mă tai. Nu ştiu de ce insist atâta cu prepararea cinei. Tot la coşul de gunoi va ajunge, dar trebuie ca lucrurile să pară cât mai normale posibil, iar de când m-am măritat, gătitul a devenit un surprinzător motiv de mândrie pentru mine. Feliile de ceapă inegale ar putea fi un indiciu că *ştiu* ce va urma, iar David e teribil de bănuitor zilele astea.

Îi aud cheia în yală şi îmi simt tot trupul vibrând de tensiune, iar lumina din bucătărie îmi pare brusc prea strălucitoare. De data asta reuşesc să trag adânc aer în piept. Îmi văd mobilul pe blat, lângă chiuvetă, pe teritoriul nerevendicat dintre mine şi telefonul fix de pe perete. Mă uit la ceas. Şase fără câteva minute. Perfect.

— Bună, îl salut cât încă e în hol, şi ştiu că vrea să se ducă şi să se închidă în birou. Ţi-am cumpărat o sticlă de Châteauneuf-du-Pape. Vino şi deschide-o, ca să respire.

Vine în bucătărie ca un căţel timid căruia îi întinzi un rest de carne. Cum de-a ajuns dragostea noastră în halul ăsta?

— Deci, încă ne prefacem că totul e-n regulă, spune el pe un ton istovit.

— Nu, răspund jignită. Dar cel puţin ne putem purta civilizat. Putem fi prieteni, nu-i aşa, în timp ce ne rezolvăm problemele. Ne datorăm asta unul altuia, nu crezi?

— Uite ce e...

Telefonul sună şi, cu toate că aşteptam apelul, aproape că tresar, iar mâna mi se încleştează pe mânerul cuţitului. Fac un pas spre telefon, dar David îmi taie calea, aşa cum ştiam că va face.

— Trebuie să fie de la clinică, îmi spune. Răspund eu.

Rămân cu privirea plecată, continuând să tai ceapa în

timp ce pielea mă furnică de încordare, şi ascult. A venit vremea ca de mica lui relaţie secretă să se aleagă acelaşi praf ca şi de căsnicia lui.

— Alo? Da, sunt David Martin. Bună ziua, da... Ce doriţi să confirmaţi? Scuzaţi-mă, nu sunt sigur că înţeleg bine. Prelungirea unui abonament de membru invitat?

Mă întorc spre el – n-am încotro – cu o expresie de îngrijorare nevinovată că se va înfuria fiindcă sunt cheltuitoare şi fiindcă am o prietenă despre care nu i-am spus. El nu se uită la mine. Încă nu. Se încruntă.

— Pentru cine?

Şi atunci văd. Şocul, în vreme ce încearcă să asimileze informaţia. Perplexitatea.

— Scuzaţi-mă, aţi spus Louise Barnsley?

Acum întoarce privirea spre mine, dar încă încearcă să pună lucrurile cap la cap în minte. Lumea lui tocmai s-a întors cu susul în jos şi apoi a fost deviată de pe axă.

— Şi este vorba despre prelungirea unui abonament de invitat încheiat de soţia mea?

Ridic din umeri spre el cu o expresie imploratoare şi şoptesc:

— E o prietenă pe care mi-am făcut-o.

— Bun, sigur, mulţumesc. E foarte bine.

Privirea îi cade pe mobilul meu şi întinde mâna spre el în timp ce închide telefonul fix, înainte să apuc măcar să mă prefac că vreau să-l iau.

— Îmi pare rău, îi explic. E o femeie pe care am cunoscut-o. Atâta tot. Doar o prietenă. N-am vrut să-ţi spun nimic. Mă simţeam singură, iar ea a fost drăguţă cu mine.

Nu mă ascultă, ci se uită prin mesajele de pe telefonul meu, cu chipul vânăt de furie. Le-am păstrat pe cele mai multe. Fireşte că da. Exact pentru acest moment.

Se holbează la mine şi strânge în mână mobilul atât de tare, încât mi-e teamă că-l va sparge. Pe cine ar vrea cel mai mult să sugrume acum, pe mine sau pe Louise?

— Îmi pare rău! repet.

E palid, cu maxilarul încleştat şi întreg trupul îi tremură, zguduit de emoţiile pe care încearcă să le controleze. O

singură dată l-am mai văzut ca acum, şi asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Aş vrea să-l iau în braţe. Să-i spun că totul va fi bine. Că mă ocup eu ca totul să fie bine pentru el. Dar nu pot. Trebuie să fiu puternică.

— Ies.

A scuipat cuvântul printre dinţii strânşi. Cred că nici măcar nu mă mai vede.

Se repede la uşă, iar eu îl strig, dar nu se opreşte nicio secundă – un vârtej de furie şi perplexitate. Uşa se trânteşte şi rămân singură.

Aud ceasul ticăind în liniştea care s-a lăsat. Mă uit după el o vreme şi apoi îmi umplu un pahar cu vin din sticla desfăcută. Ar fi trebuit să stea mai mult să respire, dar nu-mi pasă.

Oftez adânc după prima înghiţitură şi îmi rotesc capul în stânga şi-n dreapta, ca să mă dezmorţesc. Biata Louise! îmi spun. Sunt extenuată, dar încerc să mă scutur de oboseală. Încă mai am lucruri de făcut. În primul rând, să verific că Anthony a lăsat pachetul acolo unde i-am cerut să-l lase. Şi apoi să *văd* ce face David. Oboseala n-are decât să mai aştepte.

La urma urmelor, o să dorm când voi fi moartă.

31

ATUNCI

Mâine vor pleca. Luna s-a încheiat şi niciunul dintre ei – pacienţii vedetă – nu mai are motive să rămână în continuare. E o senzaţie bizară, iar Adele nu-şi poate stăpâni un zâmbet în timp ce-şi face bagajele. Libertate, după Westlands, şi căsătoria cu David la sfârşitul semestrului. În ciuda tuturor celor întâmplate, viitorul arată bine. Îşi face griji doar pentru Rob. El ia totul în glumă, dar este evident că nu vrea să se întoarcă la sora lui. O doare să-l vadă aşa, aproape vulnerabil. Şi la fel o doare să-l părăsească. Ăsta e singurul ei motiv de tristeţe în timp ce-şi împachetează hainele în valiza mică, însă e unul greu.

— Vrei să mergem pe malul lacului? îl întreabă.

El stă pe patul ei, privind-o cum îşi strânge lucrurile şi, pentru prima dată de când îl cunoaşte, are mai degrabă aerul unui băieţel, decât al unui tânăr aproape adult. Părul negru îi atârnă peste faţă, dar îi poate zări pe dinţi licărul aparatului dentar pe care nu-i place să-l poarte. Dar şi-a călcat tricoul. Până la el, n-a cunoscut nicio persoană care să-şi calce tricourile sau blugii. Poate că-şi calcă şi şosetele! Poate că asta e fărâma de control pe care a mai păstrat-o în ceea ce ei îi pare o viaţă total necontrolată. O excentricitate în haosul lui.

Scoate ceva din buzunarul tricoului şi zâmbeşte. Un joint frumos rulat.

— Ultima tranşă de iarbă. Ce ne opreşte? Poate că o să ne prindă pipând şi o să ne ţină mai departe aici.

Ea ştie că, într-un fel, el asta speră. Ştie că i-ar plăcea să mai rămână amândoi la Westlands, iar o parte din ea îşi doreşte acelaşi lucru, fiindcă nu-şi poate imagina cum va fi să nu-l mai vadă în fiecare zi. Dar îi e prea dor de David şi freamătă de emoţie când se gândeşte că-l va vedea, îl va săruta şi se va mărita cu el, fără niciun părinte în jur care să se opună.

Rob bănuieşte că ăsta-i sfârşitul prieteniei lor, dar ea ştie că nu e aşa. Poate că la un moment dat, după ce se vor căsători, Rob va putea veni să stea la ei. David o să-l placă, nu se îndoieşte de asta. Cum ar putea să nu-l placă? Rob e fabulos de-a dreptul, cum să nu-l placă cineva?!

Îi ia mâna; îi place s-o simtă într-a ei. Aproape că a uitat cum e să-l ţină pe David de mână şi asta pare un fel de trădare, însă David nu-i aici, iar Rob e, şi, în felul lor, ei se iubesc.

— Ce mai aşteptăm? întreabă ea.

Azi nu e chiar atât de cald, vântul care adie de pe apă aduce cu el un aer rece care pişcă din când în când, dar lor nu le pasă când, sub copacul sub care s-au întâlnit prima dată, îşi trec ţigara de la unul la altul. Şi ei îi va lipsi iarba. Nu şi-l poate imagina pe David dorindu-şi să se drogheze. Şi nu-i poate spune că s-a drogat aici. Ar fi oripilat. Un alt secret al ei şi-al lui Rob.

— Poate că acum o să ard caietul, spune el. Ca un fel de ceremonie de adio.

Tonul îi e la fel de relaxat şi ochii îi scânteiază ca întotdeauna, dar ea ştie că e deprimat. Şi-i strânge mâna tare.

— Ba nu, păstrează-l. Niciodată nu ştii la ce surprize poţi să te mai aştepţi de la visele tale.

Trage fumul în piept, savurând uşoara ameţeală, şi-i dă înapoi jointul.

— Iar când o să vii în vizită, o să-mi povesteşti despre ele, adaugă ea zâmbind. Ai face bine să mă incluzi şi pe mine în câteva dintre visele tale.

— Şi tu. Pe David mohorâtul o să-l tot vezi. Nu mai e nevoie să-l şi visezi.

Îi dă în joacă un ghiont în braţ, iar el râde, cu toate că a vorbit serios. Va fi cu totul altfel când se vor întâlni din nou. Cum i-ar putea iubi ea pe amândoi, dacă nu se pot iubi unul pe celălalt? Imposibil!

— Nu te deranjează că te întorci acasă? întreabă el.

— Nu cred.

Nu e sigură, dar asta face parte din planul terapeutic.

Confruntă-te cu situaţia, cum s-ar spune. Întoarce-te la sursa traumei. Petrece un timp acolo.

— Sunt multe camere care n-au fost afectate, iar cele care au ars au fost curăţate şi s-au făcut reparaţii provizorii. A organizat David totul.

— Bănuiesc că nu i-a fost greu, dat fiind că i-ai dat lui toţi banii, replică Rob sec.

— Nu i i-am dat lui! exclamă ea exasperată. Ţi-am tot spus. E doar pentru moment. Aşa e mai uşor. Nu puteam să mă ocup de aici şi de taxele lui la universitate, şi de problemele casei şi de tot. În plus, sunt prea multe lucruri la care să mă gândesc. Mă *bucur* că a preluat el totul. Termină cu asta, Rob! Şi nu mai spune nimănui. Şi aşa i-a fost greu lui David după incendiu, nu e nevoie să ajungă vestea la presă.

— Bine, bine. Doar că-mi fac griji pentru tine.

Nu e momentul potrivit pentru prima lor ceartă, iar Adele ştie că el îşi dă seama de asta.

— Şi, adaugă Rob după o pauză, o să-mi fac mai multe griji când o să rămâi singură în casa aia mare şi veche.

— O să fie bine. Şi e doar pentru câteva săptămâni. Sunt destui oameni care vor trece să vadă ce fac – unii dintre localnici, avocaţii mei şi, desigur, un doctor. Va veni chiar şi cineva să-mi aducă mâncare şi să facă curat, când o să fie nevoie. Iar David zice că mă va vizita în weekenduri ori de câte ori o să poată.

— O nouă viaţă întreagă te aşteaptă, spune el pe un ton visător. Şi când mă gândesc la mine, înapoi în locul ăla de rahat, cu soră-mea aia oribilă!

— Chiar aşa de rău e?

Rob încă nu i-a povestit nimic despre viaţa lui, deşi de-o săptămână ea a tot insistat discret.

— E aşa cum e, răspunde el şi încearcă să sufle inele de fum, dar vântul i le risipeşte înainte să apuce să le formeze măcar pe jumătate, aşa că renunţă. Până mâine nu vreau să mă gândesc la asta.

— Poţi să mă suni, să ştii. Îţi dau numărul meu de mobil. Dacă lucrurile-s de rahat, sună-mă. Vino şi stai la noi câteva

zile.

— Da, sunt sigur că David s-ar înnebuni după ideea asta!

— David e la universitate, replică ea şi apoi, într-o izbucnire de rebeliune, adaugă: Şi la urma urmei, e casa mea!

Zâmbesc amândoi, iar ei îi este clar că el o iubeşte, şi gândul îi dă o senzaţie caldă, deşi puţin cam complicată. David e totul pentru ea, dar acum are şi Rob un loc în inima ei. Fără el, nu s-ar fi putut simţi deja atât de bine. Poate că ar fi închis-o la azil pentru totdeauna.

— Vorbesc serios, insistă ea, năpădită de un val de afecţiune. Oricând vrei.

— Bine. Poate o să vin.

Adele speră ca el să vină. Speră că va prefera să apeleze la ea, decât să se chinuiască singur. Dar e mândru, ştie asta. La fel de mândru ca David, dar în alt fel.

— Promiţi? insistă ea aplecându-se astfel încât feţele lor sunt la o palmă una de alta, iar părul ei îi mângâie obrazul.

— Promit, minunata mea Frumoasă Adormită. Promit.

— Bun! exclamă ea şi-l sărută pe nas. Am stabilit, deci.

32

— LOUISE —

„N-ar fi trebuit să-i deschid uşa, n-ar fi trebuit să-i deschid uşa”- numai la asta mă pot gândi în timp ce oroarea haosului care se abate asupra mea devine evidentă. Dacă nu i-aş fi dat drumul în casă, n-aş fi nevoită acum să mă confrunt cu ea. Nu încă. Îmi vine să mor. Şi nu ştiu ce să mai spun.

El tremură de furie în mijlocul camerei mele de zi, fluturând în mână telefonul de doi bani al lui Adele şi zbierând ceva, cum că a citit toate mesajele. Plâng şi nici măcar nu ştiu când mi-au dat lacrimile – poate atunci când a intrat el pe uşă şi mi-am dat instantaneu seama că ştie. Totul parcă s-a lichefiat în mine şi am senzaţia că am fost prinsă având o aventură ilicită, încercând să-mi explic purtarea. Mă urăsc.

— În *tot* timpul ăsta?! strigă el nevenindu-i să creadă, străduindu-se să înţeleagă. În tot timpul ăsta ai fost prietenă cu *soţia mea* şi nu mi-ai spus nimic?

Accentul scoţian îi e mai puternic când e furios, cu o asprime ţărănească, şi mă ia prin surprindere. Glasul unui necunoscut.

— N-am ştiut cum să-ţi spun! scâncesc şi dau din mâini fără rost – poate doar în încercarea de a alunga întreaga situaţie din faţa mea. N-am... Am dat peste ea, efectiv, pe stradă, şi a căzut şi pe urmă ne-am dus la o cafea! N-am intenţionat să mă împrietenesc cu ea, dar apoi mi-a trimis un SMS şi n-am ştiut ce să fac!

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să-i spui că lucrezi pentru mine? Nu ţi s-a părut că aşa ar fi *normal?*

Şocul mă lasă mută pentru câteva clipe şi probabil că aşa par şi mai vinovată. Credeam că ştie totul. Sau poate că a găsit telefonul lui Adele şi a venit direct aici... Poate că încă n-a vorbit cu ea... Sau poate că ea nu i-a spus şi amănuntul ăsta. *Poate că i-a fost prea frică.* Nu ştiu ce să mai fac. Să-i

zic oare că Adele ştia bine că lucrez pentru el? Şi că m-a rugat să păstrez secretul? Dar aşa aş atrage şi mai multe necazuri asupra ei. Şi dintre noi trei, Adele e cea care n-a greşit cu nimic. Aşa că tac.

— Cât de al dracului de scrântită eşti? continuă să se răstească şi stropi de salivă îi ţâşnesc din gură odată cu cuvintele. Dumnezeule, te credeam atât de sinceră! Atât de *normală!* M-ai pândit şi m-ai urmărit?

— Mi-a fost milă de ea! ţip la el, deşi pereţii sunt subţiri şi ştiu că Laura, vecina de alături, aude tot. Se simţea singură!

— Dumnezeul mă-sii, Louise! Ştii cât de nebunească e situaţia asta, da?

— N-am intenţionat să ne împrietenim. Serios, bâigui printre lacrimi. M-am lăsat convinsă şi la început am crezut că ce-am făcut noi la bar nu se va mai repeta.

— Şi de ce nu mi-ai spus? De ce atâtea minciuni nenorocite, Louise? Cine eşti tu, de fapt?

— Nu te-am minţit, doar că nu...

Ridic din umeri neajutorată. „Doar că nu ţi-am spus.” E o scuză jalnică şi îmi dau seama de asta chiar înainte să mă întrerupă.

— Ce mi-ai zis tu la un moment dat? Că eşti ca o carte deschisă? exclamă rânjind, şi abia dacă-l mai recunosc. Mănânci numai rahat! Credeam că pot să am *încredere* în tine! Se întoarce cu spatele şi îşi trece mâna prin păr de parcă ar vrea să şi-l smulgă din rădăcini. Nu pot să pricep cum vine chestia asta. Nu pot!

— Dar ce te îngrijorează de fapt, David?

Exploatez momentul. Cea mai bună formă de apărare e atacul – şi dacă a crezut că poate să aibă încredere în mine, de ce nu mi-a spus niciodată nimic? Poate că el mănâncă numai rahat.

— Ce te îngrijorează, faptul că s-ar putea să ştiu unele lucruri pe care n-ar trebui să le ştiu? Că poate o s-o ajut pe Adele să-ţi ţină piept şi să vadă ce fel de om eşti? Să te dea afară? Să-şi ia viaţa în propriile mâini?

— Ce?!

Se întoarce şi se uită la mine, mă priveşte cu adevărat pentru prima dată de când a dat buzna în apartament. Se încruntă. Coboară puţin vocea:

— Ce ţi-a spus despre mine?

— Oh, niciodată nu spune altceva decât că te iubeşte, răspund şi e rândul meu să rânjesc. Dar văd şi eu unele lucruri. Ştiu cum te porţi cu ea. Cât e de agitată din cauza ta. Îmi dau seama cum te joci cu mintea ei.

Se holbează la mine îndelung, intens.

— Să nu-ţi închipui nici pentru o clipă că ştii ceva despre căsnicia mea.

— Ştiu că ai pe mână toţi banii ei. De asta n-o părăseşti? Săracul băieţaş de fermier salvează o moştenitoare bogată, după care o convinge să-i cedeze lui moştenirea şi nu i-o mai dă niciodată înapoi? Parc-ar fi un roman de Agatha Christie!

Acum m-am înfuriat eu. Da, poate că are dreptate să fie supărat pe mine, şi nu ştiu cum m-aş simţi eu în locul lui – călcată în picioare şi trădată, probabil –, dar s-a culcat cu mine pe la spatele soţiei lui, aşa că mă folosesc de asta ca de un permis de liberă trecere.

— Chiar ai o părere mizerabilă despre mine, nu-i aşa?

E palid, tremură şi ochii îi scapără.

— Nu, nu-i adevărat, zic enervată de lacrimile care mă podidesc. Am sentimente pentru tine. Am crezut că te iubesc. Sau eram pe-aproape, oricum. Dar sunt toate celelalte chestii, David. Lucruri pe care nu mi le spui. Şi despre care bietei tale soţii îi e prea frică să vorbească.

— Dar ce mama dracului îţi închipui tu că ştii, Louise?

Cuvintele îi sunt reci şi sacadate, şi un calm teribil pare să fi pus stăpânire pe el. Furie reţinută. O fi fost o întrebare sau o ameninţare? Mi-e mai teamă de el acum, decât îmi era când ţipa la mine. Mă gândesc la felul cum se poartă cu Adele, şi la cicatricele în urma arsurilor şi la felul cum a salvat-o din incendiu. Şi mă gândesc la bani. Tot eroismul ăla o fi fost pentru ea sau pentru el?

— Ce s-a întâmplat de fapt cu părinţii lui Adele? întreb şi-mi încrucişez braţele la piept în timp ce lansez acuzaţia

implicită. Un foc izbucneşte în miezul nopţii şi tu treceai pe acolo din întâmplare. Mi-a povestit ea despre asta. Eroul ei! Pffiu! pufnesc în încheiere, ca să-i arăt exact ce cred eu despre asta –, deşi în realitate nu ştiu bine ce cred.

— I-am salvat viaţa! mârâie şi degetul îi zvâcneşte spre mine, aproape împungându-mă, şi fac un pas înapoi.

— Mda, aşa e. Dar nu şi pe a părinţilor ei. Ei au murit. Iar asta ţi-a convenit de minune, nu?

Tresare oripilat, cu ochii mari.

— Scârbă împuţită! Chiar crezi că eu...

— Nu ştiu ce să cred! M-am săturat de toate astea. Pastilele, telefoanele, toate rahaturile alea! David al lui Adele, dominator şi manipulator, David al meu, drăguţ, dar smucit, eu încercând să-mi dau seama care eşti tu cel adevărat în toată nebunia asta! N-am vrut niciodată să cred într-un fel sau altul despre toate astea! N-am vrut să fiu prietena ei, dar uite că sunt, şi ţin la ea, şi totul mi se pare o porcărie! Sunt atât de furioasă încât abia mai pot să respir, hohotind şi gâfâind şi încercând să trag aer în piept. Mă simt ca un rahat!

— La dracu', calmează-te, Louise!

Face un pas spre mine încercând să mă prindă de braţe, dar mă scutur, icnesc şi plâng. E şocat de torentul meu de emoţii; cu greu, dar îmi dau seama de asta.

— Sunt singura ei prietenă. Am pornit pe calea distrugerii şi nu mă pot opri. M-am săturat de atâtea întrebări care mă macină. *Singura*! îi arunc din nou în faţă. De ce?

— Louise, ascultă-mă...

— Ce s-a întâmplat cu Rob, David?

Încremeneşte şi aproape că simt cum lumea întreagă îşi ţine răsuflarea între noi doi. A mea se linişteşte.

— De ce nu mai e prieten cu ea? îl întreb. Ce i-ai făcut?

Se holbează la mine.

— De unde ştii despre Rob?

Cuvintele au fost abia mai mult decât o şoaptă.

— Ce i-ai făcut? repet întrebarea, dar ceva în expresia lui mă face să mă îndoiesc că vreau cu adevărat să aflu răspunsul.

El nu pare să mă fi auzit. O vreme stă fără să spună nimic şi atunci îmi dau seama că de fapt nu la mine se uită, ci la ceva de dincolo de mine, ceva ce numai el poate vedea.

— Eşti concediată, rosteşte într-un târziu.

Cuvintele, reci şi cinice, sunt atât de departe de ce mă aşteptam, încât nici nu le-nţeleg sensul şi e rândul meu să mă încrunt, derutată.

— Ce?

— Să depui mâine demisia. Prin e-mail. Nu-mi pasă ce motiv găseşti – inventează ceva. N-ar trebui să-ţi fie deloc greu.

Sunt uluită. Îmi ia slujba? Mă dă afară?

— Şi dacă te gândeşti să-i spui doctorului Sykes despre mica noastră aventură de prost-gust, o să-i arăt astea, adaugă şi-mi arată telefonul lui Adele. Şi o să pari la fel de obsedată ca Anthony Hawkins. Apoi se apleacă spre mine şi continuă, pe un ton scăzut şi controlat, ameninţător: Fiindcă numai o femeie scrântită la cap ar lega o prietenie secretă cu soţia celui care i-o trage. Iar doctorul Sykes e un bărbat serios. N-o să-i pese că ţi-am tras-o. Dar nici nu te va respecta fiindcă ţi-ai pus-o cu mine. Şi va găsi o modalitate să te dea el afară.

Mi-am pierdut slujba. Dintr-odată, totul devine foarte real. David mă urăşte, nu ştiu dacă Adele e bine, iar acum mi-am pierdut şi serviciul. Mă gândesc la acea primă seară la bar, când am râs şi am băut împreună, şi m-am simţit atât de vie lângă el, şi o clipă mai târziu lacrimile îmi ţâşnesc şuvoi. Eu sunt de vină pentru situaţia asta şi ar trebui să mi-o asum, dar, ştiind asta, mă face să mă simt şi mai oribil.

— Ai spus că mă iubeşti.

Sunt jalnică scâncind aşa, ca un şoarece. El nu mai spune nimic, dar faţa îi e contorsionată şi plină de amărăciune. Nu e deloc David *al meu.*

Vreau să plâng mai departe şi cel mai rău e că nici acum, nici după ce totul s-a dat pe faţă, nu ştiu mai multe decât înainte. Cu toate acuzaţiile mele, el tot nu mi-a dat niciun

răspuns.

— David, spune-mi doar... bâigui, detestându-mi tonul rugător şi nevoia de a mai repara ceva.

Dar el mă întrerupe, cu glasul rece ca gheaţa:

— Nu te apropia de mine. Şi stai departe de Adele. Crede-mă, Louise, dacă ştii ce-i bine pentru tine, stai departe de amândoi. Viaţa noastră nu te priveşte, înţelegi?

Încuviinţez din cap ca un copil cuminţit, care a renunţat la orice luptă. Şi pentru ce aş mai lupta? Nu pot să retrag nimic din ce-am spus şi nici nu sunt sigură că aş vrea s-o fac. Tot ce vreau e să primesc răspunsuri, însă pe astea nu mi le va da.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, îmi spune.

Cuvintele sunt calme, dar brutale. Un picior în rinichi care mă lasă fără suflare în timp ce el se întoarce cu spatele şi pleacă. Răsună apoi zgomotul uşii închise şi rămân singură.

Mă prăbuşesc pe podea şi mă fac ghem, plângând ca un ţânc, cu hohote lungi şi spasmodice, incontrolabile.

David e teribil de furios. Şi nu pot nici măcar să-i trimit lui Adele un mesaj ca s-o previn.

33

— ADELE —

Se duce să bea ceva înainte să se întoarcă acasă. Întotdeauna are nevoie să bea ceva, dar de data asta nu mă deranjează. Prefer să aibă timp să se calmeze. Am grijă ca, atunci când se aude uşa de la intrare, să stau la masa din bucătărie, cu urmele lacrimilor pe obraz. Dar nu plâng. Îmi închipui că a avut parte de suficiente lacrimi feminine pentru o seară.

Îmi păstrez nedumerirea în ceea ce-o priveşte pe Louise. Îi cer scuze iar şi iar fiindcă nu i-am spus despre noua mea prietenă, dar mă simţeam singură şi mă temeam că nu-mi va mai da voie să mă văd cu ea, şi încercam doar să fiu o persoană normală. Crezusem că prietenia cu ea îmi va face bine. Îl întreb unde a fost. Şi ce legătură are el cu ea, de ce a plecat atât de furios la auzul numelui ei. Sigur că nu-mi spune adevărul, deşi ar fi trebuit deja să ştie că nu-i merge chiar atât de uşor.

Zice că este una dintre pacientele lui şi mă priveşte atent ca să-mi vadă reacţia, testându-mă. Nu crede totuşi în inocenţa mea, mă cunoaşte prea bine. Aşa că fac ochii mari şi-mi rotunjesc buzele într-un „oh” uşor nedumerit. Sinceră să fiu, sunt chiar puţin dezamăgită de el. Chiar dacă n-aş fi ştiut că şi-o trage cu Louise şi că ea e secretara lui, purtarea din seara asta sigur mi-ar fi ridicat suspiciuni. Oricât l-aş adora eu, un pacient obsesiv e credibil, însă doi... nu mai e chiar atât de veridic. Totuşi, nu trebuie decât să-i cânt în strună mai departe, aşa că asta fac.

Pun întrebările potrivite, iar el îmi serveşte răspunsuri pe bandă rulantă. Nu-mi înapoiază telefonul, dar sentimentul lui de vinovăţie reiese clar din lipsa oricăror întrebări despre prietenia noastră. Îmi pare rău pentru Louise – e evident că pe ea şi-a vărsat cea mai mare parte a nervilor. Dar el nu e obişnuit să fie furios pe ea. Cu mine e cu totul altă poveste. Şi nu mai are suficientă energie ca să se

dezlănţuie şi asupra mea. L-ar istovi.

— Poate că ar trebui să plecăm vreo două săptămâni undeva, spune şi priveşte în podea, cu umerii aplecaţi.

E obosit. Foarte, foarte obosit. De tot. De mine.

— Nu putem, spun. Şi sinceră să fiu, chiar nu putem. Ideea nu se potriveşte *deloc* cu planurile mele. Lucrezi la cabinet de numai câteva săptămâni, reiau. Ce impresie ai face dacă ai pleca? Trimite-o şi pe această pacientă, Louise, la un alt medic, cum ai făcut cu băiatul acela.

— Atunci, poate doar câteva zile. Ca să putem discuta în linişte. Se uită la mine. Suspiciune. Nervi. Toate, într-o privire scurtă. Şi să decidem ce vom face, adaugă.

— Nu putem continua să tot fugim, intervin eu, foarte raţională. Orice probleme am avea, trebuie să rămânem aici şi să le înfruntăm.

Încuviinţează, dar nu-şi ia privirea de la mine, cu un aer gânditor.

Louise e cea care l-a minţit, dar nici în mine n-are pic de încredere. Mereu încercând să-mi analizeze starea de spirit, gândurile, faptele. Nu e convins că n-am ştiut cine e Louise, dar cum ea nu i-a confirmat bănuielile, nu poate dovedi nimic. Simt linia frontului marcată clar între noi pe gresia scumpă a bucătăriei.

E la capătul nervilor şi ceva o să facă, în curând. În cel mai bun caz va divorţa de mine, indiferent de ameninţările mele că-l distrug. Cred că deja nici nu-i mai pasă şi ştiu de ceva timp că puterea pe care o deţin asupra lui e în scădere. Va răsufla uşurat că s-a terminat. Pentru o vreme, cel puţin, înainte să înţeleagă cu adevărat că şi-a nenorocit total viaţa altfel perfectă pentru ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Numai că voi acţiona mai rapid decât el. Aşa, am mai mult curaj. Întotdeauna am fost cu un pas înaintea lui. Sunt şi mai hotărâtă acum. David nu va fi fericit decât atunci când se va elibera de trecut, iar eu nu pot să fiu fericită dacă el nu e.

După ce ieşim în sfârşit din bucătărie – el întâi, spre birou, unde va rămâne o vreme pentru a evita penibilul de

a ne retrage în dormitoare separate, apoi eu, urcând scările spre patul mare şi gol –, stau o vreme întinsă fără să dorm, privind în gol în întuneric şi gândindu-mă. La ei, la noi, la el.

Drumul dragostei adevărate nu e niciodată lin.

34

— LOUISE —

După cât de revigorată mă simţeam înainte, acum sunt extenuată. Abia dacă am dormit în ultimele două zile, cearta cu David derulându-mi-se neîncetat în minte, şi n-am ieşit din casă decât ca să-mi târăsc picioarele până la magazinul din colţ, să iau vin şi mâncare proastă, cu părul strâns în coadă la spate pentru a ascunde – ineficient – faptul că nici măcar nu mi-am făcut duş. Sophie mi-a trimis un SMS cu întrebarea „Cum mai merge?”, pe care l-am şters fără să-i răspund. N-am nevoie acum de un „Ţi-am spus eu” arogant din partea ei.

Aproape că am vomitat când mi-am trimis demisia prin e-mail. Am scris-o de patru ori, printre lacrimi de autocompătimire, înainte să apăs butonul de expediere. Am pus şi adresa lui David în CC, şi numele lui pe ecran mi-a stârnit un nou acces de plâns. Doctorul Sykes m-a sunat imediat, plin de îngrijorare, şi iar mi-au dat lacrimile – fapt care mi-a confirmat într-un fel povestea cu „probleme personale în familie” pe care i-o servisem.

Detalii nu i-am dat şi nici el nu mi-a cerut. M-a rugat să mă mai gândesc timp de o lună, interval pe care el îl va considera o perioadă de întrerupere. Pot să aducă un angajat temporar ca să-mi ţină locul. Nu m-am opus. Poate că într-o lună lucrurile se vor schimba. Poate că David se va mai calma. Poate că se vor muta. Nu-l înţeleg bine pe niciunul dintre ei, aşa că habar nu am ce vor face. Mesajul politicos şi amabil pe care l-am primit tot pe e-mail de la David, trimis şi pe adresa doctorului Sykes, părea scris de un străin, nu de omul care urlase la mine cu o seară în urmă. Am avut dreptate. Nu-l cunosc deloc. Adele e singura care mi-a fost prietenă. Iar el ne-a rănit pe amândouă.

Sunt totuşi îngrijorată pentru ea. Am sperat într-un fel că va trece pe la mine la un moment dat, dar până acum n-a făcut-o, şi nici nu mă mir. Se teme atât de tare să nu-l

supere pe David, încât probabil nu vrea să rişte. Acum am văzut şi eu cum e când se înfurie. I-am simţit dispreţul teribil. Şi nu-mi imaginez cum e să suporţi aşa ceva ani de-a rândul. Poate că a început să lucreze de acasă, pretinzând că e bolnav sau ceva similar. Când nu-mi plâng de milă, fac scenarii după scenarii, închipuindu-mi-l ca pe un monstru de genul lui Hannibal Lecter. În primul rând, aş vrea să ştiu că Adele e bine. Am promis să stau departe de ea, dar cum aş putea s-o fac? La final, David a fost extrem de rece. Oare ce i-a făcut când a ajuns acasă? Încă mai văd vânătaia de pe obrazul ei şi nu cred că n-a lovit-o; oare nu toţi soţii abuzivi îşi neagă violenţa?

Sunt atât de obosită şi de epuizată emoţional, încât nu mai pot să gândesc logic. Tot ce ştiu e că trebuie să aflu ce face Adele şi că nu prea mai am timp. Adam se întoarce poimâine, iar după aceea, cine ştie cât timp liber voi mai avea? Cu siguranţă, mai puţin decât acum, şi nu vreau să-l implic şi pe el în nebunia asta. Trebuie să spun stop la tot ce-a fost. Încă mi se pare de necrezut, când mă gândesc că de acum nu-i voi mai avea nici pe David, nici pe Adele. Şi nici *serviciu.* Îmi înăbuş alte lacrimi. Chiar şi eu încep să mă satur de atâta plâns. „Tu ai declanşat nebunia asta”, îmi spun. „Strânge din dinţi!”

Mâine. O să încerc s-o văd mâine – dar cum, fără să creez alte probleme şi pentru mine, şi pentru ea? Îmi torn un pahar de vin fără să mă sinchisesc că e abia ora două după-amiaza – e o situaţie excepţională – şi mă trântesc pe canapea. Trebuie să fac şi curat în apartament. N-am chef de criticile lui Ian, când se vor întoarce. Mă uit la harababura din jur şi privirea mi se opreşte pe laptop, pe podea lângă televizor, unde l-am lăsat după ce am trimis e-mailul cu demisia, şi îmi vine o idee.

Doctorul Sykes mi-a spus să mă mai gândesc o lună. Deci, nu e ca şi când aş fi fost concediată – deşi tu asta voiai, mulţumesc frumos, *domnule ticălos de la bar;* asta înseamnă că nu mi-au anulat posibilitatea de a mă conecta la server de la distanţă.

Mă aşez pe covor cu picioarele încrucişate, îmi iau vinul

alături şi, cu inima bubuindu-mi de parcă m-ar putea vedea cineva, mă conectez la serverul clinicii. Palmele îmi transpiră şi, cu toate că, tehnic vorbind, nu încalc nicio regulă, am senzaţia că trag cu ochiul la mesajele persoanei iubite. Intru pe agenda de lucru a lui David pentru ziua de mâine. După-amiaza îi este complet ocupată. Nu va pleca de la cabinet mai devreme de ora cinci, în niciun caz. Chiar dacă va trece pe acasă la prânz, va trebui să se întoarcă până la unu şi jumătate. Mă deconectez şi mai beau din vin, conturându-mi planul.

Mâine-dimineaţă o să mai verific agenda o dată, ca să mă asigur că n-a anulat în ultimul moment nicio programare. Pe urmă o să mă duc la Carphone Warehouse pe Broadway ca să cumpăr un telefon ieftin cu cartelă preplătită. Adele are nevoie de un telefon şi nu ştiu dacă David i-a înapoiat vechitura pe care o avea. Dacă-i dau unul pe care să-l ascundă undeva, cel puţin o să ştiu că, dacă dă de vreun necaz serios, poate să mă sune. Aşa o să-mi fac mai puţine griji rupând legăturile cu ei. Fiindcă trebuie s-o fac. N-am de ales.

Mă simt mai bine acum, că mi-am făcut un plan, şi când îmi iau vinul pe balcon, în soarele după-amiezii, constat că sunt mai mulţumită şi fiindcă l-am sfidat pe David. „Naiba să te ia!” îi urez în gând. „Cine dracului te crezi de fapt?”

Încerc să nu mă mai gândesc cum era când îl aveam în patul meu şi ce mult îmi lipseşte intimitatea aceea, deşi mă detest pentru ceea ce simt. Nu mă mai gândesc nici că e mereu prezent în visele mele după ce trec de acea primă uşă şi că suntem toţi o familie fericită. Mă gândesc în schimb la cât de tare m-a rănit şi cât de vinovat e şi naiba să mă ia dacă-l las să-mi spună ce să fac, de parcă aş fi Adele speriata.

Mâine. Mâine voi putea lăsa toate astea în urmă.

35

— ADELE —

Sună deja de câteva ori înainte să realizez că e soneria de la uşă. Iniţial, în năuceala mea, am impresia că vreo pasăre exotică a intrat în casă, dar pe urmă stau să mă întreb dacă sunt totuşi înăuntru şi apoi o aud din nou. Soneria. Sigur e soneria. Mă scoate din sărite şi îmi simt capul greu când mă ridic în şezut pe canapea.

— Adele?

O voce fără trup se aude de afară şi mă încrunt. Chiar ea o fi?

M-am gândit atât de mult la ea, încât nu-mi mai dau seama dacă într-adevăr o aud sau îmi imaginez doar. E foarte greu să mă concentrez şi viaţa ei pare aşa de strâns împletită cu a mea, încât în starea în care sunt acum nu mai ştiu bine unde mă sfârşesc eu şi unde începe ea.

— Adele, eu sunt! Louise! Deschide-mi, te rog! Stau doar o clipă. Dar vreau să ştiu că eşti bine.

Louise. Într-adevăr, ea e. Salvatoarea mea. Zâmbesc, deşi e mai degrabă un rictus, şi probabil că asta e. Un fir de salivă mi se prelinge pe bărbie şi îl şterg cu un gest stângaci înainte să mă ridic cu greu în picioare. Ştiam că o să vină, dar nu mă gândeam că atât de repede.

Respir adânc ca să încerc să-mi mai limpezesc mintea puţin şi să decid dacă să-i deschid uşa sau nu. Ar putea fi un risc, dar ascund totuşi lucrurile de care am nevoie în caseta din tec ornamentat de pe măsuţă. Nu mai ştiu de unde am cumpărat-o şi pentru ce, dar uite că mi-e utilă, în sfârşit.

Mă strigă încă o dată şi îmi zăresc pentru o clipă imaginea în oglindă. Arăt ca naiba. Sunt palidă şi transpirată, iar pupilele îmi sunt atât de dilatate, încât ochii îmi par aproape negri. Buzele îmi zvâcnesc. Nici nu mă mai recunosc, şi îmi vine să râd din cauza asta – un sunet neaşteptat care aproape că mă sperie. Să-i dau drumul în

casă, ori nu – asta-i întrebarea. Dar cu acea parte a creierului care-mi funcţionează normal înţeleg că aş putea avea un avantaj de asta. La un moment dat, oricum aveam să mimez starea asta, iar acum nu e nevoie s-o fac. Planul meu merge înainte. La fel ca toate planurile mele.

Mă împleticesc până la uşă şi o deschid, clipind în lumina soarelui. Cu o oră în urmă n-aş fi fost în stare să mă mişc, dar acum, că mă concentrez, mâinile şi picioarele mă ascultă. Sunt mândră de mine, însă Louise mă priveşte şocată. Şi trece o secundă înainte să înţeleg că eu mă clatin, nu ea şi nici aleea de afară.

— La naiba, Adele! exclamă ea intrând repede şi punând mâna pe braţul meu. În ce hal eşti! Ai băut? mă întreabă conducându-mă spre bucătărie. Hai să punem de o cafea. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Îmi pare tare rău pentru telefon, bălmăjesc. Tare rău.

O las să mă aşeze într-un scaun. Ce uşurare să stau jos! Un lucru mai puţin asupra căruia să mă concentrez.

— N-are de ce să-ţi pară rău.

Pune apă în fierbătorul electric şi caută nişte ceşti şi cafeaua instant. Mă bucur că am în dulap un borcănel „pentru cazuri de urgenţă”. Chiar dacă reuşesc să fiu pe jumătate prezentă, tot n-aş avea energia să-i explic cum funcţionează cafetiera.

— Ai şi tu dreptul la prieteni, Adele. Oricine are dreptul să aibă prieteni, continuă ea în vreme ce se uită în jur căutând băutura, dar nu găseşte nimic. Ce-i cu tine? Ţi-e rău? Ţi-a făcut ceva?

Clatin din cap încet, încercând să menţin lumea pe axa ei.

— Pastilele. Poate că am luat mai multe decât ar fi trebuit.

Se duce la dulap, îl deschide şi ştiu că analizează în minte cât de posibil ar fi să-ţi învineţeşti ochiul cu uşa.

— Serios, nu-ţi face griji, nu-i nicio problemă, sunt luate pe reţetă.

Dar ea nu renunţă, sigur că nu. Trece cu vederea prima linie defensivă, de ibuprofen şi antiacide, şi scormoneşte

printre cutiile din spate, întinzându-le pe blat. Fierbătorul piuie, dar ea nu se clinteşte. Studiază etichetele. Toate poartă numele meu clar scris şi instrucţiunile de administrare specificate de soţul meu.

— Rahat! exclamă în cele din urmă. David ţi-a prescris astea?

Încuviinţez.

— Pentru anxietate.

— Astea nu sunt pentru anxietate, Adele. Sunt antipsihotice puternice. Foarte puternice. Toate, într-o măsură mai mare sau mai mică.

— Ba nu, te înşeli, sunt pentru anxietate.

Nu mai spune nimic, continuând să se uite la cutii, multe dintre ele cu folii pe jumătate goale, după ce am tot aruncat pastilele la scurgere. Desface apoi o cutie.

— Nu are prospect. David îţi aduce medicamentele acasă sau te duci tu să le iei de la farmacie?

— Le... le aduce, răspund încet. Poţi să-mi dai puţină cafea? Sunt foarte obosită.

În realitate, mă mir şi eu cât de repede îmi revin, dat fiind că e abia a doua oară când fac asta.

Prepară în sfârşit cafeaua şi se aşază apoi în faţa mea. Nu mai e nimic aiurit şi visător la dolofana Louise. De fapt, nu mai e nimic dolofan la ea. Ultimele două zile de angoasă au scăpat-o şi de ultimele kilograme dificile.

— De cât timp te obligă să le iei? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— De o vreme. Încearcă mereu altele, răspund cu privirea aţintită în cana de cafea, savurând căldura ceştii pe degetele mele devenite prea sensibile. Eu însă nu le iau de fiecare dată. Dar uneori mă urmăreşte.

Îmi reazem capul de perete, obosită să-l mai ţin drept. Mintea mi se limpezeşte, dar restul corpului îşi revine mai greu.

— I-am spus că vreau să-mi recapăt controlul asupra banilor, murmur ca şi când frântura asta de informaţie n-ar fi deloc importantă. Înainte să ne mutăm, după ce s-a întâmplat în Blackheath. Dar el n-a vrut. A zis că întâi

trebuie să mai iau pastile o perioadă, ca să mă calmez, şi pe urmă o să discutăm problema. Încerca de ceva vreme să mă convingă să le iau, şi eu refuzam mereu, dar pe urmă mi-am zis să încerc totuşi. De dragul lui. De dragul nostru.

— Ce s-a întâmplat în Blackheath?

Autocompătimirea i-a dispărut acum, că se simte din nou atrasă în povestea noastră. Ezit mult înainte să-i răspund.

— Cred că a avut o aventură.

Cuvintele au fost abia ceva mai mult decât o şoaptă, dar când le aude, Louise se trage puţin înapoi şi se înroşeşte la faţă. „Mda, cam doare, nu-i aşa? Acum ştii şi tu cum e."

— Eşti sigură? mă întreabă, iar eu ridic din umeri.

— Aşa cred. Şi cu cine?! Cu proprietara cafenelei de pe colţul cu clinica! Marianne o chema.

Încă îi simt numele amar pe limbă.

— Oh!

„Da, Louise, oh! Înghite găluşca! Acum nu te mai simţi chiar atât de specială, nu-i aşa?" Îmi vine să râd şi pentru o clipă înspăimântătoare mă tem că o să-mi scape un hohot, dar îmi acopăr gura cu mâna şi-mi întorc privirea de parcă m-aş strădui să nu plâng.

— Ăsta trebuia să fie noul nostru început. Casa asta. Slujba asta nouă a lui. I-am cerut din nou să îmi recapăt banii, doar ca să-i pot controla mai bine, iar el a luat-o razna. A... a...

Răsuflarea mi se taie, iar ea face ochii mari.

— Ce-a făcut, Adele?

— Ştii când ţi-am zis că ne-a murit pisica după ce ne-am mutat aici? Ei bine, el a lovit-o cu piciorul. Tare de tot. Iar pe urmă, când zăcea moale, a călcat pe ea, îi explic şi privesc spre uşa din spate şi spre grădină, unde am îngropat-o, apoi adaug: El a omorât-o.

Louise tace. Şi ce-ar mai fi de spus. E prea îngrozită ca să mai vorbească.

— Aşa e David, continui cu oboseală în glas, încă bâiguind uşor cuvintele. Uneori e de-a dreptul fermecător. Foarte amuzant şi drăguţ. Dar când se înfurie, devine o altă persoană. Iar în ultimul timp se pare că orice fac îl înfurie.

Nu pricep de ce nu mă părăseşte, dacă e atât de nefericit. Aş vrea să mă iubească din nou.

Şi chiar asta vreau. Mult de tot.

— Dacă divorţează de tine, trebuie să-ţi dea înapoi toate proprietăţile, replică ea.

Chipul îi împietreşte pe măsură ce piesele micului puzzle pe care l-am pregătit cu grijă încep să prindă contur, apoi scotoceşte în geanta ei şi scoate un telefon mobil.

— E cu cartelă preplătită şi am memorat deja în el numărul meu. Ascunde-l undeva. Şi dacă ai nevoie de mine, sună-mă sau trimite-mi un SMS, bine?

Încuviinţez.

— Promiţi?

— Promit.

Beau din cafeaua care s-a răcit şi mâna încă îmi tremură.

— Şi dacă poţi, nu mai lua pastilele alea. Nu-ţi fac bine. Nu eşti bolnavă. Cine ştie cum îţi alterează chimia creierului?! Acum, hai să te culci. Poţi să dormi ca să dispară efectele neplăcute, până când vine el acasă.

— Şi tu ce-o să faci, Louise? întreb ţinându-mă cu un braţ de umărul ei. Să nu faci nimic prostesc, bine? Nu discuta cu David despre asta.

Ea râde cu amărăciune.

— Nici n-aş avea cum, dat fiind că m-a concediat.

Mă prefac surprinsă.

— Ce-a făcut? Oh, Louise, asta e din vina mea. Îmi pare foarte rău!

— Nu e deloc vina ta. Să nu crezi asta. Tu n-ai făcut nimic greşit.

Trupul ei e mai puternic şi mai tonifiat decât atunci când ne-am cunoscut. Eu *am creat-o* pe această nouă Louise şi mă simt mândră în timp ce mă aşez în patul meu confortabil.

— Oh, Louise! spun somnoroasă, ca şi când acum mi-ar fi venit ideea. Ghiveciul cu planta de lângă uşa din faţă... în partea dreaptă...

— Ce-i cu el?

— Am ascuns în el o cheie de rezervă, în caz că rămân

vreodată pe afară, îi explic şi apoi adaug, după o pauză: El m-a încuiat o dată în casă. Mi-a fost frică.

— Dacă mai face asta vreodată, să mă suni imediat.

Aproape că spumegă tigrişorul ăsta viteaz de femeie.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, murmur în timp ce ea mă înveleşte cu o pătură şi apoi îmi dă la o parte părul de pe obraz, cu un gest delicat. Chiar nu ştiu.

Şi ăsta e adevărul.

36

— LOUISE —

E arămiu ca o alună băieţelul meu mic. Ei, poate nu chiar atât de mic. A mai crescut. Deşi e târziu şi aproape că a adormit, îmi dau seama cât de bronzat şi de sănătos e, şi aproape că izbucnesc în plâns când se repede în braţele mele şi mă ţine strâns. Singurul lucru bun din viaţa mea.

— Ţi-am adus asta, mami.

Îmi arată un breloc cu o scoică încastrată în răşină transparentă. E un suvenir ieftin, dar mă încântă la nebunie. Îmi place fiindcă l-a ales el pentru mine.

— Oh, Doamne, mulţumesc! E foarte frumos. Mâine-dimineaţă la prima oră o să mi-l pun la chei. Acum, ce-ar fi să-ţi duci bagajul în dormitor până când îi spun eu noapte bună lui tati?

— Ne vedem curând, soldăţel! îi strigă Ian şi pe urmă, când Adam pleacă târând după el valijoara Buzz Lightyear, îmi zâmbeşte. Arăţi bine, Lou. Ai mai slăbit cumva?

— Puţin.

Mă bucur că a remarcat, dar cu toate că par mai subţire, „bine” nu e chiar cuvântul pe care l-aş fi ales eu ca să mă descriu azi. După o noapte de nesomn tot întorcându-mă şi răsucindu-mă în pat, cu gândul la viaţa de rahat a cuplului David-Adele, la propria-mi inimă rănită, la faptul că nu mai am loc de muncă şi plângându-mi de milă, arăt ofilită.

— Ah, atunci probabil că n-ar fi trebuit să-ţi aduc astea.

Şi ridică spre mine o pungă cu două sticle de vin roşu franţuzesc şi câteva sortimente de brânză.

— Totdeauna-s bine-venite, replic cu un zâmbet obosit şi iau punga.

Nu-i spun că mi-am pierdut slujba. Asta mai poate aştepta o vreme, şi va trebui să inventez ceva ca motiv. În niciun caz nu i-aş putea spune adevărul. Nu vreau să-şi închipuie că am ajuns la acelaşi nivel de moralitate. El m-a înşelat, iar eu m-am culcat cu un bărbat însurat. Nu, sigur

n-o să-i dau satisfacţia asta. O să spun că noul meu şef şi-a adus propria secretară, sau aşa ceva. Asta-i lecţia pe care o învăţ eu despre relaţiile ilicite: duc la minciuni.

— E cazul să pleci, nu-i aşa? îi spun. Cred că Lisa e foarte obosită şi s-a plictisit aşteptând în maşină.

E aproape de miezul nopţii, fiindcă Eurostarul a avut întârziere, altfel ar fi trebuit să fie acasă înainte de ora nouă.

— Da, este, răspunde el şi, după o clipă, cu un aer stingher, continuă: Îţi mulţumesc, Louise. Ştiu că nu e uşor.

— E-n regulă, sincer. Mă bucur pentru tine. Serios.

Mă întreb dacă asta e o minciună sau nu şi constat că e în parte adevărat, în parte minciună. Complicat! Însă chiar vreau să plece acum. După intensitatea ultimelor săptămâni, nu mai am energie pentru conversaţie de complezenţă, iar această revenire silită la normalitate îmi pare ireală.

După ce el îşi ia rămas-bun, îl îmbrac pe Adam în pijama şi-l strâng tare lângă mine, savurându-i mirosul delicios, în timp ce-mi povesteşte aproape adormit cum şi-a petrecut vacanţa – lucruri pe care în mare parte le-am auzit deja la telefon. Dar nu mă deranjează. Am impresia că aş putea să-l ascult turuind toată noaptea. Îi pun pe noptieră un pahar mare de plastic cu apă şi mai vorbim puţin, iar lui i se face tot mai somn.

— Mi-a fost dor de tine, mami. Mă bucur că am venit acasă.

Mi se topeşte inima. Chiar am şi eu o viaţă a mea. Poate că sunt prinsă până peste urechi în grija pentru băieţelul meu, dar îl iubesc din tot sufletul, cu o dragoste pură, curată, deplină.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, îl asigur, deşi cuvintele nu pot reda ceea ce simt. Hai să mergem mâine la pădurea Highgate, dacă o să fie vreme frumoasă. Mâncăm nişte îngheţată... trăim nişte aventuri palpitante... Ai vrea?

Zâmbeşte şi încuviinţează din cap, însă deja e pe jumătate în lumea viselor. Îl sărut de noapte bună şi mai stau puţin să-l privesc înainte să sting lumina şi să ies din

dormitor.

Sunt frântă. Faptul că-l am pe Adam lângă mine m-a liniştit, iar acum doar oboseala mă apasă. Îmi pun un pahar din vinul roşu pe care l-a adus Ian şi care izbuteşte să-mi risipească ultimele urme de tensiune, până când nu mă mai pot opri din căscat. Încerc să nu mă mai gândesc la David şi la Adele. Ea are acum un telefon. Dacă are probleme serioase, poate să mă sune. Fireşte, dacă nu cumva o să fie prea năucită de amestecul de pastile pe care i le dă David. Eu însă nu pot să fac nimic în sensul ăsta. M-am gândit să-l sun pe doctorul Sykes, dar pe cine va crede el? Şi sunt sigură că Adele va minţi ca să-l protejeze pe David – şi pe sine însăşi. Nu pot să înţeleg cum de-l mai iubeşte – fiindcă e evident că-l iubeşte – când mi se pare limpede că stă cu ea doar pentru bani. Oare cât de mare e averea? Şi cât o fi cheltuit el până acum? Poate că sunt împreună de atâta vreme, încât Adele confundă dependenţa cu dragostea.

Mă doare ce-a spus ea, că David a avut o relaţie cu cineva, acolo unde au locuit înainte. Cam atât au ţinut deci mustrările lui de conştiinţă cu „Eu nu fac asta de obicei”. Mă doare şi îmi amintesc întruna cum s-a purtat în seara aceea îngrozitoare, cât de reci i-au fost cuvintele. Un necunoscut. Cealaltă faţă a lui, aşa cum a zis Adele.

Oftez lung, de parcă aşa i-aş putea da cumva pe amândoi afară din viaţa mea. Adam s-a întors acasă. Trebuie să mă concentrez pe el acum. Pe el şi pe efortul de a-mi găsi un nou serviciu. Orice ar spune doctorul Sykes, la clinică nu mă mai pot întoarce. Chiar dacă David ar pleca, prezenţa lui e prea puternică – la fel ca tot ce s-a întâmplat între noi – ca să mai vreau să lucrez vreodată acolo. Lucrurile nu ar mai fi niciodată la fel. Caut într-o doară oferte de lucru pe net, dar nu găsesc nimic potrivit, ceea ce mă face să mă simt şi mai jalnic. Slavă Domnului că am ceva economii la bancă, din care putem trăi câteva luni, însă ele nu vor ţine la nesfârşit, iar în cele din urmă aş risca să revin din nou la mila lui Ian. Aş vrea să mă fac ghem şi să rămân aşa până când trece totul. Îmi golesc paharul şi mă duc la culcare. Adam s-a întors, aşa că nu o să mai pot sta până târziu în

pat.

Adorm repede. În ultima vreme spaimele nocturne mi-au dispărut aproape complet; aştept o secundă sau două, mă uit la degete, apare uşa căsuţei de păpuşi şi intru. Ca de obicei, mă duc în grădina de lângă lac, iar Adam e şi el cu mine, şi cu toate că încercăm să ne distrăm, e o zi cenuşie şi ploioasă, de parcă starea mea de spirit are un cuvânt de spus până şi în visul pe care mi-l controlez. Ştiu că visul e doar o fantezie şi că fantezia nu înseamnă mare lucru cât timp suntem doar noi doi acolo. În noaptea asta, David nu mai face grătar. Nu-l vreau în visul meu. Nu, când vorbele lui – „dacă ştii ce-i bine pentru tine, stai departe de amândoi” – îmi răsună încă limpede în minte. Sunt lângă iaz, dar Adam a renunţat la peşti şi mormoloci, absorbit fiind de maşinuţele de jucărie risipite pe pajişte, şi abia dacă ridică ochii spre mine. Ştiu că eu îl aduc aici – dacă vreau să fie lângă mine, căutând „comori” în apă, nu trebuie decât să doresc asta –, dar acesta nu e Adam cel adevărat, e doar o creaţie imaginară, iar în noaptea asta nu mi se pare suficient.

Adam cel real doarme în patul lui, sub pătură şi cu Paddington în braţe. Mă gândesc la el – cum doarme atât de aproape de mine – şi închipuindu-mi-l din nou în camera lui îmi umple inima de bucurie, şi vreau să-l văd şi să-l strâng în braţe. Simt asta cu întreaga fervoare a unei mame şi o clipă mai târziu, dintr-odată, iat-o din nou.

Uşa a doua.

Licăreşte sub oglinda apei la fel ca înainte, dar de data asta se mişcă, se ridică în poziţie verticală şi cu toate că marginile au aceleaşi luciri tremurătoare, uşa în sine e din apă. Stau nemişcată şi ea se apropie cu repeziciune de mine, şi preţ de o secundă am impresia că zăresc mormoloci şi peştişori aurii înotând la suprafaţă, apoi întind mâna şi ating lichidul călduţ, trec prin el şi...

...stau lângă patul lui Adam. Schimbarea bruscă de decor mă ameţeşte pe moment, dar imediat lumea revine la normal. Sunt în dormitorul lui. Îi aud respiraţia înceată şi regulată, ca răsuflarea celor foarte bătrâni sau a celor care

dorm profund. Îşi ţine un braţ peste faţă şi mă gândesc să i-l dau la o parte, dar nu vreau să-l deranjez. S-a dezvelit pe jumătate şi probabil că la un moment dat a lovit paharul, iar apa s-a vărsat pe bietul Paddington, care a căzut din pat. Mă bucur că e doar un vis. Adam s-ar necăji dacă ursuleţul ar trebui pus la uscat. Nu m-ar lăsa să-l pun în maşina de spălat. Mă aplec să ridic jucăria, dar mâna mea n-o poate apuca. Mai mult decât atât, nu-mi văd mâinile. Mă uit acolo unde ar trebui să fie. *Nu am mâini.* În locul lor, nu e nimic. Stupefiată, încerc de trei ori să ating ursuleţul cu degetele invizibile, dar la fiecare încercare am senzaţia că mâna îmi trece prin blăniţa moale şi udă, de parcă nici n-aş fi acolo, de parcă aş fi o stafie, şi mă cuprinde o senzaţie oribilă şi simt cum ceva uriaş mă trage din spate şi pentru un scurt moment mi se face o frică teribilă, şi după aceea...

...mă trezesc icnind, în capul oaselor în patul meu, chinuindu-mă să respir. M-am deşteptat tresărind, ca atunci când, în pragul somnului, visezi că te prăbuşeşti. Ochii mi se mişcă înnebuniţi în întuneric, în încercarea de a mă orienta unde mă aflu. Mă uit în jos, la mâini, şi-mi număr degetele. Zece. O fac de două ori înainte să fiu sigură că de data asta chiar sunt trează. Mă ustură plămânii, de parcă aş fi fumat douăzeci de ţigări într-o cârciumă de pe vremuri, dar nu mă simt obosită. Dimpotrivă, ciudat de energizată, dat fiind cât de secătuită emoţional sunt şi cât de obosită eram când m-am culcat. Dar mi-e sete. O sete cumplită. Am băut vin înainte să mă culc. Niciodată n-o să mă-nvăţ minte.

Mă ridic şi mă duc în bucătărie, beau două pahare cu apă de la robinet şi îmi dau apoi şi pe faţă. Plămânii îmi revin la normal, usturimea dispare. Poate că a fost doar un efect al visului.

E ora trei, aşa că decid să mă întorc în pat, deşi nu sunt sigură că voi adormi la loc, şi mă opresc în pragul camerei lui Adam, mă uit înăuntru şi zâmbesc. Da, e acasă. Partea asta n-a fost vis. Mă pregătesc să închid uşa, când privirea mi-e atrasă de ursuleţul de pe podea. Paddington. Căzut din pat. Mă încrunt şi mă apropii. Paharul din plastic de pe

noptieră e răsturnat pe o parte, gol. Ursuleţul e ud leoarcă. De data asta pot să-l apuc şi să-l ridic. Mă uit la Adam şi inima începe să-mi bată mai repede. Doarme cu un braţ peste faţă şi picioarele îi ies din pătura pe jumătate împinsă într-o parte.

E ca un moment de *déjà vu.* Totul e exact aşa cum am văzut în vis, după ce am trecut de a doua uşă. Dar nu se poate! E imposibil să fi văzut asta. Eram în vis. Şi totuşi, de unde aş fi putut să ştiu că a vărsat apa şi că ursuleţul s-a udat şi că el doarme cu un braţ peste faţă? Cum să-mi fi imaginat toate lucrurile astea? Adam doarme întotdeauna foarte adânc. În mod normal, abia dacă se mişcă în somn, stă ghemuit pe o parte toată noaptea. Nu mi-aş fi imaginat nimic din toate astea dacă doar m-aş fi gândit la el cum doarme.

Nu ştiu ce să cred. Nu înţeleg nimic. Apoi mă dumiresc. Pesemne am avut un mic episod de somnambulism. Urmează un scurt moment de uşurare, de logică, şi mă agăţ de el, deşi nu pare *adevărat.* N-am mai mers în somn de când am început să visez lucid. Dar asta trebuie să se fi întâmplat. Poate că eram pe jumătate somnambulă şi pe jumătate trează, sau ceva de genul acesta. Am văzut camera, m-am dus la culcare şi apoi am visat.

Când îmi dau seama că n-are niciun rost să stau acolo şi să mă holbez, mă întorc în pat şi o vreme mă uit în tavan. Toată chestia asta m-a tulburat, deşi nu sunt sigură de ce. Faptul că n-am putut să ating ursuleţul... Că eram invizibilă... Asta nu mi s-a întâmplat niciodată în noul meu tip de vise; pot să mănânc, să beau, să fac orice. Şi atunci, cum de nu l-am putut ridica pe Paddington? Cum de nu aveam mâini? E bizar. Şi n-a fost ca în celelalte vise. Cu toate că nu aveam corp fizic, visul însuşi mi s-a părut mai solid. Mai real.

Trebuie să fi mers în somn – asta îmi spun iar şi iar. Fiindcă ce altă explicaţie ar putea exista?

PARTEA A TREIA

37

— ADELE —

Suntem ca doi străini în aceeaşi casă acum, ocolindu-ne precauţi şi – în ceea ce-l priveşte pe David, cel puţin – nici nu ne mai prefacem că lucrurile ar sta altfel. Abia dacă ne mai purtăm civilizat. Îmi răspunde mormăind la întrebări, de parcă ar fi involuat la stadiul de neanderthalian, incapabil să rostească fraze articulate, şi evită să mă privească în ochi. Poate că nu vrea să văd că e beat mai tot timpul. Cred că-şi păstrează toată „normalitatea” pentru serviciu şi nu mai are energie pentru ea acasă.

Pare mai mic, împuţinat. Dacă eu aş fi psihiatru, aş zice că e în pragul unui colaps nervos. Prietenia mea cu Louise l-a doborât. Ba nu, nu e tocmai adevărat. Prietenia lui Louise cu mine e cea care l-a doborât. Ea era micul *lui* secret, care acum s-a dus pe apa sâmbetei. A fost tras pe sfoară.

Iar acum, că şocul iniţial a trecut, ştiu că pe mine dă vina.

— Eşti sigură că nu ştiai cine e? m-a întrebat seara trecută, zăbovind în pragul dormitorului comun, deloc dornic să-l treacă. Atunci când ai cunoscut-o?

— De unde aş fi putut să ştiu că e una dintre pacientele tale? am replicat cu ochii mari, nevinovaţi.

„O pacientă.” Minciuna lui, nu a mea. Chiar dacă era beat, nu m-a crezut. Nu-şi dă seama exact de unde o cunoşteam, dar ştie că aşa e. Totuşi, purtarea mea l-a nedumerit – nu se potriveşte cu mine. La Blackheath am avut o abordare mult mai directă, însă Marianne nu era altceva decât o potenţială ameninţare la adresa căsniciei mele, pe când Louise e... Ei bine, Louise e marea speranţă a fericirii noastre. Louise e minunată.

Nu-mi place să-mi recunosc greşelile, dar trebuie să admit că în Blackheath m-am purtat probabil *prea* evident. N-ar fi trebuit să mă las stăpânită de furie – cel puţin nu atât de dramatic –, însă situaţia a fost cu totul alta. Şi,

oricum, e de domeniul trecutului. Eu nu mă sinchisesc niciodată de trecut – decât atunci când îmi foloseşte în prezent, şi poate că ce s-a întâmplat în Blackheath se va dovedi util, caz în care sigur că nu va mai fi fost o greşeală. Trecutul e la fel de efemer ca viitorul – doar fum şi oglinzi şi chestiune de perspectivă. Nu poţi să pui degetul pe el, nu-i aşa? Să zicem că două persoane trec exact prin aceeaşi situaţie; cere-le mai târziu să-ţi povestească întâmplarea şi, cu toate că versiunile lor poate că vor fi similare, deosebiri între ele vor exista întotdeauna. Adevărul e diferit pentru oameni diferiţi.

Dar... bietul David! El e măcinat de ce-a fost. Trecutul e ca un bolovan legat de picioarele lui, îl trage în jos şi ne îneacă. Acel *unic* moment din trecut l-a frânt şi l-a transformat în cel care e acum. O singură noapte a dus la alcool, la îngrijorare, la incapacitatea de a-şi da voie să mă iubească, la vinovăţie. A fost atât de-al naibii de obositor să trăiesc cu asta şi să încerc să dreg totul pentru amândoi. Să încerc să-l fac să înţeleagă că nu contează. Fiindcă nimeni nu ştie. Şi nimeni nu va şti vreodată. Aşa că din multe puncte de vedere, dacă nimeni nu ştie, de fapt nici nu s-a întâmplat. Dacă un copac cade în pădure şi nimeni nu-i aproape ca să-l audă, bla, bla, bla.[2]

În scurt timp însă, teribilul nostru secret vinovat va fi scos la lumină, iar noi ne vom elibera de el. David e pe punctul să înceapă să vorbească, îmi dau seama. Îmi închipui că închisoarea i se pare o opţiune mai bună decât să continue să trăiască în iadul ăsta. Nu mă doare atât de rău cât ar trebui atunci când mă gândesc că omul pe care-l iubesc cu toată fiinţa consideră că viaţa alături de mine e un iad, dar, pe de altă parte, în ultima vreme nici pentru mine n-a fost tocmai o călătorie de plăcere.

Mărturisirea îi va aduce însă doar o uşurare temporară. Asta n-a înţeles el deocamdată. Dacă va vorbi, n-o va recăpăta pe Louise. Nu-i va oferi încredere şi iertare. Iar

[2] Aluzie la întrebarea dintr-un cunoscut experiment de gândire: „Dacă un copac cade în pădure şi nu-i nimeni prin preajmă ca să-l audă, scoate el vreun sunet?”

David le merită pe amândouă. Unele secrete trebuie excavate, nu doar spuse, iar micul nostru păcat se numără printre ele.

Aş fi putut face totul mult mai uşor. I-aş fi putut lăsa în pace şi poate că David i-ar fi spus în cele din urmă lui Louise adevărul despre căsnicia noastră, despre întâmplarea care a marcat-o, iar ea poate că l-ar fi crezut, însă el s-ar fi întrebat mereu dacă nu cumva ea are unele îndoieli. Întotdeauna ar pândi la ea semne de suspiciune. Fiindcă nu există nimic solid într-o mărturisire.

Totul se reduce la Louise. Ea trebuie să ne descopere de una singură trecutul sordid. Trebuie să ne elibereze pe amândoi prin încrederea ei deplină. Şi depun eforturi mari ca să ajungem acolo. Chiar dacă David nu poate nici măcar să mă privească, eu pentru el fac totul.

Pregătesc un ibric cu ceai de mentă şi între timp scot din dulap telefonul mobil, îl deschid şi scriu un mesaj pentru Louise, micuţa mea marionetă.

Voiam să-ţi spun că totul e-n regulă aici. Încerc să mă port normal. Am vărsat praful din capsulele pe care mi le-a prescris, pt ca atunci când el e aici, să înghit doar capsulele goale. Pe celelalte le ţin doar sub limbă, apoi le scuip. M-am uitat în biroul lui să văd dacă are vreun dosar despre mine, dar n-am găsit nimic ☹ Mă bucur că ţi-am spus unde e cheia de rezervă. Mi se pare aiurea să-mi fie teamă de D – el a avut întotdeauna grijă de mine –, dar ai dreptate, nu e suficient să-l iubesc. Poate c-o să iau legătura cu un avocat pt divorţ. Oh, mi te-am imaginat împreună cu mine în vis – eram în Orient Express – o vacanţă între noi, fetele – ar trebui s-o facem cândva! A xx

E un mesaj lung, dar îi arată câtă nevoie am de ea şi cât îmi lipseşte. Nu mă mai sinchisesc să pun telefonul la loc – Louise răspunde întotdeauna repede, şi nici acum nu întârzie.

Mă *bucur că eşti bine. Bună treaba cu capsulele! Mi-am*

făcut griji pt tine. Am mai avut un vis şi am trecut prin uşa a doua despre care ţi-am zis. Am ajuns în dormitorul lui Adam. Lucrurile erau mişcate din loc. Când m-am trezit şi m-am dus să văd ce face, totul era exact ca în vis. Ciudat, nu? Tu n-ai văzut niciodată o a doua uşă? Probabil că mi s-a întâmplat fiindcă sunt somnambulă. Şi DA PT ORIENT EXPRESS!

Îi răspund că da, e ciudat, şi că nu, eu n-am văzut niciodată o a doua uşă, că probabil creierul ei funcţionează altfel decât al meu, dar mâinile îmi tremură de entuziasm când tastez. Abia dacă mai pot sta locului, însufleţită de un val brusc de adrenalină. A reuşit deja! Încă nu şi-a dat seama bine *ce* anume a reuşit, dar progresează foarte repede. Mult mai repede decât mine. E un talent natural. Trebuie să pun lucrurile în mişcare mai iute acum, că nu mai pot controla eu totul.

O să intru din nou în biroul lui să caut un dosar despre mine. Unde ar putea să fie? Oricum, trebuie să închei acum. Ai grijă de tine. A xx

N-am chef să mă întind la vorbă cu ea. Sunt prea surescitată. Dar i-am dat un imbold în ultimul mesaj. O altă sămânţă plantată ca să-i pună în mişcare rotiţele minţii, deşi răspunsul e atât de clar, încât ar trebui să fie cretină ca să nu-şi dea seama de soluţie. Îmi închipui ce părere o fi având ea despre capacităţile mele intelectuale! Biata Adele! Atât de dulce şi de drăguţă, şi totuşi atât de proastă şi de neajutorată! Probabil că asta crede despre mine.

Dacă ar şti ea!

38

— LOUISE —

Am petrecut o zi minunată la pădure împreună cu Adam şi apoi în parcul de aventură, încheiată cu un prânz târziu la cafenea, şi suntem amândoi veseli şi îmbujoraţi de la aerul proaspăt când ne întoarcem în apartament. Mă bucur că mi-a scris Adele în dimineaţa asta ca să-mi spună că, cel puţin, situaţia nu e mai rea decât înainte, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că încearcă să nu mai ia pastilele acelea. Naiba ştie ce efecte pot să aibă asupra unei minţi sănătoase!

Faptul că am avut câteva ore în care nu mi-am făcut griji a fost extraordinar şi încă zâmbesc când îmi caut cheile în geantă. Nu l-am dus eu în Franţa, nu i-am dat să mănânce melci şi nici nu l-am dus la piscină, dar încă mă pricep să-mi fac băieţelul să râdă. Ne-am jucat de-a Doctor Who printre copaci. Adam a fost doctorul, fireşte, iar eu, asistentul lui de încredere. Copacii erau nişte extratereştri care la început voiau să ne omoare, dar, la un moment dat – şi sunt sigură că pentru Adam totul a avut o logică – noi i-am salvat şi pacea s-a reinstaurat, astfel că am fost gata să ne îmbarcăm într-o nouă aventură. După o oprire pentru realimentare cu îngheţată, evident. Adam e convins că îngheţată mănâncă doctorul şi asistentul lui atunci când călătoresc, iar eu nu l-am contrazis. Mi-a dat dieta peste cap, dar stresul prin care am trecut cât timp a fost el plecat mi-a topit câteva kilograme. Şi, Doamne, ce bună a fost! Viaţa mea reală chiar sună bine.

— Unde e brelocul de la mine? întreabă Adam, puţin bosumflat. Ai zis că-l pui azi la chei!

— Năuca de mami a uitat. E încă pe măsuţa de cafea, unde l-am lăsat aseară. Mi-a ieşit complet din minte după visul acela bizar. Îl pun imediat ce intrăm în casă, îl asigur.

Îi ciufulesc părul şi zâmbesc, dar sunt supărată. Cum de-am uitat de breloc? Cadoul pe care mi l-a adus el! Primesc un dar din partea singurei persoane care mă iubeşte

necondiţionat, şi uit de el.

Abia după ce se aşază să se joace la vechiul iPad al tatălui său şi cu desene animate la televizor ca fundal, încep să-mi mut mănunchiul de chei şi îmi dau seama că încă le mai am pe cele de la clinică. Inima începe să-mi bată mai repede. Dacă David ar avea un dosar despre Adele, cu siguranţă nu l-ar ţine acasă, ci undeva la serviciu, unde ea să nu poată da peste el.

Dar eu aş putea să-l găsesc. Dacă aş avea curaj.

Mă uit la chei. Aş putea să intru fără ca nimeni să aibă habar. Ştiu codul de acces al alarmei. Aş putea s-o fac chiar diseară. Mi se face rău când mă gândesc la asta, dar mă străbate şi un val de adrenalină. Trebuie să ştiu. Adele trebuie să ştie. Şi îi sunt datoare, după tot ce-am făcut, chiar dacă, din fericire, ea nu ştie ce prietenă de rahat îi sunt.

Adam e captivat de film, urmărindu-l somnoros, încă obosit după vacanţă şi după ziua petrecută în natură, aşa că mă strecor afară şi bat la uşa alăturată.

— Bună, mă întâmpină Laura zâmbind, în timp ce sonorul televizorului ei cu ecran uriaş răzbate până la mine. Louise, cu ce pot să te ajut? Vrei să intri?

Îmi place de ea, deşi în ultima vreme am văzut-o destul de rar, şi încerc un moment de stânjeneală la gândul că probabil m-a auzit certându-mă cu David acum două seri.

— Nu pot să stau, l-am lăsat pe Adam singur. Mă întrebam... ştiu că e prea din scurt, dar ai putea să stai tu cu el în seara asta? Îmi pare rău, dar a intervenit ceva de ultim moment.

— O întâlnire? mă întreabă ea cu un zâmbet până la urechi.

Încuviinţez, ceea ce e o prostie. Acum va trebui să mă îmbrac ca pentru o ieşire în oraş doar ca să mă furişez în fostul meu birou. Şi când mă gândesc la ce am de gând să fac, mă pomenesc dorindu-mi să mă refuze.

— Sigur că pot, răspunde Laura, iar eu îmi blestem impetuozitatea. N-o să stau eu în calea posibilei iubiri adevărate sau a unei tăvăleli bune. La ce oră?

— Pe la opt? Voi avea puţin timp de pierdut, dar o oră mai târzie i-ar ridica suspiciuni. E în regulă? Adam o să fie deja în pat, şi ştii cum e el, nu se trezeşte niciodată peste noapte.

— Nu-i nicio problemă, serios, mă asigură ea. Oricum, nu aveam niciun plan pentru seara asta.

— Îţi mulţumesc, Laura. Eşti o drăguţă!

Deci, asta e. O fac.

Sunt din ce în ce mai încordată pe măsură ce se apropie seara, iar temerile mă asaltează. Dacă au schimbat codul alarmei – asta e principala mea îngrijorare, deşi nu văd de ce. Codul a rămas acelaşi cât am lucrat eu acolo, iar între timp au venit şi au plecat diverşi angajaţi. Iar după părerea doctorului Sykes, există posibilitatea să mă întorc la un moment dat la lucru; de ce şi-ar face deci probleme fiindcă ştiu codul de acces? Dar la opt şi un sfert, când o las pe Laura în apartament şi plec, încă nu sunt hotărâtă dacă e cazul sau nu să-mi duc planul până la capăt. Dacă află cineva, aş putea avea necazuri mari. Mă gândesc la pastile. La starea în care era Adele ieri. Dacă n-o fac, e posibil să aibă probleme şi mai mari.

Nu pot să mă duc direct la clinică, e mult prea devreme, aşa că intru într-un restaurant italian de pe Broadway, mă aşez într-un colţ şi comand o cină pe care n-am chef s-o mănânc. Stomacul mi-e ghem de spaimă, dar mă silesc să înghit jumătate din porţia de risotto. Şi ca să mă liniştesc, beau un pahar mare de vin roşu. Dar e ca şi când aş bea apă şi mintea mi-e perfect de limpede.

La zece, când deja nu mai pot să stau, ies şi mai rătăcesc pe străzi cam o oră, pufăind tot timpul din ţigara electronică, până ce simt cum mi se usucă gura şi gâtul. Încerc să mă concentrez. Mă gândesc la Adele. Ştiu că *trebuie* să fac ce mi-am propus. E important. Şi, la urma urmei, doar nu dau o spargere! Tehnic vorbind, nu. Am cheile. Dacă apare cineva – *oh, Doamne, la naiba, să nu vină nimeni!* – pot să pretind că am venit să iau un obiect pe care l-am uitat acolo. „Da, Louise, sigur, miezul nopţii e exact momentul în care un nevinovat ar alege să facă aşa

ceva la locul de muncă!”

Strada mi se pare sufocant de întunecată când mă apropii de clădire şi paşii mei sunt singurii care tulbură liniştea zonei. Majoritatea clădirilor de aici găzduiesc birouri de contabilitate sau ale unor avocaţi, şi cu toate că la etajele superioare sunt şi câteva apartamente de locuit, abia dacă răzbate o rază de lumină de după perdele şi draperii de designer. Ar trebui să mă bucure faptul că nu pot fi văzută, dar simt cum mi se zburleşte părul de pe ceafă, de parcă *ceva* mă pândeşte în întuneric. Arunc o privire peste umăr, convinsă pentru o clipă că e cineva în spate, dar strada e pustie.

Cu mâini tremurânde, scot cheia din geantă. „Intri şi ieşi rapid. O să fie uşor. Prefă-te că eşti James Bond.” Dar nu mă simt deloc ca un James Bond când cheile îmi scapă dintre degete şi cad cu zgomot pe prima treaptă, dar o clipă mai târziu descui uşa şi intru. Îmi simt inima în gât când aprind lumina şi dau fuga la panoul de alarmă, care piuie numărând cele treizeci de secunde până la declanşarea dezastrului.

Am făcut asta de o sută de ori până acum şi, cu faţa înfierbântată, sunt sigură că de data asta o să formez codul greşit, însă degetele mele îşi amintesc ordinea cifrelor şi zboară pe tastatură, iar un moment mai târziu piuitul încetează. Stau nemişcată în holul pustiu, inspir adânc de câteva ori şi mă forţez să-mi potolesc bătăile inimii. Am intrat. Sunt în siguranţă.

Mă îndrept spre biroul lui David, încercând să aprind cât mai puţine lumini. Am mai fost aici singură, pe întuneric în dimineţile de iarnă, dar în seara asta clădirea pare altfel. Neprimitoare, de parcă aş fi trezit-o din somn şi ar şti că n-ar trebui să mă aflu aici.

Medicii îşi încuie rareori cabinetele – trebuie să poată intra oamenii de la curăţenie – şi un aer mic-burghez de blazare pluteşte în clinică – o încredere de modă veche. În plus, la drept vorbind, niciunul dintre ei nu are cabinetul doldora de morfină care să tenteze, iar în ceea ce priveşte informaţiile, fişele pacienţilor sunt stocate în general în

computere protejate cu parolă, pe care numai doctorii le pot accesa. Dar dacă David are aici un dosar despre Adele, cu siguranţă nu-l va fi introdus în reţea, unde oricare dintre parteneri îl poate vedea, chiar dacă n-ar avea cum să-l acceseze. S-ar isca întrebări, măcar de ordin etic.

Uşa cabinetului e într-adevăr descuiată. Aprind lampa de pe birou şi încep să caut în fişetul din colţ, dar în el sunt aproape numai broşuri ale unor companii farmaceutice şi ghiduri terapeutice pentru pacienţi. Multe dintre prostiile astea au rămas, probabil, de la doctorul Cadigan. Deloc interesant. Scot totul şi cercetez cu atenţie, dar nu e nimic ascuns pe fundul nici unui raft.

După douăzeci de minute am pus deja totul la loc – în ordinea corectă, sper –, dar dezamăgirea mi-a sporit hotărârea de a găsi ceea ce caut. Nu voi avea curajul să vin încă o dată aici, dar pe de altă parte, trebuie să fiu acasă cel mai târziu la ora unu, pentru ca Laura să nu-mi pună prea multe întrebări. Mă uit în jur. Unde ar putea fi? Trebuie să aibă măcar nişte însemnări undeva – doar el îi prescrie medicamentele. Are nevoie de *ceva* ca acoperire.

Biroul lui a rămas singurul nescotocit din cabinet şi trec la treabă cu înfrigurare. În sertarul de sus sunt pixuri, agende şi coli de scris – surprinzător de dezorganizate, dat fiind cât de imaculată e casa lui. Dar când trag de sertarul de jos, constat că e încuiat. Încerc din nou, degeaba. Un sertar încuiat. *Secrete.*

Caut cheia în cel de sus, dar nu e acolo. Probabil că o ţine la el. Ce porcărie! Ce pot să fac? Mă uit o vreme la sertar şi curiozitatea devine mai puternică decât mine. Trebuie să caut înăuntru. La naiba cu consecinţele! O să-şi dea seama că i-a spart cineva încuietoarea, dar n-o să ştie sigur că eu am fost. Iau un cuţit din bucătărie şi-l înfig în micul spaţiu gol de la marginea sertarului, încercând să-l folosesc ca pe o pârghie pentru a-l deschide. La început mă îndoiesc că o să reuşesc, dar mormăi un „Haide odată, rahatule!”, împing zdravăn şi lemnul se crapă. Sertarul se deschide de două degete. Am reuşit.

Mai întâi văd sticlele de coniac. Două, una pe jumătate

goală. Ar trebui să fiu şocată sau cel puţin surprinsă, dar nu sunt. Faptul că bea e, probabil, unul dintre cele mai slab păzite dintre secretele lui David – pentru mine şi Adele, cel puţin. Lângă sticle văd mai multe pachete de dropsuri mentolate. Oare cât bea pe zi? Aproape că mi-l imaginez – o duşcă acum, una mai târziu, nu prea mult, dar suficient. De ce bea? De vinovăţie? De nefericire? *Dar cui îi pasă? N-am venit aici pentru el!*

Sunt tentată să iau sticlele şi să le golesc la chiuvetă, dar mă stăpânesc, aşa că le scot şi caut sub ele. Stau în genunchi şi am transpirat pe sub fardurile pe care a trebuit să le folosesc de ochii Laurei, şi scotocesc printre plicuri şi dosare cu reţete şi copii ale articolelor medicale pe care le-a scris de-a lungul timpului.

În sfârşit, chiar la fundul teancului, văd un plic mare. Înăuntru e un dosar gros în format A4, care şi-a pierdut acea senzaţie de netezime pe care ţi-o dau obiectele noi, iar filele din interior sunt prinse între ele cu clame – un teanc de foi cu notiţe, nu un dosar medical propriu-zis. Dar este ceea ce caut. Numele ei e scris pe copertă, cu litere groase, negre. *Adele Rutherford-Campbell/Martin.*

Mă aşez pe scaunul lui şi îmi las o clipă degetele să zăbovească pe copertă, înainte de a-l deschide la prima pagină. Nu e o fişă medicală convenţională, fără îndoială, ci mai degrabă o serie de însemnări disparate. Notiţe mâzgălite cu scrisul lui de doctor, pe diverse tipuri de hârtie – după toate aparenţele, pe ce-a avut la îndemână în momentele respective. Aş fi crezut că informaţiile sunt vechi de un an, sau cam aşa ceva – de când o fi început să-şi clocească planul. Poate de când a cunoscut-o pe acea Marianne de la cafeneaua din Blackheath, iar gândul la ea încă îmi mai zgândăre orgoliul. Dar nu, prima însemnare datează de acum şase ani şi se referă la lucruri întâmplate cu un deceniu în urmă. Iar lipsa detaliilor e enervantă.

Îmi trag scaunul mai aproape de birou, pentru ca dosarul să se afle direct sub cercul de lumină al lămpii şi încerc să înţeleg ceva din mâzgălelile lui.

Un colaps nervos minor la trei luni după ce a părăsit Westlands, timp în care a făcut un avort.

Ce spusese Adele? Că la începutul căsniciei lor, David voia copii, iar ea nu. Cum o fi primit el decizia ei de a face un avort? Trebuie să-l fi durut. Aşa să fi început resentimentele lui? Trec mai departe.

Suspiciuni de paranoia şi gelozie extremă. Ştie lucruri pe care n-ar trebui să le ştie. Mă spionează oare? Cum?

Bun, acum cine pare paranoic? – iată ce aş vrea să scriu lângă însemnarea asta a lui.

Adele pretinde că incidentul cu Julia de la florărie nu a fost din vina ei, dar sunt oare prea multe asemănări cu trecutul? Nicio acţiune propriu-zisă, nicio dovadă. Julia e supărată/speriată. Prietenia încheiată. Slujba pierdută. A fost de acord să nu mai lucreze. A făcut-o oare ca să poată sta acasă?

Adele mi-a spus că a avut o slujbă la un moment dat. Asta trebuie să fi fost. Dar ce s-o fi întâmplat? Mă gândesc la apelurile telefonice zilnice. Să-i fi sabotat David activitatea la serviciu ca să se asigure că va sta acasă? Dar despre ce incident o fi vorba? Ce s-o fi întâmplat de fapt? Dosarul ăsta nu e suficient pentru a obţine internarea ei într-o instituţie pentru bolnavi mintal. Nu include detalii, nici evaluări oficiale, nici şedinţe de terapie înregistrate. Poate că David se bazează pe reputaţia lui ca să poată folosi informaţiile de aici împotriva ei. Ca un fel de condamnare subtilă, în loc să pună tunurile pe ea, astfel încât să lase impresia că nu-şi doreşte să facă asta. Răsfoiesc până la cele mai recente însemnări şi privirea îmi cade pe câteva cuvinte care mă îngheaţă.

Criză psihotică. Tendinţe sociopate.

Sunt notate medicamentele pe care i le-a prescris, dar totul e vag. Doar nişte aluzii. Ca nişte însemnări personale, dar tot am impresia că se referă la ea ca la o străină – cea despre care scrie nu e Adele.

Marianne nu depune plângere. Nu sunt dovezi. A acceptat să ne mutăm. Din nou.

Adele îmi spusese că pe femeia din Blackheath o chema Marianne. Ce s-o fi întâmplat acolo cu adevărat? E clar că Adele a aflat despre relaţia cu ea şi poate că a fost o confruntare în trei. Simt că mi se face rău când mă închipui pe mine în situaţia aceea. Foarte uşor aş fi putut ajunge şi eu aşa. Nu suport gândul că Adele va afla vreodată ce-am făcut, şi nu fiindcă o cred nebună – orice vrea David să lase de înţeles –, ci pentru că e prietena mea. N-aş vrea deloc să ştie cum am trădat-o.

Mă uit iar la însemnare. Şi la acel „din nou”. Oare de câte ori s-au mutat? Adele nu mi-a pomenit nimic despre asta, iar notiţele nu dau alte detalii. Poate că vrea ca atunci când o să arate toate porcăriile astea cuiva – eventual doctorului Sykes lucrurile să pară ca şi când el ar fi încercat s-o protejeze şi că acum n-o mai poate face. Mă uit la cele mai recente pagini, dar scrisul lui e aproape indescifrabil. Două cuvinte îmi atrag însă atenţia şi inima aproape că mi se opreşte în piept – *proprietatea... părinţilor* – şi mă străduiesc să înţeleg ceva din seria de propoziţii disparate din jurul lor, dar nu reuşesc. A scris asta când era beat, sunt convinsă. Am senzaţia că privesc în interiorul unei minţi bolnave, nu că citesc despre una.

Ultimele două pagini sunt mai mult goale, dar puţinul care e scris pe ele îmi îngheaţă sângele în vene.

Furie necontrolată din senin, după mutare. A lovit pisica. A călcat pe ea. A ucis-o. Prea multe coincidenţe.

Şi mai jos pe aceeaşi pagină:

A *fost o ameninţare? A vrut să sublinieze ceva? Medicaţie schimbată. Câte accidente pot fi?? A existat totuşi vreunul în realitate?*

Pe ultima filă e scris un singur rând, şi mă uit la el mult timp.

Louise. Ce să fac în privinţa ei?

39

ATUNCI

E singură acasă de două zile când vine David şi e surprinsă de cât de împăcată se simte. Singurătatea a fost ciudată, după prezenţa continuă a cuiva lângă ea la Westlands, dar i-a alinat sufletul. Chiar şi noaptea, în tăcerea peisajului rural în care era atât de uşor să crezi că eşti unica persoană rămasă pe lume, se simţea calmă. Dar nu, niciodată nu are impresia că e izolată de ceilalţi şi de ce se află în jurul ei. Nu, dat fiind ce poate să facă.

Şi totuşi, poate că într-un fel au avut dreptate: tinerii se vindecă repede. Iar Fairdale House i se pare acum ca o copie la indigo a casei ei. Aceeaşi, însă cu totul diferită, fără părinţii ei. S-a simţit chiar suficient de puternică ca să se uite prin rămăşiţele carbonizate ale camerelor în care au stat ei şi să adune câteva fragmente şi obiecte – cutia de bijuterii cu filigran a mamei ei, sfeşnicele din argint ale bunicii şi alte nimicuri care sunt, pentru ea, amintiri. Câteva fotografii într-o cutie aflată pe raftul de jos al dulapului, care scăpaseră, cine ştie cum, nearse. Toate, făcute cu aparatul foto scump al tatălui ei şi developate în camera lui obscură. Unul dintre numeroasele hobby-uri pe care le prefera îndatoririlor de tată. Este acolo una cu ea când avea vreo cincisprezece ani. Alta cu ea şi cu David aşezaţi pe masa din bucătărie, nu cu mult timp în urmă. Fusese o seară plăcută. Părinţii ei băuseră şi erau mai puţin ostili faţă de el – unul dintre rarele momente pe care le petrecuseră împreună. Pune prima fotografie într-una dintre cutii, dar o păstrează pe a doua.

I-o dă lui David când se plimbă amândoi pe proprietate, în aerul curat şi umed, revigorant.

— Am găsit asta, îi spune, cu braţul petrecut peste al lui.

El e tăcut de când a venit, iar reîntâlnirea a fost aproape stânjenitoare. S-au aruncat unul în braţele celuilalt şi s-au sărutat, bucuroşi că sunt iar împreună, dar incendiul şi luna

petrecută departe unul de altul stau încă între ei, şi după o oră de conversaţie politicoasă despre Westlands, el întrebând-o dacă are tot ce-i trebuie – deşi era clar că are şi, oricum, el nu s-a dezminţit şi a adus mâncare câtă i-a încăput în portbagaj –, ea i-a sugerat să iasă la o plimbare.

A fost o idee bună. El s-a relaxat încet-încet, iar ea s-a certat în sinea ei fiindcă nu se gândise că venirea aici, acasă, îl va afecta şi pe el. Fusese aici în noaptea aceea. Cicatricele care se vindecau greu erau o dovadă de necontestat. Şi spre deosebire de ea, îşi amintea focul.

Îşi sprijină capul pe braţul lui, în vreme ce se abat de la potecă şi o iau prin pădure. A plouat şi pământul e moale, acoperit cu muşchi şi frunze, dar asta îi dă o senzaţie plăcută.

— O iau la universitate şi o înrămez, răspunde el. A fost o zi plăcută.

— Şi vom avea multe altele la fel, îi zâmbeşte ea. O viaţă întreagă plină de zile plăcute. Odată ce ne vom căsători. Hai s-o facem de Crăciun! Tu o să fii în vacanţa de sărbători, eu voi împlini optsprezece ani şi nimeni nu va putea avea nimic împotrivă.

El o strânge de braţ. Întotdeauna rămâne fără cuvinte când vine vorba despre lucruri serioase, dar pe ea n-o deranjează.

— Mă gândeam că poate ar trebui să întrerup cursurile o vreme, spune el. Ca să am grijă de tine. Ştii tu, cât timp eşti nevoită să stai aici.

Ea râde, şi totuşi i se pare ciudat că poate să râdă, şi îi e dor de Rob. Îl iubeşte pe David din tot sufletul, dar Rob este cel care i-a redat puterea de a râde.

— Păi, asta ar cam contrazice ideea de a-mi petrece un timp singură aici, nu ţi se pare? Şi, oricum, nu poţi să întrerupi cursurile. Asta e tot ce ţi-ai dorit. Şi sunt foarte mândră de tine. Voi fi soţie de medic!

— Dacă iau examenele.

— Oh, o să le iei. Fiindcă eşti genial.

Chiar e. David are cea mai strălucită minte dintre toţi cei pe care i-a cunoscut ea vreodată.

Se opresc o clipă şi se sărută, iar braţele lui în jurul trupului îi dau o senzaţie plăcută, se simte în siguranţă şi îşi spune că inimile lor aşază împreună bazele solide ale viitorului comun.

După ce mai merg o vreme, ea îşi dă seama că au ajuns la vechiul puţ. Abia se mai vede pe fondul verde-maroniu al pădurii, cărămizile bătrâne fiind năpădite de muşchi, ca o relicvă din alte vremuri. Una uitată.

Se apleacă pe buza puţului şi se uită în jos, în întuneric – un hău uscat şi sec.

— Mi-am imaginat puţul ăsta când eram la Westlands, îi spune ea. Mi-am imaginat cum îmi plâng deasupra lui toate tristeţile şi îi pun apoi capacul.

E destul de aproape de adevăr. „Imaginat” nu e cuvântul potrivit, dar mai mult de atât nu-i poate spune lui David.

El vine în spatele ei şi o cuprinde cu braţele.

— Aş vrea să pot face ca totul să fie mai bine.

— Deja faci ca totul să fie mai bine.

Şi aşa e. Poate că nu are impetuozitatea lui Rob, care-i dă sentimentul că e tânără şi liberă, dar e solid. Iar ea de asta are nevoie. Deşi îi e dor de Rob, David e cel pe care-l vrea. Stânca ei. Ceasul lui încă îi atârnă la încheietura mâinii, iar ea i-l arată.

— Acum poţi să-ţi porţi iar ceasul?

— Aş putea, dar păstrează-l tu. Aşa, simt să sunt împreună cu tine.

— Întotdeauna eşti cu mine, David Martin. Întotdeauna. Te iubesc.

Se bucură că poate păstra ceasul. Ştie că el o va vizita în weekenduri, când va putea, însă ceasul e la fel ca el. De încredere. Puternic. Şi are o greutate pe care o simte. Fiindcă are nevoie de o ancoră. Poate că într-o zi îi va spune şi lui de ce. Poate că-i va explica despre noaptea incendiului. Poate. Atunci când vor fi bătrâni şi cărunţi, iar el va înţelege că există în lume mai multe mistere decât poate accepta acum.

O boare rece s-a abătut asupra pădurii şi dintr-odată o ploaie uşoară începe să se lovească de frunze. Nu e o

ploaie torenţială, mai degrabă o răpăială constantă, dar se întorc acasă şi pregătesc un picnic cu tot felul de preparate şi beau vinul pe care l-a adus David, după care se retrag la culcare într-una dintre camerele de oaspeţi. Încă nu poate dormi în camera ei. Aceea aparţine trecutului. Prea multe aparţin trecutului.

— Ar trebui să vindem casa asta, spune ea după ce au făcut dragoste şi stau somnoroşi în întuneric, iar degetele ei mângâie cicatricele moi de pe braţul lui.

Oare cât de tare îl dor încă? David însă nu i-ar spune niciodată adevărul în privinţa asta.

— După ce ne vom căsători, adaugă ea apoi.

— Noi începuturi, conchide el.

Nici lui nu-i place să stea aici şi, la urma urmei, de ce le-ar trebui lor casa asta atât de mare? Tatăl ei o voia doar pentru a-şi satisface orgoliul.

— Noi începuturi, încuviinţează ea şi apoi adorm amândoi.

În noaptea asta nu invocă a doua uşă. Încă nu e pregătită pentru asta. Azi, doar prima uşă. Şi are de gând să viseze viitorul lor împreună. Perfect, aşa cum va fi.

40

— LOUISE —

— Fiindcă mi-ai tot ignorat mesajele, am zis să trec pe la tine pe la birou ca să-ţi fac o surpriză şi să te invit la prânz, îmi spune Sophie intrând în apartament urmată de mica Ella. Numai că surpriza am avut-o eu, când Sue mi-a spus că ţi-ai dat demisia. Ce naiba se întâmplă?

Chiar nu am nevoie acum de aşa ceva. Abia dacă am dormit după aventura de noaptea trecută şi nervii îmi sunt întinşi la maximum. I-am trimis lui Adele un SMS în dimineaţa asta ca să-i spun că vreau să ne vedem, însă nu mi-a răspuns şi mi-e teamă ca nu cumva David să-i fi găsit telefonul. Altfel, de ce nu mi-a scris, dacă el e la serviciu?

Sophie îşi scoate jacheta şi o azvârle pe canapea.

— Spune-mi că n-ai demisionat din cauza *lui!* Spune-mi că mi-ai urmat sfatul şi ai renunţat la amândoi! Te rog, spune-mi asta!

— Tanti Sophie! strigă Adam năvălind din camera lui şi agăţându-i-se de picioare. Ella!

Ella e o fetiţă serafică şi ciudată, care niciodată nu pare să rostească vreunul dintre cuvintele din vocabularul pitoresc al părinţilor ei – spre deosebire de Adam care „prinde” şi reproduce toate înjurăturile, deşi încerc să nu vorbesc urât în prezenţa lui. Şi dacă e posibil ca un ţânc de şase ani să iubească fără speranţă, sunt sigură că Adam e acela şi că e îndrăgostit de Ella.

— Am fost o lună în Franţa! Şi o să am un frate sau o soră! Lisa face un copil!

E prima dată că a pomenit în faţa mea despre sarcina ei – nici măcar nu eram sigură că ştie dar în febra entuziasmului a uitat de orice „fii atent că poate se supără mami”.

— Ian o să mai aibă un copil? Mie nu mi-ai spus! exclamă Sophie pe un ton oarecum ofensat.

Ridic din umeri.

— Erai prea ocupată să-mi faci morală.

Aluzia la copilul aflat pe drum încă îmi stă ca un ghimpe în coaste, dar nu vreau ca ea să vadă asta. Trimitem copiii să se joace în camera lui Adam, cu tot cu pungile de dulciuri pe care le-a adus Sophie, iar noi ieşim pe balcon cu câte un pahar de vin.

Ea îşi aprinde o ţigară, după care îmi oferă şi mie una, dar i-o arăt pe cea electronică şi-i explic:

— Într-un fel, m-am lăsat.

— Ei, bravo ţie! De mult vreau să trecem şi noi, eu şi Jay, la ţigări electronice. Poate că o să reuşim într-o zi. Deci, continuă ea privindu-mă, cu paharul într-o mână şi ţigara în cealaltă, spune-mi! Ce s-a întâmplat? Ai mai slăbit. E din cauza stresului sau aşa ai vrut?

— Ambele.

Şi în ciuda reţinerilor mele, îi povestesc totul. Dau drumul zbuciumului care mă chinuie şi faptul că împărtăşesc cuiva aceste lucruri îmi aduce o mare uşurare. Ea mă lasă să vorbesc fără să intervină mai deloc, dar îmi dau seama că am făcut o greşeală când îi văd chipul întunecându-se, iar ridurile pe care se străduieşte să le ascundă sub breton i se adâncesc. Mă priveşte de parcă nu-i vine să creadă ce aude.

— Păi, nu e de mirare că ţi-ai pierdut slujba, conchide când în sfârşit termin. Ce te-ai fi aşteptat să facă? Te-ai împrietenit cu soţia lui fără să-i spui nimic. Cine face una ca asta? Ţi-am zis la telefon că nu poţi continua aşa.

— N-am vrut să continui. S-a întâmplat pur şi simplu.

— Adică faptul că i-ai dat drumul în casă şi i-ai tras-o în mod repetat după ce te-ai împrietenit cu soţia lui *s-a întâmplat pur şi simplu?* Şi trăsnaia asta, că ai intrat pe furiş în biroul lui, şi ea *s-a întâmplat pur şi simplu?*

— Sigur că nu! ripostez eu.

Îmi vorbeşte de parcă aş fi o adolescentă. Ţinând seama de antecedentele ei, m-aş fi aşteptat la mai multă înţelegere.

— Dar, oricum, nu asta e important. Sunt îngrijorată pentru Adele. Dacă David încearcă să scape de ea? Au un mariaj foarte ciudat şi chestia asta cu pastilele şi cu

controlul banilor...

— Nu ştii cum e de fapt căsnicia lor! mă întrerupe Sophie. Nu eşti de faţă acolo. Şi Jay are grijă de banii noştri şi sunt al naibii de sigură că nu are niciun motiv ascuns.

— Dar tu nu ai o avere! bombăn şi-mi stăpânesc impulsul de a-i spune că toţi banii lor sunt de fapt ai lui Jay, fiindcă ea nu aduce mare lucru la fondurile familiei. Situaţia e diferită!

Trage din ţigară cu sete, gânditoare.

— Te-ai încurcat cu tipul ăsta după ce n-ai mai făcut-o cu nimeni de o veşnicie – ceea ce-nseamnă că ţi-a plăcut mult de el. Şi atunci, cum de eşti de partea ei acum? Eşti sigură că nu te simţi vinovată şi-ncerci într-un fel să-ţi răscumperi greşeala?

Mă cunoaşte bine, într-adevăr.

— Poate că pe undeva aşa e, dar sunt şi foarte multe dovezi, Sophie. Şi tu, dacă ai cunoaşte-o, ai fi de aceeaşi părere cu mine. David are o fire prea schimbătoare. E sumbru uneori. Iar ea e atât de temătoare! Atât de dulce şi de fragilă!

— Fragilă? exclamă Sophie arcuind o sprânceană perfect desenată. Sau ţicnită?

— Ce vrei să spui?

— Păi, tot vorbeşti despre pastilele alea şi ţi se pare că totul e un complot sinistru la adresa ei... dar dacă are, într-adevăr, o doagă lipsă? La asta te-ai gândit?

— Sunt pastile serioase!

Ea ridică din umeri.

— Poate că-i lipseşte o doagă serioasă.

Clatin din cap, inflexibilă.

— Dacă ar fi nebună, mi-aş da seama. S-ar vedea. Am petrecut destul de mult timp împreună.

— Păi, da, nu-i aşa? Orice nebunie se vede! Spune-le asta celor care l-au cunoscut pe Ted Bundy[3] sau pe orice alt ucigaş în serie! Dar tot ce vreau să zic e că poate despici prea mult firul. Poate că vezi lucruri care nu există de fapt.

[3] Theodore Bundy, criminal în serie care în anii ’70 a ucis zeci de femei în SUA, fiind condamnat la moarte şi executat în 1989.

— Poate.

Nu cred nicio clipă că aşa stau lucrurile, dar n-are niciun rost să mai discut cu ea. Ştiu că uneori analizez lucrurile prea mult, dar nu şi de data asta. Aş vrea ca Sophie să nu fi venit azi aici. Şi dacă mă uit mai bine, am impresia că şi ea şi-ar fi dorit acelaşi lucru. Mă compătimeşte oarecum, îmi dau seama de asta – de parcă îi pare rău că nici măcar de o aventură nu pot să mă bucur cum trebuie.

— Poate că toate astea au de fapt legătură cu Ian, spune ea apoi, pe un ton precaut. Ştii, cu bebeluşul pe care îl aşteaptă... Îmi închipui că nu e uşor pentru tine.

— Chiar crezi că inventez probleme în căsnicia lui David cu Adele, fiindcă Ian şi-a lăsat farfuza borţoasă? mă răstesc eu. De fapt, a fost mai mult un mârâit. „Şterge-o de-aici!” exclam în sinea mea, plină de nervi. „Şterge-o la aventurile tale sordide. N-o las baltă pe Adele. N-o las.” Crezi că am inventat dosarul ăla despre care ţi-am spus? Şi pastilele?

Ne uităm lung una la alta, fără să mai rostim vreun cuvânt. Într-un târziu, răspunde.

— Nu, sigur că nu. Doar că-mi fac griji pentru tine. Oricum... – se uită la ceasul de la încheietură – ... trebuie să plec. Vine mama pe la mine în seara asta, aşa ca o pedeapsă pentru păcatele mele, şi trebuie să-mi storc creierii să văd ce-o să gătesc.

Sticla de vin de la picioarele noastre e încă pe jumătate plină şi sunt aproape sigură că Sophie minte. Şi nu-mi dau seama cum mă simt din cauza asta. Singură. Fără prieteni. Pustiită. Furioasă pe ea.

— Ţin la tine, Lou, îmi spune după ce a luat-o pe Ella din dormitor şi sunt amândouă la uşă, gata de plecare. Nu te amesteca însă în treburile lor. Nu iese nimic bun dacă intervii între doi soţi. Iar tu ai depăşit orice limită. Şi ştii bine asta. Fă un pas înapoi. Lasă-i în pace. Treci mai departe.

— O să mă mai gândesc. Promit.

— Bine, zice ea şi-mi oferă un zâmbet anemic.

Aproape c-o pot auzi povestindu-i totul lui Jay. „Oh, Doamne, n-ai să ghiceşti ce-a făcut Louise! E o nebunie

totală! Biata prostănacă!”

Zâmbesc şi eu înainte să închid uşa în urma lor, dar dinţii îmi sunt încleştaţi.

●

Păstrez restul sticlei de vin pentru după ce se culcă Adam, deşi toată după-amiaza am spumegat amintindu-mi cum îmi luase Sophie în râs grijile pentru Adele şi David. Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Povestea vieţii mele – să vorbesc mereu când nu trebuie! De când a plecat, nu mi-a trimis niciun SMS – nici măcar ca să-şi ceară iertare în glumă, aşa cum face ea de obicei. Sophie nu suferă disputele şi cu toate că, la drept vorbind, nu ne-am certat propriu-zis, toată discuţia a stat sub semnul dezacordurilor şi al dezaprobării. Ea şi-a format o părere imediat ce a înţeles că nu i-am urmat sfatul şi n-am terminat-o cu amândoi. După asta, pentru ea n-a mai fost nimic. Cam atât despre libertatea ei de a gândi şi despre ideea că fiecare are dreptul să trăiască aşa cum vrea.

La şapte, când aud soneria, mi-am pus în pahar şi restul de Sauvignon Blanc într-o încercare ratată de a-mi ridica starea de spirit, şi aproape că-l scap din mână când deschid uşa. Nu ştiu cine mă aşteptam să fie. Poate Laura. Sau Sophie, venită să ne împăcăm.

Dar, nu. E el. David.

Serile lungi de vară sunt pe sfârşite, iar cerul a devenit deja cenuşiu. Parcă e o metaforă pentru tot ce s-a întâmplat între noi. Sângele îmi năvăleşte în obraji şi ştiu că până şi pieptul mi s-a înroşit.

Simt că mi-e rău. Mi-e frică. Şi am o sumedenie de alte senzaţii pe care le pot distinge clar. Capul îmi vuieşte.

— Nu vreau să intru, spune el.

Arată jalnic, cu o parte a cămăşii ieşindu-i din pantaloni. Stă cu umerii căzuţi. Mă simt ca un vampir. Am devenit mai puternică, fiindcă am dormit mai bine, pe când ei amândoi sunt mai vlăguiţi.

— Nici n-aveam de gând să te invit, ripostez şi trag uşa după mine, pentru eventualitatea că se trezeşte Adam.

În plus, mă simt mai în siguranţă afară din apartament.

— Cheile de la birou. Le vreau înapoi.

— Ce? exclam, deşi l-am auzit bine şi gura mi s-a uscat brusc.

— Louise, ştiu că tu ai fost. N-am spus nimănui ce-ai făcut, dar vreau să-mi dai cheile. Cred că aşa e cinstit, nu ţi se pare?

— Nu ştiu la ce te referi. Încerc să mă menţin pe poziţie, deşi simt că stomacul mi se întoarce iar pe dos.

El continuă să stea cu privirea în jos, de parcă nu suportă să se uite la mine.

— Nu te pricepi deloc să minţi. Dă-mi cheile!

— Oricum nu mai am nevoie de ele.

Ridic bărbia sfidătoare, cu toate că mâinile îmi tremură în timp ce scot cheile de pe brelocul cu scoică şi i le întind. Degetele lui le ating pe ale mele şi trupul mă trădează făcându-mă să-l doresc. Oare şi el simte la fel? Ce porcărie! Cum de mai pot avea astfel de sentimente când aproape mă îngrozeşte?

— Stai departe de noi, Louise. Ţi-am mai spus-o o dată, şi vorbesc serios.

— Iar eu ţi-am spus că nu ştiu la ce te referi. Am stat departe. M-am săturat de voi doi.

Am rostit cuvintele pe un ton vehement, dar sunt toate minciuni, minciuni, minciuni. Iar pentru el sunt transparentă. Şi urăsc lucrul ăsta.

Se uită la mine câteva clipe lungi şi aş vrea să-l pot descifra mai bine. Ochii albaştri au o nuanţă mai ternă, la fel ca a cerului întunecat, şi nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă în spatele lor. Ce e în mintea lui.

— Stai departe de noi. Dacă nu vrei s-o păţeşti urât.

— Ce e asta, o ameninţare?

Îmi vine să plâng şi habar nu am de ce. În ce naiba m-am băgat? Şi după toate astea, de ce mi-e atât de greu să-l detest când îl am în faţa ochilor, ca acum? David *al meu.*

Se uită urât la mine. David cel rece a revenit. Necunoscutul.

— Da, e o ameninţare. Crede-mă, e o ameninţare. Ştii ce-ai uitat noaptea trecută?

Tac, holbându-mă la el. „Ce? Ce-am uitat?”

— Există o cameră de supraveghere în afara clinicii.

Oh, Doamne, are dreptate! Îmi dau seama unde vrea să ajungă cu informaţia asta, chiar înainte să reînceapă să vorbească.

— E suficient să cer să fie verificate înregistrările de noaptea trecută şi şansele tale de a mai fi angajată undeva s-au spulberat. Iar acesta ar fi cel mai bun lucru care ţi s-ar putea întâmpla. Cel mai bun!

Degetul îi zvâcneşte spre faţa mea, iar eu încremenesc. Pastilele. Dosarul cu toate însemnările despre Adele. Criză psihotică. Tendinţe sociopate. Poate că el suferă de toate astea. Poate că nu e doar un profitor care vrea să pună mâna pe banii soţiei. Poate că el e nebunul. Dar pe de altă parte, cu toate că mă are la mână acum, situaţia n-ar arăta deloc bine pentru el, dacă mi-aş da şi eu drumul la gură. Şi eu sunt o ameninţare pentru el.

— Nu te amesteca în căsnicia mea!

Scuipă fiecare cuvânt de parcă ar vrea să mi le arunce pe toate în faţă.

— Zise cel care mi-a tras-o! Poate că ar trebui să-ţi faci griji pentru tine, nu pentru ce fac sau nu fac eu.

— Oh, îmi fac, Louise! Crede-mă că îmi fac, spune şi se întoarce să plece, dar se opreşte şi continuă: Un singur lucru aş vrea să ştiu însă. *Trebuie* să-l ştiu.

— Ce?

— Cum te-ai întâlnit, mai *exact,* cu soţia mea?

— Ţi-am spus, am dat peste ea. Nu vă *urmăream,* nici pe ea, nici pe tine.

„Nu te flata singur”, aş vrea să adaug.

— Asta ştiu. Dar când şi unde?

Mă uit la el, nehotărâtă.

— De ce contează?

— Fă-mi pe plac, Louise. Vreau eu să ştiu.

— Era dimineaţă. Tocmai îl lăsasem pe Adam la şcoală. Ea se întorcea după ce te condusese pe tine la clinică şi ne-am ciocnit, iar ea a căzut.

Pare că s-a întâmplat ieri, şi totuşi într-un trecut foarte

îndepărtat. Prea multe s-au întâmplat de atunci. Capul începe să-mi vuiască. Oricât de prinsă sunt în mrejele lor şi oricât aş vrea s-o ajut pe Adele, în momentul ăsta îmi doresc să nu-i fi cunoscut niciodată.

David clatină din cap şi zâmbeşte strâmb.

— Fireşte!

— Ce e?

Se uită la mine, drept la mine, însă faţa îi e în umbră, ochii îi sclipesc în lumina palidă şi cuvintele par să plutească în aer când răspunde:

— Soţia mea nu mă conduce niciodată la clinică dimineaţa.

— Nu te cred! Nu mai cred nimic din ce spui tu.

Continuă să stea nemişcat, o siluetă întunecată, când închid uşa şi mă retrag în lumea mea mică, în spaţiul meu personal. Îmi lipesc urechea de uşă, să văd dacă-i aud paşii pe cimentul de afară, dar în cap nu-mi răsună decât bătăile bubuitoare ale inimii.

Oh, Doamne, oh, Doamne! Ce mă fac? Poate că Sophie are dreptate. Poate că ar trebui să nu mă mai amestec. Cât de rău vreau să-mi bat joc de propria viaţă? David m-ar putea face să par o nebună în faţa doctorului Sykes. În faţa oricui. Aş risca să nu-mi mai găsesc de lucru niciodată. Poate că aş ajunge la închisoare. Şi totul, doar din vina mea. Din cauza curiozităţii mele. Dacă n-aş fi fost curioasă în privinţa lui Adele, aş fi găsit o scuză şi nu m-aş fi dus la cafea cu ea în dimineaţa aceea. Şi cum adică, „nu mă conduce niciodată la clinică”? Trebuie să-l fi condus! Oare ce idei vrea să-mi vâre în cap?

„Să nu ai încredere în el”, îmi spun. „Nu-l asculta! Ţine cont de ceea ce ştii deja. Ştii despre pastile. Ştii despre apelurile telefonice. Ştii despre problemele lui cu băutura, despre bani şi despre dosarul de la cabinet. Toate astea sunt lucruri concrete. Iar el tocmai te-a ameninţat.”

Adele nu mi-a răspuns la mesaj. Chiar dacă voi hotărî să nu mă mai amestec, ea tot trebuie să afle ce am găsit în cabinet. Trebuie să poată decide în cunoştinţă de cauză. O să mă duc mâine la ea şi apoi n-o să mă mai amestec. Am

mai spus asta şi înainte, dar acum chiar asta o să fac. Asta trebuie să fac.

Capul îmi bubuie, aşa că mă aşez pe canapea şi mă reazem de spătar. Trebuie să mă calmez. Inspir pe nas şi expir pe gură, tot mai profund şi mai lent, forţându-mi muşchii încordaţi ai scalpului, feţei şi gâtului să se relaxeze. Îmi golesc mintea de gânduri, imaginându-mi cum sunt disipate de adierea nopţii. Nu vreau să mă gândesc la *ei.* Nu vreau să mă gândesc la haosul pe care l-am creat. Nu vreau să mă gândesc la nimic. Vreau să mă eliberez de mine însămi, doar pentru un timp.

Se întâmplă cu totul pe neaşteptate. Aproape între două respiraţii.

Contururile argintii ale celei de-a doua uşi apar în întunericul din spatele pleoapelor, strălucind atât de puternic încât tresar şi apoi, înainte chiar să pot vedea suprafaţa scânteietoare a apei, trec prin ea şi...

...plutesc deasupra mea. Dar nu se poate, fiindcă mă văd aşezată pe canapea, cu capul dat pe spate. Am ochii închişi şi gura întredeschisă. Alături, pe măsuţă, e paharul gol de vin. Nu-mi aduc aminte când l-am adus aici. Cum de mă pot vedea? Ce se întâmplă? Mă cuprinde panica şi simt cum ceva puternic mă trage undeva în centrul fiinţei mele – *exact aşa cum s-a întâmplat în visul cu dormitorul lui Adam* – şi o clipă mai târziu deschid ochii şi sunt iar pe canapea.

Respiraţia mea e departe de a fi calmă acum. Sunt perfect trează şi conştientă. Ce naiba a fost asta? Mă uit la măsuţă şi văd paharul de vin acolo unde trebuie să-l fi pus, absentă, după plecarea lui David. Ce mama naibii s-a întâmplat adineaori?

41

— ADELE —

Urmăresc, aştept, învăţ, exersez. Zilele îmi sunt mai pline decât mi-au fost vreodată de când îmi pot aminti, iar asta îmi dă un sentiment minunat. Port pantofi cu toc când vine David acasă, unii care se asortează cu ţinuta. E drăguţ să mă îmbrac elegant şi să fiu frumoasă. Pielea dintre degetele de la piciorul drept îmi e iritată şi mă doare, dar usturimea de la fiecare pas merită, la fel cum merită şi senzaţia crescândă de *mâncărime.* Îmi aminteşte că eu deţin controlul. Mă face să fiu stăpână pe mine. Oricum, am învăţat asta. Sunt gata pentru respectiva parte a planului şi mă bucur că acum pot să scap de Anthony şi de adoraţia lui.

Lucrurile încep să se mişte mai repede. Louise e căţeluşul meu, a înşfăcat osul pe care i l-am întins şi ştiu că nu-i mai dă drumul. Sunt curioasă unde o să-l ducă şi cum va face mutările în jocul meu. Nu pot să controlez în totalitate cum se va comporta fiecare în circumstanţele date, dar asta face doar ca lucrurile să fie şi mai interesante. Am mizat pe caracterul lor, iar până acum, nici David şi nici Louise nu m-au dezamăgit. O fi el doctor de cap, însă eu ştiu ce-i mână pe oameni. Şi mă adaptez.

În bucătărie miroase delicios când el intră şi se opreşte în uşă. Am pregătit paste carbonara şi o salată de rucola, pe care am de gând s-o mănânc chiar dacă el nu va vrea. Rămâne de partea cealaltă a pragului, rezemat de tocul uşii. Arată vraişte. Dacă situaţia asta mai continuă mult, n-o să-şi mai poată păstra reputaţia la clinică.

— Încă mai joci rolul soţiei devotate, după cum văd.

Zâmbeşte cu un umor perfid. Râde de mine – de hainele mele, de mâncarea pe care o gătesc, de tot efortul meu. Afişez un aer rănit. Chiar sunt rănită. Nici măcar nu se mai preface că mă iubeşte.

— Ar trebui să mănânci ceva, îi spun.

„În loc să-ţi bei toate caloriile.”

— Ce vrei, Adele? Ce vrei, de fapt? Mă priveşte cu un dispreţ voalat. Pentru ce sunt toate astea? Închisoarea asta în care trăim.

E beat, clar, şi pentru prima dată de mult timp văd la el o agresivitate reală, nedisimulată.

— Vreau să fim împreună.

Ăsta e adevărul. Adevărul meu etern.

Se holbează la mine o lungă perioadă, încercând parcă să-şi dea seama ce-i în mintea mea, cine sunt eu cu adevărat şi ce nouă etichetă îmi poate aplica ca să înţeleagă ceva – schizofrenică, sociopată, obsesivă, nebună de legat – şi apoi umerii i se prăbuşesc din cauza efortului şi a lipsei vreunui răspuns.

— Vreau să divorţăm, îmi spune. Vreau să se termine. Totul.

Nu e nevoie de explicaţii suplimentare cu privire la ultima precizare. Ştim amândoi la ce s-a referit. Trecutul trebuie dezgropat şi aşezat apoi să se odihnească aşa cum se cuvine. Trecutul. *Cadavrul.* A mai zis asta şi înainte, dar de data aceasta nu sunt sigură că se va răzgândi atunci când se va trezi din beţie, indiferent ce-aş face eu. Indiferent că l-aş distruge dacă aş vorbi.

— Cina va fi gata în zece minute, dacă vrei să te aranjezi puţin înainte.

Asta e tot ce-i răspund. Iar normalitatea mea îl dezorientează mai mult decât orice ameninţare verbală.

— Ştiai cine e, nu-i aşa?

Îi e silă de mine. Se vede asta şi îl preocupă mai mult decât să-şi plângă de milă.

— Louise. Ştiai cine e atunci când ai întâlnit-o.

Mă încrunt, nedumerită.

— Asta ce mai e, David? De unde aş fi putut eu să ştiu că ţi-e pacientă?

Minciuna lui, folosită împotrivă-i, din nou.

— Tu ştii întotdeauna diverse lucruri. De unde?

Are un ton amar, însă tot nevolnic. Jalnic. Nu e deloc David al meu.

— Vorbeşti fără noimă, replic şi afişez o expresie de preocupare îngrijorată. Ai băut? Ar fi trebuit să mai reduci alcoolul. Aşa ai promis.

— Continuă-ţi jocurile, Adele. Joacă-le mai departe. Eu am terminat. Deja nu-mi mai pasă. Şi n-am chef de nicio cină.

Rosteşte ultimele cuvinte în timp ce urcă la etaj, iar eu mă întreb ce s-a întâmplat cu omul de care m-am îndrăgostit. Cât de adânc e ascuns în scuza asta jalnică de bărbat? Ştiu că s-a dus la ea. S-o avertizeze. Chiar o iubeşte – ceea ce, desigur, mă mulţumeşte într-un fel, dar în altul aş vrea să iau unul dintre cuţitele noastre Sabatier, să mă duc sus şi să-i scot din piept inima nerecunoscătoare. Îmi înăbuş însă impulsul. N-aş putea niciodată să-i fac rău lui David, ştiu bine. Asta e crucea pe care trebuie s-o duc.

Şi, oricum, Louise a perceput avertismentul ca pe o ameninţare, fiindcă e de partea mea. Ea vede adevărurile *mele.* Deocamdată, cel puţin. Încă nu i-am răspuns la mesaj, şi nici nu-i voi răspunde. Am nevoie să vină aici mâine. Să mă găsească. Ăsta e un alt lucru pe care trebuie să-l *înţeleagă* înainte să poată pune cap la cap toate piesele poveştii noastre dureroase. Arată, nu povesti – aşa se spune, nu? Şi exact asta fac eu. Ziua de mâine va fi o nouă firimitură în şirul pe care îl aştern pentru ea. Păpuşica mea cu cheiţă, care se duce oriîncotro o îndrept.

Doamne, cât o iubesc pe Louise! Aproape la fel de mult cât îl iubesc pe David. Iar după ce-i voi împărtăşi toată povestea, pe el îl va urî. Şi nu pot să nu mă gândesc că el o merită.

42

— LOUISE —

Plouă torenţial, o perdea de apă se prăvăleşte din cer şi norii întunecă orizontul când îl las pe Adam la afterschool. Perioada secetoasă s-a dus şi cu toate că nu e rece şi nu sunt rafale de vânt tomnatic care să spulbere picurii grei, am senzaţia că vara e pe ducă. Mai sunt doar câteva zile şi e septembrie. Adam mă sărută de rămas-bun şi fuge înăuntru – băieţelul meu prietenos şi încrezător, obişnuit deja cu programul ăsta. Nu i-am spus că nu mă mai duc la serviciu. I-am explicat că mi-am luat câteva zile libere ca să stau cu el şi că acum am revenit la normal. Dar nu înţelege el foarte bine cum stau lucrurile. Are şase ani, zilele sunt toate la fel pentru el, în curând îl va revedea pe tatăl lui, iar eu nu sunt încă pregătită pentru dezvăluiri de genul „Oh, mami nu s-a mai dus la muncă”.

Mă opresc la Costa Coffee şi mă aşez pe bancheta de la fereastră, privind pe geamul aburit trecătorii care merg grăbiţi prin ploaie, cu capetele plecate, ciocnindu-se în umbrele ca antilopele în coarne. Cafeaua fierbinte îmi frige buzele şi mă uit nerăbdătoare la ceas până când consider că pot să mă duc în siguranţă. N-am idee dacă David e la cabinet ca de obicei. Am încercat să verific în agenda lui, dar parola mea de acces nu mai funcţionează. Probabil că ticălosul a anulat-o. Dar, oricum, mă duc la ei acasă. Trebuie s-o văd pe Adele; încă nu mi-a răspuns la mesaj şi asta mă îngrijorează. Dracu’ să-l ia, dacă e acasă. Poate că o să-i povestesc lui Adele ce-am făcut amândoi. Poate că asta o va determina să ia măsurile care se impun. O s-o pierd şi pe ea, dar cel puţin va fi liberă.

La zece, îmi fac curaj şi pornesc spre casă. Maşina ei e acolo, deci încă n-a plecat la sală – dacă se mai duce. Cu inima bubuindu-mi, apăs butonul soneriei. Aud clinchetul răsunând în celălalt capăt al casei, sonor şi conştiincios. Aştept şi mă uit prin ochiul de geam, sperând să zăresc o

umbră de mişcare, însă nimic nu se clinteşte. Apăs încă o dată, mai lung. Tot nimic. Unde o fi oare? Pe vremea asta nu poate să fie în grădină şi, oricum, ştiu că soneria se aude şi de acolo. Apăs butonul a treia oară, de data asta timp de aproape zece secunde. Cel puţin acum ştiu că David nu e acasă. Altfel, ar fi urlat deja la mine.

Uşa rămâne închisă în faţa mea. Poate că s-a dus la cumpărături. Dar pe ploaia asta? Ar fi luat maşina şi s-ar fi dus la Sainsbury, dacă ar fi avut nevoie de ceva. Îmi las umbrela lângă uşă şi cobor treptele spre fereastra largă, cu bovindou, îmi pun palmele deasupra ochilor şi mă uit înăuntru. E biroul lui David, aşa că nu mă aştept să văd mare lucru, dar o zăresc pe Adele aşezată într-un fotoliu, în colţul de lângă bibliotecă. Un braţ îi atârnă peste margine şi trupul îi stă pieziş, doar marginea ridicată a fotoliului de modă veche împiedicând-o să cadă. Bat cu palma în fereastră.

— Adele! Eu sunt! Trezeşte-te!

Nu se mişcă. Nici măcar nu tresare. Cum de nu mă aude? Bat mai tare şi o strig din nou, având grijă să nu mă vadă vreun vecin băgăcios, care să-i spună despre mine „doctorului acela drăguţ din casa de alături”. Tot degeaba. Probabil că a obligat-o să ia pastilele înainte să plece la clinică, altă explicaţie nu există. Poate că a luat prea multe. Poate că a suferit o reacţie adversă. Rahat, rahat, rahat!

Mă uit din nou spre uşă. Părul mi s-a lipit de faţă şi picuri de apă îmi şiroiesc pe sub guler, dându-mi frisoane. Privirea îmi cade pe plantele mari în ghivece de la intrare. *Cheile!* Scormonesc în pământul ud până când le găsesc – o sclipire argintie la câteva degete adâncime. Broasca de jos e descuiată, deci cel puţin David n-a încuiat-o în casă, aşa cum am crezut la început. Pun cheia în yală, o răsucesc şi intru.

Mă reped spre birou şi pantofii mei lasă urme ude pe pardoseala lor perfectă, dar nu-mi pasă. Nu mai are nicio importanţă dacă David îşi va da seama că am fost aici. Am terminat-o cu el.

— Adele! şoptesc scuturând-o uşor de umăr. Adele,

trezeşte-te! Eu sunt.

Capul îi cade în faţă şi pentru o clipă teribilă mă tem că e moartă, dar îi zăresc apoi pieptul ridicându-se abia sesizabil în ritmul respiraţiei. Îi iau mâna şi degetele îi sunt reci. Oare de când zace aici?

— Adele! strig mai tare. Trezeşte-te!

Tot degeaba. Îi frec mâna ca să i-o încălzesc şi-mi spun că poate va trebui să-i dau palme peste faţă sau să iau o altă măsură drastică. Ar trebui cumva să chem o ambulanţă? Să încerc s-o fac să vomite? O scutur din nou, mult mai tare de data asta, şi preţ de câteva momente mă gândesc că nici asta nu va da rezultate, dar o văd ridicându-se în capul oaselor în fotoliu, cu mâinile încleştate pe braţele acestuia. Respiră zgomotos, de parcă s-ar îneca, şi deschide ochii. Efectul e atât de dramatic, încât fac brusc câţiva paşi înapoi.

— La naiba, Adele!

Se uită la mine de parcă aş fi o necunoscută şi apoi clipeşte. Spatele i se detensionează şi priveşte în jur, încă respirând sacadat.

— Ce faci aici, Louise?

— Am intrat cu cheia de rezervă. N-ai răspuns când am sunat la sonerie şi am văzut pe fereastră că eşti aici. Te simţi bine?

— Eşti udă leoarcă, zice ea, încă dezorientată. Îţi trebuie un prosop.

— N-am nimic. Dar tu mă îngrijorezi. Câte pastile ai luat în dimineaţa asta?

— Doar una. Eram... spune, dar se întrerupe şi se încruntă, adunându-şi gândurile. Mi-am zis să mai caut aici o dată, poate găsesc... nu ştiu... ceva. Orice. Dar m-am simţit foarte obosită şi m-am aşezat.

— Am crezut că ai murit, îi spun şi izbucnesc în râs, ca o refulare. Oricum, dosarul tău nu este aici.

Acum reuşeşte să se concentreze.

— Poftim?

— E în cabinetul lui. Am fost acolo şi m-am uitat. Dar în primul rând, adaug luând-o de mână şi ajutând-o să se

ridice, ai nevoie de o cafea.

Stăm în bucătărie cu câte o cană în mână, în timp ce ploaia continuă să răpăie în ferestre, şi îi povestesc ce am găsit, vorbindu-i încet şi rar, ca să înţeleagă totul.

— Chestia e, adaug după o pauză lungă, că notiţele lui datează chiar şi de acum zece ani. Am crezut că poate intenţiona să te interneze într-o instituţie, ca să rămână el cu banii, dar asta ar fi o decizie mai recentă, nu-i aşa? Nu se poate să fi plănuit asta de atâta timp. Crezi că ar fi posibil? Nu mi se pare că are sens.

Adele priveşte drept înainte, cu o expresie tristă.

— Pentru mine are sens. E ca o poliţă de asigurare.

— Ce vrei să spui?

— Am avut nişte probleme cu ceva vreme în urmă, după ce părinţii mei... după ce am fost la Westlands, dar nu asta-i problema. Nu de asta are dosarul acela. Motivul e Rob.

Mă încrunt, nedumerită.

— Ce-i cu Rob?

— E o asigurare pentru cazul că aş decide să-mi fac cunoscute îndoielile cu privire la ce s-a întâmplat cu el. Pe cine ar crede lumea? Pe medicul respectabil sau pe soţia lui nebună?

— Nu pricep, rostesc derutată de această nouă întorsătură smintită a căsniciei lor. Ce s-a întâmplat cu Rob?

— Ăsta e micul nostru secret nerostit.

Oftează.

Pare mică aşa cum stă pe fotoliu, împuţinată, cu umerii aduşi în faţă, de parcă ar încerca să se plieze pe ea însăşi şi să se facă nevăzută. Şi e mai slabă. Pe cale de dispariţie.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Se ridică, iar eu o urmez pe scări, la etaj.

Inima îmi bate nebuneşte. Voi afla în sfârşit ce se ascunde în miezul mariajului ăsta care m-a prins în iţele lui? Intrăm în dormitorul matrimonial, mare şi aerisit, cu tavanul înalt şi cu baia alăturată. Totul în el e elegant, de la patul pe cadru metalic, larg şi solid, un produs de lux, fără îndoială, nu unul de serie, până la cuvertura de bumbac

egiptean de un cafeniu intens care accentuează verdele măsliniu al pereţilor şi nuanţa patinată a parchetului. Pe un perete ornamental, în spatele unui scrin, trei dungi groase în diferite tonuri de verde urcă din podea până în plafon. Eu n-aş putea avea niciodată atâta stil.

— Totul era în nuanţa florilor de magnolie, când ne-am mutat aici, îmi spune ea. Mă rog, un fel de alb-murdar. Am ales culorile astea pentru a-l pune la încercare. Sunt cele ale pădurii de pe proprietatea părinţilor mei. Unde n-am mai mers niciodată de când am stat eu acolo, după ce am ieşit de la Westlands. Şi de când a venit Rob să mă vadă.

Îşi trece degetele peste perete, de parcă ar simţi sub ele scoarţa unui copac, nu tencuiala rece.

— El refuză să o vândă, cu toate că o ţinem degeaba, goală şi uitată, continuă încet, aproape ca pentru sine. Cred că ăsta-i unul dintre motivele pentru care nu vrea să-mi recedeze controlul asupra banilor. Ştie că eu aş vinde-o. Iar ăsta ar fi un risc prea mare.

— Ce s-a întâmplat cu Rob? o întreb cu inima bubuindu-mi în piept.

Iar ea se întoarce spre mine, superbă, cu ochii mari, şi răspunde ca şi când ar fi cel mai banal lucru din lume:

— Cred că David l-a ucis.

Faptul că aud cuvintele pronunţate cu glas tare, nemaifiind doar o vagă bănuială în mintea mea, mă zdruncină. David... un ucigaş? E posibil aşa ceva? Fac un pas înapoi, dau peste pat şi mă aşez.

„Cred că David l-a ucis.” Am aceeaşi senzaţie pe care am avut-o când Ian mi-a spus că Lisa e însărcinată, numai că totul e amplificat acum.

— Rob a venit să stea la mine, povesteşte Adele. Era foarte nefericit cu sora lui nesuferită şi mi-a trimis un mesaj, iar eu am insistat să vină la Perth. Prezenţa lui la Westlands mi-a făcut foarte bine. M-a readus la viaţă. Şi am vrut să-l ajut la rândul meu. Poate să-i dau nişte bani ca să se stabilească undeva departe de locul ăla oribil în care stătea. Mă simţeam bine avându-l în preajmă. Aşa era el. Ştia să te facă să te simţi bine. Să simţi că eşti special. I-am

sugerat lui David că după ce ne vom căsători, Rob ar putea locui la noi o vreme. Doar până avea să se aranjeze undeva. Lui nu i-a plăcut ideea. Era gelos pe Rob. David a avut întotdeauna grijă de mine, dar la Westlands, Rob a preluat acest rol. Şi suspecta că între noi e mai mult decât o simplă prietenie, deşi eu îi tot spuneam că nu era aşa. Îl iubeam pe Rob, dar nu aşa. Eram ca nişte fraţi.

Îi sorb fiecare cuvânt deopotrivă cu anticipare şi teamă.

— Ce s-a întâmplat?

Gura mi-e uscată iască şi rostesc cuvintele cu greu.

— David a venit într-un weekend, când era şi Rob acolo. Mi-am zis că, după ce se vor cunoaşte, se vor înţelege bine. Am crezut că, pentru simplul motiv că eu îi iubeam pe amândoi, se vor îndrăgi şi ei unul pe celălalt, cu toate că erau firi foarte diferite. Acum îmi dau seama cât de naivă am fost. Rob era hotărât să facă un efort – s-a purtat cât a putut el de bine –, dar David a fost rece. Sâmbătă a părut că se mai dezgheaţă puţin, aşa că Rob mi-a zis să mă duc să mă culc şi să-i las să se descurce împreună. Credea că le va prinde bine să petreacă un timp doar ei doi, ca între bărbaţi.

Adele îşi întoarce privirea spre pereţii zugrăviţi în culorile pădurii, de parcă povestea trecutului ar fi fost scrisă pe ei.

— Când m-am trezit, Rob dispăruse. David a zis că s-a hotărât să plece şi iniţial am crezut că i-a dat bani ca să se facă nevăzut. Dar asta n-avea nicio logică. Eu îi oferisem deja bani lui Rob, iar el n-ar fi acceptat mită ca să renunţe la prietenia cu mine. Nu-i stătea în fire. Ar fi râs de idee, pur şi simplu. Uneori, când revăd scenele în minte, mă întreb dacă nu cumva a decis să discute deschis cu David despre banii mei. Poate i-a spus că trebuia să-mi recedeze controlul asupra lor. Mie mi-a spus că nu va aborda subiectul, dar cine ştie? Poate că a făcut-o. Poate că asta l-a împins pe David dincolo de limită, într-una dintre crizele lui teribile de furie. Poate că s-au bătut şi lucrurile au scăpat de sub control. Singurul lucru de care sunt sigură însă e faptul că Rob n-ar fi plecat niciodată fără să-şi ia rămas-bun.

— Eşti sigură? o întreb în încercarea de a găsi o explicaţie raţională care să nu includă o crimă comisă de fostul meu iubit însurat, care şi-ar fi ucis un rival. Poate că s-au certat ori s-au bătut, iar Rob a considerat că e mai bine să plece. E posibil, nu-i aşa?

Ea clatină din cap.

— Rob îşi ascunsese caietul şi provizia de droguri în hambar. Eu le-am găsit abia după nuntă, însă ştiu că el n-ar fi plecat fără ele. Mai ales dacă era furios. Ar fi vrut să prizeze ceva.

— Şi ai discutat cu David despre asta? L-ai întrebat?

— Nu. Ne-am căsătorit foarte repede, cred că la o lună sau cam aşa ceva după ce l-am văzut ultima dată pe Rob, iar David deja se schimbase. Era mai rezervat. Mai rece faţă de mine. Şi pe urmă am aflat că sunt însărcinată. Ochii i se umplu de lacrimi, iar eu încerc să asimilez întreaga grozăvie. Eram fericită! *Atât* de fericită! Dar David m-a obligat să fac avort. A zis că nu putea fi sigur că e copilul lui. După asta am avut o mică depresie – cred că n-am putut face faţă temerilor cu privire la Rob şi încă nu-mi revenisem după moartea părinţilor mei, iar pe urmă avortul a fost deja prea mult. Ne-am mutat în Anglia şi cu asta s-a terminat totul. David s-a îmbunat şi a avut grijă de mine, dar a refuzat să vândă proprietatea.

— Crezi că Rob este însă acolo, nu-i aşa? o întreb pierdută în trecutul lor şi îngrozită de prezentul nostru. Undeva pe proprietate?

Rămâne câteva clipe nemişcată şi apoi încuviinţează încet.

— Rob n-ar fi plecat aşa, fără să-mi spună nimic. Niciodată. Numai pe mine mă mai avea. M-ar fi contactat până la urmă. Dacă ar mai fi în viaţă.

Se aşază pe pat, lângă mine, şi mult timp niciuna din noi nu mai spune nimic.

43

— ADELE —

Insistă să mai stea o vreme şi, evident, să mai vorbim. E zdruncinată. Îmi dau seama de asta, dar gândurile îi roiesc în cap. În mintea aceea curioasă a ei. *Tic, tic, tic.* Rotiţele se învârtesc tot timpul. Când mă întreabă de ce nu l-am căutat pe Rob până acum, ridic din umeri neputincioasă şi-i răspund că nu vreau să ştiu. L-am iubit pe David şi m-am măritat cu el. Eram tânără. El era plasa mea de siguranţă. Sunt impresionată de faptul că nu mă ia la palme zicându-mi să mă adun şi să înfrunt realitatea. Eu aş fi tentată s-o fac în locul ei, dacă mi-aş auzi turuiala alambicată. Îi spun că sunt obosită şi nu vreau să mai vorbesc despre asta şi atunci văd mila din privirea ei. Tace.

Nu-mi trebuie mult ca s-o conving să plece. Menţionez în treacăt că urmează să mă sune David şi că pe urmă o să vreau să mă culc puţin, iar ea încuviinţează din cap şi mă îmbrăţişează, strângându-mă atât de tare în braţele acelea ale ei mai suple şi mai tonifiate, dar îmi pot da seama că se gândeşte ce să facă mai departe. Cum poate să mă ajute, sau să se ajute pe ea însăşi, sau mai ştiu eu ce. Cui îi pasă, atâta timp cât rezultatul e acelaşi?!

David nu sună la ora stabilită; un alt indiciu că a vorbit serios seara trecută. Se spală pe mâini de mine. Poate chiar mă provoacă să-mi pun în practică ameninţarea. Bietul băieţel! E la capătul puterilor.

Îmi fac un ceai de mentă şi urc la etaj, unde mă întind pe cuvertura răcoroasă şi privesc în tavan. Sunt remarcabil de calmă, dată fiind situaţia. Mai sunt încă unele lucruri incerte şi mă bazez în întregime pe Louise, să găsească şi să asambleze piesele puzzle-ului pe care i l-am aşternut în faţă. Trebuie ca la momentul potrivit să înţeleagă întreaga semnificaţie a discuţiei din dimineaţa asta. Dacă nu, va trebui să găsesc o altă modalitate de a i-o arăta. Dar... viaţa e mai plăcută atunci când e interesantă. Sunt destul

de mulţumită.

Nu e niciodată suficient să *spui* un lucru. Eu i-am *spus* lui Louise ce cred că a făcut David cu ani în urmă, dar cuvintele nu au de fapt nicio greutate. Sunete emise în aer, fără soliditate. Cuvintele scrise sunt, poate mai concrete, însă nici în cazul lor oamenii nu au încredere unii în alţii suficient ca să nu rămână cu îndoieli. În realitate, nimeni nu are o părere foarte bună despre ceilalţi.

Ca să te convingi de adevărul unui lucru, trebuie să trăieşti pe pielea ta lucrul respectiv. Trebuie să te alegi cu mâinile murdare şi cu noroi sub unghii. Trebuie să sapi după adevăr. După unul ca acela dintre mine şi David, în orice caz. Un adevăr ca ăsta nu poate fi înţeles doar fiind spus. Trebuie s-o trec pe Louise prin foc înainte să poată ajunge la celălalt capăt curată, pură şi încrezătoare. Pentru ca David să fie în sfârşit liber şi neîmpovărat, e necesar ca ea să poarte mai întâi povara. Adevărul trebuie să devină *al ei.* Şi ea trebuie să i-l servească lui.

Iar apoi să-l lase să-şi facă efectul asupra lor.

44

— LOUISE —

...O să aştept până când Ailsa o să adoarmă ori o să-şi piardă cunoştinţa de beată împreună cu Gary şontorogul şi pe urmă o să plec. Dracu' să-i ia şi pe ei, şi rahatul lor de apartament, şi vieţile lor de rahat din cartierul ăsta de rahat. Pilton Scârţ! De parcă cine ştie ce mare chestie ar fi. Poate că pentru ei chiar e. Dar pentru mine n-o să fie. Nu-i de mirare că am vrut s-o şterg de aici imediat ce m-am întors. Dar ce credeau ei, că după dezintoxicare şi toate celelalte, scârba de Westlands o să dea rezultate miraculoase? Sunt idioţi. Scârnăvii. Sunt toţi nişte scârnăvii şi le simt mizeria încercând să se lipească de mine. Nici n-o să le pese când o să plec. O să fie uşuraţi. Da' o să fie uşuraţi şi de toţi banii pe care o să-i găsesc în apartament, ha, ha! Am nevoie de ceva cu care să mă duc la Adele, iar azi a fost ziua de salariu. Pierderea lor, avantajul meu.

Nici nu-mi vine să cred că mă duc atât de repede s-o văd. Parcă lumea asta cenuşie a prins din nou culoare. Abia m-am convins să-i scriu. Nu voiam să risc să-mi spună nu. Ce oribil m-aş fi simţit! Nu sunt obişnuit să-mi pese de cineva aşa şi să vreau ca persoana să mă placă. Nu sunt obişnuit să-mi pese de nimeni. Dacă n-aş fi avut uşa din vis şi dacă n-aş fi putut să văd aşa imaginea ei, cred că aş fi înnebunit până acum. Am râs şi am glumit când ne-am luat la revedere, dar ea şi-a dat seama că sufăr. Şi ea suferea, dar cu toate că a încercat să-mi ascundă asta, era nerăbdătoare să plece. Ea are o viaţă, are bani, îl are pe David. Eu am camera infectă a scârbei mele de surori care trebuie rezugrăvită.

Dar acum sunt liber! O să fac autostopul sau o să sar în trenul de Perth, iar pe urmă a zis să iau un taxi şi o să-l plătească ea. I-a fost dor de mine, îmi dau seama. Asta mă bucură cel mai tare. O fac să râdă. Cu mine e altfel. Zice că o să-l cunosc pe David fiindcă vine uneori în weekend de la

universitate. Ea crede că o să ne-nţelegem, dar eu cred că singurul lucru pe care eu şi David plicticosul îl avem în comun e că niciunul din noi nu prea crede asta. N-o să-i placă să fiu prin preajmă. Mie nu mi-ar plăcea să-mi fiu prin preajmă. Da' o să-ncerc, de dragul ei. Oricum, el n-o să fie acolo tot timpul. Pot să mă prefac din când în când vreo două zile că-l plac, dacă asta o bucură pe Adele. Poate că o să-ncerc să nici nu mă droghez cât e el acolo. N-o să las ca gândul la David să mă-ntristeze. Mâine o să fiu iar împreună cu Adele! Şterge-o de aici, viaţă veche, salutare viaţă nouă! Adele, Adele, Adele! Poarta către viitorul meu fericit.

Aici se încheie caietul; paginile care urmau – cu ce-o fi scris Rob în ele – au fost rupte. David să le fi rupt? Erau în ele lucruri care l-ar fi putut incrimina? Mintea îmi lucrează cu asemenea frenezie, încât pielea capului mi s-a înfierbântat. E posibil ca David să-l fi ucis într-adevăr pe Rob? Poate că a fost un accident. Poate că s-au bătut şi lucrurile au scăpat de sub control, iar el s-a lovit la cap în cădere sau aşa ceva?

Sau poate că Rob nu e mort. Poate că Adele îşi face griji degeaba, iar el pur şi simplu a plecat. Ea susţine că n-ar fi putut fi mituit, dar a furat banii surorii lui, aşa că... cine ştie? Din caiet reiese clar că era îndrăgostit de ea, dar provenea dintr-o familie săracă şi poate că promisiunea câtorva mii de lire câştigate uşor a fost prea tentantă pentru a o refuza. Dar dacă nu are nimic de ascuns acolo, de ce nu vrea David să vândă proprietatea?

Întrebări, întrebări, întrebări. Am impresia că de când au intrat David şi Adele în viaţa mea, sunt asaltată de întrebări. Sunt ca buruienile în apă. Ori de câte ori cred că mă pot ridica la suprafaţă, alta se înfăşoară pe picioarele mele şi mă trage în adânc.

Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Rob. Trebuie să-l găsesc. Acum nu mai e vorba doar despre David şi Adele – trebuie să ştiu *pentru mine.* Nu pot să rămân pentru totdeauna cu incertitudinea asta în minte. Abia la cinci şi un

sfert mă duc să-l iau pe Adam, aşa că îmi fac o cafea tare – deşi sunt deja destul de agitată – şi îmi deschid laptopul. Azi oricine poate fi găsit. Dacă Rob era cu numai câteva luni mai mare decât Adele, înseamnă că ar trebui să aibă aproape treizeci de ani. Sigur că dacă e vreun drogat, ceva, există undeva date despre el. Deschid caietul la prima foaie, unde numele lui e scris întreg şi foarte clar, şi îl tastez în pagina Google: *Robert Dominic Hoyle.*

Apare o listă de rezultate; diverse conturi pe LinkedIn, câteva pe Facebook şi câteva articole din presă. Cu inima bătându-mi repede, le trec în revistă, dar niciunul nu se potriveşte. Respectivii sunt ori prea bătrâni, ori prea tineri, americani, iar la singurul a cărui fotografie de profil pe Facebook pare să sugereze că ar avea vârsta lui zice că insul e din Bradford, plus că e şi o listă cu şcolile urmate, şi niciuna nu e în Scoţia. Încerc să caut numele adăugând „dispărut sau mort”, dar obţin aceleaşi rezultate. Tastez pe urmă „Robert Dominic Hoyle Edinburgh”, dar tot degeaba.

Cafeaua s-a răcit neatinsă lângă mine; nici măcar nu mai trag din ţigara electronică. De ce nu apare nimic despre el? Nu se poate să nu aibă un laptop şi internet! Credeam că toată lumea are profil pe Facebook. Şi totuşi, din caiet nu reiese că ar fi avut prea mulţi prieteni sau că şi-ar fi dorit să aibă. Doar pe Adele şi, probabil, câţiva drogaţi. Poate că Facebook nu e genul lui.

Poate că locuieşte undeva ilegal şi toţi banii lui se duc pe droguri. Nu mi se pare însă credibil. Dependenţii de droguri ştiu să se prefacă – toţi dependenţii sunt aşa, însăşi situaţia lor îi predispune la asta. Dacă Rob ar fi avut nevoie de bani, ar fi găsit o modalitate de a reintra în viaţa lui Adele şi de a obţine bani ori de la ea, ori de la David. Şi poate că a făcut-o. Poate că David încă îl mai plăteşte din când în când, fără să-i spună lui Adele. Dar de ce s-ar mai sinchisi? În plus, asta n-ar răspunde la întrebarea de bază: de ce n-a vândut proprietatea? Sau de ce n-a închiriat-o? De ce continuă să stea pustie, când ar putea să le aducă bani?

Mă uit la ecran, sperând să-mi apară din senin un răspuns, apoi încerc o altă abordare. Sora lui Rob, Ailsa.

Tastez numele ei şi încep să trec în revistă articolele. La fel ca în cazul lui, există mai multe persoane cu acelaşi nume în lumea întreagă, însă dintr-un registru electoral obţin o listă cu şapte Ailsa, dintre care una singură locuieşte în Edinburgh.

Bingo!

Nu pot obţine adresa de pe site-ul respectiv fără să plătesc, ceea ce sunt dispusă să fac dacă e cazul – ducă-se naibii şomajul! –, dar pe pagina următoare găsesc un mic articol despre un oarecare Festival de Artă din Lothian. În el sunt menţionate câteva magazine înfiinţate prin intermediul unor subvenţii, care expun la festival. Unul dintre ele se numeşte Candlewick şi numele proprietarei e specificat: Ailsa Hoyle. Candlewick are site şi pagină pe Facebook. Am găsit-o. Mă uit la numărul de telefon care aproape că pâlpâie pe ecran. Trebuie să sun. Dar ce să spun? Cum să încep discuţia fără să par o dezaxată? Trebuie să mint, ştiu asta, dar ce minciună să zic?

Mă uit la caiet şi îmi vine ideea. Westlands. Aşa o s-o întreb. Folosesc telefonul fix ca să blochez serviciul de identitate a apelantului, dar tot mă plimb câteva minute prin cameră, agitată şi trăgând din ţigara electronică, înainte să formez numărul. „Bun”, îmi spun în cele din urmă, simţind cum tot corpul îmi freamătă. „Fă-o şi gata! Sună! Poate că nici măcar nu e la magazin.”

Dar este. Inima îmi bate parcă în gât când vânzătoarea o cheamă la telefon.

— Ailsa sunt, cu ce vă pot ajuta?

Vorbeşte cu un accent puternic. Îmi pot imagina vocea ei, dezbărată de politeţea de clasă mijlocie afişată la telefon, zbierând la Rob.

— Bună ziua, încep adoptând un ton mai grav, fără inflexiuni, aşa cum fac când preiau apeluri la clinică. Regret că vă deranjez la serviciu, dar mă întrebam dacă vă pot reţine câteva momente. Scriu un articol despre eficienţa Clinicii Westlands – îmi dau seama brusc că habar nu am unde se află clinica şi nici numele vreunuia dintre medici şi că sunt total nepregătită să duc minciuna asta mai departe

dacă femeia începe să-mi pună întrebări – şi cred că fratele dumneavoastră a fost internat acolo o perioadă. Robert Dominic Hoyle. Am încercat să-l contactez, dar numele lui nu apare în niciun document. Mă întrebam dacă aveţi un număr de telefon la care să pot lua legătura cu el sau dacă i-l puteţi transmite pe al meu.

— Westlands? râde ea scurt. Da, îmi amintesc. O pierdere de vreme completă. Robbie s-a reapucat de droguri la numai câteva zile după ce a ieşit de acolo. Pe urmă mi-a furat banii din geantă şi s-a cărat. Scuze pentru limbaj. Dar mă tem că nu pot să vă ajut, adaugă ea după o pauză, pierdută poate în amintiri. De atunci nu mai ştiu nimic despre el. O fi mort sau pe aproape, într-un şanţ undeva.

— Îmi pare rău să aud acest lucru.

— Să nu vă fie. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Iar el nu era decât un rahat cu ochi, atâta tot. Nu toţi pot fi vindecaţi.

Îi cer scuze fiindcă am deranjat-o şi murmur o formulă politicoasă de la revedere, dar ea a închis deja. Îmi arunc cafeaua rece şi-mi fac alta, doar aşa, ca să nu stau degeaba în timp ce procesez informaţiile. De fapt, e posibil. Se poate ca tot ce bănuieşte Adele să fie adevărat. Acum încep să-mi dau seama de asta. În ciuda tuturor nedumeririlor mele, undeva în sinea mea eram destul de sigură că Rob e încă în viaţă. La urma urmelor, în viaţa reală nu se întâmplă lucruri din astea – crime, cadavre ascunse... Doar la ştiri şi în filme sau cărţi. Nu şi în viaţa mea banală şi plicticoasă. Dau uitării cafeaua şi găsesc în fundul dulapului o sticlă de gin uitată, rămasă de la Crăciun. Apă tonică nu am, dar pun în el o doză considerabilă de cola dietetică şi trag o înghiţitură zdravănă ca să mă liniştesc înainte să iau un creion şi câteva coli de desen de la Adam.

David – vrea banii sau să se protejeze de Adele? Ori ambele?

Rob – dispărut. E încă pe proprietate, undeva? Ce s-a întâmplat cu paginile rupte din caiet? Dovezile unei lupte? I-au fost oferiţi bani?

Caietul îmi aminteşte de una dintre suspiciunile lui Rob,

pe care o adaug la listă:

Părinţii lui Adele. A fost într-adevăr un accident? Cine a avut cel mai mult de câştigat? DAVID.

Părinţii lui Adele. Sigur, cum de nu m-am gândit la asta mai devreme? Trebuie să existe ceva informaţii pe internet. Incendiul trebuie să fi apărut la ştiri. Mă uit la ceas – e cinci fără un sfert. Trebuie să mă duc să-l iau pe Adam, ceea ce aproape că mă face să urlu de frustrare, după care încep să mă detest. Cât de mult mi l-am dorit înapoi când era în Franţa, iar acum îl las la afterschool chiar şi când nu e cazul şi mi-e ciudă fiindcă mă împiedică să... Să ce? Să cercetez o *crimă?* Îmi vine să râd în gura mare când îmi dau seama cât de absurd sună asta chiar şi pentru mine. Fiindcă de fapt asta fac. Încerc să pun cap la cap iţele unei crime.

Trebuie să ies şi să cumpăr o sticlă de vin.

●

— Dar nu vreau să merg deja la culcare!

Îmi iubesc băieţelul, dar nu pot să sufăr când se smiorcăie, iar de când s-a întors din Franţa, e chiar mai sclifosit decât înainte.

— Nu mi-e somn! protestează el.

— E ora de culcare şi cu asta, basta! Hai, pune-ţi pijamaua!

— Încă un joc!

— Adam, am spus „acum”!

Pleacă spre dormitorul lui pufnind şi bombănind şi văicărindu-se, dar îmi vede expresia şi ştie că nu mai e loc de discuţie. Am făcut împreună tema pe cartea de colorat, şi-a băut ceaiul, s-a distrat cu câteva joculeţe, iar acum abia dacă mai am răbdare să-l trimit să se culce ca să pot să mă întorc la computer şi la internet, în căutare de comori. Nu pot s-o fac cât timp e el treaz – s-ar uita peste umărul meu tot timpul şi m-ar bombarda cu întrebări.

— Şi nu uita să te speli pe dinţi! strig în urma lui.

O secundă mai târziu aud trântindu-se uşa de la baie.

Deci, aşa vor fi anii adolescenţei. Plini de bosumflări, nervi şi porniri rebele, dar presăraţi cu momente mărunte de bucurie care vor face ca totul să merite. Gândul mă

întristează, aşa că mă ridic şi mă duc la el să citim împreună, să glumim şi să-l înveselesc. Internetul mai poate aştepta încă zece minute.

La şapte şi jumătate doarme deja, iar eu sunt din nou în faţa laptopului, cu un pahar mare de vin alb alături.

Căutarea se dovedeşte a fi uşoară. Ştiu numele de fată al lui Adele din caietul lui Rob, iar când tastez „incendiu Rutherford-Campbell”, îmi apar o sumedenie de informaţii, în majoritate articole din ziare locale şi naţionale. Pagini întregi. Ţinând seama de aşa o abundenţă, nu pricep cum de n-am căutat toate astea mai înainte, atunci când mi-a povestit ea prima dată. Şi când mi-a dat caietul.

La început, atenţia mi-e complet distrasă de fotografii. E greu să nu mă las captivată pe măsură ce accesez articol după articol, lăsând vreo cincisprezece ferestre deschise pe ecran. Găsesc două fotografii ale proprietăţii, făcute din aer, înainte şi după incendiu, şi-mi dau seama că Adele n-a glumit când a spus că a fost foarte întins. În a doua fotografie se vede cum o parte a clădirii e înnegrită, carbonizată, dar cea care a rămas întreagă e mare cât trei sau poate chiar patru case normale la un loc. Construită din piatră deschisă la culoare, pare să fie veche de două sute de ani sau mai bine. Ridicată pe vremea marilor conace. În jurul ei se întind păduri şi câmpuri care izolează clădirea de privirile prea curioase. Încerc să mi-o imaginez acum. Oare mai îngrijeşte cineva terenul? Sau e năpădit de vegetaţie şi părăsit?

E şi o fotografie a părinţilor lui Adele, şi, văzând-o pe mama ei, e ca şi cum m-aş uita la o reflexie a chipului ei în oglinda tremurândă a unei ape. Foarte asemănătoare şi totuşi puţin diferite. Adele e mai frumoasă, cu trăsături mai simetrice, însă mama ei avea acelaşi păr închis la culoare şi piele măslinie. Tatăl ei, fost bancher de investiţii cu o avere personală de câteva milioane şi un portofoliu important de investiţii, din câte scrie în articolele astea, are un aer serios şi sobru într-o fotografie – fără îndoială de pe vremea când lucra în City –, dar în alta zâmbeşte privind drept în obiectiv, într-o vestă sport şi cu cizme de drumeţie. Tenul îi

e rumen de la timpul petrecut în aer liber ori poate de la prea multă mâncare şi vin bun, şi pare fericit.

Sunt şi fotografii ale lui Adele – tragica fiică superbă rămasă în urma lor. Un chip puţin mai plin decât cel de azi, cu strălucirea palidă a tinereţii, dar tot Adele pe care o ştiu eu. *Moştenitoarea,* aşa cum o numeşte un ziar. Câţi bani are de fapt? O avere întreagă, se pare. Într-o fotografie cu ei trei la un Crăciun, ochii îi strălucesc, râzând lipsită de griji.

În alta, tremurată şi făcută de la distanţă, în stilul celor surprinse de ziariştii de la tabloide, stă cu capul aplecat, cu o mână acoperindu-i jumătate din faţă, şi e mai slabă, cu blugii atârnându-i pe şolduri în timp ce păşeşte printre ruinele casei. Plângând. Alături de ea e un bărbat care îşi ţine o palmă pe spatele ei, cu faţa întoarsă aproape complet spre obiectivul camerei foto, de parcă ar fi simţit într-un fel că îi pândeşte. Celălalt braţ îi e bandajat şi prins într-o eşarfă. David. Deşi neclar, sigur e chipul lui. Are un aer precaut, protector şi obosit. Amândoi par foarte tineri. Sunt ei, şi totuşi nu. Mă uit îndelung la fotografia asta, apoi mă pierd în sumedenia de articole care abordează povestea din unghiuri diferite.

Scrie despre petrecerile părinţilor ei, despre averea lor, despre faptul că s-au mutat din Londra imediat ce li s-a născut fiica. Tot soiul de bârfe ale vecinilor care afişează o durere şocată, dar nu-şi pot stăpâni criticile şi clevetelile. După toate aparenţele, Adele fusese un copil singuratic. Părinţii nu aveau prea mult timp pentru ea. Multe articole redau pe larg povestea de dragoste dintre fiica splendidă şi băiatul sărac de la ţară, şi cum a salvat-o el din foc. Într-un loc sunt menţionate câteva surse care au declarat că Adele făcuse psihoterapie în copilărie.

Pe urmă însă găsesc ceva ce-mi retează pe loc nostalgia pentru povestea lor din care eu nu fac parte, pentru dragostea evidentă pe care i-o purta David la vremea aceea şi pentru relaţia lor atât de complexă şi de strânsă, în moduri care fac ca implicarea mea între ei să pară doar o pânză fină de păianjen. Patru cuvinte care mi se întipăresc

în creier. Îmi calcă în picioare sentimentalismul. Şi-mi amintesc de ce m-am înhămat la asta.

Suspiciuni de incendiere intenţionată.

Acolo, în articolele de după, odată ce setea de senzaţional a tabloidelor a fost ostoită, cuvintele se strecoară insidioase. Într-o fotografie, un agent de poliţie, pe nume Angus Wignall, studiază daunele făcute de foc. Un tip solid, pe la treizeci şi ceva de ani. Un comentariu despre cât de repede s-a extins focul. O menţionare în treacăt a canistrelor cu benzină din hambar, pentru ATV-uri. Ipoteza incendierii intenţionate nu poate fi exclusă.

Inspectorul de poliţie Angus Wignall a fost văzut părăsind Spitalul Regal din Perth, unde este internat David Martin pentru arsuri de gradul trei la braţ. Sursele noastre afirmă că inspectorul, însoţit de un sergent, a petrecut două ore stând de vorbă cu studentul care a fost aclamat ca un erou după ce şi-a salvat iubita, pe Adele Rutherford-Campbell, de şaptesprezece ani, din incendiul în care au murit ambii ei părinţi. Inspectorul Wignall a refuzat să facă vreun comentariu despre scopul vizitei sale, spunând doar că face parte din cursul anchetei.

Trec în revistă toate relatările, parcurgând articolele în grabă ca să aflu cât mai multe. Sunt aluzii la un administrator nemulţumit al proprietăţii şi o ştire ulterioară despre problemele financiare ale tatălui lui David. Discuţii despre faptul că părinţii lui Adele nu erau de acord cu relaţia lor. Nimic nu are aerul unor acuzaţii directe, dar se simte treptat o schimbare de ton de la modul în care e perceput David, întâi ca erou şi apoi, treptat, ca *altceva.*

Şi mai încolo, pe pagina a treia cu link-uri, unde motorul de căutare te trimite deja spre alte articole, mai vagi şi mai îndepărtate de cuvintele cheie, găsesc unul despre nunta lor. O ceremonie restrânsă în satul Aberfeld. Aici nu sunt fotografii, iar mintea îmi zboară la suspiciunile lui Adele şi la faptul că între acele prime relatări şi cea de aici e posibil să se fi comis o crimă, şi un tânăr să-şi fi pierdut viaţa. Şi mă

gândesc că poate asta nu a fost totuşi *prima* crimă oribilă. Oare cât de mult şi-a dorit David să-şi schimbe viaţa de la cea de băiat sărac de fermier la una de medic bogat? Suficient cât să dea foc unei case în miez de noapte?

Îmi beau vinul şi privesc în gol o vreme, lăsând informaţiile să se sedimenteze. Nu pot să mă duc la poliţie şi să vorbesc despre bănuielile mele legate de Rob – aş părea doar o fostă iubită lăsată cu buza umflată. Dar dacă ar exista cineva care ar avea deja unele suspiciuni cu privire la David – acest Angus Wignall, spre exemplu –, poate că ar acorda atenţie unei scrisori anonime şi s-ar duce măcar să cerceteze proprietatea.

Îl caut pe Google şi aflu că e încă în Perthshire şi că a devenit între timp inspector-şef la poliţia din Perth. Îmi notez adresa. Oare ar lua în serios o scrisoare anonimă? Bănuiesc că asta depinde de cât de bănuitor a fost cu privire la David atunci, demult. Dacă chiar a crezut că David a avut ceva de-a face cu incendierea, dar n-a putut dovedi, probabil că anonima i-ar stârni interesul. Oricum, e mai bine decât să stau fără să fac nimic. Şi să las toate întrebările acelea să mă macine la nesfârşit.

Poate că în realitate nu există niciun cadavru. Poate că Ailsa are dreptate şi Rob e doar un drogat care-şi duce zilele pe undeva, neştiut. Poate că David e nevinovat – în privinţa asta, cel puţin. Dar aşa va putea fi totul adus la lumină, pentru ca îndoielile lui Adele să aibă un răspuns. Oare ar trebui să-i spun şi ei ce vreau să fac? Decid că nu. Sunt sigură că ar încerca să mă convingă să renunţ. Cu toate temerile şi îngrijorările ei, n-ar vrea să agite apele. E prea supusă în faţa lui David, şi e aşa de prea mult timp. Nu i-ar plăcea să-i fac publice suspiciunile.

Şi, oricum, deja nu mai e vorba doar despre ei. Despre ei sau despre mine ori despre noi trei. Acum e vorba despre Rob. Despre dreptate pentru el. Deşi simt fiori când mă gândesc, voi scrie scrisoarea şi o voi trimite înainte să apuc să mă răzgândesc. Nu se mai poate aşa. Şi trec la fapte.

45

ATUNCI

E ca o căldură – ăsta e cel mai potrivit mod în care poate descrie senzaţia. Rob e aici, iar ea simte o căldură în inimă. Radiantă. E prietenul ei şi s-a întors la ea. Oricât de bine i-ar fi prins timpul petrecut singură – surprinzător de bine –, se bucură că Rob este aici. Casa pare din nou plină de viaţă. Rob nu are amintiri despre locul ăsta, aşa cum au ea şi David. Pe el nu-l apasă nimic, iar asta o ajută să se simtă eliberată. Nu e nevoie să fie *tristă,* cu Rob aici.

El râde tot timpul în timp ce ea îi arată casa. Deja îi povestise că e aproape cât Westlands, dacă nu mai mare, dar se vede clar că el n-o crezuse, iar când încheie turul, după ce l-a condus peste tot, chiar şi ea zâmbeşte, conştientă cât de ridicol pare ca o singură familie să deţină un spaţiu atât de mare. Singurele momente de tăcere au fost cele în care i-a arătat camerele arse, în care muriseră părinţii ei. El privise totul cu ochii mari şi stătuseră amândoi câteva clipe fără să vorbească, până când el spusese: „Hai să ieşim dracului de-aici. Pute.” Pentru asta l-a iubit şi mai mult. Pentru că n-a simţit nevoia să-i analizeze sentimentele sau să se asigure că-i e bine. Rob o face să se simtă puternică, fiindcă o crede puternică.

N-a adus mare lucru cu el – câteva haine, caietul, nişte bere şi o pungă cu droguri. Scot împreună o parte din iarbă, iar Adele îi cere să ascundă restul într-unul dintre hambare.

— Mai vin diverşi oameni în casă, îi explică ea. O femeie face aprovizionarea şi curat de două ori pe săptămână. Uneori mă mai vizitează avocatul meu. Îşi face griji fiindcă sunt singură aici. Zice că după părerea lui asta e o terapie *inadecvată.* Şi că sunt prea tânără.

Îşi dă ochii peste cap; a avut o viaţă foarte răsfăţată, în comparaţie cu a lui Rob.

— Păi da, sigur! exclamă el. De parcă te-ai apuca să dai foc locului ăsta sau aşa ceva!

Ea face ochii mari, uluită de cuvintele lui, dar pe urmă izbucneşte în râs.

— Doamne, ce măgar eşti!

Şi-l ia de braţ.

— Sunt, dar te fac să râzi. Şi spune-mi sincer, continuă el după o pauză, de oamenii ăia ţi-e teamă că-mi vor găsi punga sau de nepreţuitul tău David?

Ea rămâne tăcută câteva clipe, apoi oftează.

— Da, poate că de David cel mai mult. Nu e împotriva drogurilor în sine, chiar nu e – insistă ea văzând expresia de cinică neîncredere din ochii lui –, dar mă îndoiesc că ar fi de părere că iarba îmi face bine acum. Ar crede că o folosesc ca pe o cârjă.

— Trebuie să-ţi fie greu să şi respiri, cu atâţia oameni făcându-şi mereu griji pentru tine. Ei, dacă te-ar putea vedea ei aşa cum te văd eu!

— Cum adică?

— O pasăre Phoenix ridicându-se din propria cenuşă, normal.

Îi place ideea. Îi place mult. Îi reaminteşte că lumea întreagă e a ei acum. Continuă să meargă braţ la braţ pe proprietate, spre puţul în care îşi pun dorinţe în gând, deşi ea nu e sigură că un puţ secat mai poate îndeplini vreo dorinţă.

Seara pun la cuptor pizza congelată şi beau berea ieftină şi tare pe care a adus-o Rob, apoi fumează iarbă în faţa focului aprins în şemineul din salon. Stau pe perne, pe podea, vorbesc şi râd despre orice şi despre nimic anume. Adele trage cu nesaţ din joint, încântată de senzaţia de toropeală veselă pe care i-o dă. I-a lipsit asta. Aşa cum i-a lipsit şi Rob.

I-a văzut punga cu provizii şi ştie că a adus şi nişte heroină, dar el n-a pomenit despre asta, şi nici ea nu spune nimic. E treaba lui. N-ar vrea ca Rob să ia heroina, dar nici nu i-ar plăcea să se poarte ca unul dintre terapeuţii de la Westlands. Îşi doreşte ca el să fie fericit, şi dacă de asta e nevoie ca el să se simtă bine o vreme, n-o să-i pună beţe în roate. În mod evident, n-are o dependenţă totală. Dacă aşa

ar sta lucrurile, el ar fi o epavă, n-ar avea atâta energie şi, oricum, pe braţul lui nu se mai văd înţepături noi. Poate că uneori o prizează sau o ia altfel. Poate că a adus-o doar pentru eventualitatea că va avea o zi neagră. Şi totuşi, poate că s-a terminat deja cu zilele negre, pentru ei amândoi.

Au fost deja pregătite două dormitoare de oaspeţi, însă ajung împreună în patul ei, doar în tricouri şi chiloţi, întinşi unul lângă altul şi holbându-se la tavan. Ea se întreabă dacă lui David i s-ar părea o trădare – faptul că are un alt bărbat în pat –, dar oricât de apropiaţi ar fi, nu există nimic sexual între ea şi Rob. E ceva mai pur.

— Mă bucur mult că ai venit, îi spune ea. Mi-a fost dor de tine.

— Eu mă bucur că m-ai primit. E atât de linişte aici! Şi atât de întuneric afară. Parcă am fi ultimii oameni de pe pământ.

— Poate că suntem. Poate că a fost o apocalipsă.

— Tot e bine dacă n-a fost una a zombilor, pufneşte el. Oamenii sunt suficient de plicticoşi chiar şi atunci când sunt vii.

— Crezi că e ceva rău în faptul că nu mi-e prea dor de părinţi?

Gândul ăsta o îngrijorează. Şi ceea ce sugerează el despre ea. Dacă nu cumva e ceva în neregulă.

— Nu, răspunde el. În privinţa sentimentelor, nu există bine şi rău. Simţi ceea ce simţi şi gata.

Ea reflectează la asta o vreme. Simţi ceea ce simţi şi gata. Spusele lui o mai liniştesc.

— Tu ce vrei să faci cu viaţa ta? îl întreabă pe urmă.

— Parc-ai fi unul dintre terapeuţii de la Westlands.

— Nu, serios!

Rob se pricepe să răspundă la o întrebare cu o glumă, dar de data asta ea ar vrea să treacă dincolo de ocolişurile lui.

— Trebuie să vrei ceva! insistă Adele.

— Habar n-am. Se holbează în tavan. Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu provin totuşi dintr-o familie cu oameni

de carieră. La noi stilul era mai degrabă unul de genul „stai calm şi nu te strofoca”. Dar tu ce vrei? Altceva decât să te măriţi cu David plicticosul şi să faci câţiva David mai mici?

Ea îl pălmuieşte uşor şi râde, dar în sinea ei se întreabă dacă ar fi ceva chiar atât de rău. Faptul că *asta* vrea. Întotdeauna, asta a vrut.

— Ar trebui să stai la noi o vreme. Atât cât îţi va plăcea. Până ce-ţi vei da seama ce-ţi doreşti să faci.

— E o idee drăguţă, dar nu cred că David va vrea să mă ştie prin preajmă după ce vă veţi căsători.

— N-ar trebui să-l judeci înainte de a-l cunoaşte. Învaţă ca să devină medic. Asta face el, ajută oameni.

— Hmmm!

Vocile lor plutesc în întuneric lipsite parcă de trup, însă ea îi ia mâna şi i-o strânge.

— În orice caz, acum sunt bogată şi am de gând să te ajut.

— Nu-mi place să-ţi reamintesc, draga mea, dar dacă nu cumva a semnat că-ţi redă controlul asupra averii, el este de fapt cel bogat.

— Ei, mai taci!

Trebuie să rezolve chestia asta, dar nu-şi face griji pentru ea. David nu s-a pus pe cumpărat maşini scumpe sau pe trai luxos la universitate. Simplul gând la asta o face să râdă şi, dacă e să fie sinceră, probabil că el se pricepe mai bine decât ea să gestioneze averea ei – *a lor.* Toată viaţa a fost nevoit să fie atent cu banii, pe când ea n-a trebuit să se gândească o clipă la aşa ceva.

O să discute cu el despre asta când va veni, peste două săptămâni. Mâine o să-i spună că Rob e aici. E sigură că nu se va supăra că nu respectă planul terapeutic aşa cum ar trebui şi, oricum, Rob e cea mai bună terapie pentru ea.

— Te iubesc, Rob, îi şopteşte când peste flecăreala lor s-a aşternut liniştea. Eşti cel mai bun prieten al meu.

— Şi eu te iubesc, Adele. Tragica mea Frumoasă Adormită devenită pasăre Phoenix. Chiar te iubesc.

46

— ADELE —

Zilele se scurg încet, fiecare dintre ele părând o săptămână, deşi au trecut abia patruzeci şi opt de ore de la *marea mea revelaţie* pentru Louise. Mă dor toate de la atâta stat nemişcată, dar altceva nu pot să fac, decât să privesc şi să aflu. Mă ascund la mine în cameră când vine David acasă, motivând că mă doare capul sau că sunt obosită, iar el abia dacă mormăie ceva, mulţumindu-se să dea din cap cu o uşurare abia disimulată. Îi las mâncare în frigider, din care uneori gustă, dar nu mănâncă, de parcă ar crede că e otrăvită sau, cine ştie cum, *contaminată.* Ar trebui să-mi pese mai mult de faptul că nu e dornic să-şi petreacă timpul cu mine, dar sunt atât de prinsă de viaţa lui Louise, încât, dacă ar face-o, mi-ar sta în cale.

Aş vrea să lucreze până mai târziu – un lucru pe care niciodată nu mi l-am dorit. Dar aştept un moment anume. Momentul în care voi putea să răstorn complet situaţia. Şi nu-mi permit să-l ratez.

Ce se va întâmpla dacă David va decide că are nevoie de atenţia mea exact în clipa în care eu va trebui să fiu *acolo?* Vreau să ştiu când anume vor fi aruncate în aer toate piesele puzzle-ului.

Încui pentru orice eventualitate uşa de la dormitor, dar el nu bate. Şi nici la ea nu s-a mai dus, ceea ce mă face să răsuflu mai uşurată. Am nevoie de ei despărţiţi, şi mi-a reuşit. Mă îndoiesc că acum Louise l-ar mai primi în casă. Mai ales că a trimis scrisoarea aceea. Şi acum, după schimbul nostru clandestin de mesaje pe telefon ieri-noapte, mi-a umplut inima de bucurie, chiar dacă ea nu-şi dă seama. Ştiu că se simte vinovată pentru scrisoarea despre care nu are habar că eu ştiu că a trimis-o. Despre acuzaţiile ei la adresa lui David. Când i-am trimis SMS-ul în care îi scriam că el se poartă frumos cu mine şi că, poate, am exagerat eu şi că ar trebui să lăsăm baltă toată

povestea, a schimbat subiectul. Toţi oamenii schimbă subiectul atunci când se simt vinovaţi de ceva. Dar de data asta, noul subiect pe care l-a abordat a fost despre visele ei. Mi-a spus despre *bizara uşă a doua* şi despre cum s-a pomenit ea plutind deasupra propriului corp pentru o clipă, în camera de zi. Şi că nu dormea, ci că încercase să-şi potolească o durere de cap respirând adânc, şi pur şi simplu se întâmplase.

Deşi fremătam de entuziasm, i-am spus că mie nu mi s-a întâmplat niciodată, dar că eu iau somnifere, aşa că pentru moment nici măcar de prima uşă nu trec. I-am povestit că îmi place să nu mai simt nimic. Acea senzaţie de neant. De non-existenţă. Am adăugat că uneori cred că aş vrea să nu mai fiu nimic. Mă întreb cum s-a simţit citind cuvintele astea. O aluzie la ceea ce e posibil să se întâmple. Cuvinte care o vor bântui după aceea.

Pe urmă, când am menţionat iar numele lui David, a pus capăt dialogului nostru prin SMS-uri. Simte, bănuiesc, că m-a trădat de două ori. Ştie că biata Adele, fragila Adele, nu vrea ca secretele să-i fie cunoscute de toată lumea. Când David cel periculos e aici, în casă. Şi totuşi, îşi închipuie că e suficient de puternică pentru amândouă. Crede că ea ştie cel mai bine. Mă întreb dacă poliţia va veni înainte sau după ce suspiciunile prind contur – ori dacă va veni vreodată. Pe jumătate, aproape că mă aştept să aud oricând soneria de la uşă, deşi ştiu că poliţia nu va veni chiar imediat ce-şi va regrupa forţele, dacă va hotărî să-i ia scrisoarea în considerare. Poate că nu-i vor da nicio atenţie. Poate că ar trebui să trimit şi eu o scrisoare. E un gând delicios de sinistru, dar deocamdată renunţ la idee. O să văd cum decurg lucrurile.

Secrete, secrete, secrete. Oamenii sunt plini de secrete, dacă te uiţi la ei îndeaproape. Louise are şi ea câteva, scrisoarea asta fiind cel mai recent. Mă simt oarecum trădată fiindcă nu mi-a spus despre ea. Fiindcă n-a ţinut seama de sentimentele mele, deşi se presupune că mi-e cea mai bună prietenă. Îmi ţin însă nemulţumirea în frâu. În definitiv, face exact ceea ce vreau.

Sentimentele mele chiar nu mai contează, aşa cum nu mai are importanţă să-mi păstrez silueta şi condiţia fizică. Fiindcă, la urma urmei, ce rost ar mai avea? În curând voi fi moartă.

47

— LOUISE —

Nu ştiu de ce mă simt atât de agitată; doar n-o să mă pomenesc cu poliţia la uşă, fluturându-mi scrisoarea în faţă şi cerându-mi să mă explic! Am luat chiar autobuzul până în Crouch End şi am pus-o la poştă acolo, deşi probabil că oficiul de sortare e acelaşi ca pentru zona asta. Am vrut să pun însă ceva distanţă între mine şi scrisoare. Când i-am dat drumul în cutia poştală, plicul era umed de la mâinile mele transpirate.

Totuşi, mi-e rău întruna. Unde mai pui că aseară David mi-a trimis un mesaj. Zicea că vrea să ne întâlnim şi să vorbim. M-am uitat la cuvintele acelea cam o oră, cu capul pulsându-mi de durere, şi în final nu i-am răspuns. Cum adică să vorbim? Să mă ameninţe încă o dată? Era beat, oricum; chiar şi autocorectorul se dăduse bătut în faţa unora dintre greşelile lui de ortografie. Sinceră să fiu, nu vreau să vorbesc cu niciunul dintre ei. Adele mi-a scris şi ea nişte aiureli, cum că David s-ar purta altfel şi că poate ea a exagerat totul. Pun pariu că-i pare rău că mi-a povestit despre Rob. Pe moment, întotdeauna e grozav să împărtăşeşti un secret, dar pe urmă totul devine o povară – senzaţia aceea iritantă că ai dezlănţuit ceva ce nu mai poţi opri şi că acum altcineva deţine puterea asupra viitorului tău. De asta am urât mereu secretele. E imposibil să le păstrezi pentru tine. Nu-mi place deloc că-i ştiu secretele lui Sophie; mi-e tot timpul teamă că într-o zi, cu prea mult vin la bord, o să-mi scape ceva de faţă cu Jay. Acum, sunt prinsă într-o plasă de secrete, iar pe ale lui Adele le-am luat asupra mea. O să se supere fiindcă am trimis scrisoarea aia, şi n-aş putea s-o învinovăţesc. Dar ce altceva puteam să fac? Până la urmă, am schimbat subiectul, trecând la vise. I-am spus cât de bizar a fost să simt că parcă mi-am ieşit din corp când am trecut de uşa a doua. Mi s-a părut un subiect mai inofensiv decât ciudăţenia lor de căsnicie şi

posibilitatea, foarte reală, ca David să fie un criminal.

Capul încă mă supără, cu o durere surdă pe care n-o pot ignora, şi nici măcar ieşirea la aer, când m-am dus să-l iau pe Adam de la o petrecere aniversară organizată la centrul comunitar nu reuşeşte să-mi alunge starea de greaţă. Nici măcar nu pot să spun că am dormit. Mă întind în pat extenuată, dar de îndată ce sting lumina în cameră, cea din mintea mea se aprinde. Cred că aş fi preferat spaimele nocturne, în locul insomniei totale. Ca atunci când viaţa era mai simplă. Atunci, înainte de *tipul de la bar.*

Adam e sătul de la atâtea sendvişuri şi dulciuri, aşa că punem bucata de tort împachetată în frigider pentru mai târziu, iar el dă fuga în camera lui să studieze conţinutul pungii cu daruri ridicol de scumpe. Nici măcar nu vreau să văd ce e înăuntru; în curând se apropie şi ziua lui de naştere, şi va fi rândul meu să cheltuiesc bani pe care nu mi-i permit pe nimicuri scumpe pentru copii care nu au nevoie de ele. Dar gândul e nedrept. Mă va ajuta şi Ian. Când vine vorba despre Adam, e foarte generos, dar acum sunt obosită şi stresată şi vreau ca totul să se mai liniştească puţin.

— Mă doare capul, îi spun când deschid uşa dormitorului lui. Mă duc să mă culc puţin. Te descurci singur?

El zâmbeşte şi încuviinţează, azi e din nou băieţelul meu perfect, şi îmi amintesc ce norocoasă sunt că îl am.

— Să mă trezeşti dacă vrei ceva.

Sunt sigură că n-o să pot dormi, dar nu-mi doresc decât să trag draperia, să stau întinsă în întuneric şi să-mi treacă durerea asta de cap. Iau două pastile şi mă duc în camera mea, îmi pun cu încântare capul pe perna rece şi oftez din toţi rărunchii. O jumătate de oră de linişte e tot ce-mi trebuie. Durerea de cap e atât de puternică, încât nici nu pot gândi cum trebuie, şi mă concentrez asupra respiraţiei. Inima şi capul îmi bubuie la unison, ca doi amanţi înfierbântaţi. Încerc să-mi detensionez umerii, mâinile şi picioarele, aşa cum te învaţă în filmuleţele alea plictisitoare despre yoga. Dau afară tot aerul din piept şi-mi eliberez mintea tot mai mult la fiecare respiraţie. Durerea scade

abia perceptibil pe măsură ce mă relaxez şi îmi simt braţele grele pe lângă corp, de parcă s-ar cufunda în patul de sub mine. Să evadez pentru un timp. De asta am nevoie.

De data asta, abia dacă zăresc uşa, atât de repede apare. O strălucire argintie. Dâre de lumină şi apoi...

...mă uit în jos, la mine însămi. Gura mi-e întredeschisă. Ochii, închişi. Dacă încă respir adânc, nu se vede. Par moartă. Goală pe dinăuntru.

Sunt goală pe dinăuntru. Gândul e ca o apă rece care curge acum prin mine – orice înseamnă acest *mine. Eu sunt aici, sus. Ăla e doar... un corp. O maşinărie. Maşinăria mea. Dar nu e nimeni la comenzi. Nu e nimeni acasă.*

Plutesc pentru o clipă, opunându-mă panicii de data trecută. Nu mă mai doare capul. Nu am nicio senzaţie – nici braţe, nici picioare, nici încordare, nici răsuflare. Poate că e doar un vis. Un alt fel de vis. Ceva este, în orice caz. Mă apropii de corpul meu şi simt imediat atracţia lui, aşa că mă forţez să mă opresc. Pot să mă duc înapoi în el dacă vreau... Dar oare chiar vreau?

Pot să văd stratul de praf de pe marginea de sus a lustrei, uitat neşters, gros şi cenuşiu. Mă trag puţin înapoi, spre uşă, deşi mi-e groază să-mi pierd trupul din vedere, de parcă m-aş putea rătăci de el complet. În oglindă zăresc imaginea trupului meu, sinistru de imobil, însă *eu* nu am nicio reflexie. Eu şi contele Dracula! Ar trebui să fiu îngrozită, dar totul mi se pare atât de ireal, încât simt un straniu amuzament.

Iar acum, că frica dispare, am o altă senzaţie. De libertate. De eliberare. Sunt uşoară, lipsită de orice greutate. Aproape că mă duc în camera lui Adam, dar mă tem că, cine ştie cum, mă va *vedea.* Şi atunci, unde să mă duc? Cât de *departe* pot să mă duc?

Alături. Apartamentul Laurei. Mă aştept oarecum să mă pomenesc acolo într-o fracţiune de secundă, ca un soi de zână care-şi flutură bagheta magică, şi totuşi nu se întâmplă nimic. Mă concentrez mai intens. *Simt* apartamentul Laurei. În integralitatea lui. Televizorul supradimensionat care ocupă aproape un perete întreg.

Canapeaua oribilă din piele sintetică roz pe care ar trebui s-o detest, dar care mă face să zâmbesc. Covorul crem, aşa cum poţi să-ţi pui în casă doar dacă n-ai copii mici. Canapeaua şi covorul – schema ei de culori pastelate. Îmi pun în minte să mă duc acolo. Şi o clipă mai târziu, ca împinsă de o pală de vânt, sunt acolo.

Laura stă pe canapea, în blugi şi cu un hanorac verde, şi se uită la televizor. Un episod în reluare din *Prietenii tăi.* Rupe o tabletă de ciocolată cu fructe şi alune şi mănâncă o bucată. Are alături o cană de cafea, o cană cu floricele drăguţe. Aştept să mă observe, să se uite la mine şocată şi să mă întrebe cum naiba am intrat în casa ei, dar nu mă vede. Stau chiar în faţa ei, dar tot degeaba. Îmi vine să râd. Chestia asta e o nebunie. Poate că eu am înnebunit. Poate că David ar trebui să-mi dea mie unele dintre pastilele cu care o îndoapă pe Adele.

David şi Adele. Bucătăria lor. Aş putea să mă duc atât de departe? Mă concentrez şi pentru o clipă, când îmi imaginez blatul din granit şi gresia scumpă, calendarul nefolosit agăţat discret pe perete dincolo de frigider, ca să nu tulbure liniile armonioase ale încăperii, simt ceva schimbându-se, adierea iscată ca să mă poarte acolo, dar nu se întâmplă nimic.

În centrul acestui straniu eu invizibil pare să fie prins capătul unui elastic întins. Încerc din nou, dar nu pot să merg mai departe, ca şi când corpul meu mă trage înapoi. Mă deplasez mai precaut de data asta, în bucătăria Laurei, unde văd vasele nespălate pe blat – nu prea multe, dar suficiente ca să sugereze că are o zi de leneveală –, iar pe urmă trec prin uşă, pe culoarul dintre apartamentele noastre. Nu simt nicio schimbare de temperatură, deşi era rece afară când l-am luat pe Adam de la petrecere.

„Nu simţi fiindcă de fapt nu eşti aici”, îmi spun. „Tocmai ai trecut printr-o uşă.”

E o senzaţie extraordinară, ca şi când am lăsat în urmă toate grijile şi temerile, şi sunt complet liberă. Fără hormoni, fără oboseală, fără chimicale care să-mi regleze starea de spirit; doar *eu* – ce-o mai fi însemnând şi asta.

Încerc încă o dată să mă duc la Adele acasă şi să mă asigur că e bine, şi cu toate că acum ajung până la capătul culoarului, mai departe nu pot merge. Simt elasticul întins până la limita de rupere, trăgându-mă încet înapoi, în ciuda rezistenţei pe care o opun. Mă întorc spre uşa apartamentului meu, savurând înălţimea la care sunt şi faptul că aproape zbor, şi în clipa următoare sunt în casă.

— Mami!

Îl aud înainte să-l văd.

La mine în dormitor, Adam e lângă patul meu şi mă trage de braţ, ţinând în mână telefonul mobil.

— Mami, trezeşte-te! Trezeşte-te!

Aproape că îi dau lacrimile în timp ce mă zgâlţâie. Capul mi-a alunecat într-o parte, iar mâna mi-e moartă între degetele lui. De când stă oare aici? Cât timp am lipsit? Zece minute, cel mult, dar suficient ca băieţelul meu să se sperie încercând să mă trezească. Mă afectează văzându-l atât de necăjit, intru în panică şi...

...mă ridic în capul oaselor trăgând o gură mare de aer în piept, şi deschid ochii. Simt dintr-odată greutatea fiecărei celule din corp, iar inima îmi bubuie ca un baros din cauza şocului. Adam s-a tras câţiva paşi înapoi şi mă întind spre el, cu mâinile îngheţate.

— Mami-i aici, repet iar şi iar, odată ce lumea şi trupul meu şi-au revenit la normal. Mami-i aici.

— Nu puteam să te trezesc, bâiguie el cu faţa lipită de umărul meu.

Lumea lui sigură şi ferită a suferit o fisură, o cvasimoarte pe care n-o înţelege.

— Dar nu te trezeai! Şi suna telefonul. E o doamnă.

— E în regulă, murmur. Mami-i aici.

Nu ştiu pe cine încerc să conving, pe el sau pe mine însămi. Sunt uşor ameţită când mă refamiliarizez cu greutatea propriilor membre şi, cu toate că buza de jos încă îi tremură puţin, îmi întinde telefonul. Îl iau.

— Alo?

— Louise?

E Adele. Vocea îmi răsună delicat în ureche, dar mă

readuce în prezent. Adele nu mă sună niciodată.

Adam încă mă priveşte, aproape nevenindu-i să creadă că sunt vie şi nevătămată, iar eu îi zâmbesc şi-i şoptesc să-şi ia un suc şi să se uite la desene animate. E un băieţel cuminte şi face întocmai cum i se spune, deşi încă e nesigur.

— Eşti bine? o întreb pe Adele.

Tremur, îngheţată din cauza nemişcării.

— Voiam... Ei bine, voiam să uiţi tot ce ţi-am spus ieri. A fost o prostie. Nişte idei ridicole. Scoateţi-le din minte.

Are un ton mai rece, tonul cuiva care regretă că a destăinuit un secret şi acum vrea să ia puţină distanţă.

— Mie nu mi s-a părut o prostie.

Mă gândesc la scrisoarea pe care am pus-o în cutia poştală şi stomacul mi se strânge cu un sentiment de culpabilitate. Nu pot să-i povestesc despre asta.

— Dar a fost, replică ea tăios, aşa cum n-am mai auzit-o niciodată până acum. Îmi pare rău că te-am implicat în problemele mele de cuplu. Dar, sincer, sunt bine. M-aş bucura dacă n-ai mai pomeni niciodată despre asta.

— S-a întâmplat ceva?

Parcă nu e ea. Nici măcar nu vorbeşte ca ea. Întotdeauna a fost blândă şi delicată. Oare s-au certat? O fi ameninţat-o el?

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că uneori mă las prea mult purtată de fantezie.

— Dosarul lui despre tine nu e o fantezie.

Aproape că m-am răstit la ea. Încă sunt puţin dezorientată după ceea ce mi s-a întâmplat, şi pentru prima dată am impresia că e puţin patetică.

— Şi cum rămâne cu Rob? întreb apoi.

— Nu te mai gândi la Rob. Nu te mai gândi la nimic din toate astea.

Şi închide, fără să-mi spună măcar la revedere. Ar trebui să mă simt jignită sau furioasă, dar nu mă simt aşa. Poate doar confuză. Să-i fi făcut David ceva?

Mă uit câteva clipe la telefon. Ce-aş fi văzut, dacă aş fi ajuns în casa ei, nu doar până în apartamentul de alături? O

ceartă? Ameninţări? Lacrimi? Stând aici, ideea de a zbura acolo, nevăzută, pare nebunească. Chiar m-am dus în apartamentul Laurei? În timp ce eram încă în patul meu? Cum e posibil aşa ceva?

Adam e în camera lui, părând mai mititel decât de obicei, şi necăjit, jucându-se pe pat cu dinozaurii din plastic, fără prea mare tragere de inimă.

— De ce nu te-ai trezit? mă întreabă. Te-am scuturat mult de tot.

— Acum sunt trează!

Zâmbesc larg şi mă prefac că n-a fost nimic, dar îmi jur să nu se mai întâmple aşa ceva – orice ar fi – cât timp el e în casă. Durerea de cap mi-a dispărut; îmi dau seama de asta când mă duc să-i aduc nişte suc şi-i spun că o să ne uităm împreună la desene animate. Nu mai sunt tensionată, nici măcar după telefonul lui Adele. Scrisoarea am trimis-o. Nu mai am cum s-o iau înapoi. Şi mă simt chiar uşurată fiindcă a fost rece cu mine. Poate că asta e pauza de care aveam nevoie ca să-mi pun viaţa pe vechiul făgaş, şi, dacă, în ciuda tuturor probabilităţilor, poliţia va verifica totuşi proprietatea, o să mă pot simţi mai puţin vinovată. Sunt perfect trează şi prezentă pentru prima dată de mult timp, de parcă faptul că mi-am părăsit trupul i-a dat timpul necesar să se repare fără să-şi facă griji pentru cea care-l „locuieşte”.

Asta am făcut oare? Chiar? Mi-am părăsit trupul? Ideea în sine e smintită. Dar nu e prima dată când s-a întâmplat. Acum ştiu asta. A mai fost atunci, în dormitorul lui Adam. Şi când am plutit deasupra mea. Iar acum e a treia oară. De fiecare dată, prin uşa argintie. Dar e ceva real sau am visat?

Când încep desenele animate, ies din apartament şi bat la uşa Laurei, cu mâinile tremurând. Chestia asta e nebunească. Eu însămi sunt nebună.

— Bună! mă salută; e îmbrăcată în blugi şi hanorac verde. Ce s-a întâmplat?

Mă holbez o clipă la ea, iar ea se încruntă.

— Ai păţit ceva?

— Nu. Mă forţez să zâmbesc. Mă întrebam dacă pot să mă uit puţin la televizorul tău. I-am promis de o veşnicie lui Adam că o să luăm unul mai mare, şi caut pe Argos on-line, dar nu mă pricep deloc să vizualizez dimensiunile într-o încăpere. Nu durează decât o secundă. Îmi pare rău să te deranjez.

— Nicio problemă, dar nu lua în seamă dezordinea.

Intru şi o urmez în apartament. Sunt farfurii pe blatul din bucătărie, exact aşa cum le-am văzut, cu resturi de pâine prăjită sau de sendviş cu şuncă într-una dintre ele.

— Al meu e de fapt prea mare pentru camera asta, îmi spune, dar mie-mi place. Are ecran de o sută cincisprezece centimetri, ceea ce înseamnă că pot să mă uit fără să-mi pun ochelarii.

Râde şi râd şi eu cu ea, deşi nu prea ascult ce spune. Ciocolata cu fructe şi alune e pe braţul canapelei. Cana de cafea cu floricele e pe masă. Iar la televizor rulează un episod din *Prietenii tăi.*

— Mulţumesc, murmur. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Nicio problemă, oricând ai nevoie.

Încearcă să-mi vorbească despre dragoste şi să mă întrebe dacă se anunţă ceva la orizont în sensul ăsta, însă abia aştept să ies. Gândurile îmi roiesc frenetic, iar de telefonul lui Adele aproape că am uitat. Deci, chiar am fost aici. Chiar am văzut-o. Aşa cum am fost în camera lui Adam în noaptea în care şi-a vărsat paharul cu apă.

Mă întorc pe canapea, iar el mi se cuibăreşte la piept, încă afectat de ecourile spaimei pe care a tras-o când nu m-a putut trezi, şi mă uit la desene animate împreună cu el. Cum e posibil ceea ce am făcut?

Abia mai târziu, când sunt în patul meu, singură pe întuneric, îmi vine în minte un gând teribil. Unul ale cărui perspective îmi dau frisoane.

Adam n-a putut să mă trezească. Deşi mi-a scuturat braţele îngheţate. A crezut că s-a întâmplat ceva rău. Eu m-am ridicat brusc în capul oaselor, cu răsuflarea tăiată, când m-am trezit. N-a fost deloc o trezire firească.

Exact aşa cum s-a întâmplat când am încercat eu s-o

trezesc pe Adele.

Deci, a minţit cu privire la a doua uşă.

48

— ADELE —

Sigur că adevărata dragoste nu e niciodată simplă. Ştiu asta mai bine decât oricine. Şi totuşi, cred în ea, sincer cred, chiar şi după toate câte s-au întâmplat. Uneori adevărata dragoste are nevoie de o mână de ajutor. Iar eu m-am priceput întotdeauna s-o ofer.

49

— LOUISE —

La nouă şi jumătate, luni, l-am lăsat deja pe Adam la grădiniţă şi aştept trenul spre Blackheath. Ar trebui să fiu extenuată – abia dacă am dormit de sâmbătă până acum –, dar creierul îmi zumzăie de întrebări şi îndoieli. Dacă Adele a minţit când a spus că n-a văzut niciodată a doua uşă, înseamnă că totul se schimbă. Ce alte minciuni o mai fi spus?

Două întrebări mă frământă mai cu seamă când mă aşez în tren la fereastră, cu spatele ţeapăn de încordare, pigulindu-mi cu nervozitate pieliţele de la unghii. Dacă Adele a atins deja a doua uşă şi îşi poate părăsi corpul, cât de departe poate ajunge oare şi cât *ştie?* Întrebarea îmi revine iar şi iar în minte, în ritmul monoton al trenului care traversează London Bridge.

Sigur că întrebarea mai importantă e ce ştie despre mine şi David. Ştie ceva? Dacă da, înseamnă că... Mi se face rău când iau în considerare ipoteza. Nu pot să accept că tot ce-am crezut până acum ar putea fi greşit. Cât de proastă am fost! Ce-am făcut? Scrisoarea! Toate detaliile pe care le-am scris în ea despre Rob, David şi Adele, punând toată vinovăţia pe umerii lui. Doamne, ar putea ieşi ceva oribil de aici! Mă gândesc la Sophie, când am stat amândouă pe balcon. Cum a zis? „Fragilă? Sau ţicnită? Dar dacă are, într-adevăr, o doagă lipsă?” Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!

În loc să caut cafenele în Blackheath – oricum, probabil că puţine au site pe internet –, m-am uitat după psihiatri şi am găsit numai trei: un mic val de uşurare într-un tsunami de panică. Chiar dacă ar fi existat cincizeci, tot aş fi căutat până când aş fi găsit-o pe Marianne, ca să vorbesc cu ea. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat între ea şi David şi între ea şi Adele. Notiţele din dosarul lui erau foarte vagi. „Marianne nu depune plângere” – plângere împotriva cui? A lui sau a

ei? Şi pentru ce?

Am avut nevoie să-mi adun întreaga voinţă ca să nu-mi cumpăr un pachet de Marlboro Lights din gară. De ce să mă reapuc eu de fumat din cauza lor?! N-o să le dau satisfacţia asta. *Lor!* Acum nu mai pot avea încredere în niciunul din ei. Iţele din jurul meu s-au transformat parcă în sârmă ghimpată. Dar poate că mă panichez degeaba. Poate că David e, într-adevăr, personajul negativ în toate astea, aşa cum l-a zugrăvit Adele. Poate că ea n-a ajuns la a doua uşă şi, chiar dacă a ajuns, poate că tot nu ştie nimic. Poate că, la fel ca mine, nici ea nu poate merge foarte departe. E posibil să fi spus deci adevărul.

Ideea îmi pare însă lipsită de substanţă. Îmi revin în minte mâna ei rece şi icnetul gâfâit cu care s-a trezit atunci, pe fotoliul din biroul lui David. Dacă nu poate ajunge prea departe, de ce să se mai sinchisească de uşa a doua? Nu-mi pot închipui că mi-aş petrece ore întregi urmărind-o pe Laura fără să reuşesc să trec dincolo de capătul aleii. Ar fi prea ciudat. Şi plictisitor, mai ales că până şi prima uşă îţi permite să visezi tot ce vrei.

Trecuse de uşa a doua în ziua în care am găsit-o în biroul lui David. Sunt convinsă. Dar unde era? La ce se uita? Şi de ce m-a minţit în privinţa asta? Bat nervoasă cu piciorul în podea până când trenul opreşte în sfârşit în Blackheath şi mă năpustesc afară din vagon de parcă aş încerca să fug de mine însămi.

Străbat cu paşi repezi străzile suburbiei, murmurând scuze în timp ce-mi croiesc drum printre cărucioare şi trecători, fără să încetinesc însă. Sunt multe restaurante şi cafenele în zonă, dar îmi concentrez eforturile pe cele aflate în apropierea unor clinici. Dacă m-aş mai fi putut conecta la serverul de la cabinet, probabil că aş fi aflat la ce clinică a lucrat David anterior, însă el mi-a blocat posibilitatea asta şi, chiar dacă mi-a spus cineva la un moment dat, între timp am uitat.

Intru într-un local şi comand un sendviş cu şuncă pe care nu-l vreau şi, când aflu că nu lucrează acolo nicio Marianne, îl arunc în coşul de gunoi de afară şi plec mai departe.

Urmează două cafele la pachet, dar tot nu dau de Marianne. Îmi vine să plâng de frustrare, deşi abia dacă am ajuns aici de o oră. Dar nu mai am răbdare.

Într-un târziu, o găsesc. O cafenea-ceainărie mică şi desuetă, dar mai degrabă plăcută decât insipidă, pe o alee pietruită lăturalnică, pe care nici n-ai observa-o dacă n-ai şti că e acolo. Înţeleg de ce venea David aici. Are un aer primitor. Prietenos. Îmi dau seama că acesta e locul înainte chiar să păşesc înăuntru. Îl simt. La fel cum nu am nicio îndoială, când o zăresc pe tânăra de la tejghea, că voi primi un răspuns afirmativ la întrebarea dacă ea e Marianne.

Am dreptate. E puţin mai în vârstă decât mine, spre patruzeci de ani, poate, şi are pielea bronzată, aspră, a cuiva care îşi face vacanţele la soare de trei sau patru ori pe an şi care obişnuieşte să se relaxeze pe marginea piscinei. E atrăgătoare fără să fie frumoasă şi nu poartă verighetă. Are o privire blândă, îmi dau seama de asta din primele momente.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, îi spun şi simt cum mă înroşesc la faţă. Despre David şi Adele Martin. Cred că i-ai cunoscut.

Cafeneaua e aproape goală – doar un cuplu mai vârstnic într-un colţ, cu un mic dejun copios în faţă şi cu ziarele alături, şi un om de afaceri care bea o cafea şi lucrează pe laptop în alt colţ. Deci, nu se poate sustrage pretextând că e ocupată.

O văd crispându-se.

— Nu am nimic de spus despre ei.

Blândeţea i-a dispărut din privire, lăsând în loc reticenţă, durere şi mânia stârnită de cineva care încearcă să readucă la suprafaţă amintiri ce se vor uitate.

— Te rog, insist. N-aş fi bătut atâta drum ca să te caut dacă n-ar fi fost ceva important.

Sper că vede disperarea din ochii mei. Ca de la o femeie la alta. Ca de la o victimă la alta.

O vede. După o clipă de ezitare, oftează prelung şi-mi spune:

— Aşază-te undeva. Ceai sau cafea?

Aleg o masă la fereastră, iar ea mi se alătură, aducând două căni de ceai. Încep să bâigui o explicaţie, să-i povestesc de ce am venit până aici, de ce am nevoie să aflu varianta ei, însă mă întrerupe.

— O să-ţi spun ce s-a întâmplat, dar nu vreau să ştiu nimic despre ei. Despre *ea.* Bine?

Încuviinţez. Despre *ea.* Despre *Adele.* Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!

— N-a fost niciodată ceva serios între noi, între mine şi David. În primul rând, el era prea tânăr, un tip drăguţ şi serios. Venea devreme dimineaţa, lua o cafea, se aşeza şi se uita pe geam, afară. Întotdeauna mi se părea că are un aer trist, şi nu-mi place să văd oameni trişti, aşa că am început să vorbesc cu el. Iniţial nu prea mult, doar fleacuri, dar treptat am început să ne spunem mai multe, iar el era simpatic şi plăcut. Eu divorţasem recent, încă nu-mi revenisem, şi conversaţiile cu el erau ca un fel de terapie gratuită, adaugă Marianne cu un zâmbet aproape nostalgic, după care continuă: Glumeam în privinţa asta. Că îl plăteam cu cafea. Mă rog, aşa stăteau lucrurile. A venit şi ea o dată sau de două ori, înainte să ştiu cine era. Chiar la început. M-a frapat frumuseţea ei. Genul de femeie pe care n-o uiţi.

— Ca o vedetă de cinema, murmur, iar ea încuviinţează.

— Exact. Aproape prea frumoasă. Nu ştiam că e soţia lui. Nu mi-a spus. Stătea doar şi bea ceai de mentă, studiind localul. Ceea ce-mi dădea un sentiment de disconfort, ca şi când aş fi fost evaluată de comisia pentru sănătate. Dar asta s-a întâmplat doar la început; pe urmă n-a mai venit. Nu aici, în orice caz.

Totul pare cât se poate de nevinovat, nu-mi pot imagina ce s-a petrecut pe urmă. În ciuda situaţiei, inima îmi bate mai repede, bucuroasă că n-a existat între ei nimic amoros. Că David n-a făcut şi înainte ce-a făcut cu mine. Adele s-a înşelat – în privinţa asta, cel puţin. Mie Marianne îmi inspiră încredere. N-are niciun motiv să mă mintă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A început să fie puţin mai deschis faţă de mine. O fi el

psihiatrul, dar când lucrezi în branşa mea atâta vreme, începi să cunoşti oamenii. Am zis că a devenit mai deschis, însă vorbea mai degrabă ocolind lucrurile concrete, dacă înţelegi la ce mă refer. I-am spus că, dincolo de exteriorul lui mucalit, întotdeauna mi s-a părut că e puţin trist, şi am vorbit despre dragoste. M-a întrebat la un moment dat dacă e posibil să iubeşti pe cineva atât de mult încât să devii o vreme complet orb la adevărata lui fire, şi i-am răspuns că, în esenţă, exact asta e dragostea. Să vezi doar ce e bun în celălalt. Şi că dragostea e ea însăşi un fel de nebunie, fiindcă eu trebuie să fi fost complet smintită să rămân împreună cu John atâta timp.

— Cred că *tu* ar trebui să fii psihiatru, zic eu.

Am început să ne apropiem una de alta. Un grup de sprijin format din noi două.

— După asta a început să vină cu o jumătate de oră înainte să deschid cafeneaua, şi pregăteam micul dejun pentru amândoi. L-am mai iscodit puţin şi, până la urmă, mi-a spus într-o zi că făcuse, cu mult timp în urmă, ceva rău. Pe atunci crezuse că aşa o protejează pe femeia pe care o iubea, dar fapta aceea stătuse mereu între ei doi şi, după o vreme, el începuse să suspecteze că era ceva foarte în neregulă cu ea; nu era deloc aşa cum îşi închipuise el că e. Ar fi vrut s-o părăsească, însă ea îl ameninţa mereu cu fapta aceea pe care o făcuse. Ca să-l păstreze. Şi zicea că l-ar distruge.

Se uită pe fereastră, ferindu-şi ochii de mine, şi ştiu că s-a întors cu mintea în trecut, la momentele acelea pe care le evocă.

— I-am spus că întotdeauna e mai bine să admiţi adevărul decât să-l ţii ascuns şi că ar trebui să-şi asume răul făcut, orice ar fi fost. A zis că s-a gândit şi el mult la asta. Că la altceva nici nu se mai putea gândi. Dar că-i era teamă că, dacă şi-ar fi recunoscut fapta şi ar fi ajuns la închisoare, nu mai era nimeni care s-o împiedice pe ea să facă rău şi altcuiva.

Inima îmi bate nebuneşte şi abia dacă simt cana fierbinte între palme.

— Ţi-a spus vreodată care era fapta aceea rea pe care o făcuse?

Rob. Trebuie să fie avut legătură cu Rob. Sunt sigură de asta. Ea clatină din cap.

— Nu. Dar am rămas cu impresia că a fost ceva grav. Poate că până la urmă mi-ar fi spus, numai că la un moment dat şi-a făcut *ea* apariţia.

— Adele?

Schiţează o grimasă la auzul numelui, dar încuviinţează.

— A venit la mine acasă. Probabil că m-a urmărit într-o zi de la cafenea. Mi-a zis să nu mă amestec în căsnicia ei. Că nu-l pot avea pe David, că el îi aparţine. Am fost şocată şi am încercat să-i spun că nu e nimic între noi, că după ce m-a înşelat soţul meu, nu i-aş face aşa ceva altei femei, dar n-a vrut să mă asculte. Era furioasă. Furibundă.

„Nu i-aş face aşa ceva altei femei.” Marianne e un om mai bun decât mine. E rândul meu să-mi feresc privirea, deşi ascult concentrată, sorbindu-i fiecare cuvânt, iar ea continuă, fără să-şi dea seama de sentimentul meu de vinovăţie.

— Mi-a cerut să nu mai vorbesc cu el. Să nu-i mai dau sfaturi, dacă vreau să-mi fie bine. Că el n-o va părăsi, că o iubeşte şi că ceea ce se întâmplase în trecut îi privea doar pe ei şi pe nimeni altcineva. M-am simţit oribil, adaugă Marianne luând o înghiţitură de ceai. Umilită, deşi nu greşisem cu nimic. I-am explicat că eram doar prieteni, atâta tot. Ea a replicat că sunt o babă acră, doar cu o pisică să-mi ţină de urât, şi că niciun bărbat nu s-ar uita la mine. Mi s-a părut o insultă atât de copilărească, încât am izbucnit în râs. Din cauza şocului, cred, dar am râs. Asta a fost, probabil, greşeala mea.

— I-ai povestit lui David?

— Nu. Sinceră să fiu, m-am mirat când l-am văzut a doua zi dimineaţă apărând la cafenea. Crezusem că îi povestise despre conversaţiile noastre, fiindcă altfel de unde ar fi putut ea să ştie despre ele?

Chiar aşa, de unde? „Cât de departe poţi ajunge tu, Adele?” Mi-o şi imaginez plutind deasupra lor, invizibilă, în

timp ce ei vorbeau. Cât de furioasă trebuie să fi fost! Imaginea mă duce imediat cu gândul la alta: ea plutind deasupra patului meu, privindu-mă cum i-o trag bărbatului ei. Oh, Doamne!

— Dar s-a purtat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Părea obosit, da. Nefericit, da. Mahmur, poate. Dar în niciun caz nu avea aerul că i-ar fi povestit soţiei despre conversaţiile noastre. Am manevrat discuţia în aşa fel încât să-i spun că ar trebui să stea de vorbă cu ea despre problemele pe care le au, dar a zis că au depăşit cu mult faza asta şi că ea n-ar înţelege niciodată. Sigur că nu mă simţeam deloc în largul meu, aşa că am fost sinceră cu el. I-am spus că nu vreau să mai discute cu mine despre toate astea, dar că, dacă e nefericit, s-o părăsească, oricare ar fi consecinţele. Deja şocul stârnit de vizita ei trecuse, iar acum eram furioasă. Era o scorpie. Genul de femeie pe care nimic n-o putea mulţumi. Şi că lui i-ar fi mai bine fără ea.

Îmi place femeia asta. Vorbeşte pe faţă. Mă îndoiesc că are secrete, că alţii îi împărtăşesc secretele lor ori că s-ar pricepe să le păstreze. Aş vrea să fiu şi eu aşa. *Deschisă.*

— Ce n-am înţeles însă, continuă ea pe un ton scăzut, e faptul că eu aveam să suport consecinţele. Sau mai bine zis Charlie.

Văzându-mi expresia nedumerită adaugă:

— Motanul meu. L-a omorât.

Simt că se învârte pământul cu mine. O altă pisică moartă. Coincidenţă? Gândurile mele par să semene cu notiţele lui David. David, despre care Adele a zis că i-a omorât pisica, iar eu am crezut-o. „Oh, Louise, ce proastă ai fost!”

— Cum? reuşesc să îngaim.

— Într-o seară, Charlie n-a mai venit acasă şi am început să-mi fac griji. Avea cincisprezece ani şi de mult nu mai vâna şoareci pe care să mi-i aducă. De obicei dormea pe canapea cât eram eu la lucru, iar apoi dormea lângă mine. Deşi nu-mi place să recunosc, ea a avut dreptate într-o privinţă: după divorţ, Charlie mi-a cam fost singura companie. E greu să te obişnuieşti cu singurătatea după ce

ai fost parte dintr-un cuplu.

Ştiu bine la ce se referă. Senzaţia aceea că ai fost lăsat în urmă.

— Oricum, continuă Marianne, cred că mai întâi l-a otrăvit. Nu atât cât să-l omoare, dar suficient ca să-l înmoaie. Era un mare mâncăcios, foarte prietenos. Venea la oricine, dacă-l îmbia cu o bucăţică de pui. N-am dormit în noaptea aceea, întrebându-mă ce-o fi cu el, iar dimineaţă, când a început să se lumineze, am auzit un miorlăit afară. Un sunet jalnic. Slăbit, îndurerat. Charlie al meu, cu siguranţă. Îl aveam de când fusese doar un pisoiaş, îi cunoşteam toate tonurile glasului. Am sărit din pat, m-am repezit la fereastră şi am văzut-o. Stătea în drum, cu pisica mea atârnându-i moale în braţe. Iniţial am fost mai mult nedumerită decât speriată. Habar n-aveam ce făcea acolo la o oră atât de matinală, dar primul meu gând a fost că Charlie fusese lovit de o maşină, iar ea îl găsise. Pe urmă i-am văzut faţa. Niciodată nu mai întâlnisem o expresie atât de rece. De lipsită de orice emoţie. „Te-am avertizat”. Asta a fost tot ce-a spus. Încet. Şi foarte calm. Înainte să pot reacţiona – înainte să înţeleg cu adevărat ce se întâmplă – i-a dat drumul din mâini şi, când el a început să se târască spre uşă... a călcat, tare, pe capul lui.

Mă priveşte în ochi şi văd oroarea amintirii oglindită în ai ei, apoi uşoara mişcare a gâtului când înghite cu greu. De alte amănunte nu mai e nevoie.

— Doamne, Dumnezeule!

— Da, confirmă ea trăgând adânc aer în piept şi răsuflând apoi prelung, ca pentru a-şi alunga imaginea din minte. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Un asemenea nivel de furie. Sau de nebunie. Şi nici nu mai vreau să văd vreodată.

— Ai chemat poliţia?

— Da, am avut de gând. Dar mai întâi am vrut să vadă David ce-a făcut soţia lui. Era aproape ora la care trebuia să deschid cafeneaua, şi m-am gândit să-i arăt – să-i dau un mic şoc percutant – şi pe urmă să anunţ poliţia. Eram furioasă şi îndurerată, dar mi-era şi frică. Pentru el şi pentru

mine. L-am înfăşurat pe bietul Charlie într-o pătură şi l-am luat la cafenea. Nu aveam de gând să lucrez în ziua aia, voiam doar să-l văd pe David şi pe urmă să mă întorc acasă şi să plâng. Ceea ce pare, probabil, ridicol, dat fiind că era doar o pisică.

— Ba deloc.

Vorbesc serios şi, întinzându-mă peste masă, îi strâng uşor braţul. Ştiu cât de greu e să fii singur, iar eu, cel puţin, îl am pe Adam. Nu pot decât să-mi închipui ce dificil a fost pentru ea.

— Reacţia lui David a fost interesantă, continuă ea pe un ton meditativ, odată ce a trecut de partea cea mai dureroasă a relatării; poate că vizita mea e un fel de terapie la care nu s-ar fi aşteptat. Atunci nu mi-am dat seama, dar acum, privind în urmă, aşa mi se pare. A fost oripilat, într-adevăr. Şi dezgustat, şi necăjit. Dar nu şocat. Nu poţi mima şocul. Nu credibil, în orice caz. De fapt, cred că a răsuflat uşurat fiindcă ea nu i-a făcut rău decât pisicii. Asta m-a speriat cel mai tare. Sentimentul acela de uşurare al lui. Oare de ce altceva o crede în stare, dacă uciderea unei pisici în felul acela i s-a părut motiv de a răsufla uşurat?

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât mi le ascund sub masă. „Oh, Adele! Ce fel de jocuri ai jucat cu mine?”

— El m-a convins să nu depun plângere. A zis că o cunoaşte bine pe Adele şi că ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului ei şi că se pricepe să fie foarte convingătoare. Frumuseţea ei e un atu. Şi a adăugat că nu va trebui să-mi mai fac griji vreodată din cauza ei. Că se va ocupa el de asta. Şi că va face o donaţie către Asociaţia de Protecţie a Pisicilor. Efectiv m-a implorat să nu anunţ poliţia, iar eu eram prea istovită şi prea vulnerabilă emoţional ca să mă mai opun. Nu voiam decât să dispară amândoi din viaţa mea.

— Deci, n-ai reclamat-o?

Ea clatină din cap.

— Nu. Am închis cafeneaua câteva zile şi am stat în casă, plângându-mi pierderea şi tresărind ori de câte ori auzeam

soneria, de teamă să nu fie ea. Dar nu s-a mai întors, şi nici pe el nu l-am mai văzut de atunci.

— Şi asta a fost tot? Au dispărut şi gata?

— Câteva săptămâni mai târziu am primit pe adresa cafenelei o scrisoare de la David. Zicea că şi-a găsit un nou loc de muncă şi că se mută. Îmi mulţumea pentru prietenia pe care i-am arătat-o şi adăuga că regretă că pentru mine a fost atât de dureroasă şi că nu-şi va ierta niciodată acest lucru. Mi-a venit să vărs citind-o. Am aruncat-o imediat la gunoi. Voiam să uit totul despre ei.

— Îmi pare rău că ţi-am redeşteptat amintirile. Şi îmi pare rău pentru pisica ta. Dar îţi mulţumesc că ai acceptat să vorbeşti cu mine. Şi pentru că mi-ai spus totul. Mi-ai fost de mare ajutor. Mai mult decât îţi poţi închipui.

Se ridică de la masă şi eu fac la fel, deşi picioarele îmi tremură.

— Nu ştiu ce legătură ai cu ei şi nici nu vreau să ştiu. Dar ieşi din viaţa lor. Cât de repede poţi. Sunt amândoi grav tulburaţi şi-ţi vor face rău.

Încuviinţez şi, cu un zâmbet anemic, ies repede la aer. Lumea de afară pare prea strălucitoare, frunzele prea verzi în copaci, cu contururile bine definite pe fundalul cerului. Trebuie să mă retrag undeva şi să mă gândesc.

●

Comand un pahar mare de vin şi mă aşez la o masă în colţ, oarecum ferită de privirile celorlalţi clienţi care umplu treptat localul din Blackheath cu râsete şi conversaţii, înaintea prânzului. Abia dacă îi aud. Abia după ce golesc paharul pe jumătate simt cum panica înceţoşată din mintea mea începe să se domolească şi mă văd nevoită să fac faţă adevărului crud.

Am crezut cu atâta uşurinţă tot ce mi-a spus Adele. Am înghiţit totul. Şi n-au fost decât minciuni. Dintr-odată, toate disputele mele cu David îmi apar într-o altă lumină. Exista şi o nuanţă de frică în mânia lui. Când mi-a zis să stau departe de ei, nu mă *ameninţa,* ci mă *avertiza.* Era agresiv ca să mă protejeze. În fond, chiar ţine oare la mine? A vorbit serios când a spus că a început să se îndrăgostească

de mine?

Oh, Doamne, ce proastă am fost, ce proastă! Îmi vine să plâng, iar vinul nu mi-e de ajutor. M-am împrietenit cu o psihopată. Împrietenit? Îmi reconsider cuvântul. Nu, n-am fost prietene câtuşi de puţin. Sunt doar o muscă prinsă în pânza ei de păianjen, iar ea s-a jucat cu mine. Dar de ce? Dacă ştie despre mine şi David, de ce nu mi-a făcut rău, pur şi simplu?

Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să vorbesc cu ea. Dar cât ştie ea oare? Ştie că am venit aici şi am discutat cu Marianne? Şi de ce m-a învăţat trucul cu visele, dacă ştie despre relaţia mea cu David? De ce m-a ajutat aşa?

Cum n-am niciun răspuns la întrebările astea, mă întorc cu gândul la David. Pastilele, telefoanele, banii... Să fie toate astea metode de a o ţine sub control? De a feri restul lumii de ea? Sau se protejează şi pe el însuşi odată cu ea? Tot n-am idee ce s-a întâmplat cu Rob. David a făcut o greşeală în trecut. Ba nu, nu asta a spus Marianne. *A zis că David a făcut ceva rău crezând că astfel o protejează pe femeia pe care o iubea. Şi ceva rău e mai grav decât o greşeală.*

Scot mobilul din geantă, găsesc numărul clinicii şi degetul îmi zăboveşte deasupra tastei de apel. Dacă el l-a ucis pe Rob, iar eu îi mărturisesc despre scrisoarea pe care am trimis-o poliţiei? Ce se va întâmpla? Să am oare încredere în el şi să-i povestesc totul? Inima îmi bate frenetic în timp ce cântăresc ideea în minte, „Încrede-te în instinctul tău. Măcar acum, ai încredere în David. Cu Adele o rezolvi pe urmă.”

Apăs tasta de apel şi duc telefonul la ureche. Când răspunde Sue, încerc să-mi schimb vocea. Îi spun că mă cheamă Marianne şi că trebuie să vorbesc urgent cu doctorul David Martin. Ea zice să aştept să verifice dacă e liber.

O să accepte să ne întâlnim. *Nu poate să* nu accepte.

50

ATUNCI

— La dracu’, ce-o să mă bucur când o să plec de aici! exclamă Rob, curăţând iritat cartofi şi punându-i într-o oală cu apă rece. Lustruieşte asta, şterge aia, aruncă ailaltă, ascunde asta! E doar un tip oarecare, nu papa de la Roma! continuă el ridicând ochii spre aragaz, unde ea toarnă apă fiartă în cratiţa de pe foc.

Adele scoate limba la el, iar Rob azvârle spre ea o coajă de cartof.

— Nu-ţi face griji, o adun eu de pe jos, îi spune ironizând-o iar în glumă.

— Îmi place ca lucrurile să fie drăguţe. Pentru noi toţi.

E atât de entuziasmată de faptul că vine David, încât noaptea trecută abia dacă a putut să doarmă, cu toate că s-au afumat rău. Rob însă a devenit tot mai agitat în privinţa vizitei, deşi a promis să se poarte frumos. Ea e sigură că e doar emoţionat. Relaţiile cu ceilalţi nu sunt punctul lui forte, şi oricât îi repetă ea că o să-i placă de David, e limpede că tot nu-l poate convinge.

— Totul o să fie bine, zice el, cu părul negru căzându-i pe obraz când îşi întoarce iar atenţia spre cartofi. Mă rog, dacă n-o să ne otrăveşti cu puiul ăla al tău. Ai grijă să-l ungi bine cu unt.

Au fost foarte ocupaţi în ultimele douăzeci şi patru de ore. Au curăţat toate resturile traiului lor sălbatic – nu se mai vede nici urmă din mâncarea nesănătoasă, din jointuri şi din tutunul împrăştiat peste tot iar camerele miros a soluţii de curăţat şi a odorizant de interior. O casă de adulţi, cum se cuvine. Rob a promis chiar să nu pomenească nimic despre droguri şi să nu se afume deloc în weekend. Ea nu crede nicio secundă că nu va trage dintr-un joint când va rămâne singur în camera lui, dar ştie că e suficient de isteţ încât să deschidă fereastra, iar casa e destul de mare pentru ca mirosul să nu ajungă în alte încăperi.

Când puiul e deja umplut şi pus la cuptor, Adele îşi verifică ceasul – ceasul lui David, care a devenit acum al ei, o legătură permanentă cu el – pentru a mia oară în ziua aceea.

— Mai e puţin şi ajunge, spune zâmbind larg.

E fericită şi nu se poate stăpâni. David, David, David! Mintea-i e plină de el.

— Cred că doar zece minute, adaugă, iar Rob ricanează:

— Măi să fie, ce bucurie! Putem să bem ceva acum?

Ea toarnă vin pentru amândoi, simţindu-se foarte matură, cu friptura la cuptor şi bând din paharele de cristal ale părinţilor ei. Probabil că ar fi trebuit să-l aştepte şi pe David, dar puţin alcool îl va ajuta pe Rob să se relaxeze. Se reazemă împreună de chiuvetă, iar ea îşi trece braţul pe după al lui.

— David e mai reţinut şi mai tăcut la început. Dar să nu interpretezi asta greşit. Aşa e el. Puţin timid. Dar când se relaxează, e foarte simpatic.

— Simpatic ca mine? întreabă Rob privind-o pieziş, iar ea îi dă un ghiont în coaste.

— Simpatic altfel. În orice caz, nu mă îndoiesc că o să-l placi. Dacă reuşeşti să treci peste faptul oribil că-şi face *griji* pentru mine. Adică, ce aiurea din partea lui, după tot ce s-a-ntâmplat!

— Bine, bine, am priceput. Şi nu-ţi mai face *tu* griji! Ţi-am zis deja, o să mă port *frumos.*

Zâmbesc amândoi, iar ea simte cum braţul lui musculos se mai detensionează puţin.

— Vino! Hai să-l aşteptăm.

Îşi iau vinul şi se duc să se aşeze pe treptele late de la intrare. În timp ce Adele priveşte nerăbdătoare în lungul aleii, Rob se sprijină de una dintre coloanele de lângă uşile masive de stejar şi bea. Pare complet în largul lui, ceea ce-i întăreşte ei suspiciunile că e, de fapt, un pachet de nervi.

Într-un târziu, tăcerea e spartă de huruitul unui motor, iar ea scoate un strigăt şi o rupe la fugă pe aleea de pietriş, ţopăind de bucurie.

— A venit! A venit!

E în culmea exaltării. Mica ei familie va fi completă. N-o să-i fie dor de Rob când e cu David şi n-o să-i simtă lipsa lui David când e cu Rob.

Maşina are nevoie de aproape un minut pentru a ajunge de la poartă până în faţa casei, şi de îndată ce opreşte, Adele e lângă portieră, aşteptând ca David să coboare. Aruncă o privire în spate, spre Rob, şi zâmbeşte, iar de pe trepte el îi răspunde cu un zâmbet palid, de parcă s-ar simţi dintr-odată stingher şi nelalocul lui. Pare mic şi foarte tânăr aşa cum stă acolo, iar ea îşi doreşte să creadă în asigurările ei că totul va fi bine.

David coboară din maşină, înalt, cu umeri laţi, în tricou şi blugi, cu un pulover subţire, albastru-deschis pe deasupra şi, aşa cum i se întâmplă de fiecare dată, vederea lui îi taie răsuflarea. E un bărbat în toată firea. Bărbatul *ei.*

— Bună! o salută el şi o trage aproape, sărutând-o. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zice ea, fără să-şi poată şterge zâmbetul de pe faţă, şi-l ia de mână. Vino!

— Dar am bagaje în maşină.

— Pot să mai aştepte!

Îl trage după ea spre casă, unde Rob se mută de pe un picior pe altul, cu umerii aduşi în faţă, de parcă nu şi-ar dori decât ca pământul să se deschidă şi să-l înghită. Ea înţelege perfect. De când sunt prieteni, nu a fost altcineva, doar ea şi el. Pradă unui val brusc de compasiune, dă drumul mâinii lui David şi urcă treptele în fugă spre Rob, luându-l de braţ şi scoţându-l din penumbra uşii.

— David, el e Rob, cel mai bun prieten al meu. Rob, el e David, logodnicul meu. Vă poruncesc să vă îndrăgiţi imediat unul pe altul.

Zâmbeşte, pe deplin fericită. Chiar şi cu tot ce s-a întâmplat, chiar şi aici, în casa asta, mai fericită de atât n-ar putea să fie.

●

Până la zece şi jumătate sâmbătă seara, toţi trei au băut prea mult, dar cel puţin atmosfera nu a mai fost chiar atât de încordată ca înainte. A fost minunat să-l aibă pe David în

braţele şi-n patul ei, şi în ea, noaptea trecută – au râs, şi-au făcut planuri şi s-au amuzat, dar şi-a dat seama că el n-a fost foarte impresionat de Rob.

— E timid, i-a spus lipindu-se de el pe aşternuturile transpirate.

— Nu vorbeşte prea mult. E puţin cam ciudat, a replicat David, dând verdictul. Nu-nţeleg ce-ţi place atât de mult la el.

Dar astăzi a fost altfel, ceea ce o bucură. Când a coborât de dimineaţă în bucătărie, Rob începuse deja să pregătească micul dejun şi, în loc să se holbeze morocănos la David, cum făcuse cu o zi în urmă, se lansase într-o demonstraţie culinară comică, pretinzând că ar fi un bucătar francez pe nume François des Oeufs şi stârnind râsul lui David cu spectacolul său, adăugând sare în ouă şi prăjind cârnaţi de parcă ar fi fost maestrul bucătar de la Ritz. Apoi i s-a alăturat şi David, asumându-şi rolul unui foarte împiedicat reporter de la BBC dornic să-i afle secretele meseriei, şi totul se transformase numaidecât într-o farsă pe măsură ce fiecare dintre ei se străduia să-l distreze pe celălalt şi pe Adele. În timp ce mâncaseră, Rob îl întrebase despre universitate, încercând evident să fie mai prietenos, deşi nu-i fusese la fel de uşor ca atunci când se dăduse în spectacol. David îi răspunsese de fiecare dată şi, cu toate că încă părea oarecum nesigur, micul dejun se dovedise a fi o rampă de lansare.

După aceea ieşiseră la o plimbare lungă prin pădure, pe lângă puţ, şi totul decursese bine. Ea se simţea bine alături de ei doi – firavul Rob şi David al ei, mare şi puternic. Îşi spusese că e norocoasă să-i aibă. Rob se străduia, clar, şi eforturile lui dădeau rezultate. Rezerva începea să dispară din atitudinea lui David.

Acum e mulţumită stând în faţa focului aprins, uşor ameţită de la vin. Poate că n-a fost weekendul perfect la care sperase, dar lucrurile se aşază. Amândoi vor s-o protejeze, asta-i tot, şi de aceea sunt reticenţi unul faţă de celălalt. E norocoasă, într-adevăr.

David se ridică să se ducă la toaletă şi să mai ia o sticlă

de vin, ciufulindu-i ei părul în treacăt. Îi place senzaţia degetelor lui şi îi zâmbeşte, urmărindu-l cu privirea când iese. Rob, care şedea tolănit pe covor în faţa ei, se ridică.

— Cum mă descurc? întreabă el. Mai bine decât ieri?

Ea îi zâmbeşte. Celălalt bărbat al ei.

— Eşti perfect. Bravo!

— Poate că ar trebui să te duci să te culci. Să ne laşi puţin împreună.

— Ca între băieţi? râde ea.

— Cam aşa ceva, răspunde el, zâmbind la rândul lui.

Într-o zi poate că va fi chiar arătos, îşi spune Adele. Când îi vor fi trecut coşurile, când îşi va scoate aparatul dentar şi se va mai îngrăşa puţin. Pare foarte tânăr, în comparaţie cu David.

— Poate că ne va face bine să vorbim fără să fii şi tu aici. Să nu te simţi jignită!

— Deloc, replică ea, şi-i vine o idee. Să nu discutaţi despre banii mei, bine? Lui David n-o să-i placă deloc că ţi-am pomenit despre asta. Te rog să nu aduci vorba despre ei.

A rostit cuvintele în grabă, fiindcă paşii lui David se aud apropiindu-se.

— Nici prin minte nu mi-ar trece, răspunde Rob, cu privirea pierdută în flăcările din şemineu. Nu m-am gândit la aşa ceva.

51

— LOUISE —

Arată ca naiba, dar probabil că nici eu nu sunt mult mai bine. Are ochii injectaţi şi, cu toate că poartă costum, cămaşa îi e boţită. Şi nu s-a ras. Cred că nu-i mai pasă. Pare un cadavru ambulant. Privirea îi rătăceşte spre bar.

— Am comandat cafea, îi spun. Trebuie să avem amândoi capul limpede.

— Louise, orice ai de gând, orice-ţi închipui tu că ştii despre Marianne... eu n-am timp pentru aşa ceva.

Stă în picioare lângă masă şi abia dacă se uită la mine.

— Stai jos, David. Te rog!

Îi iau mâna într-a mea, blând, dar ferm, şi nu-i dau drumul când încearcă să şi-o tragă. E o senzaţie atât de plăcută să-l ating!

— Te rog! insist. Trebuie să-ţi spun unele lucruri. Unele lucruri pe care trebuie să le ştii.

Chelneriţa ne aduce cafeaua fierbinte şi două ceşti, turnând în ele cu un zâmbet vesel, iar politeţea firească a lui David se face simţită, astfel că-i dau drumul la mână ca să se poată aşeza vizavi de mine.

— Ţi-am spus să stai departe de noi! îmi reproşează după ce chelneriţa pleacă.

— Ştiu. Şi mai ştiu acum şi că încercai să mă avertizezi, nu să mă ameninţi. Am aflat ce s-a întâmplat cu Marianne. Am fost şi am vorbit cu ea.

— Dumnezeule, Louise, de ce? De ce-ai făcut aşa ceva?

Recunosc frica în glasul lui răstit. Acum îl înţeleg cum trebuie, şi sunt copleşită de ruşine.

— Fiindcă am fost o idioată. Mai rău decât o idioată. Am fost... Nu găsesc cuvântul potrivit. Am fost prostită şi proastă totodată. Am făcut un lucru foarte rău şi trebuie să-ţi vorbesc despre el.

Acum mă ascultă atent, deşi precaut. Ca o vulpe la vânătoare.

— Dar mai întâi o să-ţi spun ce ştiu, bine?

El încuviinţează încet din cap. Îşi dă seama că nu e vorba despre disputa la care se aşteptase, şi are nevoie de un minut pentru a înţelege situaţia. Oare cât a băut azi? De cât are nevoie ca să mai estompeze urâţenia din viaţa lui?

— Spune!

— Bun, încep şi trag adânc aer în piept. Cred că soţia ta e nebună, sociopată sau psihopată, sau ceva similar. Cred că-i dai medicamente fiindcă *ştii* că e nebună. Cred că la început, când ţi-ai dat seama de asta, ai încercat s-o ajuţi, iar acum te străduieşti să-i controlezi pornirile. Cred că de asta telefonezi acasă atât de des, ca s-o verifici. Cred că Adele ştie că am avut o aventură şi s-a împrietenit cu mine ca să mă întoarcă împotriva ta – încă nu-mi dau seama de ce, dar în mod cert s-a jucat cu mine... cu *noi* amândoi. Ţi-a omorât pisica, aşa cum a omorât-o şi pe a lui Marianne, şi n-ai ce să faci în privinţa asta, fiindcă te are la mână cu ceva şi te ameninţă că va spune poliţiei ce s-a întâmplat cu Rob. Că el e mort şi cadavrul se află încă undeva pe proprietatea ei. Mie mi-a zis că tu l-ai ucis...

Se apleacă spre mine dând să spună ceva, dar ridic mâinile şi-l opresc.

— Lasă-mă să termin, îi cer, şi el se retrage înapoi. Mi-a spus că tu l-ai ucis pe Rob, *dar eu nu cred asta,* adaug şi văd cum ridică ochii spre mine, cu un prim licăr de speranţă în privire. Cred că, indiferent ce s-a întâmplat cu Rob, *ea* e vinovata, şi poate că ai protejat-o pe urmă fiindcă o iubeai şi fiindcă abia ce-şi pierduse părinţii. Cred că ai făcut o greşeală teribilă, stupidă, iar ea te şantajează cu asta, ca să te păstreze. Dintr-odată simt că mă podideşte plânsul şi strâng din dinţi ca să-mi înăbuş lacrimile. A fost teribil din partea mea s-o cred pe ea în detrimentul tău, fiindcă tu ai fost mai reticent. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să mă *încred* în sentimentele mele pentru tine, dar după Ian, am uitat cum să am încredere într-un bărbat şi asta a afectat întreaga mea relaţie cu tine.

— Şi nu e deloc uşor să ai încredere într-un bărbat care îşi înşală soţia.

Are un aer ruşinat şi nu vreau să zăbovim asupra acestui subiect. Nu acum. Fiindcă nu e important.

— Când te-ai înfuriat atât de rău şi m-ai amenințat, ca să mă determini să stau departe de voi, ar fi trebuit să-mi dau seama că încercai doar să mă protejezi de ea. Dar nu mi-am dat. Adele s-a priceput *atât* de bine să pară fragilă! Şi a ştiut *atât* de abil să mă atragă de partea ei. Iar mie îmi pare *atât* de rău că am lăsat-o! exclam, după care mă aplec peste masă, îi iau mâna într-a mea şi continui: Trebuie să-mi spui totul, David. Sunt de partea ta. Am fost o proastă, dar acum chiar am nevoie să aflu de la tine ce se petrece, fiindcă m-am săturat de minciunile ei şi o să-mi pierd minţile dacă n-o să-mi spui adevărul.

Se holbează mult timp la mine şi sper că vede în ochii mei atât încrederea, cât şi sentimentele pe care le am pentru el.

— Oricare ar fi adevărul, David. Cred în tine. Dar am nevoie să-mi explici totul. Banii, ce s-a întâmplat cu Rob... Trebuie să ştiu. Fiindcă pe urmă o să-ţi spun şi eu ce lucru rău am făcut, şi probabil că o să mă urăşti pentru asta.

— N-aş putea niciodată să te urăsc, spune el şi acum chiar simt că încep să plâng.

În ce harababură m-am implicat! *Ne-am* implicat. Cum am putut să cred că e un ucigaş? Bea din cafea şi îşi drege glasul, plimbându-şi privirea prin bar. Oare şi el se străduieşte să nu plângă?

— Spune-mi şi gata, insist.

Unul din noi trebuie să fie puternic acum, iar aceea sunt eu.

— Totul e cât se poate de sordid, începe el uitându-se în jos, în ceaşca de cafea, şi am senzaţia că nu-şi va mai ridica privirea decât când buboiul ăsta infectat din el – întreaga poveste – se va sparge şi puroiul va fi eliminat. Întreaga mea viaţă pare sordidă. Dar la început nu a fost aşa. La început a fost... A fost minunat. Doamne, cât o iubeam! Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem în viaţa mea. Dar nu numai atât. Era dulce şi simpatică. Părinţii ei nu erau de acord cu relaţia noastră. Eu eram băiatul sărac de la ţară, al

cărui tată distrusese totul din cauza băuturii, şi eram cu aproape cinci ani mai mare decât ea. O ştiam parcă de când lumea. Obişnuia să se ţină după mine când munceam pământul, în jurul şcolii, povestindu-mi uneori despre coşmarurile ei.

— Ea era fetiţa căreia i-ai dat cartea despre vise.

Încuviinţează.

— Dar n-a ajutat-o prea mult.

Dacă ar şti el! Din cartea aceea trebuie să fi învăţat Adele despre visele lucide şi despre uşa a doua. Îmi vine să-i spun asta – ar trebui să-i spun –, dar vreau să aud mai întâi restul poveştii, înainte să-i distrag atenţia cu ceva atât de greu de crezut.

— Dar pe măsură ce a crescut... a părut totul... foarte firesc. Ea, o fiinţă diafană, căreia nu-i păsa de mâinile mele aspre şi de tatăl meu de doi bani, mă vedea doar pe mine, aşa cum eram. Şi avea încredere în mine. Dacă n-ar fi fost ea, probabil că n-aş fi reuşit să ajung la medicină. Eram îndrăgostiţi până peste cap. Nici nu pot să-ţi descriu – în felul acela în care iubeşti cu toată fiinţa când eşti tânăr. Şi apoi, adaugă el după o pauză, a fost focul.

— Şi ai salvat-o. Cicatricele de pe braţ...

— Da... Da, am salvat-o... Atunci nici măcar n-am simţit arsurile. Îmi amintesc căldura cumplită. Îmi amintesc cum credeam că îmi clocotesc plămânii când respiram, dar în primul rând îmi amintesc cum îmi spuneam că e moartă. Era inconştientă, rece. Din cauza gazelor, a fumului inhalat, nu ştiu. Dar n-o puteam trezi.

Îmi aduc aminte că şi eu am crezut acelaşi lucru când am încercat s-o trezesc pe Adele. Ce rece îi era mâna. Şi cum o zgâlţâiam. „Oare de când are acces la uşa a doua?” Mă uit la David şi îi fac semn să povestească mai departe.

— Ea a pus focul? îl întreb.

— Nu ştiu. La momentul respectiv nu m-am gândit la aşa ceva, dar de atunci...

Nu-şi mai continuă fraza. Îmi închipui că s-a întrebat şi el de multe ori.

— S-a discutat atunci despre incendiere intenţionată.

Poliţia a crezut că eu aş fi vinovatul. Şi chiar dacă m-am gândit că poate cineva a pus focul, niciodată nu mi-a trecut prin minte că ea ar putea fi aceea. Vreun angajat nemulţumit, poate – erau destui; Adele era prea tânără ca să-şi dea seama pe deplin de firea părinţilor ei, însă tatăl ei nu şi-a făcut averea fără să calce câţiva oameni în picioare. Dar niciodată nu m-am gândit că ea ar fi pus focul. Aproape că a murit în incendiu. Dacă a fost într-adevăr ea, înseamnă că şi-a asumat un risc uriaş.

— Cred că-i place să-şi asume riscuri.

— Poate. Dar a fost distrusă de ceea ce s-a întâmplat. Nu putea să doarmă. Se ofilea pe picioare. Poate că la mijloc era o formă de vinovăţie. Zicea că ar fi trebuit să se trezească. Şi că aşa i-ar fi putut salva.

Somn. Vise. Era oare Adele acolo când au murit părinţii ei? Să fi pus ea focul şi apoi să fi trecut de uşa a doua ca să se asigure că va veni David s-o salveze? Sau fumul a împiedicat-o şi a leşinat înainte să poată fugi singură din casă?

— Şi apoi l-a întâlnit pe Rob? întreb eu. La centrul acela de terapie?

— La Westlands, da. Chiar l-a plăcut, şi faptul că s-au împrietenit a ajutat-o. Mie ideea nu mi-a convenit la vremea aceea, fiindcă eram de părere că eu trebuia să am grijă de ea, dar încă mă refăceam după arsurile suferite şi, în plus, aveam cursurile la universitate. Adele a insistat să mă întorc – chiar a vorbit cu avocaţii ei, imediat ce-a putut, să se ocupe de finanţele mele, ceea ce mie mi-a displăcut, însă tot aveam de gând să ne căsătorim, aşa că Adele mi-a zis să nu mă port prosteşte. Oricum, întâlnirea cu Rob i-a făcut bine. Am înţeles asta. El era acolo, lângă ea, iar eu, nu. Totuşi, nu-mi plăcea că se drogase, şi cu toate că n-am spus-o niciodată, cred că ea şi-a dat seama de asta. Într-un fel, credeam că prietenia lor se va sfârşi după ce vor pleca de la Westlands, dar Adele l-a invitat să stea o perioadă la ea. Aşa era pe vremea aceea. Voia să-i ajute pe ceilalţi. Sau cel puţin aşa părea.

— Şi ce s-a întâmplat?

Rob. Autorul caietului. În sfârşit, voi afla ce s-a întâmplat cu el.

— Eu l-am întâlnit o singură dată. Ei, m-am dus acolo într-un weekend, deci e mai corect să spun că am stat împreună cu el timp de două zile. Era un băiat slab, plin de coşuri, cu aparat dentar. Nimic deosebit. Nu ştiu la ce mă aşteptam totuşi. La mai multă charismă, cred. Mi se părea mai tânăr decât cei optsprezece ani pe care-i avea. Nu vorbea mult – în orice caz n-a vorbit prea mult în weekendul acela. Doar se uita la mine şi murmura răspunsuri la întrebările mele, după care avea momente de dat în petic, când se străduia prea tare. Într-o dimineaţă a făcut un adevărat spectacol dându-se drept un mare bucătar, iar eu i-am ţinut isonul, dar, sincer să fiu, nu m-am simţit foarte în largul meu. Adele zicea că e timid, că nu ştie să se poarte bine cu lumea, dar mie mi s-a părut ciudat; ei însă nu i-am spus asta. Sâmbătă seara, după ce ea s-a dus să se culce, am rămas împreună şi am vorbit vreo două ore, dar n-am putut deloc să intru pe aceeaşi lungime de undă cu el. Mă tot întreba despre relaţia noastră. Nu mă îndoiam că era gelos. Când am plecat, duminică, mi-am dorit în sinea mea ca prietenia lor să ia sfârşit în mod firesc cât mai repede. Dorinţa mi s-a împlinit, dar într-un mod deloc firesc.

— Rob a murit, am conchis eu.

După o pauză, el încuviinţează.

— Nu eram acolo când s-a întâmplat. Zece zile mai târziu. Pentru prima dată de când a început să povestească, ridică privirea şi se uită drept în ochii mei, adăugând: Ştiu unde e Rob, dar nu eu l-am pus acolo.

Rob e mort. Nu mai există nicio îndoială. Faptul nu mă surprinde şi îmi dau seama că de la o vreme am intuit că ăsta e adevărul.

— Ştiu, îi răspund, şi aşa e: cred cu tărie tot ce mi-a spus – prea târziu, poate, dar îl cred. Ştiu că nu tu eşti vinovat.

— M-a sunat panicată într-o dimineaţă. A zis că se drogaseră şi credea că Rob luase o supradoză, fiindcă atunci când ea se limpezise la cap, el era mort. I-am spus să sune la poliţie şi la ambulanţă. Plângea. Şi a zis că nu

poate s-o facă. Iar când am întrebat de ce, mi-a povestit că intrase în panică şi îi împinsese cadavrul în vechiul puţ secat din pădurea de pe proprietate. Era în pragul isteriei. Mie nu-mi venea să cred. Era ceva... smintit, cred. M-am dus imediat acolo, crezând că o voi putea convinge să anunţe poliţia şi să mărturisească adevărul. Dar n-a vrut. A zis că-i e teamă că, după cele întâmplate cu părinţii ei, ar închide-o imediat. Că ar crede că a avut ceva de-a face cu toată povestea. A mai adăugat că s-a panicat, dar că acum nu mai poate schimba nimic. Şi că nimeni, în afară de noi doi, nu ştia că Rob fusese acolo. Nimeni altcineva nu-l văzuse. Familia lui habar nu avea. Şi m-a implorat să nu spun nimic. A mai zis că puteam să ne mutăm în altă parte şi că nimeni nu va afla vreodată ce s-a întâmplat.

— Dar *tu* ştiai.

El încuviinţează din cap.

— La început, am crezut că pot să mă descurc, să păstrez secretul de dragul ei. Ca s-o protejez. Şi am încercat. Am încercat din greu. Ne-am căsătorit repede, dar semnele că ceva era în neregulă apăruseră deja. Îmi era greu să suport ce făcusem, dar cred că aş fi învăţat să accept situaţia, dacă aş fi ştiut că şi ea suferă pentru cele întâmplate, însă Adele părea perfect netulburată, de parcă uitase totul. Viaţa acelui băiat. Pierdută. Faptul că murise. Mi-am spus că, poate, reacţia ei e doar un mecanism de acceptare a realităţii – o încercare de blocare a adevărului –, dar nu era aşa. Trecuse extrem de uşor peste cele petrecute. În ziua nunţii era *veselă.* De parcă n-am fi avut nicio grijă pe lume. Pe urmă a aflat că e însărcinată şi am crezut că va fi şi mai fericită, dar a luat-o razna complet şi a insistat să facă un avort, ca să scoată din ea *chestia asta venetică.*

Se întrerupe şi respiră întretăiat. Îi e greu. Îi e greu să revadă totul. Să vorbească despre cele întâmplate.

— Dragostea se stinge greu, ştii? adaugă apoi şi mă priveşte, iar eu îi strâng mâna mai tare între degetele mele. A durat mult până când dragostea mea s-a stins. I-am găsit tot felul de scuze şi, în plus, trebuia să-mi termin facultatea şi specializarea, aşa că nu mi-am dat seama foarte bine cât

de mult se schimbase. Dar se schimbase. Cheltuia sume uriaşe de bani – uriaşe chiar şi pentru averea ei.

— De asta ai preluat controlul asupra banilor?

El încuviinţează.

— I l-aş fi recedat la sfârşitul acelui weekend în care am fost la casa din Scoţia – nu-mi dorisem niciodată să deţin controlul asupra averii ei. Dar nici nu voiam să risipească totul aiurea. Dacă la un moment dat urma să avem copii? Dacă toată purtarea aceea a ei era un fel de reacţie emoţională la toate lucrurile peste care trebuia să treacă? Dacă avea să regrete cândva toate acele cheltuieli? A acceptat să mă ocup eu de bani. A zis că ştie că are o problemă şi că era nevoie de cineva care să gestioneze averea. Privind acum înapoi, cred că decizia asta a fost doar un alt nod în laţul pe care îl pregătise, gata să mi-l arunce în jurul gâtului. În orice caz, am continuat între trei sau patru ani prefăcându-ne că totul e în regulă, dar eu n-am putut uita situaţia cu Rob. Cadavrul lui în puţ. Şi în cele din urmă am înţeles că dragostea dintre noi a murit şi ea odată cu el, în noaptea aceea. Nu puteam uita ce se întâmplase cu Rob şi nu puteam accepta că ea trecuse atât de uşor peste asta. I-am spus că totul s-a terminat între noi. Că n-o mai iubesc şi că o părăsesc.

— Bănuiesc că n-a primit vestea bine.

Pentru prima dată, pe buzele lui apare o jumătate de zâmbet. Lipsit de umor, ce-i drept, dar e un zâmbet. David *al meu* a revenit.

— S-ar putea spune şi aşa. A fost isterică. A zis că mă iubeşte şi nu poate trăi fără mine. Că-mi va lua toţi banii şi voi rămâne sărac lipit. I-am răspuns că nu-mi pasă de banii ei şi că nu mi-a păsat niciodată. Nu voiam s-o rănesc, dar nici aşa nu mai puteam trăi. După asta s-a liniştit complet – un calm care m-a înspăimântat. Şi *încă* mă înspăimântă. Am ajuns să-l recunosc ca pe un semn că în mintea ei se petrece ceva periculos. A zis că, dacă plec, va spune poliţiei ce s-a întâmplat *cu adevărat* cu Rob. Am privit-o nedumerit. Nu ştiam la ce se referă. Pe urmă a adăugat că adevărul este întotdeauna relativ. Şi că deseori se rezumă la cea mai

credibilă versiune a evenimentelor. A zis că va spune poliţiei că m-am certat cu Rob, că l-am ucis şi i-am aruncat cadavrul în puţ. Am rămas şocat. Nu era nimic adevărat în asta. Ea a insistat că n-are importanţă. Că poliţia va crede că fusesem gelos, şi deja existaseră suspiciuni în privinţa mea legate de incendiul din casa părinţilor ei, aşa că, fără îndoială, spusele ei vor fi crezute.

Mă gândesc la scrisoarea mea. Şi la ce va trebui să-i mărturisesc când îşi va fi terminat povestea. „Oh, Doamne, Louise, ce-ai făcut?”

— Iar apoi şi-a scos asul din mânecă. Dovada care va confirma versiunea ei. Una cu care mă ţine în şah de atunci.

— Ce anume?

Oare ce-o fi făcut?

— Ceasul meu, răspunde el simplu, iar când îmi vede expresia nedumerită, continuă: N-am mai putut să-l port din cauza arsurilor şi i l-am dat ei. Chiar şi încheiat la ultima verigă, tot era prea mare pentru ea, dar îi plăcea să-l poarte, iar eu eram încântat să-l ştiu la ea. Însă n-am ştiut că va ajunge să ne lege în coşmarul ăsta pentru totdeauna.

— Ce s-a întâmplat cu ceasul tău?

— Când l-a împins pe Rob în puţ, ceasul i-a alunecat de la încheietura mâinii şi s-a prins în hainele lui, îmi explică David, privindu-mă în ochi. Ceasul meu este în puţ, împreună cu cadavrul.

— Oh, Doamne!

Simt că mi se face rău. Cine să creadă versiunea lui David, cu o dovadă ca asta?!

— Cel mai rău mă supără faptul că am lăsat-o să mă şantajeze în felul ăsta. Am fost prea slab. M-a paralizat gândul că voi ajunge la închisoare – şi mai rău, că nimeni *nu mă va crede,* că toată lumea va considera că am făcut un lucru atât de cumplit. Dacă moartea lui Rob n-a fost un accident, aşa cum susţinea ea? Dacă ea l-a omorât, din cine ştie ce motiv? Când cadavrul va fi scos la lumină, va părea că a fost o crimă? Nu puteam suporta aşa ceva. Eram prins în capcană. Mi-a promis că se va purta bine. Că vom putea

fi fericiţi, că voi putea s-o iubesc din nou. A zis că vrea să avem un copil... – toate lucrurile despre care crede ea că m-ar face fericit. Mie mi se părea o nebunie totală. Nu puteam concepe să apară un copil într-o căsnicie ca a noastră. În cele din urmă, m-am resemnat cu gândul că această captivitate într-un mariaj lipsit de iubire era pedeapsa pentru greşeala şi pentru slăbiciunea mea.

Doamne, ce lungi trebuie să-i fi părut anii petrecuţi cu Adele, trăind aşa, pe buza prăpastiei! Aş vrea să beau ceva şi sunt sigură că şi el, dar deocamdată trebuie să ne abţinem. Nu se mai poate ascunde în paharul cu alcool, iar eu trebuie să am mintea limpede.

— Dar n-a reuşit să-şi stăpânească pentru mult timp boala mintală. Juca rolul soţiei perfecte, dar avea accese de furie necontrolată din nişte nimicuri.

— Aşa cum s-a întâmplat cu Marianne.

— Da, însă au început cu mult timp în urmă. Eram sigur că mă spionează. Ştia lucruri pe care n-ar fi avut cum să le ştie. Îi suna pe colegii de care mă credea prea apropiat şi le lăsa mesaje pline de ură. O vreme a avut şi ea o slujbă, dar când m-am împrietenit cu proprietăreasa florăriei, magazinul a ars. Nicio dovadă n-o indica pe ea clar, dar pentru mine a fost suficient să ştiu că ea a pus focul. Şi aşa, mi-am schimbat serviciul la fiecare doi ani din cauză că făcea ea ceva. Am încheiat între noi *înţelegeri.* I-am promis că o sun de cel puţin trei ori pe zi, în schimb ea renunţa la cardurile de credit. Veneam direct acasă de la serviciu, iar ea renunţa la telefonul mobil. Făceam orice ca s-o împiedic să ne mai distrugă viaţa – a noastră sau a oricui altcuiva – cu nebunia ei. E o sociopată agresivă şi lipsită de empatie, sunt sigur de asta. Are noţiunile de bine şi de rău, dar ale ei sunt diferite de ale celorlalţi, şi singura persoană pe care o iubeşte – dacă dragoste e asta – sunt eu. E dispusă să facă orice pentru ca între noi să nu intervină nimeni, şi e foarte convingătoare. Cine m-ar crede?

Face o pauză, ridică ochii spre mine şi continuă:

— Tu nu m-ai crezut. Ai luat de bune poveştile ei, de la A la Z.

— Îmi pare foarte rău, David. Mă detest pentru asta.

Trebuie să-i spun despre vise. Despre felul în care l-a spionat Adele. Şi cum a aflat despre diverse lucruri. Trebuie să fiu sinceră cu el. Deschid gura să vorbesc, dar el încă n-a terminat şi mi-o ia înainte:

— Nu e vina ta. Şi-a jucat bine rolul, iar eu eram un beţiv care-şi înşală soţia. N-ar fi trebuit să intru în vorbă cu tine acolo, la bar. Doar că voiam... voiam să fiu şi eu fericit. Dar, Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi dau seama!

Aproape că loveşte masa cu palma de frustrare, dar se mărgineşte să-şi încleştеze degetele pe marginea ei, continuând:

— Ar fi trebuit să înţeleg încă de când era mică. Toate lucrurile alea smintite pe care le spunea...

— Ce fel de lucruri?

Inima mi se strânge în timp ce-i aştept răspunsul. E vorba despre vise. Sunt sigură. Îl iubea, fireşte că a vrut să-i povestească despre vise.

— Când am început să ieşim împreună, ne-am îmbătat, iar ea a încercat să-mi spună că putea să facă nişte aiureli smintite în timp ce dormea. Vorbea destul de vag, dar păreau nişte ţicneli. Mai rău decât atât, probabil că totul era din vina mea, fiindcă aveam impresia că luase ideile alea dintr-o carte hipiotă despre vise pe care i-o dădusem eu şi inventase pe urmă chestii şi mai nebuneşti. Am râs crezând că vrea să mă îmbrobodească, dar ea s-a supărat fiindcă n-am crezut-o, şi ar fi trebuit să-mi dau seama că ideile alea fantasmagorice aveau să ducă la ceva. Nu mai era un copil, ca totul să fie doar o fantezie infantilă. În mod limpede, dădea semne de tulburări serioase. Adică cine ar putea crede că e posibil să-ţi părăseşti corpul când dormi? Astea sunt chestii pe care numai cei care iau prea mult LSD le spun. Aşa că, da, ar fi trebuit să recunosc semnele. Cel puţin, mi le-am amintit după un timp. De asta m-am bucurat atât de mult când te-am întâlnit pe tine. Eşti atât de *normală!* exclamă el şi-mi strânge mâinile în ale lui de parcă aş fi un colac de salvare. Eşti cu picioarele pe pământ! Coşmarurile tale sunt doar coşmaruri, le ai şi te

împaci cu ele. Tu n-ai crede niciodată asemenea chestii. Eşti *sănătoasă la cap.*

Oh, Doamne, dacă ar şti el! Acum nu mai pot să-i spun, nu-i aşa? „De fapt, tot ce ţi-a povestit ea este adevărat. Cum altfel îţi închipui că te-a spionat?” Nu pot să-i fac una ca asta. Nu acum – când trebuie să-i mărturisesc despre scrisoarea pe care am trimis-o poliţiei. Are nevoie de fapte concrete şi de date reale. N-ar putea suporta nimic altceva.

— În mod cert, are probleme, trebuie să recunosc.

Asta e tot ce reuşesc să spun.

Încă ne ţinem de mână, iar el nu-şi dezlipeşte ochii de la mine.

— Chiar mă crezi, nu-i aşa? mă întreabă, iar eu încuviinţez.

— Da. Te cred.

Nu am nicio urmă de îndoială. Îl cred cu desăvârşire. Nu l-a ucis el pe Rob.

— Nici n-ai idee ce bine îmi face să aud asta. Însă tot nu ştiu ce să fac. I-am spus că vreau să divorţăm. Cine ştie ce e-n stare să facă acum? În niciun caz nu-mi va permite să plec. Şi mă îngrijorează ce-ar putea să-ţi facă ţie. Doamne, în ce încurcătură suntem!

A venit rândul meu să-mi recunosc greşeala.

— Încurcătura e mai mare decât îţi închipui tu, îi spun, iar inima îmi bubuie. *Eu* am înrăutăţit-o.

— Nu văd cum ar putea fi mai rea, răspunde el, cu un surâs blând. Dacă încă mă placi după tot ce ţi-am spus, dacă poţi să *mă crezi,* atunci – pentru mine, cel puţin – totul e deja mult mai bine.

Şi chiar arată mai bine. Are o privire mai luminoasă şi o povară i s-a ridicat parcă de pe umeri, fie şi numai pentru câteva momente.

Aşa că îi spun. Cum am căutat on-line şi i-am trimis scrisoarea lui Angus Wignall de la Poliţia din Perth, enumerând motivele pentru care credeam că doctorul David Martin fusese implicat în decesul unui tânăr pe nume Robert Dominic Hoyle, şi bănuiala mea, conform căreia cadavrul lui zăcea încă undeva pe proprietatea lui Adele. E

rândul meu să stau cu privirea plecată în ceaşca de cafea şi să-mi simt obrajii roşii. Nici măcar n-a fost Adele cea care m-a îndemnat s-o fac; totul a fost ideea mea tâmpită. Când termin, ridic în sfârşit ochii spre el.

— Aşa că, vezi, chiar am înrăutăţit lucrurile. Poate că vor ignora scrisoarea, considerând-o opera unui ţicnit. Poate că Wignall nici măcar n-o va vedea.

Oh, Doamne, fă să fie aşa, te rog!

David se lasă pe spate în scaun şi respiră adânc.

— Ba nu, cred că o s-o citească. Amuşina ca un ogar în jurul meu, încercând să găsească o modalitate de a-mi pune focul în cârcă.

— Probabil că mă urăşti acum.

Aş vrea să se caşte pământul şi să mă înghită. De ce am înrăutăţit eu situaţia? De ce sunt atât de impulsivă?

— Să te urăsc? Îşi îndreaptă spatele, cu o expresie între zâmbet şi încruntare. Ai auzit ceva din ce-am spus eu aici? Nu te urăsc. E... Ei bine, mai degrabă e opusul. Te plac chiar şi pentru felul în care ai crezut-o pe Adele. Pentru imboldul acela de a o ajuta. Pe ăsta îl înţeleg. Dar nu, nu te urăsc. Din multe puncte de vedere, ceea ce ai făcut îmi aduce o uşurare. Fiindcă a limpezit situaţia.

— Cum adică?

Nu mă urăşte. Slavă cuiva pentru asta! Suntem încă împreună în toată nebunia.

— Adele nu ştie despre scrisoarea către poliţie?

Scutur din cap.

— Cred că nu.

Mai exact de atât nu pot să-i răspund. E greu să-mi dau seama ce ştie şi ce nu ştie Adele, însă lui nu pot să-i spun asta, după tot ce mi-a zis adineauri.

— Şi ce-ai de gând să faci? îl întreb.

— O să mă duc acolo. O să mă duc să le spun poliţiştilor totul. Adevărul. O să termin o dată pentru totdeauna cu toate astea.

Nu la asta mă aşteptam şi pentru o clipă sunt stupefiată, dar ştiu că e cel mai corect lucru.

— Te vor crede, îl încurajez, deşi nu sunt convinsă. Eu te

cred. Şi pot să-ţi susţin povestea. La fel va face şi Marianne, sunt sigură.

El clatină din cap, cu un zâmbet moale.

— Cred că va fi nevoie de mai mult decât atât, pentru a contracara versiunea lui Adele. Ceasul meu e acolo, îţi aminteşti?

— Şi atunci, de ce să vorbeşti? Mă tem că-l voi pierde înainte să-l am. Trebuie să existe şi o altă soluţie. De ce să te duci la poliţie, dacă crezi că te vor aresta?

— Ca să se *termine* totul. O dată pentru totdeauna. Ar fi trebuit s-o fac cu mult timp în urmă. Am obosit să mai port cu mine sentimentul de vinovăţie. Şi e vremea ca băiatul acela să aibă parte de o înmormântare cum se cuvine.

— Dar n-o putem lăsa pe Adele să scape cu faţa curată. În plus, e periculoasă. De ce să nu dea ea de necaz? Doar ea e vinovata!

— Poate că eu nu sunt vinovat, dar nici nevinovat nu sunt. Iar pentru ea, asta e pedeapsa perfectă.

— Ce vrei să spui?

Mă uit în ochii lui albaştri, frumoşi. Au o privire calmă şi limpede.

— Adele n-a vrut niciodată altceva decât pe mine. În felul ei dereglat şi dement, mă iubeşte. Întotdeauna m-a iubit şi mă va iubi mereu. E obsedată de mine. Dacă aş fi trimis la închisoare, aş scăpa în sfârşit de ea. N-ar mai avea niciun ascendent asupra mea. Aş fi *liber.*

Simt din nou că mă podidesc lacrimile şi de data asta nu le mai opresc.

— Nu mai poţi aştepta o vreme? Nu ne putem bucura întâi de câteva zile împreună?

Clatină din cap.

— Dacă n-o fac acum, n-o s-o mai fac niciodată, şi-mi va fi cu atât mai greu dacă voi petrece un timp cu tine. Pentru mine e suficient să ştiu că mă crezi.

— Şi când vrei să te duci?

De Adele nu-mi pasă. Mă descurc eu cu ea. Acum îi cunosc secretele. Simt arsura vinovăţiei. Deşi nu-mi place, am un secret pe care nu i-l pot împărtăşi lui, aşa cum nici

ea n-a putut.

— Azi. Acum. E abia 14.30. Nu pot să mă duc mai întâi acasă, îşi va da seama că s-a întâmplat ceva, dar până când se va prinde ea că am plecat, voi fi deja la jumătatea drumului spre Scoţia.

— Eşti sigur că nu e cazul să te mai gândeşti puţin? îl întreb; sunt egoistă, vreau să-l ţin aici, cu mine, nu să-l ştiu în închisoare. E prea repede. E prea...

— Uită-te la mine, Louise!

Mă uit.

— Fii sinceră: nu crezi că aşa e corect? Să scoatem din ecuaţie sentimentele noastre?

Din calmul cu care mă priveşte, înţeleg că ştie deja răspunsul la întrebarea asta. Chiar dacă rezultatul nu va fi cel dorit, chiar dacă nimeni nu-l va crede, adevărul trebuie spus.

— E prea nedrept! Mă perpelesc şi simt că trebuie să fac ceva. Poate că ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea şi...

— Nu. Să nu faci asta. E periculoasă.

— Dar trebuie să...

Îmi strânge mâna într-a lui.

— E sociopată, Louise. Înţelegi asta? Să nu te apropii de ea. Promite-mi că nu te apropii de ea! De fapt, aş prefera să-l iei pe Adam şi să plecaţi din Londra până când voi face eu ce am de făcut. Dar promite-mi măcar că stai departe de Adele.

— Îţi promit.

Nu e drept ca ea să scape după ce i-a distrus lui viaţa. Nu e drept să scape după ce-a distrus-o şi pe a mea.

— Bun! N-aş putea suporta dacă ţi s-ar întâmpla ceva şi nu vreau să-mi fac griji pentru tine acum, când trec prin ce trec. Te iubesc, Louise. Sincer!

Se ridică şi vine lângă mine, apoi ne sărutăm. Are gust de alcool stătut, de dropsuri cu mentă şi cafea, dar nu-mi pasă. E cald, puternic şi iubitor şi e al meu. Alte lacrimi îmi umplu ochii.

— O să fie bine, îmi şopteşte când ne depărtăm unul de altul. O să vezi. Cum îţi plac vizitele în închisoare?

Râd puţin, printre lacrimile care nu se opresc.

— Sunt întotdeauna dispusă la noi experienţe.

Plăteşte cafeaua – un gest banal care face ca toate celelalte să aibă un aer şi mai suprarealist – şi ieşim în stradă, unde plâng la pieptul lui fără să-mi pese că ne vede cineva.

— O să fie bine, repetă el.

Ba n-o să fie. N-o să fie bine nici pe departe, dar încuviinţez tăcută şi ne sărutăm iar; lacrimi şi oboseală şi alcool stătut. Ce pereche suntem noi! Îmi îngrop faţa în îndoitura gâtului lui şi-i inspir mirosul cald, iar o clipă mai târziu nu mai rămân decât cu aerul rece şi gazele de eşapament, iar el s-a îndepărtat deja. Îl privesc cum se îndreaptă spre staţia de metrou. Fără să se uite înapoi. Bănuiesc că se teme că s-ar putea răzgândi.

Totul e din vina mea, îmi spun pentru a mia oară în timp ce mă reazem de un zid şi cotrobăi în geantă după ţigara electronică. Eu şi scrisoarea mea idioată! Nici nu-mi vine să cred că a decis atât de repede să dea totul pe faţă. Cât de oribilă trebuie să-i fi fost viaţa, dacă se simte uşurat ducându-se într-un loc în care ştie bine că va fi arestat! Sfârşitul carierei lui. Viaţa şi reputaţia distruse. Eticheta de criminal. Îmi şterg lacrimile de pe obraz şi las vântul să mă răcorească. Nu e vina mea, aşa cum nu e vina lui. Noi am fost doar doi pioni. Adele e vinovata. Adele e vinovată pentru tot.

Mă gândesc la secretul pe care n-am putut să i-l împărtăşesc: visele. Uşile. Întreaga nebunie. De ce m-a învăţat despre ele, dacă mă urăşte atât de tare? Sunt plină de ură faţă de ea, iar asta îmi alungă tristeţea pentru soarta lui David şi mă face să nu-mi mai plâng de milă că o să-l pierd. Trebuie s-o momesc într-un fel. Să scot adevărul de la ea. Poate când îşi va da seama că oricum l-a pierdut pe David, va spune ceva, *orice,* ca să-l poată ajuta. Trebuie să existe o modalitate de a o determina să priceapă ce-a făcut. Şi că nimeni nu are nimic de câştigat. În cel mai rău caz, trebuie să-i spun exact ce părere am despre ea. E timpul pentru o discuţie sinceră cu aşa-zisa mea prietenă

bună. Dar nu l-am minţit pe David – nu mă duc s-o văd faţă-n faţă. Însă nu i-am promis că n-o să *vorbesc* cu ea, nu-i aşa?

52

— ADELE —

Stau în liniştea bucătăriei şi nu-mi ţine companie decât ticăitul monoton al ceasului. E un sunet ciudat de liniştitor. Mă gândesc uneori la asta, la numărul tot mai mare de ceasuri zgomotoase din lume, fiecare dintre ele marcând necontenit lipsa noastră de timp. Ar trebui să fim îngroziţi de ele, şi totuşi tic-tacul lor repetitiv ne alină sufletul.

Nu ştiu de când stau aici. Ascult scurgerea secundelor, fără să urmăresc minutele şi orele. Mă simt lăsată pe margine în propria viaţă. De prisos. Totul e foarte aproape de sfârşit, şi mă simt pustie şi tristă.

Se zice că, dacă iubeşti pe cineva, îi dai drumul să zboare. Ei bine, în cele din urmă îl las şi eu liber să zboare. Există modalităţi mai uşoare de a face asta, decât cea pe care am ales-o eu, dar nu poţi mima încrederea, nici credinţa şi nici înţelegerea unui adevăr. Trebuie ca totul să fie *proaspăt.* El trebuia să vadă toate astea limpede în ochii lui Louise. Şocul pe care l-a simţit când a realizat că a judecat greşit întreaga situaţie. Nevinovăţia lui. Astea erau lucruri pe care eu nu i le puteam oferi.

David chiar o iubeşte. Nu mai pot ignora acest adevăr. Ei, *c'est la viei* Mi-a mers bine o vreme. Mă simt dezrădăcinată în timp ce stau şi aştept şi-mi ascult viaţa scurgându-se treptat. Da, conchid în clipa în care ţârâitul strident al mobilului mă scoate brusc din reverie, aş fi putut face totul altfel, dar aşa a fost mult mai interesant. Cel puţin pot să spun că ăsta e cântecul meu de lebădă.

Louise e toată numai energie, furie, supărare – antiteza calmului meu.

— De când ştiai? mă întreabă şi-mi dau seama că are nevoie de toată stăpânirea de sine de care e în stare pentru a nu ţipa la mine. Vreau să ştiu de-a ce naiba te-ai jucat!

Clocoteşte de mânie molipsindu-mă şi pe mine.

— Cred că eu ar trebui să te întreb asta, nu-i aşa? La

urma urmei, tu eşti cea care ţi-ai pus-o cu soţul meu.

— Ceea ce nu înţeleg eu, continuă ignorându-mi înţepătura, e de ce mi-ai spus despre vise. De ce m-ai ajutat, când exista riscul să dau peste a doua uşă? Şi să-mi dau seama de duplicitatea ta?

Javra nerecunoscătoare!

— Atunci nu ştiam. Îmi ţin în frâu mânia. Credeam că eşti *prietena mea.* Şi încercam să te ajut. Nu întâlnisem niciodată pe cineva ca mine, iar tu m-ai făcut să mă simt mai puţin singură.

Îi simt neîncrederea. O abia perceptibilă accelerare a respiraţiei la celălalt capăt al liniei.

— Nu poţi folosi uşa a doua decât ca să te duci în locuri pe care le cunoşti. Vorbesc rar, ca să fiu sigură că prinde semnificaţia. Dacă n-ai fost într-un loc, nu poţi să *vezi* ce e acolo. Trebuie să vizualizezi detaliile. Mă sprijin de peretele rece. Am trecut prin uşă în apartamentul tău doar într-o seară când mă simţeam singură şi mi-era dor de tine. Voiam să te văd. Dar l-am văzut pe el împreună cu tine. Atunci am aflat, adaug şi încerc să-mi iau un ton înlăcrimat. Atunci am ştiut.

E ca o carte deschisă această Louise. Îmi dau seama că încearcă să găsească o logică în ceea ce spun. Are acum prea multe în capul ăla al ei ca să-şi aducă aminte de conversaţia pe care au avut-o la cabinet atunci, în prima dimineaţă, despre indiscreţia lor la beţie. Cabinetul pe care îl vizitasem şi eu cu o zi înainte. Eu însă îmi amintesc. Fiecare cuvânt şi fiecare gest. Emoţia ei. Panica lui. Şi înfierbântarea amândurora când s-au revăzut. Îmi amintesc furia turbată pe care a trebuit să mi-o stăpânesc până când am provocat întâlnirea dintre noi, iar ea mi-a spus despre spaimele nocturne. După asta, furia mi s-a transformat în bucurie pură. Un inamic potenţial transformat în acele câteva momente într-un dar de la Dumnezeu. Dar deocamdată cel puţin, spusele mele înseamnă ceva pentru ea. În plus, i-am oferit o informaţie esenţială. „Trebuie să vizualizezi detaliile.” Uitaţi-vă la mine – chiar şi acum, tot o ajut!

— Şi de ce n-ai spus nimic? De ce mi-ai servit toate porcăriile alea despre David? De ce m-ai făcut să cred asemenea lucruri despre el? Toate minciunile alea?

Mereu vrea răspunsuri! Mereu trebuie să ştie! Mai bine s-ar fi făcut detectiv.

— Adevărul şi minciuna sunt doar chestiuni de perspectivă. Tu ce crezi, de ce le-am făcut? Mă concentrez pe ce am la îndemână şi ridic uşor glasul, rănită şi tulburată. Vrea o mărturisire, sunt sigură, însă jocul meu nu s-a încheiat. Erai prietena mea cea mai bună! Prima mea prietenă adevărată, de-o veşnicie. Voiam să-l urăşti. Voiam să mă alegi *pe mine!* De ce să vă pierd pe amândoi? Cât de cinstit ar fi fost? Doar eu nu făcusem nimic rău.

Ultima afirmaţie ar putea fi cam exagerată, ţinând cont de tot ce ştie ea acum, şi probabil că îi par ţicnită. Şi sigur că, în ceea ce-o priveşte, chiar *sunt* ţicnită.

— Voiam să mă iubeşti pe mine mai mult decât pe el. Vocea mea e mai blândă acum, de parcă izbucnirea de energie ar fi fost prea mult pentru mine. Dar tu l-ai iubit pe el, iar pentru mine n-ai simţit decât compasiune. Regret şi vinovăţie, asta ai simţit pentru mine în timp ce te culcai veselă cu bărbatul pe care-l iubesc.

Poate că n-am eu prea multe atuuri morale, dar poziţia de soţie înşelată e cu o treaptă mai sus, şi acolo am de gând să stau.

— Nu este adevărat, şi ştii bine asta!

Detectez o notă uşor defensivă în glasul ei. Îmi imaginez că s-a îmbujorat la faţă. Cât de previzibilă e!

— Chiar am fost prietena ta, continuă. Credeam că şi tu îmi eşti prietenă şi am încercat să pun capăt relaţiei cu David. Care începuse înainte să te cunosc pe tine. Nici nu ştiam că e căsătorit. Am încercat să-i pun capăt. Şi chiar s-a terminat.

E rândul ei să spună jumătăţi de adevăr. S-a terminat, da, însă doar atunci când am intervenit eu, iar el a aflat despre prietenia noastră. Ea ar fi continuat spăsită să-şi desfacă picioarele pentru el pe la spatele meu, dacă David nu s-ar fi panicat şi n-ar fi încheiat relaţia. Ca s-o protejeze

pe ea de mine. Ăsta e David! Eternul salvator al femeilor. Sigur că această versiune a evenimentelor nu se potriveşte cu părerea ei despre sine, aşa că îi place să creadă că sentimentul de vinovăţie ar fi fost suficient de puternic pentru ca în cele din urmă să pună ea punct relaţiei. Numai că eu cunosc bine oamenii. O cunosc bine *pe ea.*

— Ei, acum ne-ai pierdut pe amândoi! replică sfidătoare.

— Ba nu. David n-o să mă părăsească. N-o să mă părăsească niciodată.

— Nu pricepi, îmi spune aşa cum i-ar vorbi unui copil. Te-am crezut. Am crezut tot ce mi-ai spus. Şi m-am dus la poliţie cu informaţia.

— Ce-ai făcut?

Aproape icnesc. Surprinsă. Sau cel puţin lăsând impresia că aş fi.

— Am scris o scrisoare şi am trimis-o pe adresa poliţistului care a anchetat incendiul în care au murit părinţii tăi. Cel care credea că David ar fi implicat. I-am scris totul despre Rob şi că bănuiam că trupul lui e încă undeva pe proprietate.

— Ce-ai făcut? De ce-ai fi făcut aşa ceva? Eu nu ţi-am spus niciodată să faci aşa ceva!

— Am făcut-o fiindcă sunt o proastă şi pe atunci nu ştiam că eşti ţicnită!

— N-o să te creadă, murmur ridicându-mă în picioare şi plimbându-mă de colo colo cu capul în jos, în timp ce mă gândesc febril. Nu poate să mă vadă, însă îmi aude paşii. Îmi va simţi îngrijorarea. N-o să te creadă! repet.

— Nu, poate că nu. Dar, adaugă după un oftat, îl vor crede pe *el.*

Încremenesc.

— Ce-ai zis?

— A plecat deja în Scoţia să discute cu poliţia. Le va spune totul. Le va spune adevărul.

Un lung moment de tăcere se aşterne între noi, întrerupt doar de ticăitul neîncetat al ceasului. În cele din urmă, bâigui:

— Dar nu se poate! N-o să-l... Nu poate să... N-ar...

— Dar a făcut-o. Şi nu, nu-l vor crede. Eşti tu prea abilă pentru asta. Aşa că îl vor aresta.

Îi simt în glas jubilarea pe care i-o stârneşte consternarea mea. Şi faptul că acum suferim amândouă.

Simt toată dragostea aceea potenţială pentru el, pe care a înăbuşit-o atâta vreme, arzând în ea.

— Ştim amândouă că nu el l-a ucis pe Rob, continuă în receptor. De ce nu poţi să spui asta, pur şi simplu?

— O să-l trimită la închisoare, şoptesc abia auzit. O să-l ia de lângă mine!

Lacrimi îmi ţâşnesc din ochi. Chiar şi numai gândul că voi fi despărţită de David provoacă în mine o reacţie fizică.

— De ce n-ai putut să-l urăşti? E rândul meu să strig. De ce? De ce să faci una ca asta?

Nu răspunde, iar eu, urlând ca un animal, mă scurg la podea.

— Trebuia doar să-l urăşti! Trebuia să mă alegi pe mine! continui să strig şi-mi strâng genunchii sub bărbie, ştergându-mi lacrimile cu mâneca de mătase, pierdută în rolul pe care-l joc. Eu ce-ar trebui să fac acum? Nu poate să mă părăsească! Nu poate! N-o să mă părăsească!

— Dar a făcut-o, spune ea, cea calmă acum, cea care deţine controlul acum. Dar tu poţi opri totul, Adele. Tu eşti singura care poate opri totul. Spune adevărul! Spune-mi-l mie, cel puţin, aici şi acum!

„Oh, nu, scârbă mică de doi bani”, aş vrea să-i strig. „N-o să-ţi fie chiar atât de uşor!”

— Eşti bolnavă, Adele.

„Ce frumos din partea ta, Louise, hoaţă de bărbaţi de cea mai joasă speţă! Ştim amândouă că de fapt ai fi vrut să spui «nebună»”.

— Pastilele pe care ai refuzat să le iei te vor ajuta. Dacă te duci la poliţie şi le spui adevărul – dacă ceea ce s-a întâmplat cu Rob a fost un accident şi ai intrat în panică –, nu vor fi prea aspri cu tine. În fond, tot ce-ai făcut a fost să ascunzi cadavrul. La David, vor crede că a fost vorba despre crimă. Şi se vor gândi poate că tot el i-a ucis şi pe părinţii tăi.

Remarc că are mare grijă să nu sugereze cumva că poate eu i-am ucis pe toţi trei – *zăluda de Adele.*

— Vor fi indulgenţi cu tine, continuă să turuie. Îţi vor acorda circumstanţe atenuante. Îţi pierduseşi familia şi făcuseşi terapie. Nu te vor trimite la închisoare, sunt sigură.

Oh, ce limbă dulce are! Nu, poate că nu mă vor trimite la închisoare, dar am auzit că nici azilul de la Broadmoor nu e o joacă de copii, mulţumesc frumos.

— De ce face una ca asta? gem sfârşită. De ce?

— Nu te iubeşte, Adele. Nu te mai iubeşte de mult timp. Doar a încercat să aibă grijă de tine. Să facă aşa cum e mai bine pentru tine.

Aş vrea să-i trag una în mutră pentru compasiunea asta falsă şi pentru pretenţia că ştie atâtea despre căsnicia noastră. Dar îmi înfig unghiile în carnea genunchilor şi o ascult mai departe.

— De ce să-l faci să sufere? Dacă într-adevăr îl iubeşti – şi cred că aşa e –, poţi să-l salvezi. Dar nu-l poţi păstra, Adele. Nu-l poţi lega de tine. Asta nu e viaţă, pentru niciunul dintre voi. Dacă însă spui adevărul, dacă îl aperi tu pe el acum, când are nevoie de tine, poate că reuşeşti să mai îndrepţi ceva din situaţia asta.

— Mi-ai luat totul, şoptesc din nou, fiindcă n-am de gând să-mi recunosc vreo vinovăţie – nu în etapa asta târzie a jocului. Şi eu ce o să fac fără el?

— Poţi să faci ceea ce este corect. *Dovedeşte* că îl iubeşti! Fă să se termine toată mizeria asta! Poate că aşa, cel puţin n-o să te urască. Poate că nici *tu* nu te vei urî.

— Du-te la dracu'! şuier savurând înjurătura, şi stau nemişcată o clipă, tremurând, până când furia răbufneşte din mine însoţită de o ploaie de salivă. Du-te la dracu'! urlu iar, şi izbucnesc în lacrimi.

În receptor se aude un clic şi apoi tonul de ocupat, şi rămân iar singură cu ticăitul nesfârşit al ceasului. „Doamne, ce aere-şi dă uneori javra asta", îmi spun în timp ce mă ridic de jos, pun telefonul în buzunar şi-mi şterg lacrimile de pe faţă. Dar are dreptate. Chiar a venit vremea să îndrept lucrurile.

53

— LOUISE —

Tremur când închid telefonul.

A ajuns la ea măcar ceva din ce i-am spus? Ce va face acum? Va suna la clinică? Va face totul praf în casă când îşi va da seama că n-am minţit? Mă gândesc la cât de distrusă părea. Ba nu. M-a crezut. Ştie că el a plecat. Încerc să-l sun pe David, dar îmi intră căsuţa vocală. Probabil că e în tren deja şi nu are semnal. Înjur, dar îi las un mesaj, ca să ştie că sunt în siguranţă.

În siguranţă.

Adam! Trebuie să mă duc să-l iau peste o oră. Cum voi putea să mă prefac în seara asta că suntem o familie fericită? Cu tot ce se întâmplă în jur? Of, băieţelul meu, îl iubesc atât de mult, dar azi nu pot să mă ocup de el. Sunt prea tulburată. În plus, mai e şi Adele. Ştie unde locuiesc. Dacă supărarea ei se transformă în furie? *Sociopată.* Aşa a descris-o David. Dacă vine încoace atunci când va înţelege totul? Iau în calcul ideea de a ne caza la un hotel, aşa cum a sugerat David, dar asta ar însemna să-i dau prea multe explicaţii lui Ian când va afla de la Adam. Şi în plus, o parte din mine vrea să afle cât de departe va merge nebunia lui Adele. Şi dacă vine încoace, vreau să fiu pregătită. Cred că, fără David lângă ea, o să-şi piardă controlul. Aproape că sper să şi-l piardă. Asta ar susţine versiunea lui David.

Îl sun pe Ian, promiţându-mi că orice s-ar întâmpla, a doua zi o să-l scot pe Adam în oraş la un ceai special mamă-fiu.

— Bună, îi spun când răspunde cu o voce uşor preocupată, fiindcă niciodată nu-l sun când e la serviciu; vremurile alea s-au dus de mult. N-ai de ce să-ţi faci griji. Mă întrebam doar dacă tu şi Lisa mă puteţi ajuta. Ştiu că e cam din pripă.

— Cu ce anume?

— Puteţi să-l luaţi pe Adam la voi în noaptea asta? Direct

de la afterschool? A apărut ceva şi sunt în întârziere, şi, în plus, am o invitaţie la cină diseară.

— Sigur! O sun pe Lisa, se duce ea şi-l ia.

Îi aud entuziasmul din glas. Crede că am o întâlnire romantică. În sfârşit, fosta lui soţie trece mai departe.

— Mulţumesc, îi spun. Eşti o comoară.

— Nicio problemă. Distracţie plăcută!

Ne luăm la revedere şi închid. Cât e de ciudat că dragostea se poate transforma în ură şi apoi în prietenia asta călduţă!

Rezist dorinţei de a mă duce să cumpăr o sticlă de vin. Oricât mi-aş spune că nu voi bea decât un pahar, în starea în care sunt aş termina toată sticla înainte să sune David, şi n-am încredere în mine că, băută fiind, nu l-aş implora să se răzgândească.

Şi pe urmă, desigur, e şi Adele. Dacă ar veni aici şi am băut, n-aş avea nicio şansă împotriva ei.

54

— ADELE —

Timpul merge înainte – aşa se spune, nu? Tic, tic, tic. Aşa se scurge ziua de azi. Această ultimă zi. Nu mă aşteptasem să fie în seara asta. Nu mă aşteptasem să fiu singură când va veni ultimul ceas. Plănuisem s-o fac în weekend, când Adam e plecat de acasă, iar David e aici. Ameţit şi adormit, probabil, dar aici. Stelele s-au aliniat însă altfel pentru mine, iar Adam e acasă la tatăl lui, iar David... David e în misiunea lui autodistructivă în Scoţia. Înapoi pe tărâmul natal, ca să-şi spele conştiinţa. Şi e mult mai bine aşa. Mai puţin complicat pe de o parte şi, la urma urmei, totul ne priveşte doar pe mine şi pe Louise. David e doar *premiul* în acest război al nervilor. Am obosit amândouă. E timpul ca jocul să se încheie. Trebuie să se decidă învingătoarea şi învinsa.

Scena e pregătită şi totul e pus la punct. Aranjez dormitorul, apoi îmi scriu scrisoarea şi o las într-un plic alb, închis, pe biroul lui David. E o hârtie de corespondenţă nouă. Şi scumpă. Doar amprentele mele sunt pe ea. Nu vor putea spune că David m-a obligat s-o scriu. M-am gândit la fiecare amănunt şi totul trebuie să fie perfect. Să *arate* cum trebuie.

Mai sunt încă ore care trebuie să se scurgă şi după ce am repetat totul iar şi iar, până când nu mai suport s-o iau de la capăt, mă plimb pur şi simplu prin casa goală, luându-mi rămas-bun de la ea. Inima îmi bate repede şi gura mi s-a uscat. Aproape tot timpul simt nevoia să merg la toaletă. Şi pentru prima dată, îmi dau seama că mi-e frică.

Ploaia s-a oprit şi ies în răcoarea asfinţitului, savurând senzaţia aerului rece pe piele. Mă linişteşte. Trebuie să-mi adun curajul, şi nu voi da greş. Ramurile copacilor atârnă deasupra peluzei şi a straturilor cu flori, dar sunt pline şi vii, iar toamna care se apropie încă nu le-a despuiat de frunze. E ca o versiune atenuată a pădurii de pe proprietate. Lăsat

în voia lui, oare în cât timp se va transforma acest peisaj tuns şi îngrădit în hăţiş sălbatic? Mă simt şi eu ca grădina asta. Ceva sălbatic, tuns şi îngrădit. Stau afară o vreme, gustând adierea vântului, mirosurile şi imaginile, şi apoi, când seara lasă loc nopţii şi tremur deja de frig, mă întorc în casă.

Fac un duş lung, fierbinte, patruzeci de minute sau mai mult. Timpul pare să se scurgă mai repede acum, conştientă parcă de frica mea crescândă şi jucându-se cu ea. Inspir adânc aburul, ca să-mi liniştesc nervii. Mă controlez. Întotdeauna m-am controlat. Nu voi deveni o femeie plângăcioasă, smiorcăită şi temătoare acum, la final.

Îmi usuc părul, încântată de volumul lui strălucitor, şi apoi mă studiez în oglindă înainte să-mi pun cea mai bună pijama de mătase. Îmi vine să plâng, deşi e absurd, şi mă detest puţin pentru asta. Verific dacă totul e acolo unde trebuie, deşi sunt numai două ore de când am aranjat camera şi *ştiu* că toate sunt acolo unde vreau să fie. Ca David care-şi verifica tot timpul paşaportul în rarele ocazii când plecam în vacanţă. Zâmbesc amintindu-mi. Gândul la David mă calmează. Toate astea sunt pentru el. Totul a fost întotdeauna doar pentru el. Îl iubesc mult, atât de mult!

Mă uit la ceas. Ora zece. Cam peste o jumătate de oră va fi timpul. Mă întind în pat şi închid ochii.

55

— LOUISE —

Abia după zece sună, când simt deja că mă urc pe pereţi. Încetul cu încetul, conştientizez cu adevărat ce e pe cale să facă. Data viitoare când ne vom întâlni, e posibil să-l privesc prin panoul despărţitor al sălii de vizită dintr-o închisoare. Mi-e greaţă şi tremur de parcă aş fi băut prea multă cafea tare, aşa că mă simt uşurată să-i aud vocea. E la un hotel în Perth şi-l aşteaptă pe Wignall, care e în drum spre el. Mă bucur că n-am băut. Dacă el poate să fie tare în circumstanţele astea, pot şi eu. Îi spun că am vorbit la telefon cu Adele, povestindu-i totul cu un potop de cuvinte.

— N-am reuşit s-o fac să recunoască. Părea vinovată şi necăjită, dar n-a spus că eşti nevinovat. Îmi pare tare rău. Voiam s-o fac să înţeleagă ce-a făcut. Şi speram să fie sinceră. Am încercat s-o conving să spună adevărul despre ceas şi despre ce s-a întâmplat de fapt.

— E în regulă, Lou.

Nu pare deloc mânios – doar obosit şi resemnat. Dar îmi place cum sună numele meu prescurtat când îl rosteşte el. Intim.

— Ea nu ştie *cum* să spună adevărul, continuă el. Dar trebuie să ai mare grijă. Nu cred că-ţi dai seama cum e ea în realitate. Şi n-aş suporta să ţi se întâmple ceva.

— N-o să mi se întâmple nimic. Promit. O să fiu mereu acolo unde ai tu nevoie să fiu.

Vorbesc în clişee, dar nu-mi pasă.

— Cred că a venit, şopteşte, zărind pe cineva în celălalt capăt al holului hotelului. Te sun când pot. Promit. Şi, te rog, pleacă din apartament în noaptea asta. Măcar du-te la o vecină.

— David...

Nu ştiu ce să-i spun. Te iubesc? Ceva care să sugereze asta, oricum. Niciodată n-am fost mai sigură că iubesc pe cineva, decât sunt acum cu privire la David. Dar nu mai

apuc să-mi sfârşesc semideclaraţia de semidragoste. În receptor se aude clicul telefonului închis; omul legii l-a acaparat.

Încordarea mă părăseşte instantaneu. De acum, cale de întoarcere nu mai există. Nu mai e timp să se răzgândească. Mă simt goală, pustiită şi îmi doresc cu egoism ca Adam să fi fost aici, ca să mă pot duce în camera lui şi să-l privesc cum doarme, reamintindu-mi că am avut şi eu ceva noroc pe lumea asta. Aşa că mă duc în bucătărie şi iau sticla cu gin şi siropul de fructe din dulap. Tot sunt mai bune decât nimic. Tocmai îmi torn o porţie exagerat de mare, când telefonul mă anunţă că am primit un mesaj.

Mă reped în camera de zi, cu inima în gât. David să fie? I-o fi spus poliţistul să se întoarcă acasă şi să-şi facă un control la cap? Refuză să-l asculte crezând că le iroseşte timpul?

Dar nu e David. E Adele. Atât de sigură eram că o să văd numele lui, încât mă zgâiesc câteva clipe la telefon înainte să conştientizez cine e, moment în care stomacul mi se face ghem. Ce-o mai fi acum? Ce-o avea de gând să facă? Apăs tasta ca să citesc mesajul.

Ai avut dreptate. Trebuie să îndrept lucrurile. Să fiu sinceră cu privire la cele întâmplate. Nu pot să trăiesc fără David, iar ei mi-l vor lua. Dar nici n-aş suporta să fiu închisă undeva. Pur şi simplu nu pot. Nu vreau să ajung într-un loc oribil, împreună cu oameni ţicniţi. Problema e mintea mea. Nu vreau să mi-o dea cineva peste cap. Nu sunt suficient de puternică pentru aşa ceva şi nici ca să trăiesc fără David lângă mine. Aşa că o să adopt calea mai uşoară de a-l salva. Sau poate că nu e mai uşoară, dar e singura mea opţiune. La urma urmei, cred că e calea corectă. Sper că acum eşti fericită. Poate că şi el o să fie fericit acum, odată ce eu n-o să mai fiu. Pentru o scurtă perioadă, ţi-am fost prietenă, Louise. Te rog să nu uiţi asta.

Mă uit la mesaj, încercând să înţeleg ceva din el. Ce-o avea de gând să facă? Despre ce vorbeşte? Că o să adopte

calea mai uşoară? Ce înseamnă asta? Răspunsul urlă undeva în mine, în vreme ce restul creierului meu se străduieşte să se dezmorţească. Dar e foarte departe de ceea ce aşteptam de la ea. Pe urmă, îmi amintesc însă cum era când am vorbit la telefon, frântă parcă, şi plângând. Poate că e nesănătoasă la cap, dar pe David îl iubeşte. Până acum n-a trăit niciodată fără el.

„Calea mai uşoară.” O să se sinucidă. Mă gândesc la pastilele pe care le are în dulap. O să le ia oare pe toate? Aşa se sfârşeşte totul?

Încerc s-o sun, dar nu răspunde. La naiba, la naiba, la naiba! Urechile îmi vuiesc de încordare. Ce să fac? Să sun la poliţie? Şi ce să le spun? Dacă totuşi nu-i adevărat? La urma urmei, vorbim despre Adele! O fi un soi de test, ceva? Un truc? Şi dacă nu e? Chiar şi după tot ce s-a întâmplat, nu vreau s-o am pe conştiinţă, în ipoteza că aş putea s-o salvez. Cum să aflu adevărul?

Dar pot să încerc ceva – acum îmi dau seama. Absurditatea aia pe care ea a deschis-o în mine. Noua mea abilitate.

Dau pe gât jumătate din ginul cu suc de portocale şi mă aşez pe canapea. Dacă o s-o pot *vedea,* o să ştiu. Îmi calmez respiraţia. Mă relaxez. Mă gândesc numai şi numai la uşă. Mă concentrez ca niciodată înainte şi, iat-o, licărind argintie. Vizualizez casa lui Adele. Dormitorul ei. Patul scump, cu cadru metalic. Peretele decorativ, cu trei dungi verzi. Simt aşternutul de bumbac sub mine. Podeaua. Pentru o clipă, am impresia că pot ajunge acolo, dar uşa mă respinge şi dispare. Nu pot ajunge până acolo. Încă nu.

Mă blestem pe mine, pe ea, totul. Mă ridic şi-mi iau telefonul. Accesez aplicaţia Uber. Vine o maşină în două minute.

„Pentru o scurtă perioadă, ţi-am fost prietenă, Louise.”

La naiba, la naiba, la naiba! Trebuie să mă duc! Trebuie. N-am de ales. Nu mai stau nici măcar să-mi iau haina şi ies în aerul rece al nopţii.

Maşina ajunge aproape imediat ce pun piciorul în stradă şi, după ce-i dau şoferului adresa, îi las lui David un mesaj

pe telefon, spunându-i unde mă duc şi de ce. Dacă e o capcană şi ceva o să se-ntâmple, măcar aşa o să ştie ce mi s-a întâmplat. *Cine* mi s-a întâmplat. Încerc din nou să sun la Adele. Tot nu răspunde. Bat din picior şi mă aplec pe banchetă, nerăbdătoare.

Cât a trecut de când am primit mesajul? Zece minute cel mult, cred. Dar poate că şi aşa sunt prea multe. Voi ajunge oare prea târziu?

Cobor din maşină înainte să oprească, strigând în urmă un mulţumesc grăbit. Urc în goană treptele din piatră şi apăs butonul soneriei cu mâna tremurândă. Aud ţârâitul înăuntru, dar nu se vede nicio lumină la parter. Sun din nou mai insistent, ţinând butonul apăsat cinci secunde sau mai mult, dar tot degeaba.

Mă aplec şi mă uit prin fanta pentru scrisori.

— Adele? Eu sunt!

Un iz înţepător pluteşte până la mine. Fum? În capătul holului, dinspre bucătărie, zăresc o licărire portocalie. Ah, rahat! La naiba! Foc!

Ce-a zis Adele? Că o să îndrepte lucrurile? Vorbea oare mai degrabă despre părinţii ei, decât despre Rob? Un foc i-a ucis familia, iar la florăria la care a lucrat a fost un incendiu. Asta să fie marota ei? Îşi închipuie cumva că punându-şi capăt zilelor prin foc reechilibrează într-un fel situaţia? Apăs încă o dată butonul soneriei, copleşită de panică, şi o clipă mai târziu îmi amintesc de cheie şi încep să scormonesc în ghiveci, zgârmând adânc în pământ înainte să mă conving că nu e acolo. A luat-o ea, probabil. Nu am cum să intru.

Nu ştiu ce să fac. Dacă Adele nu e înăuntru? Dacă încearcă să-mi întindă o cursă şi să fiu arestată pentru incendiere sau aşa ceva? Dar pe de altă parte, dacă e la etaj, în camera ei, drogată şi aşteptând să moară arsă ori sufocată sau în ce fel or mai muri oamenii din cauza focului? Bat cu pumnii în uşă. E atât de aproape, şi totuşi atât de departe!

Atât de aproape...

Mă gândesc la uşa a doua. Acum sunt chiar aici. Poate că de aici o voi putea face. Mă aşez pe treapta de sus şi mă

reazem de peretele verandei, într-un colţ. Inspir adânc, sacadat la început, după care tot mai egal. Îmi limpezesc mintea, concentrându-mă pe uşa argintie. Reuşesc mai uşor acum, că nu mă mai tem de ea; pot s-o *invoc,* în loc că-mi apară pe neaşteptate.

Când marginile ei scânteiază puternic în întunericul din spatele pleoapelor mele, vizualizez dormitorul lui Adele. Imaginea e clară. Culorile pereţilor, verdele dungilor încărcate de vinovăţie. Baia din colţ. Răcoarea aerului dintre zidurile vechi de cărămidă. Oglinda din spatele dulapului. Văd totul extrem de limpede, iar un moment mai târziu trec de uşă şi...

...sunt acolo, plutind în camera ei. E întuneric, dar pot să o văd pe Adele întinsă în pat, nemişcată şi perfectă în pijamaua din mătase de culoarea untului. Nu zăresc nici pastilele, nici apă cu care să le ia, dar simt un neant oribil venind dinspre ea, de parcă ar fi moartă deja. O greutate cenuşie atârnă în aer în jurul trupului ei, iar din holul de la parter urcă primele fuioare de fum.

Nu mai e acolo, îmi dau seama de asta. Nu e moartă, dar şi-a părăsit corpul. Nu vrea să se simtă murind. Nu vrea să fie aici când se întâmplă. Se teme oare că se va răzgândi? O fi panica din ultima clipă? Asta să se fi întâmplat şi cu părinţii ei?

Mă apropii de ea şi în acelaşi timp aud trosniturile de la parter. Focul nu se întinde în tăcere şi, după zgomotele pe care le aud, se extinde rapid. Ar fi trebuit să chem pompierii. Şi poliţia. Ar fi trebuit să fac *ceva* concret. Unul dintre vecini va observa în curând vâlvătaia, însă va fi deja prea târziu. Nu ştiu în ce fel a declanşat Adele focul, dar devine din ce în ce mai puternic. Trebuie s-o scot din casă. Întind mâna spre ea din instinct, dar nu pot s-o apuc, sunt imaterială, doar energie. Ce pot să fac? Cum s-o scot de aici?

Îmi vine o idee, limpede şi clar conturată, de parcă lipsa reacţiilor chimice dintr-un corp fizic mi-ar fi domolit panica. E o idee trăsnită şi nici măcar nu ştiu dacă e fezabilă, dar probabil e singura mea şansă de a o salva.

Corpul ei e gol. Eu sunt aici. N-aş avea nevoie decât de trei sau patru minute ca să fug jos pe scări, afară din casă, şi amândouă am fi în siguranţă. Altă posibilitate nu există. În scurt timp nu se va mai putea trece pe scări, în casa asta podelele sunt din lemn peste tot. Lăcuite. Oare cât de repede vor arde?

Mă uit la trupul ei, încă fascinată de cât de frumoasă e, şi apoi mă gândesc la ochii ei. Căprui-aurii. Îmi imaginez că privesc din spatele lor. Cum m-aş simţi să fiu în pielea ei, cu trupul tonifiat şi atât de zvelt. Îmi imaginez că *sunt* Adele, că intru în corpul ei, că îl controlez şi apoi – în clipa în care un şoc teribil mă loveşte undeva în adâncul meu, o senzaţie că ceva e *foarte, foarte nelalocul lui* – sunt deja în interiorul ei.

56

DUPĂ

— În biletul pe care l-a lăsat nu pomeneşte despre incendiul din casa părinţilor ei, spune inspectorul Pattison, dar raportul e clar: focul a început de la tabloul electric.

E un tip vânjos, cu un costum care a văzut şi zile mai bune şi cu o privire ostenită care trădează poliţistul de carieră. E un om serios. Lumea are încredere în el. În calmul lui.

— Incendiul din casa dumneavoastră, domnule Martin, a început la fel, de la tabloul electric din bucătărie, deci am putea identifica aici un indiciu al culpabilităţii.

— Se ştie ce anume a folosit? întreabă David.

E palid şi pare secătuit, aşa cum li se întâmplă persoanelor în stare de şoc, dar e şi mult mai senin. Fireşte! Ce să vezi, vrăjitoarea a murit!

— Prosoape de bucătărie şi terebentină.

David încuviinţează.

— E credibil. Redecora casa.

— Am găsit biletul pe care l-a scris – mărturisirea – pe biroul dumneavoastră. În el confirmă tot ce aţi spus în declaraţia pe care aţi dat-o în faţa inspectorului Wignall în Perth. A aruncat cadavrul lui Robert Hoyle în puţul de pe proprietatea părinţilor ei şi la mână avea ceasul dumneavoastră. Colegii din Scoţia ne-au anunţat că trupul lui a fost găsit. Evident, e într-o stare avansată de descompunere, dar ne aşteptăm ca fişele stomatologice să-i confirme identitatea. De asemenea, ţinând seama de cauza morţii soţiei dumneavoastră – o supradoză de heroină –, aceeaşi cu cea pe care o menţionează în cazul morţii domnului Hoyle, se pare că încerca să repare o greşeală. Poate că voia să-şi spele conştiinţa pentru ambele cazuri – moartea părinţilor ei şi a lui Robert Hoyle.

— Dar de unde a luat heroina? întreabă David. Avea ea multe defecte, dar nu şi pe ăsta.

— Anthony, intervin eu de parcă ideea tocmai mi-ar fi venit, cu gâtul încă iritat de la fum şi cu glasul răguşit. Anthony Hawkins. L-am văzut de câteva ori prin preajma ei. Poate că l-a convins pe el să-i facă rost.

— Hawkins?

Inspectorul îşi notează numele.

— Un pacient de-al meu, explică David. De fapt, un fost pacient. Obsesiv şi dependent de droguri. A venit o dată la noi acasă. Adele i-a deschis uşa. Poate că obsesia lui pentru mine s-a transferat asupra ei. Adele e... era foarte frumoasă.

— O să discutăm cu el. Cât despre biletul soţiei dumneavoastră... scrisul îi aparţine, pe hârtie sunt doar amprentele ei, aşa că nu avem niciun dubiu că ea e autoarea. Ceea ce, continuă inspectorul ridicând privirea din carnet, e foarte bine pentru dumneavoastră. Aveţi noroc că nu a ars în incendiu.

— Tipic pentru Adele, remarcă David cu un zâmbet amar. Nici măcar în ultimele ei clipe nu mi-a putut da drumul complet.

Eu abia dacă îi ascult. Nu pot să mă gândesc decât la faptul că David mă strânge de mână. N-am mai simţit asta de mult timp. Noaptea trecută, deşi treceam de trei zile prin purgatoriul anchetei poliţieneşti, am făcut dragoste, am râs şi am zâmbit şi ne-am ţinut în braţe. Am încă senzaţia că trăiesc într-un vis.

— David va ajunge la închisoare? întreb îngrijorată.

— Nu pot să fac niciun comentariu în această privinţă înainte de finalizarea investigaţiei. După aceea, dacă îi vor fi aduse acuzaţii în mod oficial, va fi informat avocatul. Oricum, există circumstanţe atenuante. Ea era vulnerabilă atunci când a murit domnul Hoyle, iar el încerca s-o protejeze. Deşi, chiar dacă decesul a fost accidental, este grav faptul că Adele i-a ascuns cadavrul, iar David i-a fost complice.

— Ştiu, răspunde el. Nu voi contesta acuzaţiile în acest sens.

— Şi îmi închipui că nu veţi mai practica psihiatria o

vreme de acum înainte. Pattison pare înţelegător; probabil că dintre infractorii cu care s-a confruntat în activitatea lui, David e cel mai neverosimil criminal.

— Nu, cred că nu. Asta e o altă consecinţă la care mă aştept. De fapt, nici nu mă deranjează atât de mult. Poate că am nevoie de o schimbare totală.

Se uită la mine şi zâmbeşte, iar eu îi zâmbesc la rândul meu atât de larg, încât am impresia că o să-mi crape faţa. Nu e nevoie să ne ascundem sentimentele în faţa poliţistului; scria clar acolo, în bilet, despre aventura ilicită, despre *dragoste.*

Fireşte că ştiu. Doar eu l-am scris.

Îmi dau la o parte de pe obraz nefamiliara şuviţă de păr blond în timp ce ieşim din secţia de poliţie. Corpul lui Louise – corpul meu – încă îmi pare străin. Faptul că port dintr-odată şase kilograme în plus mă încetineşte, dar mă încântă să am forme mai rotunde şi, dacă lui David îi plac, le voi păstra. Însă are nevoie de ochelari pentru distanţă. Nu cred că Louise îşi dăduse seama de asta.

Oh, Louise... a fost cu adevărat desăvârşită. S-a descurcat minunat. Pe de altă parte, trebuie să-mi recunosc şi eu meritele. Planul meu a decurs perfect. După prima încercare de a cumpăra iarbă în pasajul ăla oribil, unde m-am ales cu un ochi vânăt şi aproape că am rămas fără geantă, Anthony Hawkins a apărut ca o pleaşcă şi a fost teribil de încântat că poate să facă ceva pentru mine. Droguri, seringi – tot ce-am avut nevoie mi-a adus.

Am exersat cu heroina, ca să ştiu cât de multă pot să-mi injectez – între degetele de la picioare, unde urmele de înţepături să nu poată fi văzute – fără să devin imediat inconştientă. Exersasem chiar în ziua în care a venit Louise şi a crezut că luasem pastile. Un bonus neaşteptat!

Pregătisem totul pentru foc, dar nu l-am aprins. Când s-a făcut suficient de târziu, i-am trimis un mesaj în care-i dădeam de înţeles că vreau să mă sinucid. Şi am *urmărit-o.* Am văzut-o încercând să mă *vadă* şi apoi renunţând. Chiar înainte ca taxiul să oprească în faţa casei, am aprins focul şi am fugit sus. Când a sunat prima dată la uşă, mi-am

injectat doza exactă de heroină şi apoi am ascuns restul de drog sub pat, unde pusesem deja o pereche de mănuşi chirurgicale ale lui David. Am trecut de a doua uşă. Am *văzut-o* afară, în faţa uşii. Iar aici a urmat partea cea mai problematică: alegerea momentului în care să intru în corpul ei, după ce ea şi l-a părăsit. Aşteptarea acelui prim semn că ceva e în neregulă. O vibraţie în aerul de lângă mine, care mi-a dat de ştire că tocmai intra în trupul meu. Dacă s-ar fi retras în corpul ei, cu siguranţă eu aş fi fost dată afară.

Dar norocul e de partea celor curajoşi, iar trupul ei a devenit al meu. Am luat cheia de pe tocul de sus al uşii, unde o ascunsesem, şi am urcat scările în fugă, prin fumul des.

Gemea încetişor pe pat, cu privirea pierdută; asta-i face heroina unei fete care nu e obişnuită cu ea. S-a concentrat vag când m-a văzut. Louise din spatele ochilor mei, uitându-se la mine în corpul ei. Atunci s-a speriat, în ciuda ameţelii date de drog. Cred că a încercat să-mi rostească numele. Oricum, a bolborosit ceva. Eu n-am mai stat să-mi iau adio. Nu aveam timp pentru aşa ceva. M-am repezit la mănuşi şi la seringa cu restul de heroină, pe care i l-am injectat între degetele de la picior. După aceea, a fost doar pa şi pusi pe calea fără întoarcere.

Am dat drumul seringii pe covor, mi-am pus mănuşile în buzunar ca să scap de ele mai târziu şi am ridicat-o pe umăr, mulţumindu-mi mie că am slăbit atât de mult şi ei pentru că s-a dus o vreme la sală. Pe urmă am coborât cu ea în braţe şi am ieşit din casă. Sirenele urlau apropiindu-se în întuneric, iar bătrânica din casa de alături stătea în stradă, în rochia de casă, ţinându-şi la piept căţelul gălăgios.

Şi asta a fost tot. Când au apărut pompierii, le-am spus despre mesajul primit pe telefon şi că găsisem cheia ascunsă în ghiveciul de lângă uşă şi intrasem ca să încerc s-o salvez. Ea era deja moartă. Probabil murise când eram încă la jumătatea scărilor.

Adio, Adele, salut, Louise!

Dacă iubeşti pe cineva, îi dai drumul să zboare. Ce tâmpenie!

57

ATUNCI

— Asta făceam când au murit părinţii mei, spune Adele.

Stăteau întinşi în faţa focului din şemineu, cu cartea de Shakespeare din care ea îi citise abandonată într-un colţ.

— Zburam oriunde aveam chef, continuă ea. Ca vântul sau aşa ceva. Survolam peisajul.

Îi dă înapoi ţigara, deşi Rob n-are nevoie de ea; a tot *fugărit balaurul,* aşa cum îi zice el – adică a fumat ceva heroină. Cel puţin nu se mai injectează. E şi asta ceva.

— A început când eram mică, îi explică ea. Citisem despre visele lucide într-o carte veche pe care mi-o dăduse David şi odată ce am deprins abilitatea, a început celălalt lucru. La început nu puteam s-o fac decât în timp ce dormeam. Poate din cauza hormonilor, nu ştiu. Poate că încă nu aveam controlul mental necesar, copil fiind. Dar, Doamne, ce plăcut era de fiecare dată! Ca o putere secretă. La început nu reuşeam să mă duc decât în locuri pe care mi le puteam imagina. Şi niciodată în locuri îndepărtate. Pe urmă, cu trecerea anilor, am devenit din ce în ce mai pricepută. Sau mi-a devenit mai uşor, nu ştiu sigur. Acum pot s-o fac oricând vreau, fără nicio problemă. La un moment dat am încercat să-i povestesc lui David, dar el a râs de mine. A crezut că glumesc, sau aşa ceva. Mi-am dat seama atunci că nu mă va crede niciodată. Aşa că am păstrat totul pentru mine. Până când te-am cunoscut pe tine.

— De asta nu dormeai! exclamă Rob.

Îi ia mâna într-a lui şi i-o strânge uşor, iar senzaţia e foarte plăcută. E bine să poată vorbi despre asta cu cineva. Să împărtăşească totul cu cineva.

— Da, recunoaşte ea pe un ton moale. Eu sunt vinovată fiindcă părinţii mei au murit. Focul a izbucnit accidental, orice-ar spune unii şi alţii, dar dacă aş fi fost *acolo,* dacă aş fi dormit normal, m-aş fi trezit. Aş fi putut să fac ceva. Dar

nu eram acolo. Eram undeva la înălţime, printre copaci, privind bufniţele şi toată natura care se trezeşte la viaţă noaptea.

— Uneori se întâmplă şi rahaturi, conchide Rob. Dar trebuie să laşi totul în urmă şi să-ţi continui viaţa.

— De acord. Şi, sincer, nu cred că aş fi putut renunţa nici dacă aş fi încercat. A devenit parte din mine. Din cine sunt eu.

— Deci, ăsta-i clenciul cu uşa a doua. Am văzut-o şi eu de câteva ori, dar m-a cam speriat. Am scris despre ea în caiet.

— Şi de ce n-ai zis nimic până acum?

— N-am vrut să crezi că sunt o ciudăţenie.

Îi strânge şi ea mâna, la rândul ei. Îl iubeşte, chiar îl iubeşte. Iar David... poate că nu l-a plăcut prea mult – s-a văzut asta, deşi el n-a spus mare lucru –, dar e sigură că-l va îndrăgi cu timpul.

— Păi, dacă eşti o ciudăţenie, eşti una la fel ca mine, răspunde ea şi izbucnesc amândoi în râs.

E fericită. Şi el e fericit. Iar David e minunat. Şi are un viitor strălucit.

— Mă bucur că poţi şi tu s-o faci, adaugă în cele din urmă. E super!

— Hei! exclamă Rob răsucindu-se pe o parte şi sprijinindu-se în cot. Ar trebui să încercăm ceva. Ceva cu adevărat trăsnit.

58

— ROB —

Stăm în faţa mormântului, ţinându-ne de mână. Suntem aici pentru a îngropa definitiv trecutul. Şi pentru a ne lua rămas-bun. Nu e mare lucru de văzut – un nume şi două date. Ce altceva ar fi putut pune David să fie gravat pe piatra funerară din marmură neagră? Soţie iubitoare? Nu prea. Şi, oricum, înăuntru e trupul lui Adele, dar, de fapt, Louise e cea îngropată în peticul ăsta de pământ.

Biata, suava Adele! Tragica mea Frumoasă Adormită! Atât de dulce şi de drăguţă, şi totuşi atât de simplă! Chiar am iubit-o, în felul meu, sincer. Dar a fost ca în Romeo şi Julieta – Romeo, care credea că o iubeşte pe Rosalina, până când a zărit-o pe Julieta. Uneori dragostea e atât de puternică, încât doboară totul în cale.

Îmi amintesc perfect prima clipă în care l-am văzut pe David. Adele, pe aleea cu pietriş, ţopăind veselă ca o fetiţă, eu retras în umbra de pe trepte, plin de resentimente la gândul năvălirii lui iminente în paradisul nostru personal.

Apoi însă, a coborât din maşina aia rablagită şi a am avut... o *revelaţie.* Pentru un moment, mi s-a tăiat răsuflarea. M-am simţit orbit şi străfulgerat de lumină în acelaşi timp. A fost dragoste la prima vedere – o dragoste care nu moare niciodată. În comparaţie cu el, Adele şi blândeţea ei drăguţă au pălit instantaneu. Ceea ce simţeam pentru ea s-a risipit pur şi simplu în adierea vântului. A dispărut într-o secundă. David era puternic. Inteligent. Îmi plăcea atitudinea lui reţinută. Şi calmul acela. În sfârşit, înţelegeam de ce îl iubea Adele atât de mult. În acelaşi timp însă, mi-am dat seama imediat că ea l-ar trage înapoi. Era prea vătămată pentru cineva atât de strălucit ca David. El avea nevoie de o persoană care să-i fie egală. Avea nevoie *de mine.*

Abia dacă am putut vorbi tot weekendul acela – m-am limitat să murmur răspunsuri la întrebările lui sau să mă fac

de râs ca un bufon încercând să fiu simpatic şi dorindu-mi ca Adele să se care cu toate fandoselile ei şi să ne lase singuri, ca să mă pot bucura pe deplin de prezenţa lui. Atunci am ştiut că trebuie să-l am. Fără discuţie. Aşa era scris.

Am stat treaz ambele nopţi, ascultându-i cum râd şi şi-o trag, clocotind pe dinăuntru. Voiam să simt mâinile acelea puternice, de fermier, pe pielea mea. Mi-am amintit de partida de sex oral pe care i-o oferisem infirmierei de la Westlands ca să-mi facă rost de iarbă şi m-am gândit cât de superb ar fi să fac asta cu cineva ca David. Cu cineva pe care să-l ador. Voiam să-i ating cicatricele şi să-i amintesc că, dacă n-ar fi fost *ea,* el ar fi şi acum perfect. Am trecut de uşa a doua şi i-am privit o vreme, torturându-mă la vederea spinării lui puternice deasupra ei, când o pătrundea. Voiam să simt şi eu pasiunea aceea. Iubirea aceea. Trupul acela izbindu-se senzual de al meu.

Când a plecat înapoi la universitate, am simţit că mi se frânge inima în piept. M-am simţit pustiit. Nu mai voiam să trăiesc, dacă nu-l puteam avea. De ce să-l aibă Adele? Preţioasa, neputincioasa Adele, care nu aprecia nimic. Care era convinsă că dragostea lui i se cuvine. Care avea atâţia bani şi nici măcar nu-i păsa de ei. Dacă eu aş fi avut toate astea şi pe David, m-aş fi asigurat că va duce o viaţă poleită.

Şi atunci mi-a venit ideea. Planul meu simplu şi teribil.

— Mergem? îl întreb şi mă întind să-l sărut cu buzele pline ale lui Louise.

El încuviinţează.

— Probabil că Adam s-a plictisit deja.

Ne întoarcem spre maşină, în lumina asfinţitului, şi mă gândesc ce frumoasă e viaţa când eşti îndrăgostit.

●

E mai uşor când faci un lucru a doua oară. Cu Louise a fost mai uşor. Ce mi-a dat temeri de data asta a fost planificarea. Variabilele. Cu Adele, mi-a fost teamă că nu voi reuşi, chiar şi după ce ea a fost de acord cu ideea mea nebună. „Hai să vedem dacă putem face schimb de trupuri!

Doar pentru un minut! Nu te-ai întrebat niciodată cum e să ai cocoşel?”

Louise n-ar fi acceptat niciodată, fireşte, dar Adele era tânără, şi se ştie că tinerii sunt fraieri, pe lângă asta, era afumată şi bucuroasă că, în sfârşit, avea pe cineva căruia să-i împărtăşească secretul. Şi, desigur, îi plăcea de mine. Condiţii perfecte. Mă drogasem, dar nu atât cât să observe ea, dacă mă concentram. Ne-am dus în pădure râzând... Cum a zis ea oare? „Dacă e să facem o magie voodoo, atunci s-o facem într-un luminiş în toiul nopţii.” Şi asta a fost.

Am făcut schimb. Ne-am părăsit corpurile, am numărat până la trei şi fiecare a intrat în trupul celuilalt. Habar n-a avut ce-a lovit-o. Pufăitul când şi când al unei ţigări cu marijuana nu se compară cu forţa heroinei. Şi în numai câteva secunde, i-am înfipt acul. Supradoza livrată. Exact aşa cum am ucis-o pe Louise.

Adio, Rob, salut, Adele!

A fost cumplit de greu să duc cadavrul până la puţ. Trupul de femeie e tare plăpând, şi nu eram pregătit pentru aşa ceva. Noroi şi frunze uscate mi se lipeau de blugi, iar noul corp, slab, mă durea în timp ce transpiraţia îmi îngheţa pe piele în aerul rece şi umed. Mă aşteptasem ca lumea să arate altfel apoi, dar totul părea la fel. Singurul diferit eram eu. Ceasul care a căzut în puţ odată cu cadavrul a fost un simplu accident. Nu mi-a păsat prea mult de el. La urma urmei, i-l dăduse *ei,* nu mie. Şi nu-mi plăcuse niciodată. N-ar fi putut niciodată să reflecte cum eram eu în interior. Fiindcă eram mult mai superb decât cochilia aceea palidă şi plină de coşuri. Am păstrat însă caietul. Unica legătură cu vechea mea viaţă. Am rupt paginile despre uşa a doua – nu-mi permiteam ca David să le citească din cine ştie ce întâmplare – şi l-am ascuns în cutia cu ceea ce mai rămăsese din viaţa părinţilor lui Adele. Încă îl păstrez. Cine ar fi zis că-mi va fi atât de util la un moment dat? Şi poate că-mi va mai fi o dată.

N-am gestionat foarte bine schimbul cu Adele în zilele următoare. Ar fi trebuit să afişez mai multe remuşcări din

cauza cadavrului din puţ. Cred că ăsta a fost primul semnal de alarmă pentru David. Iar apoi a venit, desigur, oribila descoperire a sarcinii. Aveam şi aşa destule dificultăţi în a mă obişnui cu toate celelalte bizarerii ale trupului de femeie – îmi era greu chiar să-mi amintesc că aveam ciclu – aşa că în niciun caz nu eram pregătit pentru eventualitatea ca o altă fiinţă să crească în mine. Şi apoi, era copilul lui Adele, nu al meu. Şi nu voiam nimic de-al ei în noua şi superba mea viaţă împreună cu David. În plus, nu ştiam suficiente lucruri despre Adele. Despre trecutul lor comun. Nimic nu era de partea mea în privinţa iubirii lui pentru mine. A trebuit să mimez prea multe căderi psihice ca să-l păstrez şi apoi, desigur, să trec la ameninţări.

De data asta va fi diferit. David n-o cunoaşte pe Louise atât de bine, iar eu am urmărit-o, i-am învăţat şi i-am memorat întreaga viaţă: capriciile, gusturile, dispoziţiile. Dar el mă iubeşte, văd asta în ochii lui. S-a eliberat de trecut. Poate că de data asta o să-i dăruiesc un copil. Să fim o familie adevărată.

— Unde vrei să mergem în luna de miere? mă întreabă când urcăm înapoi în maşină? Alege orice destinaţie.

Ne-am căsătorit cu o săptămână în urmă, doar noi, la un ofiţer de stare civilă. În ziua în care Adele în corpul meu iniţial a fost înmormântată într-un cimitir mic şi amărât din Edinburgh. Dar abia acum, că suntem amândoi în mod oficial liberi să facem ce dorim, am început să ne gândim la viitor. Mă prefac că mă gândesc un timp la întrebarea lui.

— Trenul Orient Express, îi răspund. Şi pe urmă, poate o croazieră.

— Ţie nu-ţi plac bărcile.

Glasul subţirel vine de pe bancheta din spate şi nu e nevoie să mă întorc ca să văd privirea sumbră din ochii lui Adam. Ştie că e ceva în neregulă cu mine, doar că nu-şi dă seama ce.

— Întotdeauna ai spus că nu suferi bărcile, insistă el cu încăpăţânare.

— Se dă şi el în stambă, spun eu, punând o mână pe coapsa lui David. Cred că se teme că mă vei lua de lângă

el.

Dar dincolo de zâmbetul pe care-l afişez, scrâşnesc din dinţi. Mai e încă un mic obstacol de depăşit înainte ca fericirea noastră să fie deplină. Poate că David n-a cunoscut-o pe Louise foarte bine, însă Ian şi Adam, da. Legăturile astea trebuie retezate. A fost uşor să pun capăt prieteniei cu Sophie – o aluzie la posibilele ei infidelităţi strecurată soţului a rezolvat problema dar dispariţia lui Adam din viaţa mea va trebui să fie puţin mai dramatică. Ceea ce nu va fi prea greu de aranjat. Copiii sunt predispuşi la accidente. Şi, oricum, durerea îi apropie pe oameni, nu-i aşa?

— Te iubesc, Louise Martin, îmi spune David, apoi porneşte motorul şi o luăm din loc, lăsând trecutul în urmă.

— Şi eu te iubesc, David Martin. Mai mult decât vei şti vreodată.

MULŢUMIRI

Oh, nici nu ştiu bine de unde să încep, fiindcă lista celor cărora trebuie să le mulţumesc este lungă şi impresionantă. În Marea Britanie, le sunt recunoscătoare extraordinarei mele agente şi prietene Veronique Baxter de la David Higham, dar şi întregii echipe care gestionează drepturile de autor şi care s-a descurcat de minune vânzând acest roman în numeroase ţări. Şi, desigur, le mulţumesc enorm tuturor editurilor care l-au cumpărat. Îi rămân pentru totdeauna îndatorată Natashei Bardon, redactorul meu de la HarperFiction, pentru că mi-a dat şansa de a lucra cu ea şi apoi pentru eforturile neobosite de a duce cartea la publicare. Aceleaşi mulţumiri le adresez echipelor de publicitate şi marketing, departamentului artistic şi tuturor celorlalţi, care s-au dovedit atât de entuziaşti. Mă bucur foarte, foarte mult că am un nou cămin împreună cu voi toţi.

În Statele Unite, calde mulţumiri lui Grainne Fox de la Fletcher & Co pentru munca uimitoare pe care o face şi pentru că şi-a păstrat firea în cursul întregului proces, în ciuda protestelor şi chicotelilor mele; sunt încântată că Flatiron Books e noul meu cămin în State. Îi mulţumesc mult redactorului meu, Christine Kopprasch, pentru că a dorit această carte şi a avut încredere în ea, dar şi lui Amy Einhorn, pentru întreaga ei susţinere. Şi aici, la fel ca la HarperFiction, mi-a făcut mare plăcere să lucrez cu întreaga echipă; nu mi-aş fi putut dori colaboratori mai buni. Sper că romanul meu se ridică la înălţimea voastră. Sunt norocoasă că am avut redactori excelenţi, care mi-au oferit observaţii de calitate. Cartea mea e cu mult mai bună datorită lor.

Trebuie, de asemenea, să-i mulţumesc prietenei mele, Baria Ahmed, fiindcă a remarcat când a citit textul, după mai multe runde de corecturi şi revizuiri, că făcusem referire la un spital din Perth, Australia, în loc de unul din Perth, Scoţia. Bună observaţie!

Totodată, firește, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând,

adresez mulţumiri uriaşe tuturor cititorilor care au ales să citească *Prin ochii ei.* Sper din suflet că v-a plăcut. Voi sunteţi cei pentru care eforturile noastre merită făcute.

Sarah

Louise este o mamă singură, secretară, prinsă în rutina de zi cu zi. Într-una din rarele ei seri în oraș, întâlnește un bărbat într-un bar și imediat ies scântei. Deși pleacă după ce se sărută, e încântată că în cele din urmă a creat o legătură cu cineva.

Când ajunge la serviciu luni, Louise îl întâlnește pe noul ei șef, David. Bărbatul de la bar. Bărbatul căsătorit de la bar... care îi spune că sărutul a fost o greșeală teribilă, dar care încă nu-și poate lua ochii de la ea.

Apoi Louise se ciocnește de Adele, care este nouă în oraș și are nevoie de o prietenă. Dar se întâmplă ca tocmai ea să fie căsătorită cu David. Iar dacă vă închipuiți că știți cum se va sfârși această poveste, mai gândiți-vă, pentru că *Prin ochii ei* nu seamănă cu nici o altă carte pe care ați citit-o până acum.

David și Adele par să formeze cuplul perfect. Și atunci de ce este David atât de obsedat de control? Și de ce este Adele atât de speriată?

Pe măsură ce Louise este atrasă în relația cu David și Adele, ea ajunge să-și pună tot mai multe întrebări și să găsească tot mai puține răspunsuri. Singurul lucru clar e faptul că ceva în acest mariaj este complet în neregulă. Dar Louise nu poate ghici amploarea problemei – și cât de departe poate merge cineva ca să-și protejeze secretele căsniciei.

Prin ochii ei este un roman în care Sarah Pinborough reinventează clasicul triunghi amoros, luându-i complet prin surprindere pe cititori.

•

„Un thriller extraordinar... Pinborough păstrează permanent suspansul – nu știm niciodată cine pe cine manipulează – până când, la final, aflăm că am fost cu toții complici la acest teribil joc al minții."
The New York Times Book Review

„Un thriller psihologic plin de întorsături de situație... Pinborough îi va uimi chiar și pe cititorii împătimiți ai genului."
Publishers Weekly

Recomandat de AMC

virtual project

eBook disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3541-9
9 786063 335419